

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DÜŞÜŞ serisinin yazarı

LAUREN KATE

Gözyaşı

*Tek bir damla gözyaşı
dünyanın sonunu
getirebilir.*

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GÖZYAŞI

GÖZYAŞI

Orijinal Adı: Teardrop

Yazarı: Lauren Kate

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmnen

Çeviri: Cemal Balcı

Editör: Aslı Güçlü

Düzeltili: Fahrettin Levent

Düzenleme ve Kapak Uygulama: Nurhan Seyrekbasan

1. Baskı: Kasım 2014

ISBN: 978-9944-82-938-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2013 Lauren Kate

Türkçe Yayın Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul

Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

GÖZYAŞI

Lauren Kate

Çeviri:
Cemal Balcı

epsilon®

Marilda için...

Ne kavranılmaz bir yer şu gözyaşı ülkesi.

–ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY,

KÜÇÜK PRENS

ÖNSÖZ

TARİH ÖNCESİ

Demek buraya kadardı.

Loş, kehribar rengi günbatımı. Miskin gökyüzünde sürüklenen nem. Seven Mile Köprüsü'nde yalnızca bir araba vardı. Miami'deki havaalanına doğru, kaçırılacak bir uçuşa doğru yola çıkmıştı. Keys'in doğusundaki sularda kabaran aşırı büyük dalga, akşam haberlerindeki oşinografları şaşkına çevirecek biçimde köpük saçan bir canavara dönüşerek yükseliyordu. Köprü ağzındaki trafik, inşaat işçisi gibi görünen insanların geçici bir bariyeri sahneye koymalarıyla, durmuş durumdaydı.

Ve o: Köprü'nün yüz metre kadar batısında, çalıntı bir balıkçı teknesindeki çocuk. Teknesi demir atmıştı. Dik bakışları köprüden geçmesine izin verilen son arabaya sabitlenmişti. Bir saatten beri oradaydı, yaklaşan trajediyi izlemek - hayır, *denetlemek* ve bu kez her şeyin yolunda gittiğinden *emin olmak* - için yalnızca birkaç saniye daha bekleyecekti.

İnşaat işçisi kılığına girmiş adamlar kendilerini Tohumtaşıyanlar diye adlandırırlardı. Teknedeki çocuk da bir Tohum-

taşıyan'dı, sülalenin en genciydi. Köprüdeki araba, kilometre sayacı iki yüz bini gösteren, dikiz aynası bantla tutturulmuş, 1988 model şampanya renkli bir Chrysler'dı. Sürücüsü, arkeolog olan kızıl saçlı bir anneydi. Louisiana, New İberya'lı on yedi yaşındaki kızı ise yolcu koltuğundaydı ve Tohumtaşayanlar'ın asıl hedefi oydu. Kız ve annesi birkaç dakika içinde ölecekti... Tabii çocuk her şeyi berbat etmezse.

Çocuğun ismi Ander'di. Terliyordu.

Arabadaki kıza âşıktı. Yani şimdi, burada, mavi balıkçılların kasvetli gökyüzünde akbalıkçılları kovaladığı ilkbahardan kalma bu ılık Florida akşamında, etrafını saran durgun suyun içinde bir seçim yapacaktı: Ander ya ailesine karşı yükümlülüklerini yerine getirecek ya da...

Hayır.

Yapacağı seçim bundan daha basitti:

Ya dünyayı kurtaracaktı ya da kızı.

Araba, Florida Keys'in merkezinde bulunan Marathon kentine uzanan köprü üzerindeki yedi mil işareten ilkini geçti. Tohumtaşayanlar'ın dalgası dördüncü mili, köprünün orta noktasının hemen ilerisini hedef alıyordu. Isıdaki hafif bir iniş çıkışın rüzgârın hızına, oradan da deniz yüzeyine yapacağı etki, dalganın dinamiğini değiştirebilirdi. Tohumtaşayanlar'ın bu duruma ayak uydurmaya hazır olmaları gerekiyordu. Bunu yapabilirlerdi: Tufan öncesi nefesi kullanarak okyanustan bir dalga yükseltir, ardından bu canavarı - bir pikapın korkunç bir müzik saçan iğnesi gibi - belirgin bir yere düşürebilirlerdi. Hatta yakayı bile ele vermeyebilirlerdi. Hiç kimse işlendiğini bilmediği bir suçu soruşturamazdı.

Dalga yaratma zanaatı, Tohumtaşayanlar'ın geliştirdikleri bir gücün, Zefir'in bir parçasıydı. Suya hükmetmekten çok,

akımları okyanus üzerinde muazzam bir etkiye sahip olan rüzgârı yönlendirme becerisiydi bu. Ander, yaşlı Tohumtaşyanlar'ın artık bahsetmediği bir zaman ve mekânda doğduğu için kökenleri belirsiz olan Zefir'e saygı ve hayranlık duyarak yetişmişti.

Tohumtaşyanlar'ın aylardır bahsettikleri tek şey, doğru sulardaki doğru rüzgârın doğru kızı öldürmeye yetecek kadar güçlü olacağına dair duydukları kesin inançtı. Hız limiti saatte elli kilometreydi. Chrysler yaklaşık yüz kilometreyle gidiyordu. Ander kaşlarında biriken teri sildi.

Arabanın içinde soluk mavi bir ışık parladı. Teknesinde dikilen Ander onların yüzünü göremiyordu. Tek görebildiği koltuk başlarına yaslanmış iki kafaydı. Kızı, annesiyle yaptığı yolculuk hakkında bir arkadaşına mesaj atarken, yanakları çil lekeleriyle kaplı komşu kızını ya da birlikte vakit geçirdiği ve Ander'in tahammül edemediği o çocuğu görme planları yaparken canlandırdı gözünde.

Bütün bir hafta boyunca onun sahilde o aynı rengi atmış kitabı okumasını izlemişti: *Yaşlı Adam ve Deniz*. Korkunç derecede sıkılmış olmanın verdiği ağır saldırganlıkla sayfaları çevirişini izlemişti. Kız o sonbahar son sınıf öğrencisi olacaktı. Ander onun üç yıllık onur öğrenciliğine kaydolduğunu biliyordu; bir keresinde bir bakkal dükkânının koridorunda dikilmiş ve kızın mısır gevreklerinin arasından bu konuyu babasına anlatmasını dinlemişti. Kalkülüsten ne derece korktuğunu biliyordu.

Ander okula gitmemişti. Bu kız üzerine eğitim yapmıştı. Bunu ona Tohumtaşyanlar yaptırmışlar, onun kızı izlemesini sağlamışlardı. Ander artık bir uzmandı.

Kız, Pikan cevizini ve yıldızları görebildiği berrak geceleri

seviyordu. Akşam yemeği masasında dehşet verici bir tutum takınıyor ama koştuğunda uçar gibi görünüyordu. Mücevherlerle süslü cımbızlarla kaşlarını alıyor, Cadılar Bayramı'nda her yıl annesinin eski Kleopatra kostümünü giyiyordu. Yemeğini acı biber sosuna buluyor, bir mili altı dakikanın altında koşuyor, büyükbabasının Gibson marka gitarını hiçbir yetenek sergilemeden ama ruhla çalıyordu. Tırnaklarına ve yatak odasının duvarlarına puantiyeler çiziyordu. Bu bataklığı terk edip Dallas ya da Memphis gibi büyük şehirlerin karartılmış barlarında amatörce şarkı söyleme hayali kuruyordu. Annesini Ander'in kışkandığı, dahası anlamakta güçlük çektiği ateşli ve vazgeçilmez bir tutkuyla seviyordu. Kışın kolsuz yelekler, yazın sweatshirtler giyiyor, yüksekte korkuyor ama yine de hız trenlerine bayılıyor ve asla evlenmemeyi planlıyordu. Ağlamazdı. Kahkaha attığında ise gözlerini kapardı.

Ander bu kız hakkında *her şeyi* biliyordu. Onun karmaşalarıyla ilgili her sınavdan A almıştı. Doğduğu artık günden beri onu izliyordu. Bütün Tohumtaşayanlar izlemişti. Onu izlemeye başladığında ne kendisi ne de kız konuşabiliyordu ve bu zamana dek hiç konuşmamışlardı.

Bu kız onun hayatıydı.

Ander onu öldürmek zorundaydı.

Kız ve annesi aracın pencerelerini açmıştı. Tohumtaşayanlar bundan hoşlanmayacaklardı. Ander, amcalarından birinin, anne ve kız mavi tenteli bir kafede remi oynarken, arabalarının pencerelerini sıkıştırmakla görevlendirilmiş olduğundan emindi.

Ama Ander bir keresinde kızın annesinin, aküsü bitmiş bir arabayı, voltaj regülatörüne bir dal parçası sıkıştırarak yeniden çalıştırdığına tanık olmuştu. Dahası kızın kırk derece sıcakta

yolun kenarına çektiği arabanın tekerini deðiřtirdiğini ve ter bile dökmediğini görmüştü. Bu kadınlar böyle işler yapıyorlardı. *Onu öldürmek için bir neden daha* derdi onu her zaman Tohumtaşayan soyunun savunulması yönünde güden amcası. Fakat Ander bu kızda kendisini korkutan hiçbir şey görmüyordu; ondaki her şey duyduğu büyük merakı biraz daha derinleştiriyordu.

İkinci mil işaretini geçtiklerinde arabanın her iki pencesinden de bronz dirsekler sarktı. Anne de kızı gibiydi - el bilekleri radyoda çalan ve Ander'in duyabilmeyi çok istediğı bir şeyin ritmiyle bükölüyordu.

Ander kızın tenindeki tuzun kokusunu merak etti. Ona kokusunu alacak kadar yakın olma düşüncesi bile baş döndürücü bir haz dalgasının içinde kabarmasına neden oluyordu.

Bir şey kesindi: Ona asla sahip olamazdı.

Dizlerinin üzerine çöktü. Tekne yükselen ayın yansımasını bozarak sallandı Ander'in ağırlığı altında. Sonra bir kez daha sallandı, bu kez daha sertti ve suyun bir yerlerine bir sıkıntıyı işaret ediyordu.

Dalga yapılanıyordu.

Bütün yapması gereken izlemektir. Ailesi bunu çok açık bir şekilde belirtmişti. Dalga vuracaktı; araba kapıldığı sularla birlikte bir çeşmenin kenarından taşan bir çiçek gibi köprüünün üzerinden akıp gidecekti. Denizin derinliklerine sürüklenecelerdi. Hepsi bu kadardı.

Ander'in ailesi, Key West'te kiraladıkları yabani otlarla kaplı bir patikanın bahçe manzarasına sahip yıkık dökük tatil evinde plan yaparken, kimse anne ve kızını yok oluşa taşıyacak olan daha sonraki dalgalardan bahsetmemiştir. Kimse bir cesedin soğuk suda ne kadar yavaş çürüyeceğinin sözünü

etmemişti. Fakat Ander bütün hafta boyunca kızın ölümden sonraki bedenine dair kâbuslar görüp durmuştu.

Ailesi, dalganın ardından her şeyin sona ereceğini ve Ander'in normal hayatına dönebileceğini söylemişti. Onun da istediği bu değil miydi?

Onun yapması gereken, arabanın kızın ölümüne yetecek bir süre boyunca denizin dibinde kalmasını garantilemektir. şayet olur da - amcaları bu noktada önemsiz detaylar üzerinde didişmeye başlamışlardı - anne ve kz bir şekilde kendilerini kurtarıp su yüzüne çıkarsa, işte o zaman Ander harekete geçip...

Hayır, demişti teyzesi Chora, bir oda dolusu erkeği susturacak kadar yüksek bir sesle. Ander'in bir anneye en yakın bulduğu kişiydi o - onu sever ama aynı zamanda ondan hoşlanmazdı. Böyle bir şey olmayacak, demişti Chora zira bizzat yaratacağı dalga yeterince güçlü olacaktı. Ander'in kızı elleriyle boğmasına gerek kalmayacaktı. Tohumtaşıyanlar katil değil­lerdi. Onlar insanlığın hizmetkrları, kıyametin nleyicileriydi. Onlar *takdir-i ilahi*'yi yerine getiriyorlardı.

Ama bu *aslında* bir cinayetti. Kz şu an canlıydı. Onu çok seven bir ailesi ve arkadaşları vardı. nnde yaşanacak bir hayat, uçsuz bucaksız gökyüzüne meşe dalları gibi uzanan olanaklar vardı. Etrafındaki her şeyi harikulade kılan bir tarzı vardı.

Tohumtaşıyanlar'ın onun günün birinde yapmasından korktukları şey, Ander'in düşünmekten dahi hoşlanmadığı bir konuydu. şüphe onu tketyordu. Dalga yakınlarda gr­lerken, Ander bu dalganın kendisini de alıp götürmesine izin vermeyi aklından geçirdi.

lmek istiyorsa tekmeden çıkması gerekecekti. apaya le-

himli zincirin ucundaki tutamaçları serbest bırakması gerekecekti. Dalga ne kadar güçlü olursa olsun Ander'in zinciri kopmazdı; çapası denizin dibinden sökülmezdi. Orikalkum cevherinden, modern arkeologların mitolojik saydığı antik bir metalden yapılmışlardı. Zincirin ucundaki çapa Tohumtaşyanlar'ın muhafaza ettiği bu malzemeden yapılmış beş kutsal emanetten biriydi. Kızın annesi - var olduğunu kanıtlayamadığı şeylere inanan nadir bilimcilerden biri - bunlardan birini ortaya çıkarmak için tüm kariyerini harcayabilirdi.

Çapa, mızrak ve atlatl, gözyaşartıcı ilaç şişesi, doğal olmayan yeşil parıltısıyla oymalı küçük sandık... Bunlar Ander'in soyundan hiç kimsenin söz etmediği bir dünyadan, Tohumtaşyanlar'ın görevleri dahilinde bastırdıkları bir geçmişten geriye kalanlardı.

Kız, Tohumtaşyanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Peki nereden geldiğini biliyor muydu? Soyunun izini Ander kadar süratli bir şekilde sürebilir miydi? Tufanda kaybolan bir dünyaya kadar, her ikisini de ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlayan o sırta dek?

Zamanı gelmişti. Araba dördüncü mil işaretine yaklaştı. Ander kararan gökyüzüne degecekmişcesine kabaran dalgayı, bembeyaz zirvesi bulutlara değen dalgayı izledi. Yavaş yavaş yükselmesini seyretti... Altı metre, on metre, anne kızın üstüne vuran gece kadar karanlık bir su duvarı...

Dalga'nın gürültüsü arabadan yükselen çığlığı neredeyse bastırdı. Çığlık kızıdan değil de annesinden geliyor gibiydi. Ander ürperdi. Ses, son anda dalgayı görmüş olduklarının bir işaretiydi. Fren lambaları yandı. Ardından motor tam gaz çalıştı. Çok geç.

Chora Teyze sözünde durmuş, mükemmel bir dalga yarat-

miştı. Beraberinde limonotu esintisi getiren - bu Chora'nın Zefir büyüüne eşlik eden yanmış metal kokusunu örtbas etme hamlesiydi - bir dalga. Geniş ve yoğun olan dalga, üç katlı bir binadan daha yüksekti. Merkezindeki koyu girdap ve köpüklü ağız köprüyü yarı yarıya sular altında bırakırken etrafındaki kara parçalarına temas etmiyordu. Temiz ve daha da önemlisi hızlı bir iş çıkaracaktı. Köprünün ağzında duran turistlere cep telefonlarını çıkarıp kayıt tuşuna basacak zaman dahi bırakmayacaktı.

Dalga kırıldığında merkezi köprünün bir yanından diğerine uzandı, ardından aynı yolu geri dönerek planlandığı üzere arabanın üç metre ilerisindeki otoban refüjüne vurdu. Köprü gıcırdadı. Asfalt büküldü. Araba kendi etrafında dönerek girdaba doğru savruldu. Şasisi sular altındaydı. Dalga onu yakaladığı gibi zirveye taşıdı ve sonra çalkantılı denizden yapılandırdığı kaydırak üzerinden köprüden aşağı fırlattı.

Ander Chrysler'in dalga yüzeyinde takla atışını izledi. Araba aşağı doğru kayarken, ön camdaki bir görüntüyle dehşete kapıldı. İşte oradaydı: Savrulan kirli sarı saçlar... Mum ışığıyla gölgelenmiş gibi görünen belli belirsiz bir profil... Başı direk-siyona çarpan anneye doğru uzanan kollar... Ander'i cam gibi kesen bir çığlık...

Her şey çok daha farklı olabilirdi... Tabii kız ona hayatında *ilk kez* bakmamış olsaydı.

Ander'in elleri orikalkum çapanın tutamaçlarından kaydı. Ayakları balıkçı teknesinin zemininde yükseldi. Araba suya çarptığı an, Ander kanında gezinen kadim gücün her gramını kullanarak dalgayla boğuşuyor, kızın açık penceresine doğru yüzüyordu.

Bu Ander'in dalgaya karşı verdiği bir savaştı. Dalga ona

şiddetle çarptı, onu tehlikeli körfez sularının derinlerine çekip kaburgalarını dövdü ve bedenini yara bere içinde bıraktı. Ander dişlerini sıktı ve tenini kesen mercan resiflerinin, cam kırıklarının ve parçalanmış sarkıtların, su yosunlarının ve otların oluşturduğu kalın perdenin arasından geçerek acı içinde yüzmeye devam etti. Başı su yüzeyine çıkar çıkmaz havayı içine çekti. Arabanın çarpık silüetini gördü - ardından araç köpük dünyasının altında kayboldu. Ander ona zamanında ulaşamadığı düşüncesiyle neredeyse ağlayacaktı.

Her şey sessizliğe büründü. Dalga enkazı toparlayıp arabayı beraberinde sürükleyerek geri çekildi. Ander'i ardında bırakarak.

Ander'in tek bir şansı vardı. Pencereler su seviyesinin üzerindeydi. Dalganın geri dönmesiyle birlikte araba iki dalga arasında oluşan çukurda ezilecekti. Ander vücudunun sudan yükselip nasıl havada savrulduğunu sorsalar açıklayamazdı. Dalganın içine sıçradı ve elini uzattı.

Kızın bedeni kaskatı kesilmişti. Koyu mavi gözleri açıktı. Ander'e doğru döndüğünde, kan boynundan aşağı aktı. Ne görüyordu? Ander neydi?

Bu soru ve kızın dik bakışları Ander'i hareketsiz kıldı. O sersemletici anda dalga etraflarında kıvrıldı ve hayati önem taşıyan bir fırsat da kaçtı: Ander'in yalnızca birini kurtarmak için zamanı olacaktı artık. Bunun ne kadar zalimce olduğunu biliyordu. Ama bencilce de olsa kızın gitmesine izin veremezdi.

Dalga üzerlerinde patlamadan önce Ander kızın elini kavradı.

Eureka.

1

EUREKA

Küçük, bej rengi bekleme odasının sessizliğinde Eureka'nın kulağı çınladı. Kulağını ovuşturdu - bu onu yarı sağır bırakan kazadan sonra edindiği bir alışkanlıktı. Bir yararı olmadı. Oda'nın karşı ucundaki kapının topuzu döndü. Ardından bol beyaz bluzu, zeytin yeşili eteği ve tepeden toplanmış son derece hoş sarı saçlarıyla bir kadın belirdi lambayla aydınlanan mekânda.

"Eureka?" Alçak sesi, içinde dizlerine kadar kuma gömülü plastik bir scuba dalgıçı bulunan ama bir balık olduğuna dair hiçbir emare taşımayan bir akvaryumun şırlıtısıyla yarışıyordu.

Eureka, başka birinin, o saat için yerine geçecek görünmez bir Eureka'nın yardımına sığınmak istercesine boş odada etrafına bakındı.

"Ben Dr. Landry. İçeri gel lütfen."

Eureka, babasının dört yıl önce yeniden evlenmesinden

bu yana, koca bir terapist ordusu eskitmişti. Hiçbir konuda hemfikir olmayan üç yetişkin tarafından yönetilen bir hayatın, sadece iki kişinin yönettiği bir hayattan çok daha karmakarışık olduğu ortaya çıkmıştı bu arada. Babası eski kafalı bir Freudçu olan ilk analistten emin olamamış, annesi ise ikincisinden, ağır gözkapaklarıyla etrafına uyusukluk yayan psikiyatrden neredeyse aynı derecede nefret etmişti. Ardından Rhoda, babasının yeni eşi sahneye çıkmış ve bir rehber öğretmeni, akupunkturcuyu ve öfke yöneticisini oyuna dahil etmişti. Ama Eureka, muayenehanesinde babasının kendini evinde gibi hissettiği dayatmacı aile terapistinde ayak diremişti. Aslında - annesi olayın kokusunu alıp babasını mahkemeye vermekle tehdit edinceye kadar - uzaklardaki bir İsveç yatılı okuluna müşteri çekmeye çalışan bu son deli doktorundan biraz hoşlanmaya bile başlamıştı.

Eureka'nın dikkatini yeni terapistin boz kahverengi deriden bağciksız spor ayakkabıları çekti. Birbirinin benzeri bir yığın ayakkabının karşısındaki kanepeye oturdu. Kadın doktorlar bu küçük hileyi hep yaparlardı: Topuksuz ayakkabılarını seansın başında çıkarırlar, sonra seansın bittiğine işaret etmek için tekrar giyerlerdi. Hepsi de hastaya basitçe zamanın dolduğunu söylemektense daha nazik olmaya dair o sıkıcı Ayakkabı Yöntemi makalesini okumuş olmalıydı.

Muayenehanenin tasarlanmış teskin edici bir havası vardı: Kepengi indirilmiş pencerenin hemen yanında duran kestan rengi uzun deri kanepesi... Üzerinde altın yaldızlı ambalaja sarılı şekerlerle dolu bir kâse bulunan sehpa... Karşısında iki kapitone koltuk... Üzerine farklı renklerde ayak izi desenleri dokunmuş kilim... Her şeye Eureka'nın umursamadığı bir tarçın kokusu veren prize takılı bir oda spreyi...

Landry koltuklardan birine oturdu. Eureka ise sırt çantasını çıkarıp gürültülü bir şekilde yere bıraktıktan - onur sınıfı kitapları tuğla gibiydi - sonra alçak kanepeye uzandı.

“Hoş bir yer,” dedi. “Şu gümüş topları olan sarkaçlardan da almalısınız. Son doktorumda vardı bir tane. Sıcak-soğuk muslukları olan bir su sebili de tercih edebilirsiniz.”

“Biraz su istersen lavabonun yanında sürahi var. Ben de vere...”

“Boş verin.” Daha şimdiden bir saat boyunca sarf etmeyi planladığından daha fazla sözcük dökülmüştü ağzından. Ger-gindi. Derin bir nefes aldı ve duvarlarını yeniden ördü. Kendine bir Stoacı olduğunu hatırlattı.

Landry boz kahverengi ayakkabılarından birini çıkardı, ardından bordo tırmaklarını gösteren çorabın içindeki başparmağını kullanarak diğerinin topuk kısmını gevşetti. Her iki ayağını birden altına alıp yanağını avuç içine yasladı. “Seni bugün buraya getiren nedir?”

Eureka kapana kısıldığını hissettiğinde, zihni onun mani olmaya çalışmadığı vahşi diyarlara kayardı. New Iberia’nın ortasında, terapiye giderken kendisine konfeti yağmuru altında eşlik eden şık bir konvoy canlandırdı gözünde.

Ama Landry mantıklı görünüyor, Eureka’nın kaçmak için can attığı gerçeklikle ilgileniyordu. *Onu buraya ne getirmişti?* Eureka’nın kırmızı Jeep’i getirmişti onu buraya. Bu muayenehaneyle okuduğu lise arasında uzanan yaklaşık otuz kilometrelik yol getirmişti onu buraya - ve geçen her bir saniye okula geri dönüp öğleden sonraki kros yarışı için ısınma süresinden çalıyordu. Talihsizlik getirmişti onu buraya.

Yoksa Acadia Vermilion Hastanesi’nden gelen, hani şu gençlerdeki intihar girişiminden dolayı terapinin isteğe bağlı

değil zorunlu olduğunu bildiren, mektup mu getirmişti onu buraya?

İntihar. Sözcük, girişimin kendisinden daha şiddetli bir etki yaratıyordu. Son sınıfa başlayacağı günden bir önceki gece, Eureka basitçe pencereyi açmış ve kendini yatağa bırakırken puslu beyaz perdelerin dalga dalga kabararak üzerine gelmesine izin vermişti. Geleceği hakkında bir tanecik parlak şey düşünmeye çabalamış ama zihni bir daha asla yaşanamayacak neşe dolu yitik anlara doğru, sadece geçmişe kaymıştı. Geçmişte yaşayamazdı, bu nedenle yaşayamayacağına karar vermişti. iPod'unun sesini açmıştı. Babasının belkemiğindeki disk erimesinden kaynaklanan ağrıları için ecza dolabında bulundurduğu oksikodon ilaçlardan kalanları yutmuştu.

Sekiz, belki de dokuz... Haplar boğazından aşağı yuvarlanırlarken saymamıştı bile. Annesini düşünmüştü. Meryem'i, ölüm anında herkes için dua ettiği inanılan İsa'nın annesini düşünmüştü. Eureka intihar konusundaki Katolik öğretileri iyi bilirdi, yine de merhameti uçsuz bucaksız olan, Eureka'nın yitirdiği onca şeyden sonra teslim olmaktan başka çaresi kalmadığını anlayabilecek olan Meryem'e inanırdı.

Buz gibi bir acil serviste uyanmıştı. Sedyeye bağlı halde, boğazına takılı mide yıkama pompasının tüpüne öğürürken. Hemşire metabolizmasından atılamayan zehiri etkisizleştirmek için onu berbat bir sıvı içmeye zorlarken, babasıyla Rhoda'nın koridorda kavga ettiğini duymuştu.

Oradan çabucak çıkmasını sağlayacak dili - *yaşamak istiyorum, bir daha denemeyeceğim* - bilmediği için Eureka psikiyatri koğuşunda iki hafta kalmıştı. Beden eğitimi sırasında şizofreni hastası o dev kadının hemen yanında duran atlama ipinin, bileklerini yeterince derin yaramamış olan ve kendisine ilaç

içirmeye çalışan hastabakıcının yüzüne tüküren o üniversiteli çocukla yulaf ezmesi yemenin saçmalığı asla aklından çıkmayacaktı. Fakat on altı gün sonra bir şekilde, Opelousas'lı ikinci sınıf öğrencisi Belle Pogue'nin kendisini şapel kapısında durdurup, "Hayatta olduğun için kendini kutsanmış saymalısın," dediği Evangeline Katolik Lisesi'nin ilk dönem öncesi sabah ayinine güçlkle gitmişti.

Eureka, Belle'in donuk gözlerine öylesine aksi bir şekilde bakmıştı ki kız yutkunmuş, haç çıkarmış ve kilisedeki en uzak sıraya atmıştı kendini. Evangeline'e geri döndüğü altı hafta içinde kaç arkadaşını kaybettiğini saymaktan vazgeçmişti Eureka.

Dr. Landry boğazını temizledi.

Eureka gözlerini tavana dikti. "Neden burada olduğumu biliyorsunuz."

"Senin dile getirmeni çok isterdim."

"Babamın eşi."

"Üvey annenle sorun mu yaşıyorsun?"

"Randevuları Rhoda ayarlar. O yüzden buradayım."

Terapi meselesi Rhoda'nın dertlerinden biri haline gelmişti. Dertlerinin ilki boşanma meselesini halledip Eureka'nın annesinin ardından yas tutmak ve şimdi de bu intihar girişimini çözümlemek olmuştu. Diana'nın yokluğunda Eureka adına araya girecek, şarlatan bir doktorun işine son verecek başka kimse yoktu. Eureka kendini seksen beş yaşında hâlâ Dr. Landry'nin seanslarına tahammül ederken hayal etti, bugünden daha beter olmazdı.

"Annemi kaybetmenin zor olduğunu biliyorum," dedi Landry. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Eureka *kaybetme* sözcüğü üzerine odaklandı. Sanki Diana'yla kalabalığın içinde ayrılmışlar ve hemen yeniden bir ara-

ya gelecekler, tokalaşacaklar, midye tava yemek için en yakın tersane lokantasına doğru avare avare yürüyecekler, hiç ayrıl-mamışlar gibi hayatlarına devam edeceklermiş gibi.

Rhoda o sabah kahvaltı masasının öbür ucundan Eureka'ya bir mesaj atmıştı: *Dr. Landry. 15:00.* Randevuyu Eureka'nın telefonunun takvimine yönlendiren bir link vardı. Eureka muayenehane adresini tıkladığında, bir raptiyenin New Iberia haritası üzerinde Main Street'teki bir noktayı işaret ettiğini görmüştü.

"New Iberia mı?" Sesi boğuk çıkmıştı.

Rhoda iğrenç görünen yeşil renkli meyve suyunu yudumlamıştı. "Hoşlanacağını sanmıştım."

New Iberia, Eureka'nın doğup büyüdüğü mahalleydi. Hâlâ evi saydığı, anne babası ayrılınca - annesi uzaklaşınca, babasının özgüven dolu uzun adımları bir zamanlar şef olduğu Victors'un mavi kısaçlı yengeçleri gibi ayak sürümeyi andırmaya başlayınca - kadar hayatının parçalanmamış bölümünü yaşadığı yerd orası.

Katrina Kasırgası'nın ardından Rita'nın yaklaştığı günlerdi. Eureka'nın eski evi hâlâ yerindeydi - şu an orada başka bir ailenin oturduğunu duymuştu - ama kasırgaların ardından babası evi tamir etmek için zaman harcamak istememiş ya da o heyecanı duymamıştı. Bu nedenle Lafayette'e, evlerinden yirmi beş kilometre ya da otuz ılık yılı uzağa taşınmışlardı. Babası Victors'dan daha büyük ve çok daha az romantik olan Prejeans'da tür aşçısı olarak işe başlamıştı. Eureka okul değiştirmişti ki bu gerçekten berbattı. Babasının Diana'nın ölümünü atlattığını bile anlayamadan kendini Shady Circle'da bulunan büyük bir eve taşınırken bulmuştu. Ev, Rhoda adında otoriter bir bayana aitti. Kadın hamileydi. Eureka'nın yeni odası, hazırlanmakta olan bebek odası nedeniyle alt kattaki salondtu.

Eureka işte bu yüzden yeni terapistinin New Iberia'da oturmasından hoşlanmamıştı. Randevu için onca yolu kat ettikten sonra okula geri dönüp yarışa zamanında yetişmesi nasıl mümkün olabilirdi ki?

Yarışma önemliydi, hem de sadece Evangeline rakibi Manor High ile yarışacak olduğu için değil. Bugün, Eureka'nın koça takımında kalıp kalmayacağı konusundaki kararını bildireceği gündü.

Diana ölmeden önce Eureka son sınıfların kaptanı seçilmişti. Kazadan sonra fiziksel olarak yeterince güçlendiğinde, arkadaşları birkaç hazırlık yarışında koşması için yalvarmışlardı. Ama Eureka katıldığı tek bir yarışta çığlık atmamak için kendini zor tutmuştu. Haline acıyan birinci sınıflar ona su uzatmak için birbirleriyle yarışmışlardı. Koç, Eureka'nın kaydettiği düşük hızı, bileklerini saran alçılara bağlamıştı. Ama bu bir yalandı. Eureka'nın yüreği artık yarışta değildi. Takımla birlikte atmıyordu. Onun yüreği okyanusta, Diana'nın yanındaydı.

İntihar girişiminden sonra koç, psikiyatri koğuşunun steril odasına gülünç bir hava katan balonlar getirmişti. Ziyaret saatinden sonra Eureka'da kalmasına bile izin vermemişlerdi bu balonların.

"Ben bırakıyorum," demişti Eureka ona. Kol ve ayak bileklerinden yatağa bağlı olduğu için utanç içindeydi. "Car'e benim dolabımı alabileceğini söyle."

Koçun kederli tebessümünde, bir kızın intihar girişiminden sonraki kararlarının ağırlığının, ay yüzeyindeki kütleler gibi değişkenlik göstereceğinin iması saklıydı. "Ben iki boşanma ve kanserle boğuşan bir kız kardeşle yolumda koşmaya devam ettim," demişti. "Takımımındaki en hızlı çocuk sen

olduğun için söylemiyorum bunu. Koşmak belki de ihtiyaç duyduğun terapiyi sağlar diye söylüyorum. Kendini daha iyi hissettiğinde beni görmeye gel. Şu dolap meselesini de o zaman konuşuruz.”

Eureka neden razı olduğunu bilmiyordu. Belki de bir başkasını daha yüzüüstü bırakmak istememişti. Bugün Manor’a karşı yapılacak yarışa formda döneceğine, bir kez daha şansını deneyeceğine dair söz vermişti. Koşmayı çok severdi. Takımını çok severdi. Ama bütün bunlar geçmişte kalmıştı.

“Eureka,” dedi Dr. Landry. “Kaza gününe dair hatırladığın şeyleri anlatabilir misin bana?”

Eureka ipucu almak istercesine tavanı inceledi. Kazayla ilgili o kadar az şey hatırlıyordu ki ağzını açması bile anlamsızdı. Muayenehanenin karşı duvarında bir ayna asılıydı. Eureka ayağa kalktı ve aynanın önünde dikildi.

“Ne görüyorsun?” diye sordu Dr. Landry.

Bir kızın önceki suretinden izler: Saçlarını arkalarından kıvırdığı, açık araba kapılarını andıran aynı minik kulaklar... Babasınınkilere benzeyen aynı koyu mavi gözler... Günlük bakımlarını yapmasa aynı gür kaşlar... İşte hepsi hâlâ oradaydı. Buna rağmen bu randevudan hemen önce açık otoparkta yanından geçen Diana yaşlarında iki kadın, “Annesi görse tanımaz,” diye fısıldaşmışlardı aralarında.

New Iberia’da ona yakıştırılan bir yığın ifadeden biriydi bu da: *Çin Seddi’yle tartışmaya girip kazanabilir. Müzik kulağı yoktur. Olimpiyatlarda üzerine basılan bir karıncadan daha hızlı koşar.* Bu yakıştırmaların sorunu, kolayca dile getirilebilme-leriydi. O kadınlar, Eureka’yı koşullar ne olursa olsun her yerde, her zaman tanıyacak olan gerçek Diana’yı düşünmezlerdi.

On üç yılını geçirdiği Katolik okulu, Diana’nın şu an cen-

netten ona baktığını ve onu tanıdığını söylemişti Eureka'ya. Kızının okul ceketi altına giydiği Joshua Tree tişörtünü, yenmiş tırmaklarını ya da kazayağı desenli keten ayakkabılarının sol başparmağındaki deliği umursamazdı Diana. Ama saçlarına gerçekten kafası bozulabilirdi.

Kazadan bu yana geçen dört ay içinde Eureka'nın saçları kirli sarıdan aların kırmızısına (annesinin doğal tonu), sonra peroksit beyazdan (güzellik salonu sahibi olan teyzesi Maureen'in fikri) kuzguni siyaha (sonunda aradığını bulmuş görünüyordu) kadar değişmişti ve şu an ilginç bir ombré modeline doğru geliyordu. Eureka aynadaki yansımasına gülümsemeye çalıştı ama yüzü, geçen yıl aldığı drama dersinde sınıfın duvarına asılmış komedi maskesi gibi tuhaf göründü.gözüne.

"Bana en son yaşadığın en güzel anından bahset," dedi Landry.

Eureka geri dönüp kendini yeniden kanepeye bıraktı. O gün olmuş olmalıydı. Asla karşı tarafa geçemeyecekleri o köprüde, pencereleri açık arabada ilerlerken, annesinin onun berbat sesine uyumlu berbat sesiyle CD çalardan yükselen *Jelly Roll Morton* şarkısına eşlik etmesi olmalıydı son zamanlardaki en güzel anısı. Köprünün ortasına yaklaşırlarken annesinin şarkının komik sözlerine güldüğünü hatırladı. Vınlayarak yanından geçtikleri pas tutmuş beyaz işaret levhasını hatırladı: DÖRDÜNCÜ MİL.

Sonrası: Unutulmuş. Yüzülmüş bir kafa derisi, sol kulak zarında asla tam olarak iyileşmeyecek bir yırtık, burkulmuş bir ayak bileği, ciddi biçimde kırılmış iki kol bileği ve binlerce yara bereyle Miami Hastanesi'nde gözlerini açıncaya kadarki ana yayılan kara bir delik...

Ve annesizlik.

Babası, yatağının kenarına oturmuştu. Eureka'nın kendine geldiğini görünce ağlamış, bu sırada gözleri daha koyu bir maviye bürünmüştü. Rhoda ona kâğıt mendil uzatmıştı. Eureka'nın dört yaşındaki üvey kardeşleri William ve Claire, minicik parmaklarıyla alçılı olmayan kısımlarından sıkı sıkı tutmuşlardı onun ellerini. Eureka daha gözlerini bile açmadan, orada birilerinin olup olmadığından habersizken, yaşayıp yaşamadığını dahi bilmezken ikizlerin kokusunu almıştı. Her zamanki gibi kokuyorlardı: Fildişi rengi sabunlar ve yıldızlı geceler gibi.

Rhoda'nın sesi, yatağın üzerine eğilip kırmızı gözlüklerini başının tepesine yerleştirirken, sakın çıkmıştı. "Bir kaza geçirdin. İyi olacaksın."

Okyanustan bir efsane gibi yükselip annesinin Chrysler'ını köprüden sürükleyen o dev dalgayı anlatmışlardı ona. Denizde bu dalgaya yol açmış olabilecek bir göktaşı araştırması yapan bilim adamlarından bahsetmişlerdi. İnşaat işçilerinden söz etmişler, Eureka'ya arabalarının nasıl ve neden köprüden geçmesine izin verilen tek araba olduğunu sormuşlardı. Rhoda ilçe meclisine dava açmaktan söz etmiş ama babası *boş ver* işareti yapmıştı. Eureka'ya mucizevi bir şekilde hayatta kalışı hakkında sorular sormuşlardı. Tek başına sahilde bulunmasıyla sonuçlanan olaydaki boşlukları doldurmasını beklemişlerdi.

Boşlukları dolduramadığında ise ona annesinden bahsetmişlerdi.

Eureka dinlememiş, tek bir kelimesini bile duymamıştı aslında. Dış seslerin çoğunu bastıran kulağındaki çınlamaya minnettardı. Ara sıra kendini yarı sağır bırakan o kazayı her şeye rağmen sevdiği oluyordu. Yardımı dokunacağını düşünerek William'ın, sonra da Claire'in yumuşacık yüzüne dikmişti

gözlerini. Ama ikizler korkmuş görünmüşler ve bu durum Eureka'nın canını kırık kemiklerinden bile daha fazla acıtmıştı. Bu yüzden gözlerini her birinin üzerinde gezdirip kırık beyaz renkli duvara sabitlemiş ve dokuz gün boyunca oradan ayırmamıştı. Daha fazla morfini garanti altına almak adına hemşirelere her seferinde acı seviyesinin on üzerinden yedi olduğunu söylemişti.

“Dünya sana son derece adaletsiz bir yer gibi geliyor olmalı,” diyerek bir denemede daha bulundu Landry.

Eureka yanlış anlaşılmaq için para ödediğı bu kadınla hâlâ aynı odada değıl miydi? Asıl adil olmayan buydu. Landry'nin boz kahverengi ayakkabılarının kilimin üzerinden sihirli bir şekilde yükseldiğini, havada asılı kalıp bir saatin akrep ve yelkovan ibreleri gibi hızla döndüğünü hayal etti.

“Senin denediğın türden yardım çığılıkları çoğunlukla yanlış anlaşılma duygusundan kaynaklanır.”

Yardım çığılığı deli doktoru ağızında *intihar girişimi* demekti. Yardım için atılan bir çığılık değıldi. Diana ölmeden önce Eureka dünyanın inanılmaz derecede heyecan verici bir yer olduğunu düşünürdü. Annesi başlı başına bir serüvendi. Ortalama bir yürüyüşte bile pek çok insanın binlerce kez yanından geçip görmeyeceğı şeylere dikkat kesilirdi. Eureka'nın tanıdığı diğerk herkesten daha gürültülü ve daha sık kahkaha atardı - ve bunun Eureka'yı utandırdığı zamanlar olurdu, fakat Eureka bugünlerde annesinin kahkahalarını her şeyden daha fazla özlüyordu.

Diana'nın arkeoloji çalışmalarının bir parçası olarak birlikte Mısır'a, Türkiye'ye ve Hindistan'a gitmişler, bir tekne turuyla Galapagos Adaları'm gezmişlerdi. Bir keresinde Eureka Kuzey Yunanistan'daki bir kazıda olan annesini ziyarete gitmiş, Trikaladan kalkan son otobüsü kaçırdıklarında geceyi orada geçire-

ceklerini sanmışlar, henüz on dört yaşında olan Eureka bir zeytinyağı kamyonuna el edince Atina'ya otostopla dönmüşlerdi. Kamyonun arkasında, keskin kokulu zeytinyağı teknelerinin arasında otururlarken annesi kollarını onun omuzlarına dolamış ve alçak sesle mırıldanmıştı: "Sibirya'daki bir tilki ininden bile çıkmanın bir yolunu bulursun kızım sen. Müthiş bir yol arkadaşısın." Bu Eureka'nın en sevdiği iltifatı. Bir şekilde içinden çıkması gereken durumlarda hep bu sözleri anımsardı.

"Seninle bağlantı kurmaya çalışıyorum Eureka," dedi Dr. Landry. "En yakınların seninle bağlantı kurmaya çalışıyor. Babandan ve üvey annenden bir kâğıda sendeki değişiklikleri tarif edecek birkaç kelime yazmalarını istedim." Oturduğu koltuğun yanındaki sehpanın üzerinde duran mermer desenli deftere uzandı. "Ne yazdıklarını duymak ister misin?"

"Elbette." Eureka omzunu silkti.

"Üvey annen..."

"Rhoda."

"Rhoda seni *soğuk* olarak adlandırıyor. Ailenin geri kalanının senin etrafında *diken üzerinde* yürüdüğünü, üvey kardeşlerine karşı *içine kapanık* ve *tahammülsüz* bir tavır takındığını söylüyor."

Eureka irkildi. "Değilim..." İçine kapanık mı - kimin umrunda! Ama ikizlere karşı tahammülsüz olmak? Doğru muydu bu? Yoksa bir başka Rhoda dümeni miydi? "Peki babam? Durun tahmin edeyim... *Uzak, suratsız?*"

Landry defterin sayfalarını çevirdi. "Babansa seni, evet, *uzak, stoacı, çetin ceviz* olarak tarif ediyor."

"Stoacı olmak kötü bir şey değil." Eureka Yunan Stoacılığı üzerine bir şeyler öğrendiği günden beri duygularını denetleme heveslenmişti. Duygularını kontrol altına alma, onları

elindeki iskambil kâğıtları gibi sadece kendi görebileceği şekilde yönlendirme fikrinden hoşlanırdı. Rhoda ve Dr. Landry gibilerinin olmadığı bir evrende babasının onu *stoacı* olarak tarif etmesi iltifat sayılabilirdi. Babası da stoacıydı çünkü.

Ama şu *çetin ceviz* ifadesi canını sıkıyordu. “Hangi intihar eğilimli ceviz çetin olmak istemez ki?” diye mırıldandı.

Landry defteri aşağı indirdi. “İntiharı düşünüyor musun hâlâ?”

“Çetin ceviz ifadesinden bahsediyordum...” dedi Eureka sinirli bir şekilde. “Kendimi tam bir çatlağın karşısında hayal ediyordum... Neyse boş verin.” Ama artık çok geçti. Bir uçakta *bomba* diye bağırmaşçasına kelimeyi ağzından kaçırmıştı bir kere. Landry’nin kafasında uyarı sinyali yanıyor olmalıydı şimdi.

Eureka intiharı elbette düşünüyordu hâlâ. Ve evet, Di-anadan sonra artık boğulamayacağını bildiğine göre başka yöntemlere kafa yoruyordu. Bir keresinde boğularak ölenlerin ciğerlerinin ölmeden önce nasıl kanla dolduğuna dair bir program izlemişti. Ara sıra arkadaşı Brooks’la, kendisini yargılamayacağına, gidip hemen babasına yetiştirmeyeceğine ya da daha kötüsünü yapmayacağına güvendiği tek insanla, intihar hakkında konuşurdu. Eureka bu acil yardım hattını birkaç kez arayınca Brooks da bu sessiz konferans çağrısına karşılık verme görevini üstlenmişti. Ne zaman aklına intihar düşse onunla konuşacağına dair söz almıştı Eureka’dan, böylece birçok kez konuşmuşlardı.

Ama hâlâ buradaydı, öyle değil mi? Bu dünyayı terk etme dürtüsü artık Eureka’nın o hapları yuttuğu zamanki kadar felç edici seviyede değildi. İntihar dürtüsü yerini uyusukluğa ve ilgisizliğe bırakmıştı.

“Peki babam benim her zaman o ruh halinde olduğumdan da bahsetmiş olabilir mi?” diye sordu Eureka.

Landry defteri sehpanın üzerine koydu. “Her zaman mı?”

Eureka ondan bakışlarını kaçırdı. Belki de her zaman değil. Elbette her zaman değil. Kısa süreliğine güneşliydi hayat. Ama on yaşına geldiğinde, anne babası ayrılmıştı. Ondan sonra insan kolay kolay güneş bulamazdı.

“Acaba bir Xanax reçetesi karalamanız mümkün olabilir mi?” Eureka’nın sol kulak zarı yine çınılıyordu. “Aksi halde bu sohbet bir zaman kaybi gibi görünüyor.”

“İlaça ihtiyacın yok. Bu trajediyi gömmek yerine gün ışığına çıkarmaya ihtiyacın var. Üvey annen onunla ya da babanla konuşmayacağını söylüyor. Benimle sohbet etmek de pek ilgini çekmedi. Okul arkadaşlarınla durum nasıl?”

“Cat,” dedi Eureka istemsizce. “Ve Brooks.” Onlarla konuşuyordu. Landry’nin koltuğunda onlardan biri oturuyor olsaydı Eureka şu an kahkaha atıyor bile olabilirdi.

“Güzel.” Dr. Landry *nihayet* demek istiyordu. “Kazanın ardından onlar seni nasıl tarif ederlerdi?”

“Cat, kros takımının kaptanı,” dedi Eureka, kaptan koltuğunu boş bırakarak takımdan ayrıldığını söylediğinde arkadaşının karmakarışık duygularla dolu yüz ifadesini düşünerek. “Yavaşladığımı söyledirdi.”

Cat şu an takımla birlikte sahada olmalıydı. Antrenman yaptırma konusunda müthişti ama motivasyon konuşmalarında pek de parlak sayılmazdı - ve takımın Manor karşısında motivasyona ihtiyacı vardı. Eureka saatine göz attı. Seans bitmez fırlarsa zamanında okulda olma şansı vardı. Bu da onun tam istediği şeydi, öyle değil mi?

Bakışlarını kaldırdığında Landry’nin alnının kırıştığını

gördü. “Annesini yitirmenin kederini yaşayan bir kıza söylemeyecek kadar sert bir şey olurdu bu, sence de öyle değil mi?”

Eureka omzunu silkti. Landry birazcık mizah duygusuna sahip olsa, Cat’i tanımış olsa, anlayabilirdi. Arkadaşı çoğu zaman şakacı biriydi. Bu da iyi bir şeydi. Birbirlerini sonsuza dek tanımışlardı.

“Peki ya... Brooke?”

“Brooks,” dedi Eureka. Onu da çok iyi tanırdı. Rhoda ve babasının para döktükleri deli doktorlarının hepsinden daha iyi bir dinleyiciydi.

“Brooks bir erkek mi?” Landry defterini eline alıp bir şeyler karaladı. “Sadece arkadaş mısınız?”

“Bunun ne önemi var ki?” dedi Eureka aksi bir ifadeyle. Bir zamanlar Brooks’la öylesine çıkmışlardı - beşinci sınıfta. Ama o zamanlar çocuk denecek yaşlardı. Üstelik Eureka anne ve babasının ayrılması nedeniyle enkaz halindeydi ve...

“Boşanmalar çocuklarda genellikle kendi romantik ilişkilerinin peşinden koşmayı güçleştiren davranışları tetikler de ondan.”

“On yaşındaydık. Yürümedi çünkü ben yüzmeye gitmek isterken o bisiklete binmek istiyordu. Bundan bahsetmemiz bile saçma!”

“Sen anlattın. Belki Brooks’la kaybettiklerin hakkında konuşabilirsin. Hislerini bastırmaya son verersen, Brooks derinden önemseyeceğin biri olabilir.”

Eureka gözlerini devirdi. “Ayakkabılarını giy, doktor.” Çantasını kaptı ve kanepeden kalktı. “Acele var.”

Seanstan koşarak kaçmak. Okula koşmak. Ormanın içinde artık bir sızı hissetmeyecek kadar yoruluncaya kadar koşmak. Hatta belki bir zamanlar çok sevdiği takıma doğru koşmak.

Koç bir konuda haklıydı: Eureka ne zaman dibe vursa, imdadına *koşmak* yetişiyordu.

“Bir dahaki salı görecek miyim seni?” diye seslendi Landry. Ama artık kapalı bir kapıyla konuşuyordu.

HAREKET HALİNDEKİ NESNELER

Eureka çukurlarla kaplı otoparkta yavaş tempoda koşarken uzaktan kumanda düğmesine basıp Magda'sının, arabasının kilitlerini açtı ve sürücü koltuğuna kayd. Tepesindeki kayın ağacında sarı çalibülbülleri bir armoni içindeydi: Eureka onların şarkısını ezbere bilirdi. Sıcak ve rüzgârlı bir gündü ama kayın ağacının uzun dalları altına park ettiğinden Magda'nın içi serin kalmıştı.

Magda, kırmızı bir Jeep Cherokee'di - Rhoda'dan gelen bir ikinci el. Eureka'ya uymayacak kadar yeni ve kırmızıydı. Pencerelele kapadığınızda dışarıdan gelen hiçbir sesi duyamazdınız ve bu Eureka'ya bir mezar sürüyormuş hissi verirdi. Jeep hiç değilse bir gülme vesilesi olur diye arabaya Magda ismini vermeleri konusunda Cat ısrar etmişti. Babasının pudra ma-

visi Lincoln Continental'i kadar havalı değildi tabii ama en azından havalı bir CD çaları vardı.

Eureka cep telefonunu fişe taktı ve internet üzerinden yayın yapan okul radyosu KBEU'ya bağlandı. Bu radyo her hafta içi okuldan sonra en iyi yerel ve indie grupların en güzel şarkılarını çalardı. Geçen yıl Eureka bu radyoda DJ'lik yapmış, salı öğleden sonraları *Bayou'da Sıkılmak* adlı programı sunmuştu. Programa bu yıl da yer vermişler ama o istememişti. Pikapta eski zydeco ve son mash-upları döndüren kız onun artık zar zor hatırlayabildiği biriydi.

Dört pencereyi, ayrıca tepe penceresini de açan Eureka okuldan bazı çocukların kurduğu müzik grubu *Faith Healers*'ın *It's Not Fair** şarkısına uygun bir patinaj çekerek çıktı otoparktan. Şarkı sözlerinin hepsi ezberindeydi. Çılgın bas tonları, depar atarken bacaklarına fazladan hız katardı ve büyükbabasının eski gitarını bir yerlerden bulup çıkarmasına vesile olmuştu. Kendi kendine birkaç akor basmayı öğrenmişti ama ilkbahardan beri eline almamıştı gitarı. Diana'nın ölümünden sonra artık müzikle uğraşmayı hayal edemiyordu. Gitar ise yatak odasının köşesinde, büyükannesi Sugar'ın evinden onun ölümünden sonra almış olduğu Siena'lı Saint Catherine tablosunun altında toz tutuyordu. Sugar'ın bu ikonu nereden aldığını kimse bilmezdi. Eureka kendini bildi bileli, yangından koruyan azizenin bu tablosu büyükannesinin şöminesinin üzerinde asılı dururdu.

Parmaklarıyla direksiyona vurarak tempo tutuyordu. Landry neden bahsettiğini bilmiyordu. Eureka hissederci... Mesela... Bir başka kasvetli terapi odasında bir başka saatini harcamış olmak gibi can sıkıcı şeyleri.

* *Adil Değil.*

Hissettiği başka şeyler de vardı: Ne zaman - uzun ya da kısa fark etmez - bir köprüden arabayla geçse hissettiği buz gibi dehşet. Yatakta uykusuz uzandığı zamanlarda hissettiği güçten düşürücü keder. Her sabah telefonunun alarmı çaldığında bir kez daha kaynağının izini sürmek zorunda kaldığı kemiklerindeki ağırlık. Kendisinin hayatta kalıp Diana'nın kalamamış olmasının verdiği utanç. Bu kadar saçma bir şeyin annesini elinden alıp götürmüş olmasına duyduğu öfke.

Bir dalgadan öç alma arzusunun boşunalığı.

Eureka kendini ne zaman kederli zihninin daldan dala konmalarına kaptırsa, kaçınılmaz olarak bu boşunalıkta alıyordu soluğu. Boşunalık canını sıkıyordu. Bu nedenle aniden bu düşünceden sıyrılıp - kampüse geri döndüğünde kendisini bekleyen karar gibi - kontrol edebileceği şeylere odaklandı.

Cat bile Eureka'nın bugün ortaya çıkabileceğini bilmiyordu. 12K, Eureka'nın en sevdiği yarış olmuştı hep. Takım arkadaşları sızlanıp dursalar da onun için uzun mesafe bir koşunun hipnotik alanına dalmak gerçekten hayat vericiydi. Bir parçası Manor'lu çocuklarla yarışmak istiyordu ve aylardır yatıp durmak dışında hiçbir şey yapmayan parçasından çok daha baskındı bu parçası.

Landry'ye asla bu tatmini yaşatmazdı, fakat Eureka tamamen yanlış anlaşıldığını hissediyordu. İnsanlar ölü bir anne konusunda ne yapacaklarını bilmedikleri yetmezmiş gibi, onun hâlâ yaşayan, intihara eğilimli kızıyla da ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Onların robotik sırt sıvazlama ve omuz sıkmaları Eureka'yı delirtiyordu. Birine, "Tanrı cennette anneni özlemiş olmalı," ya da "Bu seni daha iyi bir insan yapacak," diyebilmek için gereken hissizliği aklı almıyordu.

Daha önce onu hiç fark etmemiş olan bu kız grubu, Di-

ana'nın ölümünden sonra üzeri minik haçlı dostluk bileziği bırakmak için arabalarıyla Eureka'nın posta kutusunun önünden geçer olmuşlardı. Başlarda, Eureka onlarla kasabada kolu alçısız karşılaştığında, göz göze gelmekten kaçınırdı. Ama hayatına son verme girişiminin ardından bu artık bir sorun olmuyordu. Çünkü önce kızlar bakışlarını kaçırıyorlardı. Acımanın da bir sınırı vardı.

Cat bile Eureka'yı gördüğünde harap olmaya daha yeni yeni son vermişti. Sümkürmüş, gülmüş ve "Annemden hoşlanmıyorum bile ama onu kaybedersem aklımı kaybederim," demişti.

Eureka ise annesini kaybetmişti. Ama sırf kendini paralayıp ağlamıyor, kendini ona sarılmaya kalkan herkesin kollarına atmıyor ya da el yapımı bilezikleri takıştırmıyor diye insanlar yas tutmadığını mı sanıyorlardı?

Her gün yas tutuyordu, her dakika, bedenindeki her hücreyle. *Sibirya'daki bir tilki ininden bile çıkmanın bir yolunu bulursun kızım sen.* Diana'nın sesi onu Hebert'in badanalı Bait Shack'ının önünden geçip sola, uzun şekerkamışı saplarının sıralandığı çakıllı yola dönerken yakaladı. New Iberia ile Lafayette arasındaki üç mil uzunluğundaki bu yolun her iki tarafındaki alan, bölgenin en güzel yerlerindendi: Masmavi gökyüzüne uzanan muazzam büyüklükteki parlak meşe ağaçları, ilkbaharda açan yabani cezayir menekşeleriyle bezeli tarlalar, yolun yaklaşık çeyrek mil uzağında ayaklıklar üzerinde duran kimsesiz bir römork. Diana, Lafayette yolunun bu bölümüne bayılırdı. *Taşranın medeniyetten önceki son nefesi* derdi buraya.

Eureka annesinin ölümünden sonra bu yoldan hiç geçmemişti. Şimdi de öylesine, canını acıtacağını düşünmeksizin sapmıştı bu yola ama aniden nefesi kesildi. Her gün birtakım

yeni acılar onu buluyor, içine saplanıyordu. Sanki keder ölünceye kadar hiçbir çıkış yolu bulamayacağı bir tilki iniydi.

Neredeyse inip kaçmak için arabayı durduracaktı. Koşarken düşünmezdi. Zihni temizlenir, meşe ağaçlarının kolları ince tüylü İspanyol yosunlarıyla kucaklardı onu ve Eureka uzaklardaki bir şeye dönüşünceye kadar yere vuran ayaklar, yanan bacaklar, çarpan kalp, sallanan kollardan ibaret olurdu.

Yarışmayı düşündü. Belki de umutsuzluğu daha faydalı bir şeye yönlendirebilirdi. Tabii okula zamanında dönmeyi başabilirse...

Bir hafta önce, parçalanmış bileklerine (sağ bileğindeki kırıklar o kadar ciddiydi ki alçının tam üç kez yeniden oturtulması gerekmişti) takmak zorunda olduğu o ağır alçıların sonuncusu da nihayet kesilip çıkarılmıştı. Eureka o şeyi takmaktan nefret etmiş, parçalanmasını görmek için sabırsızlanmıştı. Yine de geçen hafta ortopedist alçıyı çöpe fırlatıp iyileştiğini bildirdiğinde, şaka yaptığını sanmıştı.

Eureka boş yolda, dört yol ağzındaki bir dur levhasının önünde durduğunda, defne dalları aracın tepe penceresinin üzerinde büküldü. Okul hırkasının yeşil kollarını yukarı çekti. Sağ bileğini birkaç kez çevirip ön kolunu çalıştırdı. Teni bir manolya yaprağı kadar soluktu. Sağ kolunun çapı, sol kolunun yarısı kadar görünüyordu. Anormal bir görüntüsü vardı. Eureka'yı utandırdı bu durum. Sonra da utanmaktan utandı. Hayattaydı, annesinin aksine.

Hemen arkasında bir arabanın tekerlekleri tiz bir çıglık attı. Sert bir darbeyle aralanan dudaklarından bir şok ciyaklaması çıkarken, Magda ileri doğru savruldu. Eureka frene asıldı. Hava yastığı bir denizanası gibi açıldı. Sert kumaşın baskısı, yanaklarını ve burnunu daladı. Kafası koltuk başlığına çarp-

tı hızla. Nefesi kesildi, rüzgâr üzerine vururken vücudundaki bütün kaslar kenetlendi. Çatırdayan metalin yankısı, CD çarlardan yükselen müziğe tüyler ürpertici yeni bir tını katmıştı. Eureka bir an dinledi bu müziği, *hiç adil değil* sözlerini duydu, ardından arabasına çarpıldığını fark etti.

Gözlerini hızla açtı ve emniyet kemerinin takılı olduğunu unutarak kapı koluna asıldı. Ayağını frennden çekince araba ileri fırladı ve park konumuna getirilinceye dek durmadı. Eureka Magda'nın kontağını kapadı. Elleri sönmüş hava yastığının altında sağa sola sallanıyordu. Kendini kurtaramayacak kadar çaresiz bir durumdaydı.

Bir gölge - ona yaşadığı en tuhaf dejavu hissini vererek - vücudunun üzerine düştü. Arabanın dışında, içeriye bakan biri vardı.

Eureka bakışlarını kaldırdı...

"Sen..." diye fısıldadı istemsizce.

Bu çocuğu daha önce hiç görmemişti. Teni, alçısı çıkarılmış kolu kadar solgun ama gözleri Miami'nin okyanusu gibi turkuvazdı ve *bu* aklına Diana'yı getirmişti. Eureka o gözlerin derinlerine işlemiş, denizdeki gölgeleri andıran kederi duyumsadı. Çocuğun saçları sarıydı, çok kısa değildi ve tepe kısmı biraz dalgalıydı. Eureka, yakası düğmeli beyaz gömleğinin altında bir kas yığının olduğunu söyleyebilirdi. Düzgün bir burun, belirgin bir çene, dolgun dudaklar... Bu denli solgun olması dışında çocuk Diana'nın en sevdiği film *Hud*'daki *Paul Newman*'a benziyordu.

Eureka, "Bana yardım edebilirsin!" diye yabancıya bağırarak kendi sesini duydu. Bugüne kadar bağırduğu en seksi şeydi bu çocuk. Bugüne kadar gördüğü en seksi çocuk da olabilirdi. Bağırışıyla irkilen çocuk, Eureka'nın parmakları emniyet kemerini bulduğu sırada, açık kapıya ulaştı. Eureka pek de zarif olmayan

bir biçimde yuvarlanarak çıktı arabadan ve tozlu yolun ortasına, elleriyle dizleri üzerine kapaklandı. İnledi. Burnu ve yanakları hava yastığının baskısından sızlıyor, sağ bileği zonkluyordu.

Çocuk ona yardım etmek için çömeldi. Gözleri korkutucu derecede maviydi.

“Bırak, boş ver.” Eureka ayağa kalktı ve eteğindeki tozu silkti. Diğer kaza sonrasındaki durumuyla asla karşılaştırılamayacak olsa da ağrıyan boynunu döndürdü. Magda’ya arkadan çarpan beyaz kamyonete baktı. Çocuğa baktı.

“Neyin var senin?” diye bağırdı. “Dur işaretini görmüyor musun?”

“Üzgünüm.” Sesi yumuşak ve cana yakındı. Eureka onun üzgün görüldüğünden emin değildi.

“Durmak aklına geldi mi acaba?”

“Görmedim...”

“Tam karşında duran koskoca kırmızı arabayı görmedin, öyle mi?” Magda’yı incelemek için etrafında döndü. Hasarı görünce öyle bir küfür savurdu ki bütün bölge duyabilirdi.

Arka taraf bir zydeco akordeonu gibi görünüyordu, plakanın sıkışıp kaldığı arka koltuğa kadar içeri göçmüştü. Arka pencere paramparça olmuştu ve cam parçaları çirkin buz saçakları gibi çeperlerinden sarkıyordu. Arka tekerlekler yana doğru bükülmüştü.

Eureka arabanın aslında Rhoda’nın statü sembolü olduğunu, ona çok da bayılmadığını hatırlayarak derin bir nefes aldı. Magda hapı yutmuştu, buna şüphe yoktu. İyi de Eureka şimdi ne yapacaktı?

Yarışmaya otuz dakika kalmıştı. Okuldan hâlâ on mil uzaktaydı. Ortaya çıkmazsa koç kaydardığını düşünecekti.

“Sigorta bilgilerine ihtiyacım var,” diye seslendi, babasının

ehliyet almadan önce kendisine aylarca alıştırtma yaptırdığını nihayet hatırlayarak.

“Sigorta mı?” Çocuk başını iki yana sallayarak omzunu silkti.

Eureka onun kamyonetinin tekerini tekmeledi. Eski, muhtemelen seksenlerin başından kalma bir arabaydı ve Magda’yı ezip geçmemiş olmasına şükredebilirdi. Motor kapağı esneyip açılmış olsa da kamyonet çizilmemişti bile.

“İnanılmaz.” Eureka ters ters baktı çocuğa. “Arabanda en ufak bir hasar dahi yok.”

“Ne bekliyodun? O bir Chevy,” dedi çocuk yapay bir Bayou aksanıyla, kamyonun Eureka’nın çocukluk yılları boyunca yayınlanmış gerçekten rahatsız edici bir reklamından alıntı yaparak. Bu da insanların hiçbir anlam taşımayan laflarından biriydi.

Çocuk zoraki bir şekilde gülümsedi Eureka’nın yüzünü inceleyerek. Eureka sinirlendiği zaman yüzünün kızardığını biliyordu. Brooks buna Bayou Ateşi derdi.

“Ne mi bekliyorum?” Çocuğa yaklaştı. “Hayatım tehdit edilmeden bir arabaya binebilmeyi bekliyorum. Yola çıktığımda etrafımdaki sürücülerin en basit trafik kurallarına uymalarını bekliyorum. Aracıma arkadan çarpan züppelerin bu kadar pişkin davranmamalarını bekliyorum.”

Fırtınayı yakınına çektiğini fark etti. Şu an bedenleri arasında yalnızca birkaç santim vardı ve Eureka onun o mavi gözlerine bakabilmek için ağrıyan boynunu geriye bükmek zorunda kaldı. Çocuk ondan on-onbeş santim kadar uzundu ve Eureka’nın boyu bir yetmiş ikiydi.

“Ama sanırım çok fazla şey bekliyorum. Senin bu geri zekâlı arabanın sigortası bile yok.”

Hâlâ birbirlerine çok yakın duruyorlardı ve bunun tek nedeni Eureka'nın çocuğun geri çekileceğini sanmış olmasıydı. Ama çekilmedi. Soluğu Eureka'nın alnını gıdıklıyordu. Çocuk başını yana yatırıp onu yakından inceledi, Eureka'nın sınavlara çalıştığından daha fazla çalıştı üzerinde. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sonra usulca gülümsedi.

Gülümsemesi yüzüne yayılırken, Eureka'nın içinde bir şeyler kıpırdadı. İstemsizce o da gülmeyi arzuladı. Ama bunun bir anlamı yoktu.

Çocuk ona kırk yıllık dostlarmış gibi, o ve Brooks'tan biri diğerinin arabasına çarpsa nasıl kıs kıs güleceklerse öyle gülümsüyordu. Fakat Eureka ile bu çocuk tümüyle birbirine yabancıydı. Hal böyleyken, çocuğun o kocaman tebessümünün yumuşak, içten bir kıkırdamaya dönüşmesiyle birlikte Eureka'nın dudaklarının kenarı da ansızın yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Neye gülüyorsun acaba?" Eureka'nın amacı onu terslemektir ama kelimeler ağzından kendisini de şaşırtarak bir kahkaha gibi çıkıvermişti. Hızla döndü. "Unut gitsin. Konuşma. Üvey canavarım öldürecek şimdi beni."

"Senin hatan değildi ki." Çocuğun yüzü az önce Nobel Ödülü'nü almışçasına sevinçle parladı. "Böyle olsun istemedin."

"Kimse istemez," diye söylendi Eureka.

"Dur işaretine uyup durdun. Ben sana çarptım. Canavarın bunu anlayacaktır."

"Rhoda'yı tanıma şerefine nail olmadığın belli."

"Ona arabanın hasarıyla ilgileneceğimi söyle."

Eureka onu umursamayıp sırt çantasını ve arabanın ön panosu üzerinde duran cep telefonunu almak için Magda'ya doğru yürüdü. Önce babasını arayacaktı. İki numaralı hızlı

arama tuşuna bastı. İlk sırada hâlâ Diana'nın cep telefonu kayıtlıydı. Eureka'nın içi bunu değiştirmeye el vermemişti.

Hiç şaşırmadı, babasının telefonu çaldı da çaldı. Uzun öğle yemeği vardiyası sona erip restorandan ayrılmadan önce yaklaşık iki milyon kilo kaynamış deniz ürünü hazırlamak zorunda kalmıştı, bu nedenle de muhtemelen elleri karides duyargalarıyla kaplıydı.

“Sana söz veriyorum...” Çocuk arka planda konuşmaya devam ediyordu. “Her şey yoluna girecek. Bunu telafi edeceğim. Bak, ismim...”

“Şşş...” Eureka bir elini kaldırdı ve dönüp ondan uzaklaşarak şekerkamışı tarlasının kenarında dikildi. “Sen beni *bu bir Chevy* aşamasında kaybettin.”

“Üzgünüm.” Çocuk onun peşinden gitti, ayakkabıları yol kenarındaki kalın şekerkamışı sapları üzerinde çatır çutur sesler çıkarıyordu. “Açıklamama izin ver...”

Eureka rehberle girip Rhoda'nın numarasına tıkladı. Babasının eşini nadiren arardı ama şu an başka bir seçeneği yoktu. Telefon altı kez çaldıktan sonra Rhoda'nın bitmek bilmeyen sesli mesajı devreye girdi. “Açmasını gerçekten istediğim tek zamanda!”

Bir kez daha babasını aradı ve bir kez daha. Telefonunu cebine tıklmadan önce iki kez de Rhoda'yı denedi. Güneşin ağaçların tepesinde batmasını izledi. Takım arkadaşları şu an yarış için giyiniyor olmalıydılar. Koç, Eureka'nın arabasını görme umuduyla otoparka bakınmış olmalıydı. Sağ bileği hâlâ zonkluyordu. Kolunu göğsüne bastırırken gözlerini acıyla yumdu. Ortada kalmıştı. Titremeye başladı.

Tilki ininden çıkışı bul kızım.

Diana'nın sesi o kadar yakından geliyordu ki Eureka ser-

semledi. Ürperti kollarına kadar yükseldi ve boğazının gerisinde bir şeyler yandı. Gözlerini açtığında çocuk tam karşısında duruyordu. Eureka'nın içlerinden biri gerçekten hasta olduğunda ikizlerde gözlemediği samimi bir endişeyle gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

“Yapma,” dedi çocuk.

“Ne yapmayayım?” Eureka'nın sesi titredi ve aynı anda gözlerinin kenarlarında yaşlar birikmeye başladı. Birbirlerine o kadar yabancıydı ki bu durum görüş alanını bulandırıyordu.

Gök gürledi ve en şiddetli gök gürültüsünün gürleyeceği şekilde yankılandı Eureka'nın içinde. Kara bulutlar gökyüzüne yeşil-gri bir fırtınanın mührünü vurarak ağaçların üzerine yerleştiler. Eureka bir sağanağa hazırladı kendini.

Tek bir damla yaş sol gözünün kenarından sıyrıldı ve tam yanağına damlamak üzereyken...

Çocuk işaret parmağını kaldırıp uzandı ve o gözyaşını parmağının ucuyla yakaladı. Çok değerli bir şey tutuyormuşçasına, son derece yavaş hareketlerle tuzlu gözyaşını aldı ve ondan uzaklaştırıp kendi yüzüne doğru tuttu. Sağ gözünün köşesine bastırdı damlayı. Sonra gözlerini kırptırdı ve damla kayboldu.

“İşte bu kadar,” diye fısıldadı çocuk. “Artık gözyaşı yok.”

TAHLİYE

Eureka baş ve işaret parmaklarıyla gözlerinin kenarlarına dokundu. Gözlerini kırıştırdı ve son ağladığı anı hatırladı...

Rita Kasırgası'nın New Iberia'yı perişan ettiği günden bir önceki geceydi. Sıcak, nemli bir Eylül sonu akşamı, Katrina'dan, kasabasını vuran kasırgadan birkaç hafta sonra... Eureka'nın anne babasının evliliğinin zayıf su setleri de sonunda sele kapılıp yıkılmıştı.

Eureka dokuz yaşındaydı. Rahatsız edici bir yazı ya anne-siyle ya da babasıyla geçirmişti. Diana, Eureka'yı balık tutmaya götürdüğünde eve döner dönmez yatak odasına kapanıp ortadan kaybolur ve kocasını pullarını ayıklayıp balıkları kı-zartması için yalnız bırakırdı. Kocasını sinemaya bilet aldığı anda ise Diana başka bir plan ve koltuğuna oturacak başka birini bulurdu.

Üçünün Cypremont Point civarında yelken açtığı ve babasının Eureka'yla Diana'nın ağzına pamuk şeker tıkıştırdığı ilk yazlar şimdi zar zor hatırlayabildiği bir rüya gibi geliyordu Eureka'ya. O yaz anne ve babasının birlikte yaptığı tek şey kavga etmekte.

En büyük kavgaları aylardır demlenmekteydi. Annesiyle babası her zaman mutfakta tartışırdı. Babasının farklı tatları karıştırıp kaynatırken sergilediği sakın tavrı, Diana'nın fitilini ateşliymiş gibi görünürdü. Aralarındaki şey her neyse kıztıkça, Diana, babasının daha fazla mutfak eşyasını kırardı. Kıyma makinesini parçalar, makarna oklavasını bükerdi. Rita Kasırgası kasabayı vurduğu sırada dolapta sadece üç sağlam tabak kalmıştı.

Akşamüstüne doğru yağmur artmıştı ama henüz hararetili kavgaların yaşandığı alt katları basacak kadar ağır bir sel yoktu ortada. Bu seferki, Diana'nın Houston'a giden bir arkadaşının minibüsüne onları da almayı teklif etmesiyle başlamıştı. Diana evi tahliye etmek, babası ise fırtınayı orada atlatmak istiyordu. Aynı türden bir kavgayı elli kez yapmışlardı - kasırga altında da bulutsuz gökyüzü altında da. Eureka önce yüzünü bir yastığa gömerek saklamış, sonra da kulağını duvara dayayıp anne babasının ne konuştuğunu dinlemişti.

Annesinin sesini duymuştu: "Sen herkes hakkında kötü düşünürsün!"

Ve babası cevap vermişti: "Ben hiç değilse düşünüyorum!"

Ardından mutfağın fayans zemininde parçalanmış cam seslerini işitmişti Eureka. Keskin, tuzlu bir koku üst kata kadar ulaşınca o an babasının pencere eşiğinde duran bamya turşusu kavanozlarını Diana'nın kırdığını anlamıştı. Küfür içeren sözler, ardından yeni çarpma sesleri duymuştu. Rüzgâr evin

dışında uğulduyor, sağanak halinde yağan dolu pencereleri takırdatıyordu.

“Burada oturup kalmayacağım!” diye haykırmıştı Diana. “Boğulmayı beklemeyeceğim!”

“Dışarı bak,” demişti babası. “Şu an gidemezsin. Evden ayrılmak daha kötü olur.”

“Benim için değil. Eureka için değil.”

Babası sessizdi. Eureka, soslari için asla izin vermeyeceği bir ısıda kaynayan karısını dikkatle izlerken canlandırabiliyordu onu gözünde. Eureka’ya sevicecek bir sos için kullanılacak tek ısının en hafif kaynama ısısı olduğunu söylerdi hep. Ama Diana su verilerek kıvama getirilecek biri değildi.

“Söyle hadi!” diye bağırırmıştı Diana.

“Kasırga çıkmamış olsa da gitmek isterdin,” demişti babası. “Kaçıyorsun. İşte sen busun. Ama ortadan kaybolamazsın. Bir kızın var...”

“Eureka’yı da götüreceğim.”

“Ben de varım burada.” Babasının sesi titriyordu.

Diana karşılık vermemişti. Işıklar titreşip sönmüş, sonra yanmış, sonra da temelli sönmişti.

Eureka’nın yatak odası kapısının hemen dışında mutfığa bakan bir sahanlık vardı. Odasından sürünerek çıkmış ve tırabzanlara tutunmuştu. Annesiyle babasının mumları yakmasını ve daha fazla mumları olmamasının kimin hatası olduğu konusunda bağışmalarını izlemişti. Diana şömine rafının üzerine bir şamdan koyduğu sırada Eureka’nın dikkatini merdivenlerin başında duran ağzına kadar dolu çiçek desenli bir bavul çekmişti.

Diana kavga başlamadan önce evi boşaltmaya karar vermişti.

Babası kalır da annesi giderse Eureka'ya ne olacaktı? Kimse ona bavulunu hazırlamasını söylememiştir.

Eureka annesinin bütün bir hafta süren arkeolojik kazılar yüzünden evden uzaklaşmasından nefret ederdi. Ama bu kez farklıydı, sonsuza dek. Dizlerinin üzerine çökmüş ve alnını tırabzana dayamıştı. Bir damla gözyaşı yanağından süzülüyordu. Eureka merdivenlerin başında bir başına dururken acı dolu hıçkırıklara boğulmuştu.

Kırılan camların gümbürtüsü duyulmuştu tepesinde. Eğilmiş ve başını gizlemişti. Parmaklarının arasından baktığında rüzgârın arka bahçedeki meşe ağacının dirsek kalınlığındaki bir dalını ikinci kat penceresinden içeri sürüklediğini görmüştü. Cam parçaları üzerine yağmıştı. Pencerede açılan delikten su doluyordu içeriye. Eureka'nın keten geceliğinin arkası sırlıklam olmuştu.

“Eureka!” diye bağırmıştı babası, merdivenleri koşarak çıkarken. Ama daha ona ulaşmadan aşağıdaki koridordan tuhaf bir çatırtı sesi yükselmişti. Babası gürültünün yerini saptamak için geri döndüğünde, Eureka termosifona açılan kapının menteşelerinden ayrılmasını izlemişti.

Küçük alandan muazzam bir su dalgası fıskırmıştı. Ahşap kapı yan yatıp dalga üzerinde bir sal gibi sürüklenmişti. Su tankının ortasına kadar yarıldığını ve peşinden dev bir banyo küvetini koridora sürüklemekte olduğunu fark etmek Eureka'nın birkaç saniyesini almıştı. Borulardan püsküren su, küçük yılanlar gibi kıvrıla kıvrıla duvarlara çarpıyordu. Sırlıklam olan kilim merdiven boşluğunun alt basamağına dek sürüklenmişti. Taşkının enerjisiyle mutfak sandalyeleri devrilmişti. Bunlardan biri, Eureka'ya doğru ilerlemeye çalışan Diana'nın ayağına takılmıştı.

“Daha da kötüye gidecek,” diye bağırırmıştı Diana kocasına. Sandalyeyi itmiş ve yerinden doğrulmuştu. Eureka’ya baktığında yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti.

Babası merdivenleri yarılamıştı. Dik bakışları kızıyla su tankı arasında gidip geliyor, sanki önce hangisine ulaşması gerektiğine karar veremiyordu.

Sular kırılan kapıyı oturma odasındaki kahve masasına kadar sürükleyip sıkıştırdığında parçalanmış camlar Eureka’nın irkilmesine neden olmuştu. Babası, Diana’ya aralarındaki mesafeyi yıldırım hızıyla geçen nefret dolu bir bakış atmıştı.

“Sana o geri zekâlı kardeşin yerine gerçek bir tesisatçı çağırmanız gerektiğini söylemiştim!” Bir elini, sızlanması artık derin bir inleme halini almış olan Eureka’ya doğru savurmuştu. “Yatıştır onu.”

Ama Diana kocasını itip çoktan merdivenleri çıkmıştı. Eureka’yı kollarına alıp saçındaki cam parçalarını temizlemiş ve onu odasına, pencereyle istilacı ağacın uzağına taşımıştı. Yüzü ve giysileri sırlıslamıştı. Eureka’yı eski saygınlık karyolaya oturtmuş ve kabaca omuzlarından kavramıştı. Gözleri öfkeyle parıldamıştı.

Eureka burnunu çekmişti. “Korkuyorum.”

Diana, kim olduğunu bilmiyormuşçasına, dik dik bakmıştı kızına. Sonra elini hızla kaldırıp avcunun içiyle Eureka’ya sert bir tokat atmıştı.

Eureka inlerken donup kalmıştı. Hareket edemeyecek, nefes bile alamayacak kadar şaşkındı. Tokadın sesi bütün evde yankılanmış gibiydi. Diana eğilip ona yaklaşmıştı. Gözleri kızının gözlerini delip geçmişti. Eureka’nın o güne kadar duyduğu en ciddi ses tonuyla, “Asla...” demişti. “Bir daha asla ağlama.”

KALDIRMA

Eureka gözlerini açıp hasarlı arabası ve o tuhaf çocuğun yer aldığı sahneye geri dönerken elini yanağına götürdü.

O geceyi daha önce hiç düşünmemişti. Ama şimdi bu sıcak, bomboş yolda, annesinin avuç içinin teninde açtığı sızıyı hissedebiliyordu. Diana hayatı boyunca ona yalnızca bir kez, işte o zaman vurmuştu. Eureka'yı korkuttuğu tek olaydı bu. Sonrasında bu olaydan hiç söz etmemişler, Eureka da bir daha hiç gözyaşı dökmemişti - şu ana dek.

Aynı şey değil, dedi Eureka kendi kendine. O gözyaşları çok şiddetliydi ve annesiyle babası ayrılırken dökülmüştü. Çarpılmış bir aracın ardından dökülmek üzere olan bu apan-sız yaşlarsa daha şimdiden geri çekilmişti, yüzeye hiç çıkmamışçasına.

Hızla hareket eden bulutlar koyu griye bürünerek gök-

yüzünde toplanmıştı. Eureka boş kavşağa göz attı, yolla yeşil açıklığı ayıran sarı şekerkamışı denizinde her şey sakindi. Eureka sıcak bir günde uzun bir patikayı susuz koşmuşçasına birden titredi.

“Ne oldu demin?” Gökyüzünü, gözyaşını, kazayı - bu çocukla karşılaştıktan sonra olup biten her şeyi - kastediyordu.

“Belki de bir tür güneş tutulmasıdır,” dedi çocuk.

Eureka başını çevirip ona sağ kulağını yaklaştırdı, şimdi onu daha net duyabilirdi. Kazanın ardından ölçüleri alınan işitme cihazından nefret etmişti. Onu hiç takmamış, kutusuyla birlikte dolabının arkasında bir yerlere tıkıştırmış, Rhoda’ya da başını ağrıttığını söylemişti. Zarif bir biçimde başını çevirmeye alışmıştı ki çoğu kişi bunun farkına bile varmıyordu. Ama bu çocuk fark etmiş gibiydi. Kayıp çoktan duyan kulağına yaklaşmıştı.

“Artık bitti galiba.” Çocuğun soluk teni bu alışılmamış karanlıkta parıltıydı. Saat daha dörttü ama gökyüzü güneş doğmadan önceki saatler kadar loştu.

Eureka önce kendi gözünü, sonra onun gözünü, gözyaşının yazgısını işaret etti. “Neden yaptın onu?”

Bu soruyu başka nasıl soracağını bilmiyordu, işte her şey bu denli tuhaftı. Gözlerini ona dikip şık koyu kot pantolonunu, Bayou’lu çocuklarda pek görülmeyen türde ütülü beyaz gömleğini inceledi. Kahverengi oxford ayakkabıları cilalıydı. Bu civardan birine benzemiyordu. Üstelik insanların ikide bir söylediği gibi Eureka doğma büyüme New Iberia’lıydı.

Çocuğun yüzünü inceledi... Burnunun biçimini ve onun dikkatli bakışları altında gözbebeklerinin büyüme şeklini. Bir an için Eureka sanki ona sualtından bakıyormuş gibi, yüzünün belirleyici özellikleri bulanıklaşıyormuş gibi hissetti. Ya-

rın kendisinden bu çocuğu tarif etmesi istense, yüzünü hatırlayamayabilirdi. Gözlerini ovuşturdu. Aptal gözyaşları!

Eureka ona yeniden baktığında yüzü netleşmişti, keskin-di. Hoştu. Hiçbir kusur yoktu. Yine de... Şu gözyaşı meselesi. Sormadı. Ne oluyordu ona böyle?

“İsmim Ander.” Sanki daha bir saniye önce samimi bir şekilde onun gözyaşını silen, bir insanın yapabileceği en acayip aynı zamanda en seksi şeyi yapan o değilmiş gibi kibarca elini uzattı.

“Eureka.” Elini sıktı. Kendi eli mi terlemişti yoksa çocuğunki mi?

“Nereden buldun bu ismi?”

Etrafındaki insanlar Eureka’nın ismini kuzey Louisiana’daki küçük bir kasabadan aldığını sanırlardı. Büyük ihtimalle annesiyle babasının bir yaz hafta sonu oraya babasının eski Continental’ıyla gizlice yaklaştıklarını, benzinleri azaldığı için de geceyi orada geçirmek zorunda kaldıklarını düşünüyorlardı. Brooks ve Cat dışında hiç kimseye gerçek hikâyeyi anlatmamıştı Eureka. İnsanları olayların kendi bildiklerinden farklı şekilde gerçekleştiğine ikna etmek zordu.

Gerçekse şöyleydi: Eureka’nın henüz bir yeniyetme olan annesi hamile kaldığında, hızla Louisiana’dan topuklamakla meşguldü. Gecenin bir yarısı batıya sürmüştü arabasını. Anne babasının katı kurallarını ölçüsüzce ihlal etmiş ve soluğu Kaliforniya’daki Shasta Gölü yakınlarında, babasının hâlâ Girdap diye sözünü ettiği bir hippie komününde almıştı.

Ama geri döndüm, değil mi? Diana gülmüştü, gençti ve Eureka’nın babasına âşıktı o zamanlar. Her zaman geri dönerim.

Eureka’nın sekizinci yaş gününde Diana onu oraya götürmüştü. Eureka annesinin eski komün arkadaşlarının yanında

maa kızı oynayıp filtre edilmemiş elma suyu içerek birkaç gün geçirmişti. Sonra her ikisi de kendilerini karayla kuşatılmış hissedince - Cajunlar'ın* arasında yaşanan bir his - arabalarını sahile sürmüşler ve Bayou'lu çocukların alışık oldukları kabuklarından buz parçaları sarkan tuzlu istiridyelerden yemişlerdi. Eve dönüş yolunda Diana okyanus kıyısından geçen otoban üzerinden Eureka şehrine gitmiş ve kızına sekiz yıl önce, 29 Şubat'ta doğduğu yol kenarındaki kliniğı göstermişti.

Ama Eureka tek bir kişiyle bile Diana hakkında konuşmamıştı çünkü çoğı kişi annesindeki karmaşık mucizeyi idrak edemezdi ve Diana'yı savunmak için mücadele etmek gerçekten yorucuydu. O nedenle bu konuyu kendine saklamış ve etrafına - onu bu çocuk gibi insanlardan ve dünyalardan ayıran - bir duvar örmüştü. "Ander her gün duyacağın bir isim değil."

Çocuk gözlerini devirdi ve batıya doğru yol alan bir trenin sesini dinlediler. "Soyadı."

"Kimlerdensin sen?" Güneşin kendi bataklıklarında doğup yine orada battığını sanan Cajunlar gibi bir izlenim bıraktığını biliyordu Eureka. Aslında böyle düşünmezdi, hiç düşünmemişti, fakat bu çocukta birden şekerkamışlarının yanında belirivermiş gibi bir hal vardı. Eureka bu kısmı heyecan verici buluyordu. Arabasının tamir edilmesini gerektiren diğer kısım ise tedirgin ediciydi.

Arkalarında, araba tekerlerinin çakıllı yolda çıkardığı ses Eureka'nın başını çevirmesine neden oldu. Pas rengi çekici aracının hemen arkasında sarsılarak durduğunu görünce inledi Eureka. Böceklerle kaplı ön camdan sürücüyü zar zor

* Çoğunlukla ABD'nin Louisiana eyaletinde yaşayan ve Fransız Katolik atalarının kültürel geleneğini bugün de sürdüren etnik grup.

seçebiliyordu ama New Iberia'daki herkes Cory Statutory'nin kamyonlarını tanırdı.

Herkes bu isimle çağırılmazdı onu - sadece on üç yaşındaki kızlarla elli beş yaş arası kadınlar. Arabaları çekmediği ya da küçük yaşta kızlarla evli kadınlara asılmadığı zamanlarda Cory Marais bataklıkta olurdu: Balık tutar, yengeç yakalar, sağa sola teneke bira kutuları atar, bataklığın sürünge çürümüşlüğünü güneş yanığı derisinin sarp uçurumlarına çekerek. Yaşlı değildi ama yanına yaklaşılmasını ürpertici kılan bir görünümü vardı.

“Çekici mi lazımdı?” Bir dirseğini bulut grisi kamyonetin penceresinden sarkıttı. Ağzında bir tutam çiğneme tütününü vardı.

Eureka bir çekici çağırmaı düşünmemiştı - muhtemelen Cory'nin kasabadaki tek çekici olması nedeniyle. Bu yüzden adamın onları nasıl bulduğunu da anlamıyordu. Herhangi birinin nadiren geçeceğı bir yan yoldalardı. “Müneccim falan mısın sen?”

“Eureka Boudreaux ve onun beş paralık lafları.” Cory, Eureka'nın tuhaflığına onay almak istercesine Ander'e göz attı. Çocuğa daha yakından baktığında ise ittifak arayışının taraf değıştirdiğini gözlerini kısarak ortaya koydu. “Sen kasaba dışındasın, değil mi?” diye sordu. “Bu çocuk mu vurdu sana Reka?”

“Bir kazaydı.” Eureka birden kendini Ander'i savunurken buldu. Kasabalıların Cajunlar Dünyaya Karşı diye düşünmesi canını sıkabilirdi.

“Ama İhtiyar Big Jean öyle söylemedi. Bir çekiciye ihtiyacın olduğunu bildiren oydu.”

Eureka başını salladı, sorusuna yanıt bulmuştu. Big Jean bu yoldan yaklaşık çeyrek mil içerideki bir kulübede yaşayan

yaşlı, sevimli bir duldu. Bir zamanlar Rita isminde cadaloz bir karısı vardı ama yaklaşık on yıl önce ölmüştü ve Big Jean kendi başına pek idare edememişti. Rita Kasırgası Bayou'nun üzerinden buldozer gibi geçtiğinde, Big Jean'ın evi de büyük hasar görmüştü. Eureka onun o boğuk sesiyle en az yirmi kez, "İlk Rita'dan daha zalim olan tek şey, ikinci Rita'ydı. İlk evimden çıkmadı, diğeri onu yerle bir etti," dediğini duymuştu.

Kasaba ona kulübesini yeniden inşa etmesi için yardım etmiş, Big Jean de sahilden millerce içeride olmasına rağmen, "Ders alındı, ders alındı," diye mırıldanarak koca kulübenin altı adet sütun üzerine oturtulmasında ısrar etmişti.

Diana, Big Jean'a şekersiz pastalar götürürdü. Eureka da onunla birlikte gider, adamın kamyonetine binip eski Dixie-land jazz 78'lerini çalardı. Birbirlerinden her zaman hoşlanmışlardı.

Onu en son gördüğünde, diabet hastalığının kötüleştğini ve artık o merdivenlerden sık sık inemediğini biliyordu Eureka. Market alışverişlerini yapan yetişkin bir oğlu vardı, fakat Big Jean zamanının büyük bölümünü tekerlekli sandalyesiyle sundurmaya çıkıp dürbünüyle bataklık kuşlarını izleyerek geçirirdi. Kazayı da görmüş ve çekiciyi çağırması olmalıydı. Eureka onun yüksekteki kulübesine baktı ve adamın bornozlu kolunu salladığını gördü.

"Teşekkürler Big Jean!" diye bağırdı.

Cory kamyonetinden inmiş, Magda'yı çekiciye bağlıyordu. Çuval gibi görünen Wranglers kot pantolonun üzerine Louisiana Üniversitesi basketbol forması geçirmişti. Kolları çilli ve devasaydı. Eureka onun kabloları Magda'nın şasisine bağlayışını izledi. Hasarı incelerken alçak sesle ıslak çalmasına ise içerledi.

Eureka ilk kez onun etrafta olmasına müteşekkik oldu. Yarış için okula zamanında varma konusundaki umudunu yine de koruyordu. Yirmi dakika kalmıştı ve Eureka hâlâ yarışta koşacak mı yoksa takımdan ayrılacak mı kararını vermemişti.

Şekerkamışları rüzgârla hışırdadı. Neredeyse *fauchaison*, hasat zamanıydı. Eureka kendini çıplakmış gibi hissetmesine neden olan Ander'e göz attı ve onun bu araziyi kendisi kadar iyi bilip bilmediğini, çiftçilerin iki hafta içinde traktörleriyle kamış saplarını köklerinden koparacağını ve çocukların içinde koşacağı labirentleri bir üç yıl daha büyümeye bırakacağını bilip bilmediğini merak etti. Ander'in bu tarlalarda kendisi ve bütün Bayou çocukları gibi koşup koşmadığını merak etti. Eureka kadar çok saat geçirmiş miydi acaba? Altın sapların kupkuru hışırtısını dinleyip dünyada hasat zamanı gelmiş şekerkamışından çıkan ses kadar tatlı bir başka sesin olmadığını düşünerek? Yoksa Ander sadece gelip geçen biri miydi buralardan?

Cory arabayı emniyetli bir şekilde çekiciye alır almaz Ander'in kamyonetine baktı. "Sana da lazım mıydı evlat?"

"Hayır efendim, teşekkür ederim." Ander'de Cajun aksanını yoktu ve davranışları da taşra için fazla resmiydi. Eureka, Cory'ye hayatı boyunca hiç *efendim* diye hitap edilip edilmediğini merak etti.

"Pekâlâ." Cory gücenmiş gibiydi, sanki Ander genelde kırıcı biriymiş gibi. "Hadi Reka. Bir yerlere gitmen gerekmiyor mu? Güzellik salonuna falan?" dedi Eureka'nın boyası gelmiş saçlarını göstererek.

"Kes sesini Cory." *Güzellik* o dile getirdiğinde kulağa *çirkinlik* gibi geliyordu.

"Takılıyorum." Saçını çekmek için uzandı ama Eureka hızla geri çekildi. "Kızların tarzı bu mu bugünlerde? Hoş...

Oldukça ilginç...” dedi kıs kıs gülererek ve sonra başparmağıyla kamyonetinin yolcu koltuğunu işaret etti. “Tamam, hadi kal-
dır poponu o zaman.”

Cory’nin dili iğrençti. Kamyoneti iğrençti. Açık pencere-
den içeri tek bir bakış atan Eureka bu arabaya binmek iste-
mediğini anladı. Her yerde müstehcen dergiler, ön panel üze-
rinde yağlı domuz kıkırdağı poşetleri vardı. Dikiz aynasından
sarkan naneli bir oto spreyi, ahşap bir Saint Theresa ikonuna
deği-yordu. Cory’nin elleri şaft yağından kapkaraydı. İş lekeli
orta çağ yapılarında kullanılan bir tür tazyikli suyla adamakıllı
yıkanması gerekiyordu.

“Eureka,” dedi Ander. “Ben götürebilirim seni arabayla.”

Eureka, Rhoda’yı düşünmeden edemedi. Vatkalı iş elbi-
sesiyle Eureka’yla omuz omuza oturuyor olsa ne derdi acaba
şimdi? Her iki seçenek de babasının eşinin *yerinde bir karar*
olarak adlandırabileceği türden değildi ama Cory hiç değilse
bilinen bir fenomendi. Üstelik Eureka’nın keskin refleksleri
bu sürüngenin ellerinin direksiyonda kalmasını sağlayabilirdi.

Oysa bir de Ander vardı...

Acaba neden Eureka, Diana’nın değil de Rhoda’nın ne
önereceğini merak ediyordu? Eureka, Rhoda gibi biri olmak
istemezdi. Güvenlik ve hükümler hakkında asla konuşmayan
annesi gibi olmayı ise çok isterdi. Diana tutkular ve hayaller
hakkında konuşurdu.

Ve o artık yoktu.

Ve bu hayat değiştirecek bir karar değil okula kadar sürecek
bir gezintiydi.

Telefonu vızıldıyordu. Cat’di: *Bize şans dile de Manor’a toz
yutturalım. Tüm takım seni özledi.*

Yarış on sekiz dakika sonra başlayacaktı. Eureka yarışa ka-

tılsın ya da katılmasın, arkadaşına bizzat şans dilemek istiyordu. Başını sallayarak Ander'e *tamam* işareti yaptı ve arabaya doğru yürüdü. "Arabayı Sweet Peas'e götür Cory," diye seslendi yolcu kapısından. "Babamla oradan alırız onu daha sonra."

"Keyfin bilir." Cory güçlkle attı kendini arabasına, rahatsız olduğu belliydi. Başıyla Ander'i işaret etti. "O çocuğa dikkat et. Unutmak isteyeceğim bir surati var."

"Unutacağından eminim," diye söylendi Ander arabasının kapısını açarken.

Kamyonun içi tertemizdi. En az otuz yıllık bir araba olmayıdı ama gösterge paneli biraz önce ovulmuş gibi ışıldıyordu. Radyoda eski bir *Bunk Johnson* şarkısı çalıyordu. Eureka yumuşak deri koltuğa kaydı ve emniyet kemerini taktı.

"Çoktan okulda olmam gerekiyordu," dedi Eureka, Ander aracı çalıştırırken. "Biraz gaza basman mümkün mü acaba? Kestirme bir yol..."

"Biliyorum." Ander sola döndü ve Eureka'nın sadece kendisinin bildiğini sandığı loş bir toprak yola girdi. Eureka onun nadiren geçilen, kenarlarına mısır ekili bu yolda hiç yabancılık çekmeden gazı köklemesini izledi.

"Evangeline Lisesi'ne gidiyorum. Yeri..."

"Woodvale, Hampton," dedi Ander. "Biliyorum."

Eureka alnını kaşıdı ve aniden bu çocuğun kendi okuluna gidip gitmediğini, İngilizce sınıfında üç yıldır bir sıra arkasında falan oturup oturmadığını merak etti. Ama Eureka o küçük Katolik lisesindeki iki yüz yetmiş altı öğrencinin hepsini tanırdı. En azından simaen. Ander gibi biri Evangeline'e gidiyor olsaydı onu tanımanın ötesine geçmiş olacağı kesindi. Cat çoktan çocuğun tepesine binmiş olurdu ve Eureka'nın da en iyi arkadaş kuralları gereğince onun doğum gününü, hafta

sonu takıldığı favori mekânları ve arabasının plaka numarasını ezberlemesi gerekirdi.

Peki hangi okula gidiyordu bu çocuk? Devlet okuluna giden çocukların çoğunun arabasında tampon çıkartması veya gösterge panelinde saçma sapan maskotlar olurdu, fakat Ander'in arabasında hiç süs yok gibiydi. Dikiz aynasına birkaç santim genişliğinde kare bir etiket asılıydı o kadar. Metalik gümüş fonlu etiketin üzerinde yere doğrultulmuş bir mızrak taşıyan mavi bir figür vardı. Eureka daha yakından incelemek için öne doğru eğildi ve her iki tarafında da aynı şeklin olduğunu gördü. Limonotu gibi kokuyordu.

"Oto spreyi," dedi Ander, Eureka etiketi hafifçe koklarken. "Oto yıkamacılarda bedava veriliyor."

Eureka koltuğuna geri yerleşti. Ander'in bir çantası bile yoktu. Aslında Eureka'nın aşırı dolu kocaman mor çantası kamyonetin düzenini berbat etmişti.

"Bu kadar temiz bir arabası olan bir çocuk hiç görmemiş-tim. Sana ev ödevi vermiyorlar mı?" diye şaka yaptı. "Kitap falan?"

"Kitap okuyabiliyorum," dedi Ander kısaca.

"Tamam, okuryazarsın. Özür dilerim."

Ander kaşlarını çatıp müziğin sesini açtı. Radyo kanallarını tararken elinin titremesi Eureka'nın dikkatini çekinceye kadar soğuk ve ilgisiz gibiydi. Eureka'nın dikkatini çektiğini hissedince ellerini direksiyona kenetledi ama Eureka şu kadarını söyleyebilirdi: Kaza onu da sarsmıştı.

"Bu tür müzikten mi hoşlanırsın?" diye sordu Eureka, akşam yemeği peşindeki kırmızı kuyruklu bir şahin önlerindeki gri gökyüzünden rüzgâr gibi geçerken.

"Eski şeyleri severim." Sesi sakindi, hızla bir virajı daha

dönüp çakıllı yola indi. Eureka saatine göz attı ve gerçekten yarışa zamanında yetişebileceğini sevinçle fark etti. Bedeni bu koşuyu istiyordu: Bu yarış babası ve Rhoda'yla yüz yüze gelmeden, Magda denilen o buruşuk hurda yığınıyla ilgili haberi vermek zorunda kalmadan önce sakinleşmesine yardım edecekti. Eureka bugün yarışırса, bunun sevinci koçu bir ay götürürdü. Belki de geri dönerdi ve...

Ander'in frene asılmasıyla Eureka aniden öne doğru sendeledi. Çocuğun kolu kamyonetin kabini boyunca uzanıp onu yerinde tuttu... Diana'nın kolunun eskiden hep yaptığı gibi.

Araba ani bir frenle ciyakladı ve Eureka o an bunun nedenini gördü. Ander Louisiana ağaçlarının arasından gün ışığı gibi süzülen bir yığın sincaptan birini ezmek için frene asılmıştı. Kolunun Eureka'yı hâlâ koltuğuna yapıştırdığının farkında gibi görünüyordu. Parmak uçları Eureka'nın omzunun altından tenine batıyordu.

Çocuk kolunu geri çekti. Soluklandı.

Eureka'nın dört yaşındaki ikiz kardeşleri bir keresinde bütün bir yazı arka bahçede bu sincaplardan birini yakalamaya çalışarak geçirmişlerdi. Eureka bu hayvanların ne denli hızlı olduğunu iyi bilirdi. Günde yirmi kez kurtulurlardı arabalardan. Bunlardan birine çarpmamak için frene asılan birini daha önce hiç görmemişti.

Hayvan bile şaşırmış görünüyordu. Donup kalmış halde uzaktan ön cama bakıyor, sanki teşekkürlerini sunuyordu. Sonra bir meşe ağacının gri gövdesine ok gibi fırladı ve gözden kayboldu.

"Frenin işe yaradı sonunda." Eureka söylemeden edemişti. "Sincabın kuyruğu kurtarmasına sevindim."

Ander yutkundu ve yeniden gaza bastı. Göz ucuyla uzun

uzun baktı Eureka'ya - arsızca gözünü dikip sinsi sinsi onu süzen okuldaki çocukların aksine. Uygun kelimeyi bulmaya çalışıyor gibi bir hali vardı.

“Eureka... Üzgünüm.”

“Buradan sola,” dedi Eureka.

Ander çoktan soldaki dar yola yönelmişti. “Hayır, gerçekten, keşke...”

“Sadece bir araba,” diyerek onun lafını kesti Eureka. İkisinin de sinirleri gergindi. Eureka ona sincap konusunda sartaşmamalıydı. Ander ihtiyatlı davranmaya çalışıyordu. “Sweet Peas’da tamir ederler onu. Her neyse, araba benim için büyük bir mesele değil.” Çocuğun bu sözlerle takıldığını görünce, şımarık bir özel okul çocuğu gibi davrandığını fark etti ki bu hiç tarzı değildi. “İnan bana, benim için ayağımı yerden kesecek bir şey o sadece... Sadece bir araba, hepsi bu.”

“Hayır.” Ander kasabaya girerken müziğin sesini kısıtı ve Evangeline öğrencilerinin okuldan sonra takıldığı berbat kafe, Neptün’ün önünden geçti. Eureka Latince sınıfından birkaç kız gördü - parmaklıklara dayanmışlar kırmızı karton bardaklardan soda içiyorlar, kendilerinden büyük birtakım Ray-Ban’li ve kaslı çocuklarla konuşuyorlardı. Bakışlarını çevirip yola odaklandı. Okula iki blok kalmıştı. Çok geçmeden bu kamyonetten inip soyunma odasına, sonra da ormana doğru hızla koşuyor olacaktı. Bunun kararını verdiği anlamına geldiğini sanıyordu.

“Eureka.”

Ander’in sesi, formasını nasıl en hızlı şekilde giyeceği konusundaki planlarını yarıda keserek ulaştı ona. Çoraplarını değiştirmeyecekti, sadece şortunu üzerine çekecek, gömleğini çıkarıp atacak ve...

“Ben her şey için üzgünüm demek istemiştim.”

Her şey mi? Okulun arka girişinde durmuşlardı. Dışarıda, otoparkın ötesindeki yarış pisti epey pejmürdeydi. Kullanılmayan bir futbol sahasının etrafını saran kulvarsız, engebeli bir toprak pist. Kros takımı burada ısınırdı ama yarışlar pistin ötesindeki ormanlık alanda yapılırdı. Eureka bir pistin etrafında tekrar tekrar koşmaktan daha sıkıcı bir şey hayal edemiyordu. Koç sonbahar pist yarışları sezonunda onu hep yedek takıma almaya çalışırdı, fakat hiçbir zaman bir yere varmadan dönüp durmanın anlamı neydi?

Takımın geri kalanı çoktan giyinmiş, pistin yarış çizgileri boyunca esneme ya da ısınma egzersizleri yapıyordu. Koç panoya göz atıyor ve muhtemelen Eureka'nın listedeki isminin yanına neden hâlâ işaret atmamış olduğunu merak ediyordu. Cat formalarının arkasına siyah gazlı kalemle bir şeyler çizen iki ikinci sınıf öğrencisini paylıyordu - Cat ve Eureka'nın da ikinci sınıf öğrencisiyken aynı şekilde azarlandıkları gibi.

Eureka emniyet kemerini çözdü. Ander üzgündü. Her şey için? Arabasına çarpmış olmasını kastediyordu şüphesiz. Bundan başka bir şey olamazdı. Diana'yı nereden tanıyabilirdi ki?

“Gitmek zorundayım,” dedi Eureka. “Geç kaldım...”

“Kros yarışına. Biliyorum.”

“Nereden biliyorsun bunu? Bütün bunları nereden biliyorsun?”

Ander, Eureka'nın çantasının yan tarafına dikilmiş Evangelina kros takımı amblemini işaret etti.

“Ah.”

“Ayrıca...” Ander arabanın kontağını kapadı. “Ben Manor takımındayım.” Arabanın önünden dolaşıp yolcu kapısını açtı.

Eureka şaşkın bir halde dışarı kayd. “Teşekkürler.”

Ander sırttı ve sahanın Manor Lisesi takımının toplandığı bölümüne doğru ilerlemeye başladı. Omzunun üzerinden geriye baktı, gözlerinde haylaz bir pırıltı vardı. “Yenileceksiniz.”

HİDDETLE AYRILIŞ

Cat Estes kendine has bir sol kaşını havaya kaldırma ve elini beline koyma jestine sahipti. Eureka bunun *dedikodu malzemesi* anlamına geldiğini biliyordu. Eureka'nın bu en iyi arkadaşının burnunda kocaman benekleriyle koyu bir çil serpintisi, iki ön dişi arasında alımlı bir boşluk, her tarafında Eureka'da olmayan kıvrımlar ve iki kalın örgüyle örülmüş saçlarında röfle vardı.

Cat ve Eureka kampüs civarında aynı mahallede yaşıyorlardı. Cat'in babası üniversitede Afrikalı Amerikalılar üzerine çalışmalar yapan bir profesördü. Cat ve küçük erkek kardeşi Barney dışında, Evangeline Lisesi'nde okuyan siyahi öğrenci yoktu.

Cat, Eureka'yı görür görmez - koçun dikkatini çekmeden Ander'in kamyonetinden uzaklaşmasını izlerken - forma kural-

larını ihlal eden ikinci sınıf öğrencilerine çektiği tirada son verdi. Eureka, etraflarından dolaşıp onları geçerken, Cat'ın kızlara yumrukları üzerinde elli sınav talimatı verdiğini duymuştu.

“Denizler yarılsın lütfen!” diye bağırdı Cat, üçgen karton bardaklarla bir ışın kılıcı savaşı sahneleyen bir grup birinci sınıf öğrencisinin arasından güçlükle geçmeye çalışırken. Cat, bir kısa mesafe sürat koşucusuydu; Eureka'yı başı önünde soyunma odasına girerken kolundan yakaladı. Nefes nefese bile değildi.

“Takıma geri mi döndün?”

“Koşa bugün koşabileceğimi söyledim,” dedi Eureka. “Büyütlüsün istemiyorum.”

“Tabii,” diyerek başıyla onayladı Cat. “Konuşacak başka konularımız var zaten.” Sol kaşı kalktı, eli beline kaydı.

“Kamyonetteki çocuk hakkında bilgi istiyorsun,” diye bir tahminde bulundu Eureka, ağır gri renk kapıyı açtıktan sonra arkadaşını içeri çekerek.

Soyunma odası boştu ama bir yığın ergen kızın geride bıraktığı vücut ısı ve hormonun geçmek bilmeyen varlığı elle tutulur seviyedeydi. Yarı açık dolaplardan saç kurutma makineleri ve fondöten lekeli kozmetik çantaları sarkıyor, yanık ten rengi karo zeminde mavi deodorant kutuları yüzüyordu. Hemen hemen her yüzeye Evangeline'in esnek kıyafet yönetmeliğinin çeşitli parçaları rastgele serpiştirilmişti. Eureka bu yıl ilk kez giriyordu bu odaya, fakat o eteğin rezil bir din dersi sınavı hakkındaki sohbetin ortasında nasıl o dolap kapağının üzerine savrulduğunu ya da o oxford ayakkabıların bağcıklarının birinin bir arkadaşına geçen cumartesi günkü şişe çevirme oyunu hakkında bir şeyler fısıldarken nasıl çözüldüğünü kolayca canlandırabiliyordu gözünde.

Eureka soyunma odası dedikodularına bayılırdı; takımda olmanın koşmak kadar temel bir ögesi idi bu. Bugün ise boş bir soyunma odasında giysi değiştirdiği için - bu acele etmek zorunda olduğu anlamına gelse de - rahatlamıştı. Çantasını yere bıraktı ve ayakkabılarını bir köşeye fırlattı.

“Hımmm, *evet*, kamyonetteki çocuğu öğrenmek isterim.” Cat, Eureka’ya çantasından koşu şortunu ve polo tişörtünü çıkararak yardımcı oldu. “Ve yüzüne ne oldu?” Eureka’nın elmacık kemiği ve burnu üzerinde hava yastığının açtığı sıyrıkları işaret etti. “Hikâyeni koç için de inandırıcı kılsan iyi edersin.”

Eureka uzun saçlarını atkuyruğu yapıp toplamak için başını aşağı eğdi. “Ona bir doktor randevum olduğunu ve biraz gecikebileceğimi zaten söylemiştim...”

“Biraz değil, çok.” Cat çıplak bacaklarını boylu boyunca uzattı sıraya ve parmak uçlarına uzanarak yoğun bir germe alıştırmaları yapmaya başladı. “Neyse unut onu. Şu Mösyö Aygır meselesi nedir, ondan bahset.”

“Moronun teki,” diyerek yalan söyledi Eureka. Ander bir moron değildi. Alışılmadık ve anlaşılması güçtü belki ama moron değildi. “Dur işaretinin olduğu yerde çarptı bana. Ben iyiyim,” diye ekledi hızlıca. “Sadece şu sıyrıklar işte.” Bir parmağını elmacık kemiği üzerinde gezdirdi. “Ama Magda haşat oldu. Çektirmek zorunda kaldım.”

“Ah olamaz.” Cat yüzünü buruşturdu. “Cory Statutory?” Cat, New Iberia’lı değildi, bütün hayatı Lafayette’deki o şirin evde geçmişti. Ama Eureka’nın memleketinde yerel oyun karakterlerini tanıyacak kadar zaman geçirmişti.

Eureka başıyla onayladı. “Beni arabasıyla götürmeyi teklif etti ama tabii ki...”

“Asla.” Cat, Cory’nin kamyonetinin yolcu koltuğunda seyahat etmenin olanaksızlığını anlamıştı. Ürperdi ve başını olumsuz anlamda öyle bir salladı ki örgüleri yüzüne vurdu. “Çarpan... Ona Çarpan diyebilir miyiz? Hiç değilse buraya getirdi seni.”

Eureka tişörtünü başının üzerinden geçirip şortunun içine tıktırdıktan sonra koşu ayakkabılarını bağlamaya başladı. “İsmi Ander. Ve bir şey olmadı.”

“Çarpan daha iyiymiş.” Cat avcuna biraz güneş kremi sıktı ve sıyrıklara dikkat ederek hafif hafif Eureka’nın yüzüne sürdü.

“Manor’da okuyor, beni buraya getirmesinin nedeni de bu. Birkaç dakika sonra ona karşı yarışacağım ve muhtemelen çuvalalayacağım çünkü ısınmadım.”

“Ah çok yarışı.” Aniden kendi dünyasına dönen Cat kocaman el hareketleri yapıyordu. “Yarıştaki yüksek adrenalinin bitiş çizgisinde nasıl yakıcı bir tutkuya dönüşeceğini görüyorum. *Ter* görüyorum. *Buhar* görüyorum. Sonuna kadar giden bir aşk...”

“Cat,” dedi Eureka. “Yeter. Nedir bu insanların bugün bana birini ayarlama çalışmaları?”

Cat kapıya kadar onun peşinden gitti. “Ben her gün sana birini ayarlamaya çalışıyorum. Randevular olmasa takvimler ne işe yarar ki?”

Bu kadar zeki ve sert bir kız olmasına rağmen - Cat mavi kuşak karateciydi, Cajun aksanı olmaksızın imrenilecek derecede Fransızca konuşurdu, geçen yaz Louisiana Üniversite-si’ndeki moleküler biyoloji kampına burslu öğrenim kazanmıştı - Eureka’nın bu en iyi arkadaşı aynı zamanda abazan bir romantikti. Evangeline’deki çocukların çoğu, onun ne kadar zeki olduğunu bilmezdi çünkü çocuksu çılgınlıkları bu yanını

gölgeliyordu. Sinemalarda tuvalete giderken karşısına çıkan adamlarla tanışır, tümüyle dantel olmayan sutyenleri satın almaz ve tanıdığı herkese sürekli birini ayarlamaya çalışırdı. Bir keresinde New Orleans'ta iki evsizi Jackson Square'de bir araya getirmeye bile çalışmıştı.

“Bekle...” Cat durdu ve başını Eureka'ya doğru eğdi. “Başka kim sana birini ayarlamaya çalışıyor ki? Bu benim uzmanlığım.”

Eureka metal sürgüyü çekip kapıyı açtı ve rutubetli bir öğleden sonrasına adımını attı. Gökyüzü hâlâ alçak, yeşil-gri bulutlarla kaplıydı. Havada bir fırtınaya dönüşmenin sancılı kokusu vardı. Batıya doğru, minik bulutsuz gökyüzü dilimini morun koyu tonlarına dönüştürerek sinsice alçalan güneşin seçildiği cezbedici bir açıklık dikkat çekiyordu.

“Benim müthiş yeni deli doktorum, Brooks için yanıp tutuştuğumu düşünüyor,” dedi Eureka.

Sahanın diğer ucunda, koçun bir ıslığıyla takımın geri kalanı paslı kale direklerinin altına toplandı. Manor'dan gelen konuk takım ise sahanın bu ucunda toplanıyordu. Eureka ve Cat onların yanından geçmek zorunda kalacaklardı ki bu da henüz Ander'i görmemiş bile olsa Eureka'nın gerilmesine neden oldu. Kızlar kalabalığın arkasından dikkat çekmeden geçmeyi hedefleyerek takımlarına doğru yavaş tempoda koştular.

“Sen ve Brooks mu?” Cat çok şaşırılmış gibi yaptı. “Şoktayım. Yani, ben, bak gerçekten afalladım yani.”

“Cat.” Eureka en ciddi ses tonunu kullanarak arkadaşını susturdu. “Annem...”

“Biliyorum.” Cat ona sıkıca sarıldı. Kolları sıkıca olsa da sarılışı muazzamdı.

Tribünün, koşu pistinin her iki yanında paslı banklardan

oluşan iki uzun sıranın önünde durdular. Eureka koçun tempo, bir sonraki ay yapılacak bölgesel yarışlar, başlangıç çizgisinde doğru pozisyonu alma gibi konularda konuştuğunu duyabiliyordu. Kaptan olsa şimdi takıma bu konuları bizzat anlatıyor olacaktı. Yarış öncesi egzersizleri ezbere bilirdi ama artık orada durup kesin şeylerden bahsetmeyi hayal dahi edemiyordu.

“Henüz erkekleri düşünmeye hazır değilsin,” dedi Cat onun atkuyruğunun içine doğru. “Aptal Cat.”

“Ağlamaya başlama sakın.” Eureka daha da sıkı sarıldı arkadaşına.

“Tamam, tamam.” Cat burnunu çekerek ondan uzaklaştı. “Ağlamamdan nefret ettiğini biliyorum.”

Eureka irkildi. “Nefret falan ettiğim...” Lafı yarıda kaldı. Pistin diğer tarafında yer alan konuk takım soyunma odasından çıkan Ander’le göz göze gelmişti. Forması diğer çocuklarinkine pek benzemiyor - yakası ağarmış gibiydi, şortu da diğerlerinkinden daha kısaydı - ve spor salonunun duvarlarına sıralanmış önceki yılların kros takımlarına ait soluk fotoğraflardaki gibi demode görünüyordu. Belki de büyük kardeşinden kalma elden düşme bir formaydı ama nedense Kurtuluş Ordusu’ndan alınabilecek türde bir şeydi - ya da çocuğunun mezuniyetinden sonra dolabında daha fazla ayakkabıya yer açmak için temizlik yapan bir annenin bağışlamış olabileceği türde bir şey.

Ander çevresindeki diğer herkesle ilişkisini kesmiş bir halde Eureka’yı izliyordu: Takımı sayı çizgisindeyken ve karnı burnunda bulutların gökyüzüne baskısı artarken ne kadar da tuhaftı böyle gözünü dikip bakmak. Bunun alışılmadık bir şey olduğunun farkında değil gibiydi. Ya da belki de umursamıyordu.

gölgeliyordu. Sinemalarda tuvalete giderken karşısına çıkan adamlarla tanışır, tümüyle dantel olmayan sutyenleri satın almaz ve tanıdığı herkese sürekli birini ayarlamaya çalışırdı. Bir keresinde New Orleans'ta iki evsizi Jackson Square'de bir araya getirmeye bile çalışmıştı.

"Bekle..." Cat durdu ve başını Eureka'ya doğru eğdi. "Başka kim sana birini ayarlamaya çalışıyor ki? Bu benim uzmanlığım."

Eureka metal sürgüyü çekip kapıyı açtı ve rutubetli bir öğleden sonrasına adımını attı. Gökyüzü hâlâ alçak, yeşil-gri bulutlarla kaplıydı. Havada bir fırtınaya dönüşmenin sancılı kokusu vardı. Batıya doğru, minik bulutsuz gökyüzü dilimini morun koyu tonlarına dönüştürerek sinsice alçalan güneşin seçildiği cezbedici bir açıklık dikkat çekiyordu.

"Benim müthiş yeni deli doktorum, Brooks için yanıp tutuştuğumu düşünüyor," dedi Eureka.

Sahanın diğer ucunda, koçun bir ıslığıyla takımın geri kalanı paslı kale direklerinin altına toplandı. Manor'dan gelen konuk takım ise sahanın bu ucunda toplanıyordu. Eureka ve Cat onların yanından geçmek zorunda kalacaklardı ki bu da henüz Ander'i görmemiş bile olsa Eureka'nın gerilmesine neden oldu. Kızlar kalabalığın arkasından dikkat çekmeden geçmeyi hedefleyerek takımlarına doğru yavaş tempoda koştular.

"Sen ve Brooks mu?" Cat çok şaşırılmış gibi yaptı. "Şoktayım. Yani, ben, bak gerçekten afalladım yani."

"Cat." Eureka en ciddi ses tonunu kullanarak arkadaşını susturdu. "Annem..."

"Biliyorum." Cat ona sıkıca sarıldı. Kolları sıkıca olsa da sarılışı muazzamdı.

Tribünün, koşu pistinin her iki yanında paslı banklardan

oluşan iki uzun sıranın önünde durdular. Eureka koçun tempo, bir sonraki ay yapılacak bölgesel yarışlar, başlangıç çizgisinde doğru pozisyonu alma gibi konularda konuştuğunu duyabiliyordu. Kaptan olsa şimdi takıma bu konuları bizzat anlatıyor olacaktı. Yarış öncesi egzersizleri ezbere bilirdi ama artık orada durup kesin şeylerden bahsetmeyi hayal dahi edemiyordu.

“Henüz erkekleri düşünmeye hazır değilsin,” dedi Cat onun atkuyruğunun içine doğru. “Aptal Cat.”

“Ağlamaya başlama sakın.” Eureka daha da sıkı sarıldı arkadaşına.

“Tamam, tamam.” Cat burnunu çekerek ondan uzaklaştı. “Ağlamamdan nefret ettiğini biliyorum.”

Eureka irkildi. “Nefret falan ettiğim...” Lafi yarıda kaldı. Pistin diğer tarafında yer alan konuk takım soyunma odasından çıkan Ander’le göz göze gelmişti. Forması diğer çocuklarınkine pek benzemiyor - yakası ağarmış gibiydi, şortu da diğerlerinkinden daha kısaydı - ve spor salonunun duvarlarına sıralanmış önceki yılların kros takımlarına ait soluk fotoğraflardaki gibi demode görünüyordu. Belki de büyük kardeşinden kalma elden düşme bir formaydı ama nedense Kurtuluş Ordusu’ndan alınabilecek türde bir şeydi - ya da çocuğunun mezuniyetinden sonra dolabında daha fazla ayakkabıya yer açmak için temizlik yapan bir annenin bağışlamış olabileceği türde bir şey.

Ander çevresindeki diğer herkesle ilişkisini kesmiş bir halde Eureka’yı izliyordu: Takımı sayı çizgisindeyken ve karnı burnunda bulutların gökyüzüne baskısı artarken ne kadar da tuhaftı böyle gözünü dikip bakmak. Bunun alışılmadık bir şey olduğunun farkında değil gibiydi. Ya da belki de umursamıyordu.

Eureka ise umursuyordu. Gözlerini devirdi, kızarmıştı. Hafif tempo koşuya başladı tekrardan. Gözlerine dolan yaşları hatırladı ve çocuğun dokunuşunu. Annesinin cenazesinde bile ortama uyup ağlamamışken o öğleden sonra neden gözleri dolmuştu yolun ortasında? O akıl hastanesine iki hafta boyunca kapatıldığında bile ağlamamıştı. O geceden beri... Diana'nın yüzüne tokat atıp evden ayrıldığı o geceden beri ağlamamıştı.

“Ohoo...” dedi Cat.

“Sakın dönüp ona öyle dik dik bakma,” diye homurdandı Eureka, Cat'in Ander'i kastettiğinden emin bir ifadeyle.

“Kime?” diye fısıldadı Cat. “Ben şuradaki cadıyı kastetmiştim. İlgilenme sakın, bizi görmeyebilir. Bakma, Eureka, sakın...”

Biri size bakmamanızı söylediğinde bakmamazlık edemezsiniz, fakat tek bir seri göz atış Eureka'nın pişman olmasına yetti.

“Çok geç,” diye mırıldandı Cat.

“*Boudreaux.*”

Eureka'nın soyadı, spor sahasını bir şok dalgası gibi ürpertmiş görünüyordu.

Maya Cayce ergen erkek çocuklarınkı kadar boğuk bir sese sahipti, öyle ki yüzünün bir anlık görüntüsünü yakalayınca dek aldatabilirdi sizi. Bazıları o ilk görüntüden bir daha asla tam olarak kurtulmazdı. Maya Cayce başıboş dalgalar halinde beline kadar dökülen gür, koyu saçlarıyla sıra dışı biriydi. O şaşırtıcı zarafetiyle okuldaki koridorlara bir çırpıda çıkışıyla nam salmıştı. Pürüzsüz ve parlak teninde Eureka'nın hayatında görmüş olduğu en anlaşılması güç ve en güzel on dövme vardı. Tümünü kendi tasarladığı bu dövmelerin arasında, New

Orleans'ta Electric Ladyland isimli bir yerde yaptırmış olduğu dirsekten bileğe kadar inen üç farklı kuştüyünden bir örgü, omzunda annesinin küçük bir portresi, köprücük kemiğinin altında bir tavus kuşu tüyü içinde tavus kuşu dövmesi ciddi anlamda dikkat çekiciydi. Son sınıf öğrencisiydi, paten yapardı, söylentilere göre Wicca tarikatındandı, koroda kontraltoydı, eyalet şampiyonu bir biniciydi ve Eureka Boudreaux'dan nefret ederdi.

“Maya.” Eureka başını salladı ama yavaşlamadı. Yan gözle Maya Cayce'in tribünün kenarından kalktığını hissetti ve çok geçmeden kızın koyu karaltısının uzun adımlarla önüne çıktığını gördü. Ona çarpmamak için kayarak durmak zorunda kaldı. “Evet?”

“Nerede o?” Maya ekstra uzun, ekstra kabarık çan kolları olan mikro kısa bir elbise giymiş, bir kat siyah rimel dışında hiç makyaj yapmamıştı. Gözünü kırptı.

Brooks'u arıyordu. Her zaman Brooks'u arardı. Sadece iki kere, o da geçen yıl çıkmış oldukları halde, bu kızın Eureka'nın en eski arkadaşıyla kafayı bozmuş olabilmesi galaksinin en anlaşılmaz gizemlerinden biriydi. Brooks sıradan bir sevgiliydi. Maya Cayce ise muhteşemdi. Ve buna rağmen, nasıl oluyorsa oluyor, kız bu çocuk için deliriyordu.

“Görmedim onu,” dedi Eureka. “Belki fark etmişsindir, yarışa başlamak üzere olan kros takımındayım.”

“Belki daha sonra yardım edebiliriz onu sinsice izlemene.” Cat yandan itip geçmeye çalıştı, yirmi santimlik apartman topuklarıyla kendisinden otuz santim daha uzun duran Maya'yı. “Ah, bir dakika, olmaz, bu gece işim var. İnternet üzerinden bir seminere kaydolmuştum da. Üzgünüm Maya, başının çaresine bakacaksın artık.”

Maya bunu bir hakaret olarak kabul edip etmemeyi tartıyor gibi görünerek çenesini kaldırdı. Sevimli yüz hatları yakından incelendiğinde, on yediden çok daha küçük gösteriyordu aslında.

“Tek başıma çalışmayı tercih ederim,” dedi Maya Cayce, Cat’e tepeden bakarak. Parfümü silhat gibi kokuyordu. “Brooks buraya uğrayabileceğinden söz etmişti de, ben de bu Ucu-be Gösterisi’nden...” Eureka’yı işaret etti. “Haber...”

“Haberim yok.” Eureka koçla yaptığı anlaşmayı güvenip de anlattığı tek kişinin Brooks olduğunu şimdi hatırlamıştı. Brooks ona yarışa gelmeyi planladığını söylememişti ama gelirse tatlı bir jest olurdu. Maya Cayce’i işin içine katıncaya kadar tatlıydı tabii, sonra her şey ekşi bir tada bürünüyordu.

Eureka onu itip geçtiğinde kafasının arkasına, tam atkuyruğunun üzerine bir şey vurdu. Yavaşça arkasına döndüğünde Maya Cayce’in geri çekilen avcunu gördü. Eureka’nın yanakları öfkeden alev alev yandı. Baş da acımişti ama asıl incinen gururuydu. “Söylemek istediğin bir şey mi var Maya? Yüzüme karşı söylersen sevinirim.”

“Ah.” Maya Cayce’in boğuk sesi yumuşamıştı. “Başında bir sivrisinek vardı da. Bilirsin hastalık taşır onlar, durgun sularda toplanırlar.”

Cat burnundan soluyordu, Eureka’yı elinden yakaladığı gibi sahaya doğru götürdü. Sonra da dönüp omzunun üzerinden seslendi: “Sen sırtmalısın, Maya! Bir stand-up gösterisine çıktığında ara bizi.”

Üzüntü verici olan şey, Eureka ve Maya’nın bir zamanlar arkadaş olmasıydı: İkili Evangeline’e başlamadan önce, Maya siyah saçlı bir melek olarak girdiği ergenlik çağından ulaşılmazı güç bir Gotik tanrıçası olarak çıkmadan önce. Üniversite

yaz kampının sinemasına giden yedi yaşlarında iki kız çocuğuydular o zamanlar. Birbirleriyle her gün öğle yemeklerini değiştirirlerdi - Eureka babasının özenle hazırladığı hindili sandviçleri hiç düşünmeden takas ederdi Maya'nın beyaz ekmele yapılmış fıstık ezmeli sandviçleriyle. Ama artık Maya'nın bunu hatırladığından emin değildi.

"Estes!" Koç Spence'in tiz çığılığıydı bu - Eureka bunu çok iyi bilirdi.

"Ben hazırım, koç," diye karşılık verdi Cat şevkle.

"Motivasyon konuşmana bayıldım," diye bağırdı koç. "Bir dahaki sefere yerinde olursan sevinirim!" Koç biraz daha ver-yansın edecekti ki Cat'in yanında duran Eureka'yı gördü. Yüzündeki aksi ifade değil ama sesi yumuşadı. "Burada olmana sevindim Boudreaux," deyip hemen ardından bakışları üzerlerine çevrilen diğer çocuklara seslendi. "Yarıştan önce okul yıllığı fotoğraf çekimi için hemen herkes yerine."

Bütün gözler Eureka'nın üzerindeydi. Maya'yla girdiği muhabbet nedeniyle yüzü hâlâ kıpkırmızıydı ve bu kadar çok bakışın ağırlığı klostrofobik bir etki yaratıyordu Eureka'nın üzerinde. Takım arkadaşlarından birkaçı fısıldaştı, sanki Eureka bir uğursuzluk getirmiş gibi. Bir zamanlar onun arkadaşı olan çocuklar şimdi ondan korkuyorlar, belki de geri dönmesini istemiyorlardı.

Eureka oyuna geldiği hissine kapıldı. Yıllık fotoğrafı koçla yaptığı anlaşmanın bir parçası değildi. Fotoğrafçıyı gördü o sırada: Kısa, siyah bir atkuyruğu bırakmış ellilerinde bir adam, devasa ışık teçhizatını kuruyordu. Bu çocuklarla birlikte sürü gibi toplandığını, parlak ışığın yüzünde patladığını canlandırdı gözünde. Üç yüz adet yıllığa basılmış fotoğrafı, gelecek kuşakların sayfaları çevirişini canlandırdı gözünde. Eureka

kazadan önce kameraya poz vermekte asla tereddüt etmezdi; arkadaşlarının Facebook ve Instagram sayfaları yüzünün gülümserken, sırtıırken ve havaya öpücükler kondururken aldığı şekillerin fotoğraflarıyla doluydu. Ama şimdi?

Bu tek fotoğrafın beraberinde getireceği kalıcılık Eureka'nın kendisini bir sahtekâr gibi hissetmesine neden oldu. Onda bir kaçma isteği yarattı. Takımdan hemen şimdi, koşma isteği taşıdığına dair ardında herhangi bir kanıt bırakmadan ayrılması gerekirdi. Lise yıllığındaki özgeçmişi geldi gözünün önüne - Latince kulübü, kros takımı, onur sınıfları listesi. Hayatta kalmanın suçluluğu, Eureka'nın zaman ve emek harcadığı yegane müfredat dışı etkinlik, bu dosyanın hiçbir yerinde görünmeyecekti. Titrediği belli olmasın diye kaskatı kesildi.

Cat elini onun omzuna koydu. "Neyin var?"

"Bu fotoğrafta yer alamam."

"Ne var ki bu kadar mesele yapacak?"

Eureka birkaç adım geri çekildi. "Yapamam işte, o kadar."

"Sadece bir fotoğraf..."

Korkunç bir gök gürültüsünün sahayı sarsmasıyla birlikte hem Eureka hem de Cat'in bakışları gökyüzüne çevrildi. Bir bulut duvarı tam sahanın üzerine patladı ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

"İşte bu harika!" diye bağırdı koç gökyüzüne doğru. Fotoğrafçı ince yüнден bir spor ceketle apar topar örttü ekipmanını. Eureka'nın etrafındaki takım arkadaşları karıncalar gibi dağıldılar sağa sola. Eureka, yağmurun arasından koçun keskin bakışlarıyla karşılaştı. Yavaş yavaş salladı başını iki yana. *Üzgünüm* anlamına geliyordu bu, *bu kez gerçekten ayrılıyorum*.

Fırtınaya yakalanan çocuklardan bazıları gülüyor, bazıları avazı çıktığı kadar bağııyordu. Eureka sınırlı olmuştı.

Tenine çarpan yağmur ilk başlarda üşüttü onu ama iyice ıslandıktan sonra bedeni tıpkı yüzdüğü zamanlarda olduğu gibi giderek ısındı.

Sahanın öbür ucunu zar zor görebiliyordu. Sicim gibi inen yağmur zincirli zırları andırıyordu. Manor'lu çocukların oluşturduğu kalabalıktan üçlü bir ıslık sesi duyuldu. Koç Spence üç ıslıkla karşılık verdi. Hakem kararıydı bu: Fırtına yarışa galip gelmişti.

"Herkes içeri!" diye kükredi koç, fakat takım çoktan soyunma odalarına doğru depara kalkmıştı bile.

Eureka çamura bata çıka ilerledi. Cat'i kaybetmişti. Sahanın yarısına geldiğinde gözünün kenarında bir şey parıldadı. Döndüğünde orada tek başına dikilen bir çocuk gördü - gözlerini sağanak yağmura dikmiş yukarı doğru bakıyordu.

Ander'di. Eureka etrafındaki dünya Niagara Şelalesi haline gelmişken onu nasıl bu kadar net görebildiğini anlayamadı. Sonra başka bir tuhafılık çekti dikkatini:

Ander ıslanmamıştı. Yağmur ayaklarını çamurla döverek dalga dalga dökülüyordu etrafında. Ama saçları, kıyafeti, elleri, yüzü... O toprak yolda dikilip Eureka'nın gözyaşını yakalarkenki kadar kuruydu.

SİĞINAK

Cat, Eureka'yı evine bıraktığı sırada yağmur da etkisini büyük ölçüde kaybetmiş, tufandan sağanağa dönüşmüştü. Mahallelerinin arkasındaki ana yol üzerinde kamyonet tekerlekleri tıslıyordu ıslak kaldırımlara karşı. Babasının çiçek tarhındaki begonyalar ezilmişti. Hava nemli ve Lafayette'de kurutulup salamura edilen Tabasco bitkisi nedeniyle tuzluydu.

Eureka evinin kapı girişinden el salladı Cat'e ve arkadaşı iki korna sesiyle karşılık verdi. Babasının eski Lincoln Continental'i garajla cadde arasındaki yolda duruyordu. Rhoda'nın kiraz kırmızısı Mazda'sı ise Tanrı'ya şükür yoktu.

Eureka anahtarını bronz kilit içinde döndürdü ve fırtına zamanlarında hep yapışan kapıyı ite kaka açtı. Kapı kolunu belli bir yöntemle tıkırdatarak içeriden açmak daha kolay olu-

yordu. Dışarıdansa bir defans oyuncusu gibi yüklenmek zorundaydınız.

İçeri girer girmez vıcık vıcık olmuş spor ayakkabıları ve çoraplarını çıkarırken ailenin geri kalanının da aynı fikirde olduğunu fark etti. Üvey erkek kardeşi ile kız kardeşinin birbirine uyumlu Velcro spor ayakkabıları antrenin bir köşesine savrulmuştu. Minicik çorapları üzerine basılmış güller gibi perişan bir haldeydi. Babasının ağır siyah iş çizmelerinin açık bağcıkları mermer karolar boyunca - ayakkabılarını rastgele fırlattığı çalışma odasının girişine doğru - etrafa çamurlu izler kazımişti. Yağmurluklar ahşap askılıklarından duvar boyunca su damlatıyordu. William'ın donanma mavisini yağmurluğunun ters yüz edilebilir kamuflaj astarı vardı; Claire'inki ise kapüşonunda beyaz çiçekler bulunan soluk mor olandı. Babasının dökümlü siyah ikinci el yağmurluğu ise kendi babasının donanmadaki günlerinden kalmaydı. Eureka gri yağmurluğunu sıradaki son askıya takıp çantasını Rhoda'nın girişte duran antika kanepesine bıraktı. Çalışma odasından televizyonun parıltısını gördü, sesi kısıktı.

Ev patlamış mısır - ikizlerin en gözde okul sonrası atıştırma - kokuyordu. Ama Eureka'nın şef babası hiçbir şeyi sade hazırlamazdı. Onun mısırları yer mantarı yağı ve parmesan peyniriyle birlikte patlar ya da çubuk kraker ve sakızımsı karamel parçacıklarıyla birlikte çıtlardı. Bugünkü parti köri ve kavrulmuş badem kokuyordu. Babası yemek aracılığıyla kelimelerle olduğundan daha iyi iletişim kurardı. Mutfakta görkemli bir şeyler hazırlaması onun sevgisini göstermesinin bir yoluydu.

Eureka onu ve çocukları devasa süet kanepedeki alışıldık yerlerinde birbirlerine sokulmuş halde buldu. Babası giysile-

rini değiştirip kuru bir şeyler giymiş - gri baksır ve beyaz tişört - L biçimli kanepenin bir ucunda uyukluyordu. Ellerini göğsünde kenetlemişti ve çıplak ayaktı. Burnundan hafif bir mırlama sesi geliyordu.

Işıklar kapalıydı ve dışarıdaki fırtına her şeye olduğundan daha loş bir görünüm veriyor ama kuvvetten düşmüş, çıtırdayan bir ateş odaya sıcaklık katıyordu. Game Show Network kanalında eski bir *Price Is Right* programı vardı - Rhoda'nın abone olduğu ebeveyn dergilerinde onaylanan yarım saatlik üç programdan biri değildi elbette.

Claire babasının hemen yanına oturmuştu: Kanepenin köşesinde üçgen bir bastıbacak, dizler portakal rengi önlüğünden dışarı fırlamış, parmaklar ve dudaklar köriden sapsarı olmuş. Başının tepesinde kümelenmiş beyazımsı sarı saçıyla bir mısırsı şekeri parçasına benziyordu. Dört yaşındaydı ve televizyon izlemek dışında hiçbir şey onu eğlendirmezdi. Çenesini annesinden almıştı ve tıpkı Rhoda'nın önemli bir noktaya temas etikten sonra yaptığı gibi kenetlerdi çenesini.

Kanepenin yakın kenarında ise ayakları yerden otuz santim yukarıda görünen William oturuyordu. Koyu kahverengi saçlarının kısaltılması gerekiyordu artık. Saçlarının gözüne girmesini engellemek için nefesini ağızının kenarından üfleyip duruyordu. Bunun dışında elleri kucadında hareketsiz oturuyordu. Claire'den dokuz dakika daha büyük, ölçülü ve diplomatikti; her zaman olabildiğince az yer işgal ederdi. Kahve sehпасının üzerindeki patlamış mısırsı kabının hemen yanında bir deste ezilmiş iskambil kâğıdı dikkat çekiyordu ve Eureka, William'ın bunlarla ellili yıllarda yayınlanmış bir kütüphane kitabından öğrendiği sihirbazlık numaralarını denemiş olduğunu biliyordu.

“Eureka!” diye fısıltı-ıslık karışımı bir ses çıkardı William, kanepeden aşağı kayıp ona doğru koşarken. Eureka kardeşini hâlâ ıslak olan ensesinden tuttuğu gibi kaldırdı ve havada döndürdü.

Eureka’nın, babasının Rhoda’yla evlenme gerekçesi oldukları için bu çocuklara gönül koyacağı akla gelebilirdi. Eureka daha ikizler Rhoda’nın içinde iki fasulye tanesiyken onlarla en ufak bir ilişki kurmayacağına dair yemin etmişti. Kendisi on üç yaşındayken, ilkbaharın ilk günü doğdu ikizler. Eureka, babasını, Rhoda’yı ve kendisini şaşkınlık içinde bırakarak, her birinin minik ellerinden tuttuğu an âşik oldu onlara.

“Susadım,” diye seslendi Claire, televizyondan gözünü ayırmaksızın.

Elbette can sıkıcıydılar ama Eureka ne zaman depresyonunun tilki inine inse, ikizler ona bir işe yaradığını hatırlatırlardı.

“Sana biraz süt getireyim.” Eureka, William’ı yere indirdi ve ikisi birlikte mutfğa yürüdüler sessizce. Eureka, Rhoda’nın hiçbir plastik kabın etiketsiz girmeye cüret bile edemediği tertipli buzdolabından çıkardığı sütle üç bardağı doldurdu, sonra da arka bahçede sırlıklam olmuş Labradoodle cinsi köpekleri Bıdık’ı içeri aldı. Bıdık içeri girer girmez tüylerini silkeleyip mutfak duvarını çamurlu su ve yapraklara buladı.

Eureka köpeğe baktı. “Ben görmedim bunu.”

Yeniden çalışma odasına döndü, şöminenin üzerindeki küçük ahşap lambayı yaktı ve kanepenin koluna yaslandı. Babası uykuda genç ve yakışıklı görünüyor, Rhoda’yla evlendikten sonra geçen beş yıl boyunca iletişim kurmak için boğuştuğu adamdan çok küçük bir kızken taptığı babaya benziyordu.

Eureka babasının düğününde Travis Amca’nın kafasına esip kendisini bir kenara çekişini anımsadı. “Babacığını bir

başkasıyla paylaşmaya can atmıyor olabilirsin,” demişti Travis. “Ama her erkek kendisine bakacak birine ihtiyaç duyar ve Trenton uzun süredir yalnız.”

Eureka on iki yaşındaydı o zamanlar. Travis’in ne demek istediğini anlamamıştı. O her zaman babasının yanındaydı, o halde babası nasıl olur da yalnız olurdu? Eureka o gün onun Rhoda’yla evlenmesini istemediğinin bilincinde bile değildi. Bunun bilincine şimdi varıyordu.

“Hey, baba.”

Babasının koyu mavi gözleri anında açıldı ve Eureka, babası sanki kendisinin son dört aydır görmekte olduğu o aynı kâbustan uyanmışçasına sıçradığında, gözlerindeki korkuyu kaydetti. Ama onlar asla korkularından bahsetmezlerdi.

“Galiba uyuyakalmışım,” diye mırıldandı babası, yerinden doğrulup oturdu ve gözlerini ovuşturdu. Patlamış mısır kabına uzandı ve hoş geldin dercesine, sarılırcasına Eureka’ya da uzattı.

“Farkındayım,” dedi Eureka, bir avuç dolusu patlamış mısırsı ağzına atarken. Babası çoğu gün sabah altıda başlayan on saatlik vardiyada çalışırdı.

“Aramışsın,” dedi babası. “Üzgünüm, bakamadım telefona. İşten çıkar çıkmaz aradım seni ama.” Gözlerini kırpıştırdı. “Yüzüne ne oldu?”

“Önemli bir şey değil. Sadece bir sıyrık.” Eureka bakışlarını kaçırdı ve odanın diğer ucuna gidip çantasından telefonunu çıkardı. Babasından gelen iki cevapsız arama görünüyordu ekranda. Aynı zamanda Brooks bir kez, Rhoda da beş kez aramıştı.

Eureka bu öğleden sonraki yarışta koşmuşçasına yorgundu. Yapmak istediği en son şey, bugünkü kazayı babasına anlatıp

yeniden yaşamaktı. Babası her zaman korumacı olmuştu ama Diana'nın ölümünden bu yana çizgiyi fazlasıyla aşmıştı.

Babasının dikkatini sokakta Ander gibi araba kullanan insanların varlığına çekmek, araba kullanmasının temelli yasaklanmasına neden olabilirdi. Eureka bir şekilde konuyu açmak zorunda kalacağını biliyordu ama şu an idare etmesi lazımdı.

Babası antreye kadar Eureka'nın peşinden gitti. Birkaç santim uzakta durdu ve her ikisinin de tahammül edemediği sahte freskli tavana uzanan sütunlardan birine yaslanarak William'ın kâğıt destesini kardı.

İsmi Trenton Michel Boudreaux'ydu. Çocuklarının üçüne de aktardığı ayırt edici zayıf bir bünyesi vardı. Uzun boyluydu, incedi ve yılanı bile deliğinden çıkarabilecek bir gülümsemeye sahipti. Kadınların ona nasıl asıldığını fark etmemek için kör olmanız lazımdı. Belki de bu yüzden babası kör olmaya çalışıyordu - onların hamlelerini gülerek geçiririrken hep gözlerini kapardı.

"Kros yarışı yağmur yüzünden ertelendi demek?"

Eureka başıyla onayladı.

"Dört gözle bu yarışı beklediğini biliyordum. Üzgünüm."

Eureka gözlerini devirdi çünkü babası, Rhoda'yla evlendiği günden bu yana onun hakkında doğru dürüst hiçbir şey bilmiyordu. *Dört gözle beklemek* Eureka'nın artık herhangi bir şey için kullandığı bir deyim değildi. Babası onun takımdan neden ayrılmak zorunda kaldığını asla anlamayacaktı.

"Nasıl geçti..." Babası, omzunun üzerinden, Bob Barker'ın yarışmacısına kazanma ihtimali olan demode motor tekneyi tarif edişine kapılıp gitmiş olan ikizlere göz attı. "Şu... Bugünkü randevun?"

Eureka, Dr. Landry'nin muayenehanesinde oturup dinle-

mek zorunda kaldığı bütün o zirvayı hatırladı, babasının *çetin cevizi* dahil olmak üzere. Bu da bir ihanetti, babasıyla ilgili olan her şey öyleydi artık. O kadınla nasıl evlenmişti ki?

Ama Eureka anlamıştı: Diana'nın tam zıddı olan Rhoda sabit, oturmuş, bir yere gitmeyen bir kadındı. Diana, Trenton'ı sevmiş ama ona hiç mecbur kalmamıştı. Rhoda ise ona o kadar çok ihtiyaç duymuştu ki bu ihtiyaç bir tür aşka dönüşmüştü. Babası Rhoda'yla, onsuzken olduğundan daha tasasız görünüyordu. Eureka bunun ona kızının güvenine mal olduğunu fark edip etmediğinden emin değildi.

"Bana doğruyu söyle," dedi babası.

"Neden? Şikâyet edersem beni oraya göndermeyecek misin? Bu sefer olmaz."

"O kadar kötü müydü?"

"Neden birden ilgilenmeye başladın?" diye tersledi Eureka.

"Bebeğim, elbette ilgileniyorum." Elini ona doğru uzattı ama Eureka geri çekildi.

"Asıl bebeğin onlar." Eureka ikizlere doğru elini salladı. "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Babası kartları Eureka'ya verdi. Bunlar tam bir stres canavarıydı ve Eureka'nın bu kartları ellerinin arasında kuşlar gibi uçurabildiğini biliyordu. Deste yıllardır kullanılmaktan esnemiş, babasının karması sırasında da ısınmıştı. Eureka farkına bile varmadan kartları parmaklarının arasında pır pır uçuşturmaya başladı.

"Yüzün." Babası onun elmacık kemiklerindeki bereleri inceledi.

"Bir şey yok."

Babası uzanıp Eureka'nın yanına dokundu.

Eureka uçuşan kartları sakinleştirdi. "Okula dönüş yolunda kaza yaptım."

“Eureka.” Babası sesi yükselirken Eureka’yı kollarının arasına aldı. Kızgın görünmüyordu. “Sana bir şey oldu mu?”

“İyiym ben.” Çok sıkı sarılmıştı Eureka’ya. “Hata bende değildi. Çocuğun biri dur levhasının olduğu yerde bana bindirdi. Seni aramamın nedeni de buydu ama bir çaresine baktım. Magda şu an Sweet Peas’da. Sorun yok.”

“Çocuğun trafik sigortasını aldın mı?”

Eureka o ana kadar araba işini babasının parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmadan hallettiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Yutkundu. “Pek sayılmaz.”

“Eureka.”

“Denedim. Sigortası falan yoktu. Ama yine de bir çaresine bakacağını söyledi.”

Babasının yüzünün hayal kırıklığı içinde gerilmesini izleyen Eureka ne kadar aptal olduğunu o an fark etti. Ander’le nasıl bağlantı kuracağını bile bilmiyordu, soyadının ne olduğu ya da gerçek ismini verip vermediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Babası öfkesini kontrol etmeye çalıştığı zamanlarda hep yaptığı üzere dişlerini gıcırdattı. “Kim bu çocuk?”

“İsminin Ander olduğunu söyledi.” Eureka elindeki kartları girişteki kanepenin üzerine koydu ve merdivenlerden çıkmaya çalıştı. Üniversite başvuru formları hâlâ masasının üzerinde bekliyordu. Her ne kadar Eureka gelecek yılı boşa geçirmek istediğine karar vermişse de Rhoda fakülte üyesi olarak mali yardım alabileceği Louisiana Üniversitesi’ne başvurmasında ısrar etmişti. Brooks da Eureka adına internet üzerinden Tulane’in - kendi rüyalarındaki okul - başvuru formunu doldurmuştu. Eureka’nın tek yapacağı yazıcıdan çıktısı alınmış formların haftalardır oradan dik dik kendisine bakan son say-

fasını imzalamaktan ibaretti. Üniversiteyle yüz yüze gelecek durumda değildi. Aynadaki görüntüsüyle bile zar zor yüz yüze gelebiliyordu.

Babası daha ilk basamağı bile çıkamadan onu kolundan yakaladı. “Ander ne?”

“Manor’a gidiyor.”

Babası kötü bir fikri aklından savuşturuyormuş gibi gözlemini kırıştırdı. “En önemlisi senin iyi olman.”

Eureka omzunu silkti. Babası durumu anlamıyordu. Bugün başına gelen kaza onu dün olduğundan daha iyi ya da daha kötü yapmamıştı. Eureka yalan söylüyormuş gibi onunla konuşmaktan nefret ediyordu. Eskiden her şeyi anlatırdı ona.

“Endişe etme, Mürekkep Balığı.” Bu eski lakap, babasının dudaklarından zorla çıkmış gibiydi. Sugar, daha bebekken takmıştı bu ismi Eureka’ya, fakat babası on yıldır ona bu şekilde hitap etmemişti. Hiç kimse Mürekkep Balığı diye hitap etmiyordu ona artık, Brooks dışında.

Kapı zili çaldı. Buzlu kapı camının arkasında uzun boylu biri belirdi.

“Ben sigorta şirketini arayacağım,” dedi babası. “Kapıya sen bak.”

Eureka içini çekti ve kapı kolunu tıkırdatarak ön kapıyı açtı. Kafasını kaldırıp verandadaki uzun boylu çocuğa göz attı.

“Selam, Mürekkep Balığı.”

Noah Brooks - aile dışındaki herkes onu kısaca Brooks olarak bilirdi - olabilecek en aşırı Bayou aksanından Lafayette’te dokuzuncu sınıfa başladığında vazgeçmek zorunda kalmıştı. Ama Eureka’ya takma ismiyle seslendiğinde kulağa Sugar’ın eskiden söylediği gibi geliyordu: Yumuşak, acele ve şen şakrak.

“Selam, Barut Fıçısı,” diye karşılık verdi Eureka otomatik-

man, Brooks'un üçüncü doğum günü partisinde geçirmiş olduğu sinir krizinin ardından edindiği takma ismi kullanarak. Eureka ile Brooks'un ana rahminden beri arkadaş olduğunu söylerdi Diana. Brooks'un ailesi Diana'nın anne babasıyla kapı komşusuydu ve Eureka'nın annesi henüz genç ve yeni hamileyken birkaç akşamını verandada oturup hamileliği iki ay daha önde olan Ailen ile - Brooks'un annesiyle - remi oynayarak geçirmişti.

Brooks'un bütün yıl boyunca bronz, dar bir suratı vardı ve son zamanlarda çenesinde sakal belirtileri dikkat çekiyordu. Koyu kahve gözleri, Evangeline kıyafet yönetmeliğinin sınırlarını zorlayan saçlarıyla uyumluydu. Sarı yağmurluğunun kapüşonunu kaldırdığında kaşlarına kadar inerdi saçları.

Eureka, Brooks'un alnında, perçemlerinin neredeyse örttüğü kocaman bandajı fark etti. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil." O da Eureka'nın yüzündeki sıyrıklara baktı dikkatle ve bu sırada kaşları havaya kalktı. "Peki ya sana ne oldu?"

"Önemli bir şey değil." Eureka omzunu silkti.

Evangeline'deki çocuklar Brooks'un gizemli olduğunu düşünürlerd i ve bu da ona son birkaç yıldır bir yığın kızın hayranlık duymasına yol açmıştı. Onu biraz tanıyan herkes severdi, fakat Brooks futbol oynamak dışında herhangi bir şey yapmayı demode sayan popüler kalabalıklardan uzak durdu. Münazara takımındaki çocuklarla arkadaştı ama çoğunlukla Eureka'yla takılırdı.

Brooks o sevimli halini gösterme konusunda da seçiciydi ve Eureka daima onun bu yanının muhatabı olmuştu. Eureka onu bazen koridorda bir çocuk sürüsüyle şakalaşırken görür ve neredeyse tanıyamazdı - ta ki Brooks kalabalığı yarıp geçerek ona gününün nasıl geçtiğine dair her şeyi anlatana kadar.

“Hey!” Eureka’nın sağı elini hafifçe kaldırdı. “Alçıdan kurtuldun demek!”

Eureka antrenin şamdan ışığı altında, ansızın utandı cılız, tuhaf görünümlü kolundan. Yumurtadan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Ama Brooks bunda bir tuhafılık görmüş gibi değildi. Kazadan - ya da psikiyatri koğuşundan - sonra ona bakışında bir farklılık olmamıştı. Eureka Acadia Vermilion’a kapatıldığında, Brooks kot pantolonunun cebine tıktırdığı cevizli şekerlemeleri gizlice içeri sokarak her gün ziyaretine gelmişti. Olup bitenler hakkında söylediği tek şey ise, onunla ses geçirmez bir hücrenin dışında takılmayı daha eğlenceli bulduğu olmuştı.

Brooks sanki Eureka’nın değişen saç renklerinin, şimdilerde bir zırh gibi kuşandığı makyajının, diğer herkesi kendinden uzak tutan sürekli çatık kaşlarının ötesini görebiliyor gibiydi. Brooks için alçıdan kurtulmuş olmak da iyi bir şeydi - bir dezavantaj falan değil. Sırttı. “Bilek güreşine var mısın?”

Eureka eliyle vurdu ona.

“Şakaydı.” Brooks tenis ayakkabılarını çıkarıp attı onun kilerin yanına ve yağmurluğunu Eureka’nın kullandığı askıya astı. “Hadi gidip fırtınayı seyrederim.”

Brooks ve Eureka çalışma odasına girer girmez ikizler başlarını televizyondan kaldırıp kanepeden atlayarak indiler. Claire’in televizyondan daha fazla hoşlandığı bir şey varsa, o da Brooks’tu.

“İyi akşamlarr, Harrington-Boudreaux ailesi.” Brooks, pahalı restoranları çağrıştıran gülünç tireli isimleriyle seslenip başını eğerek selamladı ikizleri.

“Brooks ve ben su kenarına timsah aramaya gidiyoruz,” dedi Eureka, Brooks’la aralarındaki şifreli deyiimi kullanarak.

İkizler timsahlardan korkarlardı ve peşlerinden gelmelerini önlemenin en kolay yolu buydu. William'ın yeşil gözleri kocaman açıldı. Claire ise geri kaçarak dirseklerini kanepeye dayadı.

“Siz de gelmek ister misiniz?” dedi Brooks. “Büyükleri böyle havalarda sürüne sürüne karaya çıkıyor.” Timsahların büyüklüğü hakkında hayali bir izlenim uyandırmak için kollarını açabildiği kadar yana açtı. “Dolaşabiliyorlar da. Saatte elli beş kilometre hızla.”

Claire yüzü kıskançlıkla parlarken ciyaktı.

William, Eureka'nın elbisesinin koluna asıldı. “Eğer görürseniz bize de anlatacaksınız, söz mü?”

“Elbette.” Eureka onun saçlarını karıştırdı ve Brooks'un peşinden dışarı çıktı.

Babasının bir telefon görüşmesi yaptığı mutfağı geçtiler. Brooks'a ölçülü bir bakış attı Trenton ve sonra daha dikkatli bir biçimde sigorta yetkilisini dinlemek üzere arkasına döndü. Babası, Eureka'nın kız arkadaşlarıyla içli dışlı olurdu ama erkekler - ezelden beri etrafta olan Brooks bile - söz konusu olduğunda temkinli tarafı öne çıkardı.

Dışarı çıktıklarında gece sessizdi, durmaksızın yağan yağmur her şeyi susturmuştu. Eureka ve Brooks, üst kat terasının korunağı altındaki sallanan beyaz banka bıraktılar kendilerini. Bank onların ağırlığı altında çatırdadı. Brooks sallanmaya başlamak için ayağını hafifçe yere vurdu ve köşedeki begonya tahrına düşen yağmur damlalarını izlemeye koyuldular. Begonyaları geçince - içinde babasının geçen yaz kurduğu basit salıncak seti olan - küçük bir avlu başlıyordu. Salıncak setinin ötesinde ise kıvrıla kıvrıla ilerleyen nehir koluna açılan ferforje bir kapı vardı.

“Bugün yarışı kaçırdım, üzgünüm,” dedi Brooks.

“Biliyor musun, kim daha üzgün? Maya Cayce.” Eureka başını bankı kaplayan yıpranmış yastığa yasladı. “Seni arayıp duruyordu. Ve bir yandan da büyü yaptı bana. Yetenekli kız.”

“Hadiii, o kadar da kötü biri değil.”

“Kros takımı ona ne ad takmış biliyor musun?” dedi Eureka.

“Kendilerinden farklı görünen herkesten korkan insanların taktığı isimlerle ilgilenmiyorum.” Brooks dönüp dikkatle ona baktı. “Senin de ilgilendiğini sanmıyorum.”

Eureka yüzünü astı çünkü Brooks haklıydı.

“Seni kışkanyor,” diye ekledi Brooks.

Bu hiç aklına gelmemişti Eureka’nın. “Maya Cayce neden beni kışkansın ki?”

Brooks yanıt vermedi. Başlarının üzerindeki ışık tesisatına sivrisinekler üşüştü. Yağmur ara verdi, ardından Eureka’nın elmacık kemiğini nemlendiren yoğun bir esintiyle kaldığı yerden devam etti. Avludaki palmiye ağaçlarının ıslak yaprakları el sallayarak selamladı rüzgârı.

“Peki bugün kaydettiğin derece neydi?” diye sordu Brooks. “Kişisel derecen elbette, artık alçıyı da çıkardığına göre.” Eureka, Brooks’un kendisini göz hapsine alışından yola çıkarak, takıma yeniden katıldığı yönünde bir doğrulama beklentisi içinde olduğunu söyleyebilirdi.

“Sıfır nokta sıfır.”

“Takımdan ayrıldın mı gerçekten?” Üzgün görünüyordu.

“Aslında yarış yağmur nedeniyle ertelendi. Herhalde sağanak yağmurdan haberin vardır. Şu ankinden elli kat daha şiddetliydi. Ama evet...” Yere vurup salıncağı hızlandırdı. “Aynı zamanda takımdan ayrıldım.”

“Eureka.”

“O fırtınayı nasıl kaçırdın bu arada?”

Brooks omzunu silkti. “Münazara çalışıyordum, bu yüzden geç ayrıldım okuldan. Sonra Wing tekniğiyle merdivenlerden inerken başım döndü.” Yutkundu, neredeyse devam etmeye utanır gibiydi. “Ne olduğunu bilmiyorum ama uyandığımda merdivenlerin dibindeydim. Şu birinci sınıf öğrencisi buldu beni orada.”

“Bir yerini incittin mi?” diye sordu Eureka. “Alnındaki yara bu yüzden mi?”

Brooks saçlarını alnından geriye doğru çekerek dört-beş santim genişliğindeki sargı bezini gösterdi ona. Bandajı kaldırıncı Eureka’nın nefesi kesildi.

Eureka bu büyüklükte bir yara görmeye hazır değildi. Derin, parlak pembe renkte, yaklaşık bir gümüş dolar ebadında, neredeyse kusursuz bir daire şeklindeydi. İçindeki iltihap ve kan halkaları, yaraya antik bir sekoya ağacının soyulmuş gövdesine benzer bir görüntü veriyordu.

“Ne yaptın sen, kafa üstü bir örsün üzerine mi çakıldın? Sadece düştün, durup dururken, öyle mi? Korkunç.” Uzanıp Brooks’un uzun perçemlerini alnından geriye itti ve yarayı inceledi. “Bir doktora görünmen gerek.”

“Senden çok ilerideyim, tatlım. Beni bulunca panikleyen çocuk sayesinde acilde iki saat geçirdim. Hipoglisemik mi her ne haltsa ondanmış, öyle söylediler.”

“Ciddi bir şey mi?”

“Yok canım.” Brooks, Eureka’yı da beraberinde çekerek salıncaktan atladı. “Hadi gidip kendimize bir timsah yakalayalım.”

Eureka’nın ıslak saçları sırtına döküldü ve Brooks’la birlikte gülerek sundurmadan birkaç basamak aşağıdaki çimenli avlu-

ya uçarken ciyakladı. Çimenler yüksekti, Eureka'nın ayaklarını gıdıkladı. Sulama fiskiyeleri yağmurda devre dışı kalmıştı.

Etraflarını kuşatan avlu, nesilden nesile geçen dört devasa meşe ağacına ev sahipliği yapıyordu. Yağmur damlalarıyla pırıldayan eğrelti otları sarmıştı gövdelerini. Eureka ve Brooks nefes nefese kalmış bir halde ferforje kapının önünde durduklarında kafalarını kaldırıp gökyüzüne baktılar. Yıldızlı bir geceydi ve Eureka artık bu dünyada Brooks'tan başka kendisini güldürebilecek kimse kalmadığını düşündü. Gökyüzünden inen camdan bir kubbe hayal etti. Avluyu kardan bir küre gibi kapatacak ve ikisini ebediyen içine hapsedecekti. Yağmur inmeye devam ederken yıldızlı gece ve Brooks'un gözlerindeki haylazlık dışında ilgilenecek başka bir şey olmayacaktı.

Arka kapı açıldı ve Claire sarı kafasını dışarı uzattı.

"Reka," diye seslendi. Sundurma ışığı yuvarlak yanaklarını kor gibi parlatıyordu. "Timsah var mı orada?"

Eureka ve Brooks karanlıkta birbirlerine gülümsediler. "Hayır, Claire. Çıkabilirsin, güvenli."

Küçük kız ayakucuna basarak paspasa kadar temkinli bir şekilde ilerledi. İleri doğru eğildi ve sesini yükseltmek için ellerini ağzının kenarlarında birleştirdi. "Kapıda biri var. Bir çocuk. Seni görmek istiyor."

YENİDEN BİR ARADA

“Sen.”

Gözlerini arabasına çarpan çocuğa dikmiş olan Eureka'nın üzerinden kapı girişinin mermer karolarına su damlıyordu. Ander yine o ütülü beyaz gömleğiyle koyu kot pantolonunu giymişti. O kırıksız gömleğini soyunma odasında askıya asmış olmalıydı; onun takımındaki hiç kimse yapmazdı bunu.

Yarı karanlık sundurmada dikilen Ander, dış görünümünün hava koşullarından etkilenmediği başka bir dünyadan gelmiş gibi görünüyordu. Eureka birden kendi halinin, karmakarışık saçlarının ve çamur sıçramış ayaklarının farkına vardı.

Çocuğun ellerini arkasında birleştirmiş, göğsünün ve omuzlarının genişliğini daha da belirgin kılıyordu. Yüz ifadesi ne düşündüğünü ele vermiyordu. Nefesini tutuyor gibi bir hali vardı. Bu da Eureka'nın gerilmesine neden oldu.

Belki de çocuğun turkuvaz göz rengiydi buna sebep olan. Belki de o sincabın korkunç yazgısını değiştiren saçma kararlılığıydı. Belki de ona bakış şekliydi. Bu çocuk göz açıp kapayıncaya kadar altüst etmişti onu. Hislerini en uç noktalara çıkarmıştı.

Çılgın bir öfkeden - daha adını bile öğrenmeden - kıkırdaşma noktasına nasıl gelmişti? Bu Eureka'nın yapacağı bir şey değildi.

Ander'in bakışları cana yakın bir ifadeyle onunkileri buldu. Eureka'nın bedenini tatlı bir ürperti sardı. Sıkı sıkı kavrıdığı kapı kolu içten içe ısınmış gibi geldi ona.

“Oturduğum yeri nasıl öğrendin?”

Ander yanıt vermek için ağzını açacakken Eureka hemen arkasında Brooks'un varlığını sezdi. Sol elini kapı çerçevesine dayayan Brooks'un göğsü Eureka'nın omuzlarına dokundu. Eureka'nın fırtınada ıslandığı kadar ıslaktı. Eureka'nın başının üzerinden Ander'e baktı dikkatle.

“Bu da kim?”

Ander'in yüzünden çekilen kan, zaten solgun olan tenine hayaletimsi bir görüntü kattı. Bedeni neredeyse kıpırtısız olsa da davranış biçimi tümüyle değişti. Çenesi hafifçe yukarı kalkınca omuzları bir santim daha genişledi. Bacakları sıçramak üzereymişçesine büküldü.

Soğuk ve zehirli bir şeyler ele geçirmişti onu. Brooks'a ters ters bakışı, Eureka'nın öfke denen şeyi o andan önce görüp görmediğini merak etmesine neden oldu.

Kimse Brooks'la dövüşmezdi. İnsanlar onun Wade's Hole'daki taşralı beyaz arkadaşlarıyla dövüşürdü hafta sonları. Brooks'un başını belaya sokan aynı sivri dile sahip, ama onu beladan kurtaran beynin zerresine sahip olmayan karde-

şı, Seth'le dövüşürlerdi. Eureka'nın onu tanıdığı on yedi yıl boyunca Brooks'un tek bir yumruk atmış ya da yemişliği olmamıştı. Brooks, Eureka'nın daha da yanına sokuldu, sanki bütün bunlar değişmek üzereymiş gibi omuzlarını dikleştirdi.

Ander, Brooks'un gözlerinin hemen üstüne dik bir bakış attı. Eureka dönüp omzunun üzerinden arkasına baktı ve Brooks'un açık yarasının görüldüğünü fark etti. Her zaman kaşlarına dökülen saçları ıslanmış ve yana yapışmıştı. Kaldırdığı bandaj yağmurda koşarlarken kopup düşmüş olmalıydı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Brooks, beşinci sınıfa giderlerken, New Iberia Playhouse'da *Charlie'nin Çikolata Fabrikası*'nı izlemek üzere ilk ve tek kez çıktıkları günden beri sergilediğinden de daha korumacı bir tavırla, bir elini Eureka'nın omzuna koyarak.

Ander'in yüzü gerildi. Arkasında birleştirdiği ellerini serbest bıraktı ve Eureka bir an için onun Brooks'a yumruk atacağını düşündü. Eğilmeli mi yoksa karşılamayı mı denemeliydi?

Ander bunun yerine cüzdanını uzattı Eureka'ya. "Kamyonetinde unutmuşsun."

Diana'nın bir Machu Picchu gezisinden getirmiş olduğu uçuk kahverengi, iki kat deriden bir cüzdandı. Eureka bu cüzdanı - ve anahtarlarını ve güneş gözlüğünü ve telefonunu - Rhoda'yı çileden çıkaran bir şekilde kaybeder kaybeder bulurdu, dolayısıyla Ander'in kamyonetinde unutmuş olması öyle muazzam bir şok değildi.

"Teşekkürler." Eureka cüzdanı ondan almak için elini uzattı ve parmak uçları birbirine dokunduğu an titredi. Brooks'un göremediğini umduğu bir elektrik vardı bu çocukla arasında. Bunun nereden kaynaklandığını bilmiyor, kesilmesini de istemiyordu.

“Adresin ehliyetinin üzerinde yazılıydı, bu yüzden geçerken uğrayıp iade etmek istedim,” dedi Ander. “Ayrıca telefon numaramı da yazıp koydum içine.”

Eureka’nın arkasında duran Brooks sıkılı yumruğuna öksürdü.

“Araba için,” dedi Ander. “Bir fiyat çıkardıklarında ara beni.” O kadar sıcak gülümsedi ki Eureka ona budala bir köylü gibi sırtarak karşılık vermeden edemedi.

“Kim bu çocuk, Eureka?” Brooks’un sesi normalden daha yüksek çıkmıştı. Ander’le alay etmenin bir yolunu arar gibi bir hali vardı. “Neden bahsediyor?”

“Bana, hmmm, arkadan çarptı,” diye geveledi Eureka, sanki Brooks en eski arkadaşı değil de Rhoda ya da babasıymış gibi mahcup olmuştu Ander’in önünde. Tepesinde bu şekilde dikilmesi, klostrofobisinin nüksetmesine neden oluyordu.

“Onu okula ben bıraktım,” dedi Ander, Brooks’a. “Ama bunun seni niye ilgilendirdiğini anlamadım. Yoksa yürümesini mi tercih ederdin?”

Brooks gafil avlanmıştı. Çileden çıktığını ortaya koyan bir kahkaha sıyrıldı dudaklarından.

Ander o an - kolu Eureka’nın üzerinden mermi gibi uzanarak - ileri doğru bir hamle yaptı. Brooks’u tişörtünün yakasından kavradı. “Ne zamandır onunla birliktesin? Ne zamandır?”

Eureka ikisinin arasında, bu patlamadan ödü kopmuş bir halde, sinip kaldı. Ander neden bahsediyordu? Ortamı yatıştırmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. Ama ne? Brooks’un elini kendi dirseğinde hissedinceye kadar, içgüdüsel olarak arkaya, onun göğsünün güven verici aşinalığına doğru yaslandığını fark etmedi.

Brooks, Ander’in üzerine gelmesinden çekinmedi. “Aşağı-

lık heriflerin onun tarzı olmadığını bilecek kadar,” diye homurdandı.

Üçü, artık resmen birbirinin üzerine yığılmış durumdaydı. Eureka her ikisinin de nefes alıp verişini hissedebiliyordu. Brooks yağmur ve Eureka’nın çocukluğu gibi kokuyordu. Ander ise Eureka’nın hiç görmemiş olduğu bir okyanus gibi. Her ikisi de çok yakınındaydı. Havaya ihtiyacı vardı.

Eureka bu tuhaf, solgun çocuğa baktı. Gözleri buluştu. Eureka *neden* diye sorarcasına başını hafifçe iki yana salladı.

Ardından Ander’in, Brooks’un tişörtünü bırakan parmaklarının hisirtisini duydu. Ander, sundurmanın kenarına varıncaya dek birkaç zoraki geri adım attı. Eureka güçlükle derin bir nefes aldı.

“Üzgünüm,” dedi Ander. “Buraya kavga etmeye gelmedim. Tek amacım cüzdanını geri verip bana nasıl ulaşacağını söylemekti.”

Onun dönüp çiseleyen yağmurun altına çıkmasını izledi Eureka. Çocuğun kamyonetinin kapısı çarparak kapandığında, gözlerini yumdu ve kendisini o kamyonetin içinde hayal etti. Neredeyse oturduğu sıcak, yumuşak deriyi hissetti, radyoda yerel efsane *Bunk Johnson*’ın trompetini duydu. Ander’in meşe ağaçlarıyla örtülü Lafayette’ten evine doğru arabasını sürüşünü, ön camdan görünen manzarayı hayal etti. Onun evini görmek istedi. Yatak çarşaflarının ne renk olduğunu, annesinin akşam yemeği pişirip pişirmediğini bilmek istedi. Brooks’a davranışından sonra bile, yeniden o kamyonette olmak için can atıyordu.

“Psikopat sahneden indi,” diye söylendi Brooks.

Eureka, Ander’in park lambalarının caddenin ötesindeki dünyada kayboluşunu izledi.

Brooks onun omuzlarına masaj yaptı. “Onunla bir daha ne zaman takılabiliriz?”

Eureka ağzına kadar dolu cüzdanı elinde şöyle bir tarttı. Ander’i cüzdanı incelerken canlandırdı gözünde. Kütüphane kartına, öğrenci kimlik kartı üzerindeki korkunç fotoğrafına, Mentos dağlarında satın aldığı benzin faturalarına, Car’in kendisini sürükleyerek götürdüğü utanç verici kadın filmlerini seyretmek için bir dolarlık sinema salonlarından alınmış bilet koçanlarına, bozuk para gözündeki kuruşlara, şayet şanslıysa birkaç dolara, ölümünden önceki yıl annesiyle birlikte New Orleans’daki sokak panayırı sırasında çektiği siyah-beyaz resim dörtlüsüne bakarken.

“Eureka?” dedi Brooks.

“Ne?”

Eureka’nın keskin ses tonu karşısında şaşırان Brooks gözlerini kırptırdı. “İyi misin?”

Eureka sundurmanın kenarına kadar yürüyüp beyaz ahşap tırabzanlara dayandı. Yüksek biberiye çalılarının kokusunu içine çekti ve üzerlerine asılı yağmur damlalarını saçarak bir avcunu dallarının üzerinde gezdirdi. Brooks hemen arkasındaki sinekliği kapadı. Onun yanına yürüdü ve ikisi birlikte gözlerini dikip ıslak yola baktılar.

Yağmur durmuştu. Lafayette’in üzerine akşam çöküyordu. Altından bir yarım ay gökyüzünde kendisine yer arıyordu.

Eureka’nın mahallesi, aniden sonlanan birkaç kısa çıkmaz sokakla bezeli tek şeritli bir yol - Shady Circle - boyunca uzanıyordu. Herkes herkesi tanır, herkes birbirine el sallar ama Brooks’un New Iberia’daki mahallesindeki insanlar kadar birbirlerinin işine burunlarını sokmazlardı. Eureka’nın evi Shady Circle’ın batı yakasında, dar bir nehir şeridine yaslanmıştı. Ön

bahçeleri caddenin karşısındaki bir başka ön bahçeye bakıyordu ve Eureka komşularının mutfak penceresinden - çiçekli bir önlük giymiş, set üstü ocakta bir şeyler karıştıran, dudakları boyalı - Bayan LeBlanc'ı görebiliyordu.

Bayan LeBlanc, St. Edmonds'da din öğretmeni idi. Kendi giysileriyle uyumlu şık elbiseler giydirdiği, ikizlerden birkaç yaş büyük bir kızı vardı. LeBlanc'ların ilişkisi - birbirlerine duydukları aşırı hayranlık dışında - hiçbir şekilde Eureka ve Diana arasında bir zamanlar var olan ilişkiye benzemezdi ama Eureka buna rağmen kazadan bu yana onları büyüleyici buluyordu. Yatak odasının penceresinden dışarı bakar, kiliseye gidişlerini izlerdi. Tepeden bağladıkları sarı atkuyrukları kesinlikle aynı şekilde parıldardı.

"Bir sorun mu var?" Brooks diziyle dürttü Eureka'nın dizini.

Eureka dönüp Brooks'un gözlerinin içine baktı. "Ona karşı neden öyle düşmanca davrandın?"

"Ben mi?" Bir elini göğsüne koydu. "Sen ciddi misin? Asıl o..."

"Koruyucu ağabey gibi tepemde dikiliyordun. Kendini tanıtabilirdin mesela."

"Seninle aynı boyutta mı yaşıyoruz acaba? Herif beni duruvara dayayıp haşat etmek ister gibi yapıştı yakama. Durup dururken!" Brooks başını iki yana salladı. "Derdin ne senin? Onunla ilgileniyor falan mısın yoksa?"

"Hayır." Eureka kızardığını biliyordu.

"İyi o zaman, çünkü mezunlar gecesini hücre hapsinde geçirmesi mümkün."

"Tamam, mesaj alındı." Eureka hafifçe itti onu.

Brooks sanki Eureka onu hızla itmiş de geriye doğru sendeliyormuş gibi yaptı. "Azılı suçlulardan bahsetmişken..." Yanına

geçip belinden tuttuğu gibi Eureka'nın ayaklarını yerden kesti. Beşinci sınıfta yaşadığı gelişim atağının, kendisine sınıfındaki diğer çocuklara nazaran bir on beş santim kazandırdığı günden beri yaptığı üzere, omzuna attı Eureka'yı. Ciyaklayıncaya dek havada döndürdü onu sundurmada.

"Hadi ama..." Eureka tepetaklak durumda tekmeler savuruyordu. "O kadar da kötü biri değil."

Brooks onu yere bırakıp birkaç adım geriledi. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Sen gerçekten istiyorsun o çatlağı."

"Hayır." Eureka cüzdanını hırkasının cebine tıktırdı. Telefon numarasına bakmak için ölüyordu. "Haklısın aslında. Derdi neydi anlamadım."

Brooks tırabzana yaslandı, bir ayağının topuğunu diğerinin parmak ucuna vurarak tempo tutuyordu. Islak saçlarını gözlerinin önünden çekti. Yarası bir ateş gibi turuncu, sarı, kırmızı parlıyordu. Eureka boğuk bir müzik sesi duyuncaya kadar sessiz kaldılar. Yoksa bu; *Hank Williams*'ın *I'm So Lonesome I Could Cry* şarkısını söyleyen Maya Cayce'in kısık sesi miydi?

Brooks vızıldamakta olan cep telefonunu çıkardı cebinden. Eureka ekranda beliren resmin tutkulu gözlerini görür gibi oldu bir an. Brooks telefonu susturdu ve Eureka'ya kaçamak bir bakış attı. "Bana öyle bakma. Sadece arkadaşız."

"Bütün arkadaşların kendi zil sesi melodilerini kaydedebiliyorlar mı?" Eureka sesindeki alaycı tonu filtreleyebilmek isterdi ama çıkmıştı ağzından bir kere.

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun? Onunla gizli gizli çıktığımı?"

"Gözlerim var, Brooks. Bir erkek olsaydım, ben de asılırdım ona. Göz kamaştıran bir çekiciliği yokmuş gibi davranmana gerek yok."

“Biraz daha dolaysız anlatmak istediğin bir şey var mı acaba?”

Vardı aslında ama ne olduğunu bilmiyordu Eureka.

“Ev ödevim var,” dedi amacını aşacak derecede soğuk bir ifadeyle.

“Evet, benim de var.” Brooks sertçe itip açtı ön kapıyı, yağmurluğuyla ayakkabılarını kaptı. Sundurmanın kenarında birkaç şey daha söyleyecekmiş gibi dursa da tam o an Rhoda’nın kırmızı arabasının hızla sokağa girdiğini gördü.

“Galiba tüyeceğim,” dedi.

“Görüşürüz.” Eureka el salladı.

Brooks sundurmadan aşağı zıplarken dönüp omzunun üzerinden seslendi: “Ne pahasına olursa olsun, senin sesinden bir zil sesi melodisine bayılırdım.”

“Sen benim sesimden nefret edersin,” dedi Eureka.

Brooks başını iki yana salladı. “Senin sesin büyüleyici derecede detone. Sende benim nefret edebileceğim tek bir şey bile yok.”

Rhoda, ay çıktığı halde çıkarmadığı kocaman güneş gözlüğüyle garaj yoluna girdiğinde, Brooks ona abartılı bir sırtışla bakıp el salladı bir an, sonra da kendi arabasına, büyükannesinin Düşes isimli, zümrüt yeşili ve altın sarısı, doksanlı yılların başına ait uzun-kasa Cadillac’ına yöneldi.

Eureka, Rhoda arabasından inmeden, üst kata çıkıp odasının kapalı kapısı ardında olmayı dileyerek hızla harekete geçti. Ama babasının eşinin eli son derece çabuktu. Rhoda’nın sesi gecenin içinde patladığında Eureka daha sineklik kapısını bile kapatamamıştı.

“Eureka, yardımına ihtiyacım var.”

Eureka arkasına döndü, bahçeyi çevreleyen tuğla duvar bo-

yunca sek sek oynayarak ilerledi ve Rhoda'nın arabasına bir metre kala durdu. Maya Cayce'in zil sesi melodisini duydu - yine. Bazıları aşırı istekli görünmekte belli ki bir sakınca görmüyordu.

Eureka, Düşes'in kapısına yaklaşan Brooks'u izledi. Melodiyi duyamıyordu artık, Brooks'un telefona yanıt verip vermediğini de göremiyordu.

Kuru temizlemeden alınmış bir yığın plastik kılıf kollarına bırakıldığında, Eureka gözlerini hâlâ alamıyordu Brooks'un arka park lambalarından. Kılıflar kimyasal ve Çin büfelerinde kasanın kenarına koydukları şu naneler gibi kokuyordu. Rhoda market torbalarını kendi koluna, ağır dizüstü bilgisayar çantasını ise Eureka'nın omzuna taktı.

"Benden saklanmaya mı çalışıyordun?" Rhoda bir kaşını kaldırdı.

"Ev ödevimi unutmamı tercih ediyorsan, bütün gece burada takılabilirim."

"Hmmm." Rhoda'nın üzerinde Atlantik somonu rengine etekli bir takım vardı bugün ve hem rahatsız hem de modası geçmiş görünmeyi aynı anda başarabilen o siyah topuklular. Aslında hoş bir kadındı ve bazen Eureka bile görebiliyordu bunu - Rhoda uyurken örneğin ya da çocuklarını seyrederken ki bu anlarda cidden yüzünde huzurlu bir ifade belirliyordu. Fakat Rhoda çoğu zaman bir şeye geç kalmış gibi görünürdü. Üniversitede bu akşamki işletme dersini verirken şu an büyük ölçüde çıkmış olan turuncumsu rujunu sürmüştü. Solmuş turuncudan minik akarsular dudaklarındaki kıvrımlardan dökülüyordu.

"Seni tam beş kez aradım," dedi Rhoda, arabanın kapısını kalçasıyla çarparak kapatırken. "Açmadın."

"Yarışım vardı."

Rhoda uzaktan kumanda düğmesine basıp aracı kilitledi. “Brooks’la aylak aylak gezmekten başka bir şey yapmamışsın gibi geldi bana. Yarın okul var, biliyorsun. Terapistle nasıl geçti? Umarım beni mahcup edecek bir şey yapmamışsındır.”

Eureka, Rhoda’nın dudaklarındaki minik akarsulara göz attı ve onların şeytani bir şeyle kirlenmiş topraklardan gelen minik zehirli dereeler olduğunu hayal etti.

Rhoda’ya her şeyi açıklayabilirdi... Öğleden sonraki havayı hatırlatabilir, Brooks’un sadece birkaç dakikalığına geçerken uğradığını söyleyebilir, Dr. Landry’nin klişelerini methedebilirdi... Ama biliyordu ki eninde sonunda bunların hepsi çok geçmeden araba kazası tartışmasına çıkacaktı ve Eureka bunun için önce enerji toplama ihtiyacı duyuyordu.

Rhoda’nın toplukluları sundurmaya çıkan yolda tıkırdarken Eureka da mırıldanarak onun peşinden gitti. “İyiyim teşekkürler. Peki senin günün nasıl geçti?”

Rhoda sundurma merdivenlerinin tepesinde durdu. Eureka onun başını sağa çevirip biraz önce girdiği garaj yolunu incelemesini arkadan izledi.

Rhoda döndü ve ona ters ters baktı. “Eureka... Jeep’im nerede?”

Eureka zaman kazanmaya çalışarak duymayan kulağını işaret etti. “Pardon. Ne dedin?” Hikâyeyi bir kez daha anlatamazdı, hem de şimdi, hem de Rhoda’ya, hem de böyle bir günün ardından. Sanki midesini bir kez daha yıkamışlar gibi bitkin ve bomboştu. Pes etti.

“Jeep diyorum, Eureka.” Rhoda ayakkabısının ucuyla hafifçe vurdu yere.

Eureka çıplak ayak parmağıyla çimler içindeki ufak bir çukurla dalgın dalgın oynuyordu. “Babama sor. İçeride.”

Rhoda arkasına dönüp sert bir şekilde çekerek kapıyı açtığında, sırtı bile sert sert bakıyordu. “Trenton?”

Nemli gecede nihayet yalnız kalan Eureka hırkasının cebine uzanıp Ander’in getirdiği cüzdanı çıkardı. Cüzdanın para gözüne baktığında, toplam yedi dolarlık kâğıt paraların arasında üzeri yazılı küçük kare bir not kâğıdı gördü. Ander siyah bir kalemle özenle şöyle yazmıştı:

Ander. Yerel bir telefon numarası. Ve üzgünüm kelimesi.

MİRAS

Eureka, florasın lambayla aydınlanan bir toplantı odasında, lake meşe masanın altında aşağı yukarı sallanan dizlerine gözlerini dikmiş bakarken, başparmağının tırnağını yiyordu. Babası, J. Paul Fontenot'un, Güneydoğu Lafayette, Esquire'daki bürosuna çağrıldığından beri, bu Salı öğleden sonrasını korkuyla bekliyordu.

Diana bir vasiyeti olduğundan hiç söz etmemişti. Eureka annesiyle avukatların aynı havayı soluduğunu hayal bile edemezdi. Ama işte burada, annesinin avukatının ofisinde, hep birlikte - Diana'nın diğer yaşayan yakınları olan Eureka'nın dayısı Beau ve teyzesi Maureen'le - bu şeyin okunmasını dinlemek üzere toplanmışlardı. Eureka onları cenazeden bu yana hiç görmemişti.

Cenaze aslında bir cenaze değildi. Ailesi buna anma töreni

demoşti çünkü Diana'nın cansız bedeni henüz bulunmamıştı. Fakat New Iberia'daki herkes St. Peters'daki o saati cenaze olarak adlandırmıştı - ya saygıdan ya da bilgisizlikten.

Eureka'nın yüzu kesik içindeydi o tarihte, bilekleri alçıdaydı, kulak zarı da çınlıyordu kaza nedeniyle. Ne papazın söylediklerinin tek bir kelimesini duymuş ne de herkes Diana'nın kapalı bir tabutun üzerine dayalı büyütölmüş fotoğrafının önünden yürüyerek geçip gidinceye kadar kilisede oturduğu sıradan kalkmıştı. Sugar'ın on yıllarca önce parasını ödemiş olduğu bir mezara, içinde naaş olmayan bir tabutu gömeceklerdi. Ne büyük israf.

Zümrüt yeşili tonlara bürünmüş mabette yalnız kalınca, fotoğrafa doğru sessizce sokulmuş, Yunanistan'da bir balkondan sarkan Diana'nın yeşil gözlerinin etrafındaki gülümseyen hatları yakından incelemişti. Eureka çekmişti bu fotoğrafı önceki yaz. Diana aşağıdaki bahçeye kuruması için astıkları çamaşırları yalayan bir keçiye gülüyordu.

İyice yıkandığını düşünmüyor olmalı, demoşti Diana.

Eureka'nın alçı engelli parmakları ansızın sıkı sıkı sarılmıştı çerçevenin kenarlarına. Ağlamak istemiş ama o fotoğrafın düz, parlak yüzeyi içinden görünen Diana için hiçbir şey hissedememişti. Annesinin ruhu akıp gitmişti. Cansız bedeni hâlâ okyanustaydı - şişmiş, morarmış, balıklar tarafından didiklenmiş bedeni her gece Eureka'ya musallat oluyordu.

Babası içeri girip çerçeveyi zorla ellerinden alıncaya kadar Eureka yanağı cama dayalı orada öylece durmuştu. Boş kalan ellerinden tutup arabaya götürmüştü babası onu.

"Aç mısın?" diye sormuştu çünkü yemek babasının her şeyi yoluna koyma biçimiydi. Soru midesini bulandırmıştı Eureka'nın.

Eureka'nın vefat etmiş olan diğer tek yakını Sugar'ın cenazesinden sonra yapıldığı gibi yemek falan da verilmemişti. Sugar beş yıl önce öldüğünde gerçek bir New Orleans stili caz töreni düzenlenmişti: Mezarlık yolunda kasvetli, hayatının Sazerac'la* kutsanmasına giderken neşeli bir müzik. Eureka, art arda kadeh kaldırtan Diana'nın cenazede nasıl ilgi odağı haline geldiğini hatırlıyordu. Ve kaç yaşında olursa olsun ya da ortam ne kadar huzurlu olursa olsun, Diana'nın ölümünü böylesi bir gösteriyle yönetmeyi hayal bile edemediğini.

Sonradan bunun bir önemi olmadığı anlaşılmıştı. Diana'nın anma töreninden sonra kimsenin içinden bir ayin düzenlemek gelmemişti. Eureka günün geri kalanını odasında yalnız, gözlerini dikip tavana bakarak, tekrar kımıldayacak enerjiyi ne zaman bulacağını merak ederek, intihar fikrini gerçek anlamda ilk kez düşünerek geçirmişti. Üzerine konan ağırlıklar altında eziliyormuş, yeterince hava alamıyormuş hissiydi bu.

Üç ay sonra işte buradaydı, Diana'nın vasiyetinin okunması için bekliyordu ve bir o kadar enerjisizdi. Toplantı salonu geniş ve aydınlıktı. Kalın pencereler zevksiz çatı katı dairelerinin manzarasını sunuyordu. Eureka, babası, Beau ve Maureen devasa masanın bir köşesine dizilmiş oturuyordu. Odanın öteki tarafında yirmi döner sandalye boş duruyordu. Bekledikleri, sekreterin söylediğine göre geldikleri sırada telefonda olan Diana'nın avukatından başkası değildi. Sekreter, aile bireylerinin önüne köpük bardaklarda kahve koymuştu.

"Ah tatlım, köklerin!" Masada Eureka'nın karşısında oturan Maureen Teyze, yüzünü buruşturdu, kahvesini üfledi ve höpürdeterek bir yudum aldı.

* New Orleans'a özgü, konyak ya da viskiyle yapılan yerel kokteyl.

Eureka bir an için Maureen'in aile köklerinden, o gün umursadığı yegane köklerden bahsettiğini sandı. İkisi arasında bir bağ olduğunu farz etti: Diana'nın ölümüyle zarar görmüş kökleri, başındaki saç köklerinin iğrenç bir hal almasına yol açmıştı.

Maureen, De Ligne'lerin en büyük çocuğuydu, Diana'dan sekiz yaş büyüktü. Kız kardeşler aynı nemli teni ve fırça gibi kıvil saçları, omuzlarında aynı çukuru, gözlüklerinin arkasında aynı yeşil gözleri paylaşmışlardı. Diana'ya bir kamyon dolusu daha fazla kalite miras kalmıştı. Maureen ise Sugar'ın iri göğüslerini almıştı ve bu ana yadigarını sergilemek için tehlikeli derecede dekolte bluzlar giyerdi. Eureka, teyzesini masanın karşısından alıcı gözle incelediğinde iki kız kardeş arasındaki temel farkın ayırımına vardı: Annesi güzeldi. Maureen'e bakıp yanlışı gitmiş bir Diana görebilirdiniz. Teyzesi acımasızca gülünç bir taklitti.

Eureka'nın saçları o öğleden sonraki koşunun ardından aldığı duş nedeniyle nemliydi. Takım, perşembeleri Evangeline Koruluğu'nun etrafında altı millik bir tur atardı ama Eureka üniversitenin yapraklarla örtülü kampüsünde takımdan ayrı koşmuştu.

"Sana bakmakta zorluk çekiyorum." Maureen, Eureka'nın saçlarını süzerek dişlerini takırdattı.

"Aynen," diye söylendi Eureka.

"Bebeğim, bu hiç normal değil." Maureen başını iki yana salladı. "Lütfen, American Hairlines'a bir uğra. Sana güzel bir kesim yaparım. Bedava. Biz aileyiz, öyle değil mi?"

Eureka yardım almak istercesine babasına baktı. Babası kahve bardağını boşaltmış, tortusunu okuyabiliyormuş gibi gözünü dikmiş içine bakıyordu. Yüz ifadesine bakılırsa, tortu-

da pek de hayra yorulacak şeyler görünmüyordu. Maureen'in söylediklerinin tek kelimesini bile duymamıştı, bu yüzden Eureka ister istemez kıskandı onu.

"Kes artık Mo," dedi Beau, kız kardeşine. "Saçtan daha önemli şeyler var. Diana için geldik buraya."

Eureka, Diana'nın denizkızınıninki gibi, Ophelia'nınki gibi sualtında hafif hafif dalgalanan saçlarını gözünde canlandırmadan edemedi. Gözlerini kapadı. Hayal gücünün işlerliğine bir son vermek istiyor ama başaramıyordu.

Beau, ortanca çocuktur. Gençken havalı bir adamdı - koyu renk saçları ve kocaman tebessümüyle. Sugar'la evlendiğinde Sugar Daddy lakabını alan babasının kopyasıydı.

Sugar Daddy, Eureka onu hatırlayabilecek kadar büyümeden önce ölmüştü ama Eureka, onun Sugar'ın şömine rafı üzerinde duran siyah-beyaz fotoğraflarına, sesinin neye benzediğini, şayet hayatta olsa kendisine ne hikâyeler anlatacağını hayal ederek bakmaya bayılırdı.

Beau bitkin görünüyordu. Saçlarının arkası iyice seyrelemişti. Diana gibi onun da düzenli bir işi olmamıştı. Çok seyahat eder, bir sürü yere otostopla giderdi - bir keresinde nasıl oluyorsa Mısır'daki bir kazı sırasında Diana ve Eureka'yla karşılaşmıştı. New Iberia yakınlarında, Brooks'ların evine bitişik, Sugar ve Sugar Daddy'den miras kalan küçük bir çiftliği vardı. Burası Diana'nın kazılar arasında kasabada kaldığı yerdi, yani Eureka da çok zaman geçirmişti orada.

"Okul nasıl gidiyor, Reka?" diye sordu dayısı.

"Gayet iyi." Bu sabahki kalkülüs testinden çıktığından neredeyse emindi Eureka ama Yeryüzü Bilimleri sınavı idare ederdi.

"Koşmaya devam mı?"

“Bu yıl takım kaptanıyım,” diyerek yalan söyledi Eureka, babası kafasını kaldırınca. Şu an takımdan ayrıldığını açıklamının zamanı değildi.

“Aferin sana. Annen de gerçekten hızlı bir koşucudur.” Beau, kız kardeşinden bahsederken şimdiki zaman kipi kullandığı için özür dileyip dilememeye karar vermeye çalışıyormuş gibi bakışlarını çevirdi.

Kapı açıldı ve avukat J. Paul Fontenot uzun adımlarla içeri girip büfenin yanından geçti ve masanın başında, tam önleminde durdu. Zeytin yeşili takım elbisesi içinde düşük omuzlu bir adamdı. Annesinin bu adamla çalışmak bir yana tanışmış olması bile olanaksız göründü Eureka’ya. Acaba Diana onu telefon rehberinden rastgele mi seçmişti? Adam kimseyle göz teması kurmadı, sadece masanın üzerindeki dosyayı alıp sayfaları çevirmeye başladı.

“Diana’yı yakından tanımadım,” dedi, sesi yumuşak ve yavaştı, konuşmasında hafif bir pelteklik vardı. “Ölümünden iki hafta önce benimle temas kurup son arzusunu ve vasiyetini kayda geçirmek istedi.”

Ölmeden iki hafta önce mi? Eureka bunun Diana’yla birlikte Florida’ya uçmalarından önceki gün gerçekleşmiş olduğunu fark etti. Eureka bavulları hazırladığını sanırken annesi vasiyetini mi yazıyordu yani?

“Burada fazla bir şey yok,” dedi Fontenot. “New Iberian Savings and Loan’da kiralık bir kasa var.” Başını kaldırıp masadakilere göz attı. “Daha fazlasını mı bekliyordunuz?”

Hafif baş sallamalar ve mırıltılar. Oradaki kimse kiralık bir kasa bile beklemiyordu.

“Sorun değil,” dedi Fontenot. “Bay Walter Beau De Ligne’e...”

“Burada.” Beau, kırk yıldır kendini tutan bir okul çocuğu gibi bir elini havaya kaldırdı.

Fontenot, Beau’ya baktı, sonra elindeki formun üzerindeki bir kutucuğu işaretledi. “Kız kardeşiniz Diana, banka hesabının içeriğini size miras bırakmış bulunuyor.” Hızlı bir not düştü. “Cenaze masrafı için kullanılan miktar düşüldükten sonra, toplam olarak altı bin dört yüz on üç dolar. Bir de bu mektup.”

Üzerinde Diana’nın el yazısıyla karalanmış Beau’nun ismi yazılı küçük, beyaz bir zarf çıkardı dosyadan.

Annesinin kıvrımlı el yazısını görünce Eureka’nın nefesi kesilecek gibi oldu. Uzanıp o zarfı Beau’nun parmaklarından kapmak, annesinin bu kadar yakın zamanda dokunduğu bir şeyi tutmak için can attı. Dayısı afallamış görünüyordu. Zarfı gri renkli deri ceketinin iç cebine tıktırdı ve başını eğip kucağına baktı.

“Bayan Maureen Toney...”

“Benim.” Maureen Teyze koltuğunda doğruldu. “Maureen De Ligne. Eski kocamın...” Yutkundu, sutyenini düzeltti. “Her neyse.”

“Diana, annenize ait mücevheratı sizin almanızı arzu etmiş.”

“Kostüm gereçleri, çoğu.” Maureen’in dudakları, Fontenot’tan kadife mücevher kesesini almak için uzanırken seyirdi. O an ne dediğinin, ne kadar saçma konuştuğunun farkına varmış gibi göründü. Keseye, sanki küçük bir ev hayvanıymış gibi hafifçe vurdu. “Tabii, manevi değeri var.”

“Diana arabasını da size bırakmış, gerçi araba ne yazık ki...” Eureka’ya kısa bir bakış attı, sonra hiç bakmamış olmayı diler gibi göründü. “Telafi edilemez durumda.”

“Ucuz atlattık,” dedi Maureen zar zor duyulan bir ses tonuyla. “Önemli değil, zaten genelde kiralarım.”

“Bir de... Diana tarafından yazılmış bu mektup var,” dedi Fontenot.

Eureka, avukatın Beau’ya verdiği benzer bir zarf çıkarmasını izledi dosyadan. Maureen masanın karşısına uzandı ve zarfı aldı. Çantasının, kaybetmeye hevesli olduğu şeyleri koyduğu dipsiz boşluğuna tıktırdı.

Eureka, avukattan nefret etti. Toplantıdan nefret etti. Mız-mızlanıp duran aptal teyzesinden nefret etti. Oturduğu kaba saba kumaştan çirkin sandalyeyi sıkıca kavradı. Kürek kemiği kasları gerilip sırtının ortasında bir düğüm oluştu.

“Şimdi. Bayan Eureka Boudreaux.”

“Evet!” Eureka sıçradı ve iyi duyan kulağını, ona acıyan bir gülümsemeyle bakan Fontenot’a iyice yaklaştırmak için boynunu ileri uzattı.

“Babanız vasiniz olarak burada.”

“Evet,” diyerek söze girdi babası boğuk bir sesle. Ve Eureka birdenbire Rhoda’nın hâlâ işte oluşuna, ikizlere komşuları Bayan LeBlanc’ın bakıyor olmasına sevindi. Babası tam yarım saattir Diana’nın yasını tutmuyormuş gibi yapmak zorunda kalmamıştı. Yüzü solgundu, parmakları kucağında birbirine kenetlenmişti. Eureka o denli kendi içine gömülmüştü ki babasının Diana’nın ölümüne nasıl katlanmış olabileceğini hiç hesaba katmamıştı. Uzanıp babasının elini sıktı.

Fontenot boğazını temizledi. “Annen aşağıda sıralanan üç parçayı sana miras bırakmış.”

Eureka sandalyesinde öne doğru eğildi. O, şu üç parçayı istiyordu: Annesinin gözlerini, annesinin kalbini, annesinin şu an onu sıkı sıkı saran kollarını. Kalbi daha da hızlı atmaya, midesi bulanmaya başladı.

“Bu kesede bir madalyon var.” Fontenot evrak çantasından mavi renkte deri bir mücevher kesesi çıkarıp dikkatli bir şekilde masanın üzerinden Eureka’ya uzattı.

Eureka’nın parmakları keseyi kapalı tutan ipek şeridi adeta yırttı. İçine ulaştı. Daha içinden çıkarmadan kolyenin neye benzediğini biliyordu. Annesi her zaman bu madalyonun pürüzsüz, altın benekli lapis lazuli ön yüzünü takardı. Kolye ucu kenarları yaklaşık beş santim uzunluğunda büyük bir üçgendi. Lapis tutan bakır aksam, oksitlenmiş bakır yeşiliydi. Madalyon o kadar eski ve kirliydi ki tokası açılmıyordu ama parlak mavi ön yüzü Eureka’nın bunu umursamayacağı kadar şıktı. Bakır arka yüzünde Eureka’nın her zaman uzak bir galaksinin haritası gibi görüldüğünü düşündüğü - bazıları girintili, bazıları kabartma - üst üste altı halka işareti vardı.

Eureka ansızın annesinin bu kolyeyi Florida’da takmamış olduğunu hatırladı, ona bunun nedenini sormamıştı. Diana’yı o yolculuktan önce bu kolyeyi kiralık bir kasada muhafaza etmeye ne sevk etmiş olabilirdi? Eureka bunu asla öğrenemeyecekti. Parmaklarını madalyonun üzerine kapadı, ardından uzun bakır zinciri başının üzerinden geçirdi. Madalyonu tam kalbinin üzerinde tuttu.

“Bu kitabı da senin almanı arzu etmiş.”

Kalın ciltli bir kitap getirilip masaya, Eureka’nın önüne kondu. Plastik bir çantayı andıran bir kılıfı vardı ama Eureka’nın o güne kadar gördüğü bütün Ziploc torbalardan daha kalındı. Eureka kitabı koruyucu kılıfından çıkardı. Daha önce hiç görmediği bir kitaptı bu.

Sirtında kabartılar oluşmuş, yeşil deri cildi çatlaklarla dolu çok eski bir kitaptı. Kapağın ortasında kabarık bir daire vardı, fakat o kadar yıpranmıştı ki bunun kapak tasarımının bir par-

çası mı yoksa birtakım tarihi bardakların geride bıraktığı bir filigran mı olduğu belli değildi.

Kitabın bir başlığı yoktu, bu nedenle Eureka kapağı açınca kadar bunun bir anı defteri olduğunu varsaydı. Sayfalar da basılı olan yazılar tanımadığı bir dildeydi. Sayfalar inceydi, sararmıştı, kâğıt değil bir tür parşömendendi. Üzerlerinde taşıdıkları ufacık, yoğun baskı harfleri o kadar yabancıydı ki Eureka'nın dikkatle bakmaktan gözleri kasıldı. Hiyeroglifle ikizlerin çizebileceği bir şeyin karışımı gibi görünüyordular.

“Ben hatırlıyorum bu kitabı.” Babası öne doğru eğildi. “Annen çok severdi ve ben asla nedenini anlayamadım. Onu yatağının başucundan ayırmazdı, okuyamasa bile.”

“Nereden geldi bu?” Eureka sayfaların pürüzlü kenarlarına dokundu. Arkalara doğru bir bölüm sanki kaynamışçasına birbirine yapışmıştı. Bir şişe kolayı üzerine döktüğünde biyoloji kitabına olanlar geldi Eureka'nın aklına. Zorla açmaya çalışıp sayfaları yırtma tehlikesini göze alamadı.

“Paris'te bir bitpazarından almıştı,” dedi babası. “Hakkında başka bir şey bilmiyordu. Bir keresinde ona doğum günü hediyesi olarak, arkeolog arkadaşlarından birine kitaba karbon testi yapması için elli dolar ödemiştin. Onların skalasında bile kayıtlı çıkmadı.”

“Muhtemelen sahte bir eser,” dedi Maureen. “Marcie Dodson - güzellik salonundaki kız - geçen yaz New York City'ye gitti. Times Meydanı'nda bir Goyard çanta satın aldı, gerçek bile değildi.”

“Eureka, senin için bir şey daha var,” dedi Fontenot. “Annenin *fırtınataşı* dediği bir şey.” Küçük bir müzik kutusu ebatlarında ahşap bir sandık çıkardı. Anlaşılması güç bir tasarımla bir zamanlar maviye boyanmış gibi görünüyordu ama boyası

solmuş ve ufalanmış durumdaydı. Kutunun üzerinde, annesinin el yazısıyla *Eureka* yazılı krem rengi bir zarf vardı.

“Mektup da senin.”

Eureka mektubun üzerine atladı. Ama okumadan önce, bir kez daha baktı kutuya. Kapağını açtığı anda, neredeyse beyzbol topu büyüklüğünde bir şeyin etrafına sarılı, ağarmış bir kemik kadar beyaz bir sargı bezi kütlesiyle karşılaştı. Eline aldı. Ağırdı.

Fırtınataşı mı? Ne olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Annesi daha önce böyle bir şeyden hiç söz etmemişti. Belki de mektupta bir açıklaması vardı. Eureka zarfın içinden mektubu çıkarırken, annesinin özel kâğıdını tanıdı.

Tepesinde *Fluctuat nec mergitur* yazan koyu mor bir kâğıt.

Latinceydi. Eureka, çoğu gece uyurken üzerinde olan Sorbonne tişörtünden bu deymi ezberlemişti. Tişörtü Diana Paris'ten getirmişti ona. Üzerinde şehrin, aynı zamanda annesinin de sloganı olan bu deyim yazılıydı. *Dalgalarla sarsılır ama batmaz*. Eureka'nın yüreği bu acımasız ironiyle kabardı.

Mirasını üzerinde denemekle meşgul olan Maureen, Sugar'ın klipsli küpelerinden birini aniden çekip çıkardı kulak memesinden. Sonra avukat bir şeyler söyledi, Beau'nun yumuşak sesi yükseldi bir münakaşa esnasında ve babası sandalyesini geri çekti - bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. Eureka artık o toplantı odasında onlarla birlikte değildi.

Diana ile birlikteydi, el yazısı mektubun dünyasında:

Benim kıymetli Eureka'm,

Gülümse!

Eğer bu satırları okuyorsan, bunun zor olabileceğini hayal ediyorum. Ama umarım yaparsın bunu - bugün değilse bile çok yakında. Çok güzel bir gülümseme var, kendiliğinden, coşkulu.

Ben bu satırları yazarken, sen Sugar'ın - pardon, Beau'nun - evindeki eski yatak odamda, yanı başımda uyuyorsun. Bugün birlikte Cypremont Point'e gittik ve sen bir fok balığı gibi yüzdüün o kocaman puantiyeli bikinikle. Güneş parlaktı ve biz omuzlarımızda aynı bikini izini paylaştık bu akşam, rıhtımda haşlanmış deniz ürünleri yerken. Fazladan bir koçan mısır yemene izin verdim, her zaman yaptığım gibi.

Ne kadar huzurlu ve küçük görünüyorsun uyurken, Eureka. On yedi yaşında olduğuna inanmak çok güç.

Büyüyorsun. Seni durdurmaya kalkmayacağıma söz veriyorum.

Bu mektubu ne zaman okursun, bilmiyorum. Çoğumuz ölümün bizi nasıl bulacağı bilgisiyle donatılmadık. Ama bu mektup sana bir şekilde olması gerekenden daha önce ulaşırsa lütfen... Ölümümün hayatının akışını belirlemesine izin verme.

Böyle bir mektupta açıklanacak fazla bir şey kalmayacak şekilde büyötmeye çalıştım seni. Birbirimizi herhangi başka iki insanın birbirini tanıyabileceğinden daha iyi tanıdığımızı hissediyorum. Hiç şüphesiz, yine de kendi başına keşfetmen gereken şeyler de olacak. Akıl deneyime ışık tutar ama sen ışığı eline alıp tek başına yürümek zorundasın.

Ağlama. Bende çok sevdiklerini yanında taşı, acıyı arkanda bırak.

Fırtınataşına sarıl. Muammalı ama güçlüdür.

Yanımda olmaya hasret kaldığında madalyonumu tak, belki sana yol göstermede yardımcı olur.

Ve kitabın tadını çıkar. Bunu yapacağını biliyorum.

Derin sevgi ve hayranlığımıla...

Annen

HİÇBİR YERİN ÇOCUĞU

Eureka sıkı sıkı kavradı mektubu. Annesinin sözlerinin az daha ona yaşatacağı duygulanma ihtimalini geri püskürttü.

Sayfanın altında, Diana'nın imzası lekelenmişti. Kendi bitişik el yazısıyla yazdığı *annenin* kenarında ise üç minik yuvarlak kabartı uzanıyordu. Eureka parmağını onların üzerinde gezdirdi, sanki anlamak için dokunmak zorunda olduğu bir dilin sözcükleriydiler.

Nasıl bildiğini izah edemezdi ama bunlar Diana'nın göz yaşlarıydı.

Ama annesi ağlamazdı. Ağladıysa bile Eureka hiçbir zaman bunu görmemişti. Diana hakkında hiç bilmediği başka neler vardı acaba?

Cypremont Point'e yaptıkları o son geziyi o kadar net hatırlıyordu ki: Mayıs başı, kızaklarına sürtünen altı düz tekne-

ler, gökyüzünde alçakta parıldayan güneş. Eureka sonrasında annesinin ağladığını duyamayacak kadar derin mi uyumuştur gerçekten? Diana neden ağlamıştı? Neden bu mektubu yazmıştı? Çok yakında öleceğini biliyor muydu?

Tabii ki bilmiyordu. Mektuptan anlaşıyordu bu.

Eureka çılgılık atmak istedi. Ama bu dürtü, ilçe panayırlarında gezilen perili evlerdeki ürkünç yüzler gibi geçip gitti.

“Eureka.” Babası önünde dikiliyordu. Fontenot’un ofisinin dışındaki otoparklardı. Babasının üzerindeki gökyüzü, soluk beyaz bulut öbekleriyle soluk maviydi. Hava o kadar nemliydi ki Eureka’nın tişörtü ıslak gibiydi.

Eureka elinden geldiğince mektubun etkisinde kalmıştı... Toplantı odasından çıkıp babasının peşinden giderken, asansörde, lobiden geçerken, arabaya yürürken kafasını kaldırmaksızın.

“Ne?” Bir şeyin onu alıp götürmesinden korkarak mektubu sıkıca tuttu.

“Bayan LeBlanc çocuklara bir yarım saat daha göz kulak olacak.” Babası saatine göz attı. “Bu sırada muzlu dondurma yiyebiliriz. Çok zaman oldu.”

Eureka, kiliseleri St. John’un köşe başındaki Jo’s Snows’da gerçekten muzlu dondurma yemek istediğini fark edince şaşırıldı. Rhoda’dan, ikizlerden, liseden, kazadan ve ölmüş annesinin hayret verici mirasıyla ilgili avukat toplantısından önce bir aile geleneğiydi bu onlar için.

Muzlu dondurma, iki kaşık ve pencere kenarı demekti. Eureka’nın, babasından New Iberia’daki çocukluk dönemine, cevizli turta yarışmasına katılan tek erkek çocuk olmasına ya da Diana’yı ilk yemeğe davet edişine, o gün ne kadar gergin olduğuna, flambesinin mutfakta nasıl yangın çıkardığına dair yüzlerce kez anlattığı aynı hikâyelere gülüşü demekti.

Eureka zihninin bir an için Jo's Snows'daki o köşeye yolculuk etmesine engel olamadı. Muzlu dondurmayı kaşıkla ağzına götürürken gördü kendisini - henüz babasının bir kahraman olduğunu sanan küçük bir kız olarak.

Ama artık Eureka, babasıyla nasıl konuşacağını bilmiyordu. Kendisini ne kadar sakat hissettiğini neden anlatsındı ki ona? Babasının Rhoda'ya ağzından tek bir yanlış sözcük kaçırmamasıyla, Eureka intihar gözetimine geri döner, kapısını kapamasına bile izin çıkmazdı. Üstelik babasının aklını meşgul eden yeterince şey vardı.

"Yapamam," dedi Eureka. "Başka bir sözüm var."

Babası neredeyse boş otoparkta etrafına bakındı, Eureka şaka yapıyormuş gibi.

Şaka yapmıyordu. Cat'in çalışmak üzere saat dörtte gelip onu alması gerekiyordu. Vasiyetin okunması beklediğinden erken bitmişti. Şimdi babası, Cat ortaya çıkıncaya kadar tuhaf tuhaf bekleyecekti onunla birlikte.

Eureka, Cat'i aramak için otoparkı tararken, beyaz kamyoneti gördü. Binayı karşıdan gören bir yere, altın yapraklı bir çınar ağacının altına park edilmişti. Sürücü koltuğunda, gözlerini dikmiş tam karşıya bakan biri oturuyordu. Gümüşümsü bir şey parladı ön camda.

Eureka - Ander'in dikiz aynasına asılı o pek alışılmadık limonotu oto spreyini hatırlayarak - gözlerini kısıp baktı o parlak kareye. Onun kamyoneti olduğundan emin olmak için yakından bakmasına gerek yoktu. Ander onun dikkatini çektiğini fark etti. Gözlerini kaçırmadı.

Eureka'nın bedenini bir hararet bastı. Tişörtü üzerine ağır gelmeye başladı, avuç içleri soğuk ve nemliydi. Ander ne yapıyordu burada?

Gri Honda az daha ezecekti Eureka'yı. Cat, kulakları tırmalayan bir ciyaklamayla frenlere asıldı ve arabasının camını indirdi. "Ne var ne yok, Bay B?" diye seslendi kalp biçimli güneş gözlüğünün arkasından. "Hazır mısın Reka?"

"Nasılsın Cat?" Babası, Cat'in Küf adını verdikleri arabasının kaportasına vurdu hafifçe. "Arabanın hâlâ çalıştığını görmek güzel."

"Korkarım hiç haşadı çıkmayacak," diye sızlandı Cat. "Torunlarım cenazeme bu pislikle gelecekler."

"Neptün'de çalışacağız," dedi Eureka babasına, arkadaşının arabasına doğru yürürken.

Babası başıyla onayladı. Dalıp gitmiş gibiydi ve bu Eureka'yı üzdü.

"Başka zaman," dedi babası. "Hey, Reka?"

"Evet?"

"İstedğin her şeye sahip misin?"

Eureka içinde antik kitabın ve o tuhaf mavi sandığın bulunduğu sırt çantasına hafifçe vurarak başıyla onayladı. Madalyonun durduğu kalbine dokundu. Diana'nın gözyaşı lekelerinin bulunduğu mektubu kaldırdı el salları gibi. "Akşam yemeğinde evde olurum."

Cat'in arabasına binmeden önce omzunun üzerinden çınar ağacının altındaki noktaya bir bakış attı Eureka. Ander gitmişti. Eureka neyin daha tuhaf olduğunu bilemedi: Ander'in orada olmasının mı, yoksa gitmemiş olmasını dilemesinin mi?

"Eee... Nasıl gitti?" Cat, *All Things Considered** programını açtı. Eureka'nın bir arabada müzik yerine sohbet dinleyen tek genç tanıdığıydı o. Dünyada olup bitenlerden haberdar

* Her şey Düşünüldü.

olmazsa - böyle savunuyordu Cat kendini - üniversiteli çocuklarla flört etmeyi nasıl düşünebilirdi? “Bir servetin mirasçısı oldun mu ya da hiç değilse Güney Fransa’da benim de çat kapı gidebileceğim bir garsoniyere falan sahip misin?”

“Pek sayılmaz.” Eureka arkadaşına mirasını göstermek için sırt çantasını açtı.

“Annenin madalyonu.” Cat, Eureka’nın boynunu saran zincire dokundu. Bunu Diana’nın boynunda görmeye alıştı. “Şık.”

“Fazlası var,” dedi Eureka. “Bu eski kitap ve kutudaki bu taş.”

“Nedeki taş dedin?”

“Bir de mektup yazmış.”

Cat arabayı otoparkın ortasında durdurdu. Koltuğunda arkasına yaslandı, dizlerini direksiyona dayadı ve çenesini Eureka’ya çevirdi. “Paylaşmak ister misin?”

Böylece Eureka mektubu bu kez yüksek sesle, yumuşak sesinin titremesine izin vermemeye çalışarak, sondaki gözyaşı lekelerini görmemeye çalışarak bir kez daha okudu.

“Şaşırtıcı,” dedi Cat, Eureka bitirdiğinde. Hızlıca gözlerini sildi, ardından mektubun arka sayfasını işaret etti. “Öbür tarafta da bir şeyler yazılı.”

Eureka sayfayı ters çevirdi. Not dikkatinden kaçmıştı.

NOT: Fırtınataşı meselesi... Sargı bezinin altında, üçgen biçiminde işlenmiş bir taş eser var. Bazı kültürler bunlara elf-oku diyor, fırtınaları savuşturduğuna inanılıyor. Fırtınataşlarına dünyanın dört bir yanındaki en eski uygarlıkların kalıntıları arasında rastlanıyor. Hindistan’daki kazıda çıkardığımız ok başlıklarını hatırlıyor musun? Bunları onun uzak kuzenleri gibi düşün. Bu özel fırtınataşının kökeni bilinmiyor, bu da onu, kendilerine ihti-

malleri hayal etme izni verenlerin gözünde çok daha değerli kılıyor. Ben bu izni kendime verdim. Sen de verecek misin?

NOT 2: İhtiyaç duyuncaya kadar sargı bezini açma. Zamanı geldiğinde bileceksin.

NOT 3: Seni çok sevdiğimi her zaman bil.

“Evet, bu taşı açıklıyor,” dedi Cat, kafasının tümüyle karışmış olduğunu ortaya koyan bir ifadeyle. “Peki şu kitap neyin nesî?”

Çözülemez bir dilde satır satır el yazısı ile dolu narin sayfaları yakından incelediler.

“Ne bu, Ortaçağ Marsçası mı?” Cat gözlerini kısarak kitabı ters çevirdi. “Sanki okuma yazma bilmeyen büyük halam Dessie, konuşup durduğu aşk romanını sonunda yazmış gibi.”

Biri Eureka’nın camını tıklatınca her ikisi birden yerinden sıçradı.

Beau Dayı, bir elini kot pantolonunun cebine tıktırmış dikiliyordu dışarıda. Eureka, Lafayette’de oyalanmaktan hoşlanmayan dayısının çoktan gittiğini düşünmüştü. Maureen Teyze’nin de oralarda olup olmadığını anlamak için etrafa göz attı. Beau yalnızdı. Eureka camını indirdi.

Dayısı dirseklerini cam kenarına dayayarak içeri sarktı. Kitabı işaret etti.

“Annen...” Sesi normalden de az çıkıyordu. “O kitapta ne yazdığını biliyordu. Onu okuyabiliyordu.”

“Ne?” Eureka kitabı Cat’ten aldı ve sayfalarını çevirdi.

“Nasıl olduğunu sorma bana,” dedi Beau. “Bir keresinde onu gözden geçirdiğini gördüm, notlar alıyordu.”

“Peki nereden öğrendiğini...”

“Bundan başka bir şey bilmiyorum. Ama baban bu kitabı hiç kimse okuyamaz dedi ya... Bunu düzeltmek istedim. Bu mümkün aslında.”

Eureka ileri doğru eğilip yıpranmış yanağından öptü dayısını. “Teşekkürler Beau Dayı.”

Beau başıyla onayladı. “Eve gitmem gerekiyor, köpekleri çıkarmam lazım. Ne zaman isterseniz uğrayın çiftliğe, olur mu?” Eski kamyonetine doğru yürürken kısa bir selam verdi kızlara.

Eureka kitabı göğsüne bastırarak arkadaşına döndü. “O halde mesele...”

“Bunu nasıl tercüme ettireceğiz?” Cat gümüş renkli tırnaklarını gösterge paneline vurdu hafifçe. “Geçen hafta Louisiana Üniversitesi’nde klasik dönem edebiyatı ve veterinerlikte çift ana dal okuyan biriyle çıktım. İkinci sınıf öğrencisi ama biliyor olabilir.”

“Nerede tanıştın bu Romeo’yla?” diye sordu Eureka ve yanında hiçbir surette romantizm taşıyan bir davranışta bulunmamış olmasına rağmen Ander’i düşünmeden edemedi.

“Bir yöntemim var.” Cat gülümsedi. “İnternette babamın öğrenci görev listesi sayfasına giriyorum, en ateşlilerini seçiyorum, sonra da öğrenci derneği binasında stratejik pozisyonumu alıyorum.” Koyu gözlerinde sık rastlanmayan bir kendinin farkında olma ifadesi belirdi. “Bundan asla kimseye söz etmeyeceksin. Rodney karşılaşmamızın tamamen mutlu bir tesadüf olduğunu sanıyor.” Sırıttı. “Zaten boğazına kadar endişeye batmış durumda. Fotoğrafını görmek ister misin?”

Cat cep telefonunu çıkarıp ekranda fotoğrafları kaydırırken, Eureka geri dönüp Ander’in kamyonetinin bulunduğu

yere baktı. Hâlâ orada olduğunu ve Magda'yı ona geri getirdiğini hayal etti ama şimdi yılanlar, alevler ve asimetrik zümrüt yeşillerine boyanmış olacaktı Jeep'i.

"Hoş, değil mi? Onu aramamı ister misin? Elli yedi dil falan konuşuyor. Dayın doğru söylüyorsa, gerçekten tercüme ettirmeliyiz bunu."

"Belki de." Eureka'nın dikkati dağılmıştı. Kitabı, fırtınataşını ve annesinin mektubunu sırt çantasına attı. "Buna bugün hazır mıyım bilmiyorum."

"Tamam." Cat başıyla onayladı. "Karar senin."

"Evet," diye mırıldandı Eureka, emniyet kemerinden huzursuz oldu, annesinin gözyaşlarını aklından çıkardı. "Bunu şimdi konuşmasak olur mu?"

"Elbette." Cat arabayı vitesine taktı ve yavaş yavaş otopark çıkışına doğru ilerledi. "Belki gerçekten ders çalışabiliriz, ne dersin? O Moby Dick sınavı ve ardından not ortalamalarımızın fırlaması kafanı boşaltabilir belki."

Eureka pencereden dışarı baktı ve çınar ağacının solmuş altın yapraklarının Ander'den boşalan yerde birikmesini izledi.

"Peki ders çalışmayı falan boş verip..."

"Tamam, gerisini söyleme. Ben senin kankanım. Ne var aklında bakalım?"

"Şey..." Yalan söylemenin bir anlamı var mıydı? Cat'in yanında, muhtemelen hayır. Eureka süklüm püklüm kaldırdı omuzlarını. "Manor'un kros antrenmanı yaptığı yerin yanından bir geçsek?"

"Bak sen, Bayan Bourdeaux." Cat'in gözlerinde, genellikle yaşça büyük çocuklara bahsedilen o büyüleyici parıltı belirdi. "Bunu söylemekte neden bu kadar geç kaldın acaba?"

Manor, Evangeline'den birkaç kat daha büyük, finansal açıdansa birkaç kat daha küçük bir okuldu. Lafayette'teki iki karma Katolik okulundan biriydi ve uzun süredir Evangeline'in en büyük rakibiydi. Öğrenci kitlesi daha çeşitli, daha dini bütün, daha hırslıydı. Manor'lu çocuklar Eureka'ya soğuk ve saldırgan görünürdü. Geçen yıl eyalet kros yarışına Evangeline gitmişse de Manor son yıllarda birçok spor dalında bölge şampiyonlukları kazanmıştı. Ve Cat bu yılki unvanı elde tutmaya kararlıydı.

Yani Cat'in, Manor Panterleri'nin nehir koluna açılan spor alanına girmesi düşman hattını geçmek gibi bir şeydi.

Eureka arabanın kapısını açtığı anda, Cat kaşlarını çatıp diz boyu forma eteğine baktı. "Bu şekilde oraya giremeyiz."

"Kimin umrunda?" Eureka arabadan indi. "Evangeline'li-lerin onları sabote etmek için buraya geldiğini düşünmelerinden mi endişeleniyorsun?"

"Hayır ama orada ter atma çalışması yapan birkaç öğrenci olabilir ve ben bu etekle tam bir Alman dul kadını gibi görünüyorum." Bagajı, yani seyyar gardırobunu açtı. Ağzına kadar rengârenk dergilerle, bir yığın taytla ve bir alışveriş merkezindekinden daha fazla ayakkabıyla doluydu. "Kapasana önümü."

Eureka, Cat'e kalkan oldu ve yüzünü piste döndü. Ander'den bir belirti görebilmek için sahayı taradı. Ama güneş gözünü alıyordu ve bulunduğu yerden bütün krosçu çocuklar benzer şekilde uzun ve ince görünüyorlardı.

"Demek öyle. Birine gönül koymaya karar verdin sonunda." Cat bagajın altını üstüne getirirken evde bıraktığı bir kemerle ilgili kendi kendine söylenip duruyordu.

"O derece ileri mi bilmiyorum," dedi Eureka. "Öyle miydi? "Birkaç akşam önce uğradı ve..."

“Bana bundan hiç bahsetmedin.”

Eureka bir fermuar sesi duydu ve bir an için göz ucuyla Cat’ın bedeninin bir şeyden yalpalayarak çıktığını gördü.

“Önemli bir şey değildi, gerçekten. Bazı eşyalarım arabasında kalmış, o da iade etmek için uğradı. Brooks da bizdeydi.” Bir kavganın eşiğindeki iki çocuğun arasında sıkışıp kaldığı o anı düşünerek sustu.

“Ander mi Brooks’a tuhaf davrandı yoksa Brooks mu Ander’e?” Cat boynuna parfüm sıktı. Yasemin ve balsıra kokuyordu. Cat bir mikroiklimdi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Eureka.

“Sadece...” Cat yüksek topuklu ayakkabısının bağcığını bağlarken tek ayak üzerinde sıçırıyordu. “Biliyorsun işte... Brooks sen söz konusu olduğunda daha korumacı olabiliyor.”

“Gerçekten mi? Öyle mi sence...” Uzun boylu sarışın bir çocuk tam önlerindeki pistin kavisini dönünce Eureka konuşmayı kesip parmak uçlarının üzerinde hızla yükseldi. “Sanırım Ander... Hayır.” Düş kırıklığı içinde topuklarını tekrar yere indirdi.

Cat şaşkın bir ifadeyle ıslık çaldı. “Vaay. Demek ilginin *o derece ileri* olduğunu sanmıyorsun? Dalga mı geçiyorsun benimle. Beklediğin herif çıkmadı diye neredeyse dünyanın yıkıldı demin. Seni daha önce hiç böyle görmemiştim.”

Eureka gözlerini devirdi. Arabaya yaslandı ve saatine göz attı. “Hâlâ giyinemedin mi? Saat beşe geliyor, büyük ihtimalle birazdan soğuma çalışmalarına başlayacaklar.” Fazla zamanları yoktu.

“Görünümüm hakkında yorum yapmayacak mısınız?”

Eureka arkasını döndüğünde, Cat’i üzerinde vücudunu sıkı sıkı saran leopar desenli bir elbise, ayağında siyah topuklular

ve başında geçen yaz New Orleans'da birlikte satın aldıkları küçük vaşak bereyle gördü.

Cat kendi etrafında döndü, taksidermist ürünü gibi görünen orta sayfa mankenlerine benziyordu. "Ben buna Üçlü-Cat derim." Ellerini pençe yaptı. "Raurrr."

"Dikkat et," dedi Eureka başıyla sahadaki Manor'lu çocukları işaret ederek. "O etoburlar seni bir lokmada yiyebilirler."

Çocukları eve götürmek için bekleyen sarı otobüs dizisinin, portakal suyu soğutucuları ordusunun ve açık tribünde mekik çeken çırpı-bacak birinci sınıf öğrencilerinin yanından yürüyerek otoparkı geçtiler. Cat bol bol ısıklık aldı.

"Merhaba kanka," diye mırladı yanlarından hafif tempoyla koşarak geçerken kendisini tepeden tırnağa inceleyen siyah bir çocuğa.

Eureka, Cat'i etrafında siyah çocuklarla görmeye alışkın değildi. Evangeline'deki çocukların Cat'i yarı siyah görmeleri gibi, bu çocukların da en iyi arkadaşını yarı beyaz görüp görmediklerini merak etti.

"Güldü!" dedi Cat. "Onu yakalasam mı? Bu elbiseyle koşabileceğimi sanmıyorum ama."

"Cat, buraya Ander'e bakmaya geldik, hatırlıyor musun?"

"Doğru. Ander. Süperuzun. Çırpı... Çok çırpı değil ama. Enfes sarı bukleler. Ander."

Pistin kenarında durdular. Eureka o öğleden sonra altı mil koşmuş olmasına rağmen daha ayakkabılarının ucu çakıllı kırmızı kuma dokunur dokunmaz, içinde bir koşma dürtüsü hissetti.

Takımı seyrettiler. Kızlar ve erkekler farklı hızlarda koşarak pistin etrafında birbirleriyle çakışmayacak şekilde çalışıyorlardı. Hepsinin de üzerinde aynı koyu sarı yakalı polo tişört ve sarı koşu şortu vardı.

“Bu o değil,” dedi Cat, işaret parmağı koşucuları takip ediyordu. “Bu da değil... Hoş çocuk ama o değil. Şu kesinlikle o değil.” Kaşlarını çatı. “Tuhaf. Yayıdığı aurayı tarif edebilirim ama yüzünü açık seçik hatırlayabilmek güç. Yoksa onu yakından görmediğim için mi?”

“Alışılmadık bir görüntüsü var,” dedi Eureka. “Kötü anlamda değil. Çarpıcı.”

Gözleri okyanus gibi, demek isterdi. Dudakları mercan rengi. Teninde pusula ibresini yerinden sıçratacak bir tür kudret var.

Onu hiçbir yerde göremedi.

“Jack orada.” Cat, pistin yanında germe hareketleri yapmak için durmuş olan koyu saçlı, kaslı bir fasulye sınığını ona gösterdi. “Takım kaptanı. Geçen kış onunla *Cennette Yedi Dakika** oynamıştım, hatırladın mı? Ona sormamı ister misin?”

Eureka başıyla onayladı ve Cat’in çocuğa doğru aylak aylak gidişini izledi.

“Söylesene Jack...” Cat, Jack’in bacağına germek için kullandığı tribün koltuğunun hemen üzerindeki koltuğa kaydı. “Sizin takımdan Ander isimli bir çocuğa bakıyorduk. Soyadı neydi, Reka?”

Eureka omzunu silkti.

Jack de. “Bu takımda Anders diye biri yok.”

Cat ayaklarını uzattı, ayak bileklerini üst üste attı. “Bak, daha iki gün önce yağmur nedeniyle ertelenen o yarışta sizin çocukları görmüştük ve o da oradaydı. Uzun boylu, sarışın... Yardım et bana Reka!”

Okyanus gözler, diye ağzında kaçırıyordu az kalsın Eureka. Kayan bir yıldızı yakalayabilecek eller.

* Rastgele seçilen karşı cinsten iki kişinin bir karanlık odada yedi dakika boyunca baş başa kalmaları üzerine kurulu, liseli gençler arasında yaygın bir parti oyunu.

“Hafif soluk tenliydi sanırım,” diyebildi Eureka.

“Bizde olmayan biri yani.” Jack ayakkabısının bağcığını yeniden bağladı ve benden bu kadar dercesine yerinden doğruldu.

“Sen ne dandik bir kaptansın ya, daha takım arkadaşlarının isimlerini bilmiyorsun,” diye seslendi arkasından Cat, Jack yürüyerek uzaklaşırken.

“Lütfen,” dedi Eureka, Jack’in durup arkasına dönmesine neden olan bir içtenlikle. “Onu gerçekten bulmamız gerekiyor.”

Çocuk içini çekerek kızlara doğru yürüdü ve tribün koltuklarının altından siyah bir omuz çantası kaptı. İçinden bir iPad çıkarıp ekrana birkaç kez dokundu. Eureka’ya verdiğinde, ekranda kros takımının tribünlerde poz veren bir fotoğrafı vardı. “Geçen hafta yıllık için çekilen fotoğraf. Takımdaki herkes burada. Şu sizin Xander’i burada görebiliyor musunuz?”

Eureka, daha demin otoparkta gördüğü, arabasına çarpmış olan, aklından bir türlü çıkaramadığı o çocuğu arayarak fotoğrafın içine düştü neredeyse. Umut vaat eden otuz genç kendisine gülümsüyordu ama içlerinden hiçbiri Ander değildi.

SU VE GÜÇ

Eureka bir sıkımlık hindistan cevizli güneş yağını avcuna hafifçe sürdü ve William'ın bembeyaz omuzlarına ikinci bir katı daha bol bol yaydı. Sıcak, güneşli bir cumartesi sabahıydı, bu nedenle Brooks onu ve ikizleri alıp Vermilion Körfezi kıyısında-ki Cypremont Point'e, ailesinin kamp yerine götürmüştü.

Bayou Teche'nin güney uzantılarında yaşayan herkes, Point'te bir yerleri olsun isterdi. Eğer ailenizin marina yakınındaki iki millik yarımada koridorunda bir kamp yeri yoksa, ailesi buna sahip olan bir arkadaş edinirdiniz. Kamplar, hafta sonu evleriydi, çoğu zaman bir tekne sahibi olmanın gerekçesi olurlardı ve çimenlerle kaplı bir otoparka park etmiş bir römorkun küçük olanlarından, sedir sütunlar üzerinde yükselen ve kendi özel tekne kızaklarına sahip milyon dolarlık malikânelere kadar uzanan türleri bulunurdu.

Kasırgalar, kampların ön kapılarında, her birinde suyun yükseldiği noktayı gösteren siyah boyalı işaretlerle anılırdı - *Katrina '05, Rita '05, Ike '08.*

Brooks'ın kampı, dış cephesi ahşap kaplama, çatısı oluklu alüminyum, pencere pervazlarında rengi atmış Folgers kahve tenekelerine dikilmiş petunyalar bulunan, dört odalı bir evdi. Arkada, öğleden sonra güneşi altında sonsuzluğa uzanmış gibi görünen sedir ağacından bir iskele vardı. Eureka, orada Brooks'la birlikte cevizli şekerlemeler yiyip, misinası su yosunlarıyla yeşile boyanmış şeker kamışından oltası elinde geçirdiği yüzlerce mutlu saat bilirdi.

O günün planı, öğle yemeği için balık tutmak, ardından kasabanın tek restoranı Bay View'de birkaç istiridye seçmektir. Ama ikizler daha solucanlar bulanık suyun altında gözden kaybolduğu anda balık tutmaktan sıkılmış, onlar da bunun üzerine oltalarından kurtulup koya yukarıdan bakan dar sahil şeridine çıkmışlardı. Bazıları yapay sahillerin çirkin olduğunu söylerdi ama Eureka, güneş ışığı suda parıldarken, altın renkli bataklık otları rüzgârda hafif hafif dalgalanırken ve balık için dalışa geçen martılar karga gibi öterken bunu neden söylediklerini anlamazdı. Bir şaplak atarak bacağındaki sivrisineği kovardı ve koyun ufuk çizgisindeki siyah sükûnetini seyre daldı.

Diana'nın ölümünden sonra böyle büyük bir su kütlesinin yanına ilk kez bu kadar yaklaşıyordu. Ama, diye anımsattı Eureka kendisine, burası onun çocukluğuydu ve gerilmek için hiçbir neden yoktu.

William, dudakları yaptığı işe odaklanmaktan büzülmüş bir halde kumdan bir kale dikeyor, bu arada Claire de kenardan kenardan onun yaptıklarını yıkıyordu. Eureka elinde bir şişe Hawaiian Tropic güneş yağıyla tepelerinde dikilmiş omuzlarında en hafifinden bir kızarıklık arıyordu.

“Sonra sıra sende, Claire.” Eureka, turuncu yüzme kolluklarının kenarına kadar güneş yağıyla ovaladı William’ın kollarını.

“A-ah.” Claire ayaklarının üzerinde yükseldi, dizleri ıslak kumla kaplıydı. Güneş yağına dikkatle baktı, sonra kaçmaya başladı ama kumdan kalenin havuzuna takılıp düştü.

“Claire Kasırgası vurdu yine.” Brooks onu yakalamak için sıçradı yerinden.

Kollarında Claire ile geri geldiğinde, Eureka güneş yağıyla ufaklığa doğru gitti. Brooks gıdıkladıkça debelendi Claire, çılgınlık attı.

“İşte.” Eureka şişenin kapağını kapadı. “Bir saat daha kourundun şimdi.”

Çocuklar koşuşturdular, kum mimarlığı su kenarındaki o olmayan deniz kabuklarını aramak için terk edildi. Eureka ve Brooks şiltenin üzerine geri devrildiler, ayaklarını serin kumların içine gömdüler. Brooks, söylediklerini Eureka duyabilsin diye her zaman onun sağ tarafına oturmayı hatırlayan az sayıdaki insandan biriydi.

Sahil, bir cumartesi günü için fazla kalabalık değildi. Dört küçük çocuğu olan bir aile sol tarafta oturuyor, herkes iki direk arasına kurulmuş mavi bir tentenin altında gölge kapmaya çalışıyordu. Sağda solda birkaç balıkçı kıyıda avare avare dolaşüyor, oltaları sular silip süpürünceye kadar kumu dilimlere ayırıyordu. Daha ötede, Eureka’nın kiliseden tanıdığı bir grup orta okul öğrencisi birbirine su yosunundan ipler atıyordu. Eureka suların ikizlerin ayak bileklerine art arda bindirişini izledi ve aklına dört mil uzakta, çok daha büyük körfez dalgalarını koyda tutan Marsh Adası geldi.

Brooks piknik sepetinden çıkardığı üzeri buğulu bir kutu kola uzattı ona. Bir erkeğe göre piknik sepeti hazırlama konu-

sunda tuhaf bir şekilde becerikliydi. Her zaman abur cuburla sağlıklı yiyeceklerin bir karışımı olurdu sepetinde: Patates cipsleri, kurabiyeler ve elmalar, hindili sandviçler ve soğuk içecekler. Annesi Aileen'in kirli pilav* baharatlı karides étouffée** koyduğu Tupperware plastik kabı görür görmez, Eureka'nın ağzı sulandı. Koladan bir yudum aldı, soğuk teneke kutuyu çıplak dizlerinin arasına dayayarak dirseklerinin üzerine yaslandı. Uzaklarda yelkenli bir tekne doğuya doğru seyrediyor, yelkenleri alçak bulutlara karışıyordu.

"Seni en kısa zamanda yelken gezisine çıkarmalıyım," dedi Brooks. "Havalar değişmeden önce." Brooks müthiş bir denizciydi - manivelayı hangi yöne çevireceğini her zaman unutan Eureka'nın aksine. Brooks'un arkadaşlarını da alıp tek başına denize açılmasına izin verilen ilk yazdı bu. Eureka Mayıs'ta bir kez onunla açılmıştı denize ve o günden sonra bunu her hafta sonu yapmayı planlamıştı ama hemen ardından o kaza gelmişti başına. Tekrar denize dönme konusunda yavaş yavaş ilerleme kat ediyordu. En karanlık, herhangi bir kara parçasından binlerce mil uzaktaki en uçsuz okyanusların ortasında battığı kâbuslar devam ediyordu.

"Belki önümüzdeki hafta?" dedi Brooks.

Okyanustan sonsuza kadar kaçamazdı Eureka. Okyanus da kaçış kadar büyük bir parçasıydı onun.

"Bir dahaki sefere ikizleri evde bırakabiliriz," dedi Eureka.

Onları da yanında getirdiği için kendini kötü hissediyordu. Arabası hâlâ tamircide olduğu için Lafayette'ten onu almak

* Geleneksel Cajun mutfağına özgü bir pilav. Kirliliği, pirincin tavuk ciğeri ya da kümes hayvanları sakatlatı, yeşil dolmalık biber, kereviz, soğan ve kırmızıbiberle birlikte pişirilmesi nedeniyle kirli bir renk almasından gelmektedir.

** Cajun mutfağının geleneksel deniz ürünleri yemeği.

üzere kuzeye doğru otuz beş kilometre araba süren Brooks, daha şimdiden bir yığın zahmete girmişti. Eureka'nın evine geldiğindeyse, tahmin edin bakalım kim onlarla beraber gitmek için yalvarıp ricalarda bulunmuş, küçük kaprislere meyletmişti? Brooks onlara hayır diyemezdi. Babası, olur demişti. Rhoda ise toplantıdaydı. Sonuçta Eureka, yirmi ayrı toka ve insanı çileden çıkaran kayışla boğuşarak araba koltuklarını babasının Continental'inden Brooks'un aracının arka koltuğuna taşımak için bir yarım saat daha harcamıştı. Sonra sıra şişirilmesi gereken deniz yataklarına ve William'ın tavan arasının en uzak köşelerinden çıkaralım diye tutturduğu şnorkel takımlarına gelmişti. Eureka, Brooks'un Maya Cayce ile zaman geçirdiğinde bu tür ayak bağlarıyla asla uğraşmadığını düşünmüştü. Brooks ne zaman Maya Cayce ile takılsa, diken-siz kırmızı gül bahçelerinde birdenbire yerden biter gibi ortaya çıkan ıstakoz buğulama tabaklarıyla donatılmış, mum ışığıyla aydınlanan masaları ve Eyfel Kulesi'ni canlandırdı gözünde.

"Neden evde kalmaları gereksin ki?" Brooks güldü, Claire'in William'a yosundan bıyık yapmasını izliyordu. "Bayılıyorlar denize. Bende çocuklara göre can yeleği de var."

"Çünkü. İnsanı tüketiyorlar."

Brooks étouffée için sepete uzandı. Bir çatal aldı, sonra kabı Eureka'ya uzattı. "Onları da getirmezsен suçluluk duygusu seni daha fazla tüketir."

Eureka sırtüstü uzandı kumlara ve hasır şapkasıyla yüzünü kapadı. Brooks rahatsız edici derecede haklıydı. Kendini bırakıp suçluluk duygusuyla daha şimdiden ne kadar tükendiğinin bir toplamını çıkarsa, muhtemelen yatağa düşerdi. Babasından bu kadar uzaklaştığı için, o ilaçları yutarak evde sebep olduğu sonu gelmez panik dalgaları için, Rhoda'nın ileride

sürekli başına kakmak amacıyla tamir masraflarını ödemekte ısrar ettiği parçalanmış Jeep için suçluluk duyuyordu.

Ander'i düşündü ve onun arabayı halledeceğine inanacak kadar aptal olduğu için daha da fazla suçluluk duydu. Önceki günün öğleden sonrasında Eureka nihayet cesaretini toplayıp Ander'in cüzdanına sıkıştırdığı telefon numarasını aramıştı. Telefonu Destiny adında kalın sesli bir kadın açmış ve Eureka'ya telefon hattını daha bir gün önce bağlattığını söylemişti.

Sahte bir telefon numarası vermek için evine kadar neden gelmişti o halde? Neden Manor kros takımında olduğu yalanını söylemişti? Onu avukatın bürosunda nasıl bulmuştu ve niye birden basıp gitmişti oradan?

Onu bir daha asla görmeme ihtimali neden Eureka'nın panigle kapılmasına neden oluyordu?

Aklı başında bir kişi Ander'in tuhaf biri olduğunu fark ederdi. Cat'in vardığı sonuç buydu. Çünkü çıktığı çeşit çeşit çocuk ve adamın her türlü saçmalığını sineye çeken Cat, bir yalancıyı hoş görmezdi.

Peki, yalan söyledi. Tamam. Ama Eureka bunun nedenini bilmek istiyordu.

Brooks yüzünü gizlice dikizlemek için hasır şapkayı bir köşesinden kaldırdı. Eureka'nın hemen yanına yüzüstü yatmıştı. Güneşten yanmış yanağının kenarlarına kum taneleri yapışmıştı. Eureka onun tenindeki güneş kokusunu alabiliyordu.

"Neler geçiyor o hayranı olduğum aklından?" diye sordu Brooks.

Ander, Brooks'un yakasına yapıştığı kapıldığı kapana kısılmışlık duygusunu düşünüyordu Eureka. Brooks'un olayın ardından ne kadar çabuk Ander'le dalga geçecek hale geldiğini düşünüyordu. "Bilmek istemezsin."

“Sormamın nedeni de bu zaten,” dedi Brooks. “Bilmek istememem.”

Brooks’la Ander hakkında konuşmak istemiyordu Eureka - ve bunun tek nedeni aralarındaki husumet değildi. Eureka’nın bu konudaki suskunluğu kendisiyle ve Ander’in onda uyandırdığı yoğun duygularla ilgiliydi. Brooks onun en iyi arkadaşlarından biriydi ama onun bu yanından haberdar değildi. Kendisi bile bilmiyordu bu yanını...

“Eureka.” Brooks parmağıyla hafifçe vurdu Eureka’nın alt dudağına. “Neler oluyor?”

Eureka göğsünün tam ortasına, annesinin üçgen lapis madalyonunun bulunduğu yere dokundu. İki günde alışmıştı onun boynundaki ağırlığına. Brooks uzandı ve Eureka’nın madalyonun ön yüzündeki parmaklarını tuttu. Madalyonu kaldırdı ve parmağıyla tokasını çevirdi.

“Açılmaz.” Eureka çekti aldı onu Brooks’un elinden, kırmasını istemiyordu.

“Özür dilerim.” Brooks irkilip geri çekildi, dönüp sırtüstü yattı sonra. Eureka onun karnındaki kas çizgilerini süzdü.

“Hayır, ben özür dilerim.” Dudaklarını yaladı. Tuzlu bir tadı vardı. “Çok hassas bir şey de ondan.”

“Bana hâlâ şu avukatın bürosunda neler olduğunu anlatmadın,” dedi Brooks. Ama konuşurken ona bakmıyordu. Gözlerini dikmiş gri bir bulutun güneşi filtrelediği gökyüzünü seyreliyordu.

“Bir milyarder olup olmadığımı mı öğrenmek istiyorsun?” diye sordu Eureka. Mirası onu kederli ve şaşkın bırakmıştı ama bu Ander’den daha kolay bir konuydu. “Doğrusunu istersen Diana’nın bana ne bıraktığından pek emin değilim.”

Brooks baştan sona kuma bulanmış bir çim demetini çekiyordu. “Ne demek istiyorsun? İşte, kırık bir madalyon var ya.”

“Kimsenin okuyamayacağı dilde bir de kitap bıraktı. Ve fırtınataşı denilen bir şey... Arkeolojik sargı bezinden bir top, açmamam gerekiyormuş. Bu nesnelerin önemli olduğunu bildiren bir de mektup yazmış. Ama ben bir arkeolog değilim ki... Sadece onun kızıyım. Bunlarla ne alakam olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok ve bu da kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor.”

Brooks öyle bir döndü ki dizleri Eureka'nın yan tarafına süründü. “Diana'dan bahsediyoruz burada. Seni çok severdi. Bıraktığı mirasın bir amacı varsa, bu herhalde senin kendini kötü hissetmen değildir.”

William ve Claire kıyıdaki bir tenteyi ziyaret edip etrafı su sıçratan bir çift çocukla tanıştı. Eureka kısa bir süreliğine de olsa Brooks'la yalnız kaldığına memnundu. Mirasın kendisine nasıl bir sorumluluk yüklediğini, bu yükü paylaşmanın ne büyük bir ferahlık sağlayabileceğini fark etmemişti. Koya doğru baktı ve mirasının artık kendisine ihtiyaç duymayarak pelikanlar gibi uçarak uzaklaştığını hayal etti.

“Keşke hayattayken bana bu şeylerden bahsetmiş olsaydı,” dedi. “Aramızda sırlar olduğunu bilmiyordum.”

“Annen bu hayattaki en akıllı kadınlardan biriydi. Eğer sana bir sargı bezi topu bıraktıysa, belki de araştırmaya değer bir şeydir bu. Bir macera gibi düşün. O da olsa böyle yapardı.” Bitmiş kola kutusunu piknik sepetine fırlattı ve hasır fôtr şapkasını çıkardı. “Ben bir dalıp çıkacağım.”

“Brooks?” Eureka yerinden doğrulup oturdu ve Brooks'un eline uzandı. Brooks ona bakmak için döndüğünde koyu saçları gözlerinin önüne düştü. Eureka uzanıp geriye itti saçlarını. Brooks'un alınındaki yara iyileşiyordu, sadece ufacık, yuvarlak bir kabuk kalmıştı üzerinde. “Teşekkürler.”

Brooks gülümsedi ve bronz tenine çok yakışan mayosunu düzelterek ayağa kalktı. "Lafı bile olmaz, Mürekkep Balığı."

Brooks suya doğru yürürken, Eureka ikizleri ve yeni arkadaşlarını izledi. "Dubalara gelmeden sana el sallarım," diye seslendi Brooks'a her zaman yaptığı gibi.

Bayou'lu bir çocuğun bir yaz öğleden sonrası, tam gün batımı öncesinde Vermilion Koyu'nda boğulduğuna dair bir şehir efsanesi dolaşırdı eskiden. Çocuk daha bir dakika öncesinde koyun uzayıp giden sığ sularında etrafa çamur sıçrata sıçrata kardeşleriyle yarışırken, bir dakika sonra - belki de bir cesaret gösterisi anında - yüzerek dubaları geçmiş ve hızla denize sürüklenmişti. Çocukluğunda bu hikâyeden etkilenen Eureka hiçbir zaman kırmızı beyaz şamandıralı dubaların yakınına kadar yüzmeye cesaret edememişti. Artık bu hikâyenin anne babalar tarafından çocuklarını korkutmak ve korumak için söylenmiş bir yalan olduğunu biliyordu. Vermilion Koyu'ndaki dalgalara dalga bile denemezdi. Gerçek dalgalarla başkentini koruyan bir süper kahraman gibi boğuşan Marsh Adası'ydı.

"Biz acıktık!" diye bağırdı Claire, kısa sarı atkuyruğundaki kumları silkeleyerek.

"Tebrikler," dedi Eureka. "Ödülünüz bir piknik sepeti." Sepetin kapağını çevirip açtı ve içlerinde ne olduğunu görmek için yarışan çocukların önüne serdi: Onlar için hazırlanmış yiyecekleri.

Meyve suyu kutularına pipetleri taktı, birkaç poşet cips açtı ve William'ın hindili sandviçindeki bütün domates izlerini yok etti. Sağlam bir beş dakikadır Ander hiç aklına gelmemişi.

"Kumları kazma işi nasıl gidiyor?" diye sordu bir cipsi katır kutur yerken.

İkizler başlarını salladılar, ağızları tıka basa doluydu.

“Brooks nerede?” diye sordu Claire, William’ın sandviçinden aldığı ısırgan arasında, oysa kendisinin de sandviçi vardı.

“Yüzüyor.” Eureka gözleriyle suyu taradı. Güneşten iyi görmiyordu.

Yüzen çok fazla insan yoktu, sadece Eureka’nın sağında, yarım sörf tahtalarının işe yaramazlığına gülen orta okul çocukları. Eureka, Brooks’un koyu buklelerinin su üzerinde inip çıktığını ve dubaların yarı yolunda bronz kollarının attığı uzun kulaçları görmüştü gerçi ama bu bir süre önceydi. Güneşi engellemek için elini gözlerine siper etti. Suyu gökyüzünden ayıran çizgiyi inceledi. Neredeydi?

Eureka, ufkı daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Bu plajda ne bir cankurtaran ne de gözünü uzakta yüzenlerden ayırmayan biri vardı. Sonsuza kadar görebildiğini hayal etti... Vermilion’u geçti, güneye Weeks Koyu’na, oradan Marsh Adası’na ve körfezin ötesine, Veracruz’a, Meksiko, Güney Kutbu yakınlarındaki buzullara. Ne kadar uzağı görebiliyorsa o kadar kararıyordu dünya. Bütün tekneler parçalanmış ve terk edilmişti. Köpekbalıkları, yılanlar ve timsahlar dalgaları yarıp geçiyordu. Ve Brooks, işte oradaydı, serbest stil yüzüyordu, çok uzaklarda.

Panik yapmanın bir âlemi yoktu. Brooks güçlü bir yüzücüydü. Ama Eureka yine de panikliyordu. Göğsü sıkıştıkça yutkunması zorlaşıyordu.

“Eureka.” William onun elini tuttu. “Sorun ne?”

“Bir şey yok.” Sesi titredi. Sakin olmalıydı. Sinirlenmek algılarını çarpıtıyordu. Su önceye nazaran dalgalı gibiydi. Sert bir esinti, humuslu toprak ve kıyıya vurmuş zarganaların ağır ve kasvetli kokusunu taşıyarak vurdu yüzüne. Kuvvetli bir rüz-

gâr Eureka'nın siyah kaftanını bedenine yapıştırdı ve ikizlerin cipslerini kumlara saçtı. Gök gürlledi. Yeşilimsi bir bulut yoktan var olup koyun batı kıvrımındaki sık muz ağaçlarının arkasında belirdi. Kötü bir şeylerin eli kulağında olduğuna dair kesif, bulandırıcı bir duygu Eureka'nın midesine yayıldı.

O an o köpüklü dalgayı gördü.

Dalga su yüzeyi üzerinde sekti ve dubaların yarım mil ötesinde katlanarak büyüdü. Damarlı sarmallar halinde onlara doğru yuvarlanarak geliyordu. Eureka'nın avuç içleri terlemeye başladı. Yerinden kıpırdayamıyordu. Dalga, güçlü bir manyetik enerji tarafından çekiliyormuş gibi kıyıya giderek daha fazla yaklaşıyordu. Çirkin ve düzensizdi, uzun ve giderek daha da uzun. Altı metre kabardı, koyun güney ucundaki sıra evleri tutan sütunların seviyesine kadar yükseldi. Boşalmış bir ip gibi kamp alanının üzerinde bulunduğu yarımadayı kırbaçladı, sonra da birden rotası değişti. Dalganın en üst noktasında, köpüklere bulanmış bir katman, bir tabelayı plajın ortasına doğru, Eureka ve ikizlere doğru yöneltti.

Bin bir mavi tonla koyulaşmış olan su duvarı ilerledi. Güneş kırığı ışık elmaslarıyla parladı. Yüzeyinde yüzen sahipsiz eşya adaları girdap yaratıyordu. Sanki dalga kendi kendisini yutmak istiyormuşçasına sayısız anafor oluşuyordu üzerinde. Leş gibi çürük balık kokuyordu ve... Eureka'nın soluduğu limonotu mumu kokusu muydu?

Hayır, limonotu mumu gibi kokmuyordu. Eureka bir kez daha kokladı. Ama bu koku birtakım nedenlerden dolayı onun zihnindeydi... Bir tür sihirle başka bir dalganın anısından çıkarıvermişti onu ve Eureka bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Eureka dalgayla burun buruna geldiğinde onun Florida'da-

ki Seven Mile Köprüsü'nde bütün dünyasını paramparça eden o dalgaya benzediğini gördü. O ana kadar onun neye benzediğini hatırlamamıştı. Önünde kükreleyen dalganın derinliklerinde annesinin ağzından çıkan son sözcüğü duyduğunu sandı:

“Hayır!”

Eureka kulaklarını tıkadı ama o çılgılığı atan kendisiydi. Bunu fark ettiği an kararlılık doldurdu bedenini. Bacaklarında koşuyor olduğu anlamına gelen bir sızı hissetti.

Annesini zaten yitirmişti. En iyi arkadaşını da yitirmeyecekti. “Brooks!” Suyu doğru depar atıyordu. “Brooks!” Dizlerine kadar suyun içine sızdı. Sonra durdu.

Koydaki suların geri çekilme enerjisiyle zemin titriyordu. Okyanus, baldırlarına hücum etti. Ters dip akımına karşı kendini hazırladı. Dalga körfeze doğru geri çekilirken, Eureka'nın ayaklarının altındaki kumu da alıp götürdü beraberinde... Geride kokuşmuş çamur, taşlı tortu ve tanımlanması mümkün olmayan bir enkaz bırakarak.

Eureka'nın etrafında dalganın geride bıraktığı çamurlu deniz yosunu şeritleri uzanıyordu. Açıkta kalan kumsal üzerinde balıklar zıplıyordu. Yengeçler suya yetişmek için boşuna uğraşıp duruyorlardı. Deniz saniyeler içinde dubaların olduğu yere kadar geri çekilmişti. Brooks görünürde yoktu.

Koyun suyu çekilmiş, birikip Eureka'nın artık dönüş yolunda olduğunu bildiği o dalgada toplanmıştı. Çocuklar sörf tahtalarından inmişler, hızla kıyıya yürüyorlardı. Olta kamışları yerlerde bırakılmıştı. Anne babalar sıkı sıkı sarılmıştı çocuklarına ve Eureka'nın aklına da aynısını yapmak geldi. Claire ve William'a koşup her bir kolunun altına birini sıkıştırdı.

Koşarak uzaklaştı sudan, ateş karıncası dolu otların içinden geçerek küçük bir çardağı ardında bıraktı ve otoparkın sıcak

kaldırımına ulaştı. Çocukları sıkı sıkı tutuyordu. Diğer sahilcilerle bir sıra oluşturdular ve koyu izlediler.

Eureka'nın belini sımsıkı kavradığı ve dalga uzaklarda doruğa ulaştıkça daha da sıkıttığı Claire inledi. Dalganın tepe noktası köpüklüydü, iğrenç bir sarıya bürünmüştü.

Dalga kıvrıldı ve daha da köpürdü. Kırılmadan önce güm-bürtüsü tepe noktasının ürkütücü tıslamasını bastırdı. Kuşlar sustu. Hiçbir şeyden ses çıkmıyordu. Her şey, dalganın kendisini ileri fırlatışını ve koyun çamurlu zeminine hızla çarparak kumsala bir şiş gibi geçişini izliyordu.

Eureka bunun en kötüsü olması için dua etti.

Sular kabardı ve tüm sahili altına aldı. Şemsiyeler yerinden sökülüp birer mızrak gibi suya saplandı. Şiddetli anafora kapılan havlular kayalara çarparak parçalandı. Eureka piknik sepetlerinin dalga yüzeyinde yüzüşünü izledi. İnsanlar otoparkta koşuşturarak çığlık atıyorlardı. Eureka, suyun otopark kenarlarından taşıtığını görünce kaçmak üzere döndü. Su ayaklarının üzerinden bacaklarına sıçradı ve Eureka asla ondan daha hızlı koşamayacağını anladı.

O an aniden, dalga çok hızlı bir biçimde geri çekildi, otoparkın dışına çıktı ve kıyıdaki hemen her şeyi beraberinde koya doğru sürükledi.

Eureka çocukları ıslak kaldırımın üzerine bıraktı. Plaj enkaz halindeydi. Katlanır sandalyeler denizde yüzüyordu. Şemsiyeler sürüklenmiş, ters yüz olmuşlardı. Her tarafa çöp ve giysiler saçılmıştı. Ve sağına soluna ölü balık saçılmış kumsalın ortasında...

"Brooks!"

Eureka arkadaşına doğru koştu olanca hızıyla. Brooks kumsalda yüzüstü yatıyordu. Eureka ona bir an önce ulaşma

telaşıyla tökezledi ve Brooks'un sırlıslıkla vücutunun üzerine düştü. Brooks'u yan çevirdi.

Bedeni çok soğuktu. Dudakları morarmıştı. Eureka'nın göğsünde bir heyecan fırtınası yükseldi ve hıçkırıklara boğulmasına ramak kalmışken...

O an sırtüstü döndü Brooks. Gözlerini açmadan gülümsedi.

"Sunı teneffüse ihtiyacı var mı?" diye sordu bir adam, sahilde etraflarına toplanan insan kalabalığını yarıp geçerek.

Brooks öksürdü, elini sallayarak geri çevirdi adamın teklifini. Kalabalığa baktı. Herkesi tek tek süzdü, sanki daha önce onlara benzeyen bir şey görmemiş gibi. Ardından bakışları Eureka'ya odaklandı. Eureka kollarını ona doladı, yüzünü omuzlarına gömdü.

"O kadar korktum ki."

Brooks eliyle güçsüzce vurdu Eureka'nın sırtına. Bir saniye sonra da onun kollarından sıyrılıp ayağa kalktı. Eureka da kalktı, şimdi ne yapacağını bilemez bir haldeydi, Brooks'un iyi görünmesinin verdiği rahatlamayla başı dönüyordu.

"İyisin," dedi.

"Dalga mı geçiyorsun?" Brooks hafifçe okşadı Eureka'nın yanağını ve cezbedici derecede yakışıklı bir ifadeyle sırtı ona. Belki de etrafta bu kadar çok insan olmasından rahatsızlık duymuştu. "O bokun üzerinde vücut sörfü yapışımı gördün mü?"

Göğsünde, gövdesinin sağ tarafında kan vardı. "Yaralanmışsın!" Eureka onun etrafında bir tur attı ve sırtının her iki tarafında, göğüs kafesinin kıvrımı boyunca dört paralel kesik gördü. Aşağı doğru damla damla süzülen deniz suyu, kırmızı kanı seyreltmişti.

Eureka'nın parmakları yan taraflarına dokunmak üzereyken Brooks geri çekildi. Kulaklarına dolan suyu silkinip çıkardı, görebildiği kadarıyla sırtına göz attı. "Bir kayaya sür-tündüm. Endişelenecek bir şey yok." Kulağa tuhaf gelen bir şekilde güldü. Islak saçlarını yüzünden geriye itince, alındaki yaranın kıpkırmızı parladığı dikkatini çekti Eureka'nın. Dalga yarasını azdırmış olmalıydı.

Seyirciler Brooks'un bir şeyi olmadığına ikna olmuş görünüyorlardı. Etraflarındaki daire dağıldı, insanlar sahildeki eşyalarının peşine düştüler. Kıyıda dalgayla ilgili şaşkın fısıltılar yükselmeye başladı.

Brooks sarsılmış görünen ikizlere çak bir beşlik işareti yaptı. "Sizin de orada, benim yanımda olmanız lazımdı. O dalga destansıydı."

Eureka itti onu. "Çıldırдың galiba. Destansı falan değildi. Kendini öldürmeye mi çalışıyordun acaba? Sadece dubalara kadar gideceğini sanıyordum."

Brooks ellerini havaya kaldırdı. "Benim de bütün yaptığım oydu zaten. El sallarsın diye bekledim ama meşgul görünüyordun."

Ander'i düşünürken mi gözden kaçırmıştı yoksa onu?

"Sen hep sualtındaydın." Claire korksun mu etkilensin mi pek emin değil gibiydi.

"Hep! Ne olduğumu sanıyorsun sen benim? Su Adam mı?" Brooks ona doğru abartılı hareketlerle bir hamle yaptı, kıyidan uzun su yosunu zincirleri kapıp onun üzerine attı. İkizleri kıyıya kadar kovaladı.

"Su Adam!" diye avaz avaz bağırdı ikizler bir yandan kaçıp bir yandan kahkahalar atarak.

"Kimse Su Adam'dan kaçamaz! Sizi alıp sualtı barınağıma

götüreceğim! Perdeli parmaklarımızla deniz adamlarına karşı savaşıcağız ve okyanuslardaki tek yemek olan sushi ziyafeti çekeceğiz mercan tabaklarda.”

Brooks ikizleri birbiri ardına havada döndürürken Eureka, güneşin Brooks’un teninde oyunlar oynayıp izledi. Sırt kaslarına doğru zayıflayan kanı izledi. Dönüp göz kırparak ve yalnızca dudaklarını oynatarak *rahat ol, çok iyiyim* deyişini izledi.

Geri dönüp koya baktı. Gözleri dalganın anısını izledi. Ayaklarının altındaki kumlu zemin suların yeniden bindirmesiyle dağıldı ve güneşe rağmen titredi Eureka.

Her şey çok köksüzmüş gibi göründü gözüne, sanki sevdiği her şey sulara kapılıp sürüklenebilirmiş gibi...

ENKAZ

“Niyetim asla seni korkutmak değildi.”

Brooks, Eureka'nın yatağının kenarına oturmuş, çıplak ayaklarını pencere pervazına dayamıştı. O öğleden sonrasının dehşetini kısmen üzerlerinden atmış ve nihayet yalnız kalmışlardı.

İkizlerse, Rhoda'nın saatler süren ayrıntılı tetkiklerinden sonra yataklarındalardı. Atlattıkları maceranın daha ilk cümlesi onu çılgına çevirmeye yetmiş ve Rhoda çocuklarının tehlikeyle böylesine burun buruna gelmiş olması nedeniyle hem Eureka'yı hem de Brooks'u suçlamıştı. Babası, tarçınlı sıcak çikolatayla ortamı biraz yumuşatmaya çalışmış ama bu hamlesi onları bir araya getirmek yerine herkesin bardağını alıp kendi köşesine çekilmesiyle sonuçlanmıştı.

Eureka, pencerenin hemen yanında duran eski sallanan

sandalyesinde, sıcak ikolatasından bir yudum aldı. Sugar'ın annesinden kalmış, tek kapılı, n cephesi ayna kaplı antik ahşap gardıroba bakarak derin düşüncelere dalmış olan Brooks'u izliyordu. Dudakları hareket ediyordu, fakat Eureka başını sağ elinin üzerine, iyi duyan kulağına yaslamıştı. Başını kaldırdı ve Brooks'un iPad'de çaldığı *Fleetwood Mac*'e ait *Sara* isimli şarkının sözlerini duydu.

*... O aşk denizinde, herkes seve seve boğulurdu
Ama bitti şimdi, zaten artık fark etmez diyorlar...*

"Bir şey mi dedin?" diye sordu Eureka.

"Delirmiş gibiysin," dedi Brooks biraz yüksek bir sesle. Eureka'nın odasının kapısı açıktı - babasının içeride misafir varsa koyduğu bir kuraldı bu - ve Brooks aşağıdan duyulmamak için hangi yükseklikteki ses tonuyla konuşabileceklerini Eureka kadar bilirdi. "Sanki o dalganın benim suçum olduğunu dşnyormuşsun gibi."

Brooks, Eureka'nın bykbabasından ve büyükannesinden kalma eski yatağın ahşap direkleri arasına boylu boyunca uzandı. Gözleri, Eureka'nın beyaz çarşafları üzerine yayılı kestane renkli örtüyle aynı renkteydi. Her şeye hazırmış gibi bir hali vardı - özel bir parti, kırlarda araba sürme, evrenin sınırına uzanan soğuk karanlıkta yüzme.

Eureka, sanki dalga tarafından yenilip yutulduktan sonra bir kenara tkrlen kendisiymiş gibi bitkindi.

"Elbette senin suçun değildi." Eureka gözlerini dikmiş bar dağına bakıyordu. Brooks'a kızıp kızmadığından emin değildi. Kızımışsa bile nedenini bilmiyordu. Aralarında alışılmadık bir boşluk vardı.

“O halde mesele ne?” diye sordu Brooks.

Eureka omzunu silkti. Annesini özlemişti.

“Diana.” Bu isim Brooks’un ağzından iki olay arasında sanki ilk kez bağlantı kuruyormuş gibi çıkmıştı. En iyi erkekler bile kimi zaman budala olabiliyorlardı. “Elbette. Fark etmiş olmam gerekirdi. Çok cesursun Eureka. Nasıl üstesinden geliyorsun?”

“Nasıl mı? Üstesinden gelmiyorum.”

“Gel buraya.”

Eureka başını kaldırdığında, Brooks’un usulca yatağa vurduğunu gördü. Brooks anlamaya çalışıyor ama anlayamıyordu aslında. Onu böyle çabalarken görmek üzüyordu Eureka’yı. Başını iki yana sallayarak teklifini reddetti.

Yağmur, üzerlerinde zebra şeritleri bırakarak pencereleri dövdü. Rhoda’nın en sevdiği meteorolog, Cokie Fauchaux, bütün bir hafta sonu güneş olacağını tahmin etmişti ve Eureka babasının eşiyle aynı fikirde olmadığına memnundu.

Eureka göz ucuyla Brooks’un yataktan kalkıp kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Brooks ona sarılmak için kollarını uzattı. “Konuyu açmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Sen sandın ki bugünkü dalga beni de...”

“Sakın söyleme.”

“Ben hâlâ buradayım, Eureka. Bir yere gitmiyorum.”

Brooks onu elinden tutup kendine çekti. Eureka onun kendisine sarılmasına izin verdi. Teni ılık, bedeni sıkı ve güçlüydü. Başını onun omzuna yasladı ve gözlerini kapadı. Harika bir histi bu ama sürekli kafasını ütüleyen bir konu vardı. Sormak zorundaydı.

Eureka bir adım geri çekilirken, Brooks onun elini tuttu ve bir an gitmesine izin vermedi.

“Dalğanın ardından ayağa kalktığında yaptığın o hareket...” dedi Eureka. “Güldün. Çok şaşırdım.”

Brooks çenesini kaşıdı. “Düşün ki kendine geliyorsun, ciğerin sökülürcesine öksürürken, gözlerini dikmiş sana bakan yirmi tane tanımadığın insanla karşılaşıyorsun... İçlerinden biri, bir adam, sana suni tenefüs yapmayı öneriyor. Dalga geçmekten başka seçeneğim mi vardı?”

“Senin için endişeleniyorduk.”

“Ama ben bir şeyim olmadığını biliyordum,” dedi Brooks. “Bunu bilen tek kişi bendim galiba. Senin ne kadar korkmuş olduğunu gördüm. Benim şey olduğumu düşünmeni istemedim...”

“Ne?”

“Zayıf.”

Eureka başını iki yana salladı. “İmkânsız. Sen Barut Fıçısı’sın.”

Brooks sırtarak Eureka’nın saçlarını karıştırıp darmadağın etti ve bu aralarında kısa süreli bir güreşe yol açtı. Eureka, Brooks’un kollarından kurtulmak için aşağı eğildi ve Brooks onu yerde yakalamak için arkasına dönerken Eureka onu tişörtünden kavradı. Çok geçmeden Eureka sırtını dayadığı komodinden destek alarak anında onu boyunduruğu altına aldı ama hemen sonra Brooks ani bir hamleyle onu tuttuğu gibi sırtüstü yatağa doğru fırlattı.

Eureka, Brooks’la tutuştuğu her güreşin sonunda yaptığı üzere kahkahalar atarak yastıkların üzerine devrildi. Ama Brooks gülmüyordu. Yüzü kıpkırmızıydı ve yatağın başında, Eureka’ya bakarak dikiliyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Eureka.

“Yok bir şey.” Brooks bakışlarını kaçırdı. “Diana’nın sana

bıraktığı o şeyi gösterirken ne demiştin ismine? Kitap ve... Mucize taşı mıydı neydi?"

"Fırtınataşı." Eureka yataktan kayarak indi ve çocukluğundan beri sahip olduğu masaya oturdu. Çekmeceler hatıra eşyalarla öylesine doluydu ki ev ödevleri, ders kitapları ya da üniversite başvuru formları için yer kalmamış, Eureka da onları Rhoda'ya bir gün düzenleyeceğine dair söz verdiği yığınlar halinde masanın üstünde istiflemişti. Ama Rhoda'yı rahatsız eden, Eureka'ya keyif verirdi, bu nedenle yığınlar büyümüş, tehlikeli bir yüksekliğe ulaşmıştı.

En üst çekmecedan Diana'nın ona bırakmış olduğu kitabı çıkardı Eureka, sonra da o küçük mavi kutuyu. İkisini de yatak örtüsünün üzerine koydu. O ve Brooks, aralarında Diana'nın mirası, yatağın üzerinde bacak bacak üzerine atmış oturur halde baktılar birbirlerinin yüzüne.

Brooks önce fırtınataşına uzandı. Kutuyu açtıktan sonra sargı bezine sarılı taşı çıkarıp her bir yanını inceledi.

"Sargıyı sakın açma."

"Elbette açmayacağım. Daha değil."

Eureka gözlerini kısarak baktı arkadaşına, taşı kavradı, ağırlığı bir kez daha şaşırtmasına neden oldu. İçindekinin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu - tabii Brooks da. "Daha değil derken ne demek istiyorsun?"

Brooks göz kırptı. "Annenin mektubunu kastediyorum. Onu ne zaman açman gerektiğini bileceğini söylemiyor muydu?"

"Ah evet." Brooks'a bundan bahsetmiş olmalıydı. Dirseklerini dizlerine, çenesini de avuç içlerine dayadı. "Doğru zamanın geldiğini nasıl bileceğim? Bu arada bununla Skee-Ball falan oynayabiliriz."

Brooks gözünü dikip ona uzun uzun baktı, sonra başını eğip utandığı zamanlarda yaptığı gibi yutkundu. “Annen bunu sana bıraktığına göre değerli bir şey olmalı.”

“Şaka yapıyordum.” Eureka fırtınataşını yavaşça kutusuna koydu.

Brooks, Eureka’nın beklemediği bir saygıyla antik görünümlü kitabı eline aldı. Eureka’nın bu mirası hak edip etmediğini düşünmesine neden olan bir titizlikle sayfaları çevirdi.

“Okuyamıyorum bunu,” diye fısıldadı Brooks.

“Biliyorum,” dedi Eureka. “Uzak bir gelecekten gelmiş gibi...”

“Hiçbir zaman tam olarak gerçekleşmemiş bir geçmişten.” Brooks, bir zamanlar babasının okuduğu ucuz bilim kurgu romanlarından alıntı yapıyormuş gibi konuşuyordu.

Brooks sayfaları çevirmeye devam etti ve Eureka’nın henüz keşfetmemiş olduğu bir bölümde durdu. Kitabın ortalarına doğru, bu tuhaf ve yoğun metin, anlaşılması güç çizimlerin olduğu bir bölümle kesiliyordu.

“Gravür mü bunlar?” Eureka bir zamanlar Diana ile birlikte aldıkları ksilografi dersinden hatırladı bu yöntemi - gerçi bu çizimler Eureka’nın inatçı kayın bloklarına oyduğu şekillerin tümünden çok daha karmaşıktı.

Brooks’la birlikte, güreşen iki adamın resmini incelemeye başladılar. Adamlar kürk astarlı kaftanlar giymişlerdi. Göğüslerinden kocaman mücevherli gerdanlıklar sarkıyordu. Adamlardan biri ağır bir taç takmıştı. Seyirci kalabalığının arkasında bir şehir manzarası uzanıyor, alışılmadık yapıların uzun kuleleri gökyüzünü çevreliyordu.

Hemen yandaki sayfada ise aynı derecede lüks bir kaftan giymiş bir kadının resmi vardı. Kadın, etrafına çiçek açmış ful-

yaların serpiştirildiği bir nehrin kenarında, elleri ve dizleri üzerinde duruyordu. Bulutların gölgeleri, kadın dikkatle sudaki yansımalarına bakarken, uzun saçlarının sınırlarını belirginleştiriyordu. Başı öne eğikti, bu nedenle Eureka onun yüzünü göremiyordu ama kadının beden dilindeki bir şeyler tanındı. Eureka kadının ağlamakta olduğunu biliyordu.

“Hepsi burada işte,” diye fısıldadı Brooks.

“Bunun bir anlamı var mı sence?”

Eureka başka resimler arayarak sayfaları çevirdi ama bunun yerine kısa, kenarları tırtıklı birkaç koparılmış sayfa bulundu. Ardından o akıl sır ermez sayfalar kaldığı yerden devam ediyordu. Kopmuş sayfaların cilde yakın pürüzlü kenarlarına dokundu. “Bak, birkaç sayfası yok.”

Brooks kitabı kaldırıp yüzüne yaklaştırdı, gözlerini kısarak kayıp sayfaların olması gereken yere baktı. Eureka, dizlerinin üzerine çökmüş kadın resminin bulunduğu sayfanın arkasında bir çizimin daha olduğunu fark etti. Diğerlerinden çok daha basit bir çizimdi: Sayfa üzerinde üç eşmerkezli daire. Bir şeyin sembolüne benziyordu.

Eureka içgüdüsel olarak Brooks’un alnına uzanıp koyu saçlarını geriye attı. Yarası daire biçimindeydi, kayda değer hiçbir yanı yoktu. Ama kabuk o öğleden sonraki sert dalga tarafından öyle bir tahriş edilmişti ki Eureka onun içindeki... Halkaları görebiliyordu. Kitaptaki çizimle esrarengiz bir benzerlik taşıyorlardı.

“Ne yapıyorsun?” Eureka’nın elini itip uzaklaştırdı Brooks ve saçını düzeltti.

“Hiçbir şey.”

Brooks kitabı kapadı ve bir elini kapağına bastırdı. “Bunu tercüme ettirebileceğinden kuşkuluyum. Bunu denemek, seni

zahmetli bir yolculuğa çıkarmaktan başka bir işe yaramayacak. Sence gerçekten Podunk, Louisiana'da bu hacimde bir şeyi çevirebilecek biri olacak mı?" Gülüşünün acımasız bir tınısı vardı.

"Senin Podunk, Louisiana'yı sevdiğini sanırdım." Eureka'nın gözleri kısıldı. Eureka yerden yere vururken memleketini her zaman savunan Brooks'tu. "Beau Dayı, Diana'nın bunu okuyabildiğini söyledi, yani bunu tercüme edebilen biri olmak zorunda. Ve benim sadece onun kim olduğunu bulmam gerekiyor."

"İzin ver deneyeyim. Kitabı bu akşam yanımda götürür ve seni bu kalp ağrısından kurtarırım. Diana'nın ölümüyle yüzleşmeye hazır değilsin sen ve ben de yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Hayır. O kitabın gözümün önünden uzaklaşmasına izin veremem." Eureka arkadaşının sıkı sıkı tuttuğu kitabı almak için uzandı. Elinden koparmak zorunda kaldı adeta. Kitabın cildi çekiştirilmekten çıtırdadı.

"Vaay." Brooks kitabı bıraktı, ellerini havaya kaldırdı ve Eureka'ya ne denli duygusal bir halde olduğunu yansıtan bir bakış attı.

Eureka bakışlarını kaçırdı. "Bununla ne yapacağıma henüz karar vermedim."

"Tamam." Brooks'un ses tonu yumuşamıştı. Kitabı kılıfına koyarlarken Eureka'nın parmaklarına dokundu. "Ama bunu tercüme ettireceksen... Beni de yanında götüreceksin, anlaştık mı? Hazmı güç olabilir. Oralarda güvenileceğin birine ihtiyacın olacak."

Eureka'nın komodinin üzerinde duran cep telefonu vızıldadı. Arayan numarayı tanımıyordu. Bilmiyorum anlamında omuz silkerek telefonun ekranını Brooks'a gösterdi.

Brooks irkildi. "Maya olabilir."

"Maya Cayce neden beni arasın? Numaramı nereden alacak ki?"

O an hatırladı: Brooks'un kırılan cep telefonu. Onu dalganın bir piyano gibi üzerine kapanmasından sonra iki parça halinde sahilde bulmuşlardı. Eureka kendi telefonunu evde bırakacak kadar dalgındı, dolayısıyla onunki sağlam kalmıştı.

Maya Cayce büyük ihtimalle Brooks'un evini aramış ve Eureka'nın numarasını Aileen'den almıştı - Aileen liseli kızların ne kadar edepsiz olabileceğini haliyle unutmuş olmalıydı.

"Pekâlâ." Eureka telefonu Brooks'a uzattı. "Konuş onunla."

"Onunla konuşmak istemiyorum. Senin yanında olmak istiyorum. Yani..." Brooks çenesini ovuşturdu. Telefon vızıldamayı kesti ama etkisi devam ediyordu. "Yani şu an takılıyoruz seninle ve dikkatimin dağılmasını istemiyorum, tam nihayet şeyden bahsederken..." Duraksadı, sonra Eureka'nın anlaşılmayacak bir ses tonuyla edilmiş bir küfür olduğunu düşündüğü bir şeyler mırıldandı. Eureka duyan kulağını ona çevirdi ama Brooks artık sessizdi. Eureka'ya baktığında, yüzü yine kızarmıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Eureka.

Brooks başını iki yana salladı. Eğilip yaklaştı Eureka'ya. Altlarındaki yaylar gıcırdadı. Eureka telefonu ve kitabı bıraktı elinden çünkü Brooks'un gözleri farklı bakıyordu - çünkü neler olduğunun farkındaydı.

Brooks onu öpmek üzereydi.

Eureka kıpırdamadı. Ne yapacağını bilmiyordu. Her ikisinin de gözleri Brooks'un, Eureka'nın dudaklarına yönelmesine kilitlenmişti. Brooks'un ağırlığı Eureka'nın bacaklarına çöktü. Her ikisinden de sessiz bir iç çekiş yükseldi. Brooks'un dudakları nazik, üzerine abanan elleri ise sertti. Brooks'un du-

dakları Eureka'nın dudaklarına kapanırken birbirlerine sarıldılar. Eureka'nın parmakları, değerli bir taş kadar pürüzsüz tenine dokunarak Brooks'un gömleğine doğru çıktı. Brooks'un dili Eureka'nın dilini buldu. İpeksiydi. Eureka, daha da yakın olma isteğiyle sırtını kamburlaştırdı.

"Bu..." dedi Brooks.

Eureka başıyla onayladı. "Çok haklısın."

Derin bir nefes aldılar, ardından ikinci bir öpücüğe koyuldular.

Eureka'nın öpüşme tarihi, şişe çevirme gagalamaları, yeltenmeler, yarım yamalak sarkmalar, okul dansları dışındaki dil sürçmelerinden ibaret olmuştu o güne kadar. Bu ise galaksiler kadar uzaktı tüm deneyimlerine.

Brooks muydu bu? Eureka sanki bir zamanlar çok güçlü bir gönül macerasını, kendisine hiçbir zaman kapılma izni vermediği türden bir arzuyu paylaştığı biriyle öpüşüyor gibiydi. Brooks'un elleri - Eureka sanki tüm hayatını yakından bildiği kız değil de şehvetli bir tanrıçaymış gibi - teninde geziniyordu. Brooks ne ara bu kadar kaslı, bu kadar seksi olmuştu? Yoksa o bütün o yıllar boyunca böyleydi de Eureka'nın mı gözünden kaçmıştı? Yoksa bir öpüşme - doğru yapıldığında - ani bir gelişim atağını tetikleyerek her ikisini birden böylesine ansızın olgunlaştırıp bir bedeni harekete geçirebilir miydi?

Eureka ona bakmak için geri çekildi. Yüzünü, çillerini, kahverengi saçlarında farklı yöne uzamış kümeleri inceledi dikkatle ve onun tamamıyla farklı biri olduğunu gördü. Böyle bir şeyin ardından geri dönüş olmadığını bilerek hem keyiflendi hem korktu.

"Bu zamana kadar nerelerdedin?" Eureka'nın sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

“Ne için?”

“Beni öpmek için.”

“Ben... Şey...” Kaşlarını çatan Brooks geri çekildi.

“Bekle.” Eureka onu kendine çekmeye çalıştı. Parmakları ansızın katılmış hissi veren ensesine dokundu hafifçe. “Niyetim bu havayı bozmak değildi.”

“Seni öpmek için bu kadar çok beklememin nedenleri vardı.”

“Ne gibi?” Eureka neşeli görünmek istedi ama daha şimdiden merak ediyordu: Diana mıydı neden? Eureka’nın bu kadar harap olması mı Brooks’u korkutup kaçırmıştı?

Eureka için o anlık tereddüt, Brooks’un da onu okuldaki diğer herkesin gördüğü gözle gördüğüne ikna olması için fazlasıyla yeterli oldu - bir ucube gösterisi, kötü talih, herhangi bir erkeğin peşinde koşacağı son kız. Bu nedenle ağzından kacırdı: “Sanırım Maya Cayce ile meşguldün.”

Brooks’un yüzü asıldı. Kalkıp Eureka’nın yatağının ayakucunda dikildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Beden dili, öpücüğün anısı kadar uzaktı.

“Bu çok tipik,” dedi Brooks tavana bakarak.

“Ne?”

“Seninle herhangi bir ilgisi olması ihtimalinin olanaksız olması. Bunun bir başkasının hatası olmak zorunda olması.”

Oysa Eureka her şeyin kendisiyle ilgili olduğunun farkındaydı. Bu o kadar acı verici bir farkındalıktı ki başka bir şeyle örtbas etmeye çalışmıştı. *Yer değiştirim* son beş doktorun hepsinin birden kendisini haberdar ettiği tehlikeli bir alışkanlıktı.

“Haklısın...” dedi Eureka.

“Bana bilmişlik taslama.” Brooks hiç de onun en iyi arkadaş ya da öpüştüğü çocuk gibi görünmüyordu. Daha çok

onun hakkındaki her şeye içerleyen biri gibiydi. “Herkesten daha iyi olduğunu sanan biri tarafından sakinleştirilmek istemiyorum.”

“Ne?”

“Sen haklısın. Dünyanın geri kalanı hatalı. Öyle değil mi?”

“Hayır.”

“Her şeyi dakikasında dışlıyorsun...”

“Hiç de değil!” diye bağırdı Eureka, Brooks’un iddiasını dakikasında dışladığını fark ederek. Ses tonunu düşürdü ve babasının oraldan geçmesi halinde olabilecekleri umursamadan odasının kapısını kapadı. Brooks’un bu yalanlara inanmasına izin veremezdi. “Seni dışlamıyorum.”

“Bundan emin misin?” diye sordu Brooks soğuk bir ifadeyle. “Annenin kendi vasiyetiyle sana bıraktığı şeyleri bile dışlıyorsun.”

“Bu doğru değil.” Eureka gece gündüz mirası düşünüyordu ama Brooks onu dinlemiyordu bile. Odayı adımlıyor, öfkesi ona çıldırmış biri görüntüsü veriyordu.

“Cat’i etrafında tutuyorsun çünkü o senin onu duymazdan geldiğin zamanların farkına varmıyor. Ailendeki insanlara tahammül edemiyorsun.” Elini hızla Rhoda ve babasının haberleri izledikleri ama şimdi kesinlikle yukarıdaki münakaşaya kulak verdikleri alt kattaki küçük oda yönüne doğru savurdu. “Gittiğin her terapistin bir budala olduğundan eminsin. Evangeline’deki herkesi elinin tersiyle bir kenara itiyorsun çünkü herhangi birinin senin yaşadığın şeyleri anlayabilmesinin yolu yok.” Brooks volta atmaya kesti ve dosdoğru ona baktı. “Sonra bir de ben varım.”

Brooks sanki kalbini yumruklamış gibi Eureka’nın göğsüne ağırlı girmişti. “Sana ne olmuş?”

“Beni kullanıyorsun.”

“Hayır.”

“Ben senin arkadaşın değilim. Senin anksiyete ve depresyonların için kullandığın bir ses yansıtıcısıyım.”

“Sen... Sen benim en iyi arkadaşımsın,” diye kekeleydi Eureka. “Hâlâ burada olma nedenim...”

“Burası?” dedi Brooks acı acı. “Yeryüzünde olmak istediğin son yerden mi bahsediyorsun? Ben sadece senin geleceğinin, senin asıl hayatının giriş müziğiyim. Annen seni hayallerinin peşinde koşasın diye büyüttü ve umursadığın tek şey de bu senin. Başka insanların sana ne kadar çok özen gösterdikleri hakkında en ufak bir fikrin yok çünkü çok fazla kendine kaptırmış durumdasın. Kim bilir... Belki intihara eğilimli bile değilsin. Belki de o ilaçları yalnızca ilgi çekmek için yuttun.”

Eureka’nın nefesi bir uçaktan düşmüşçesine sıyrıldı dudaklarından. “Sana güvenip sırlarımı açtım. Beni yargılamayan tek kişi olduğumu sanıyordum.”

“Doğru.” Brooks başını iki yana salladı, bezgindi. “Tanıdığın herkese peşin hükümlü dersin sen ama Maya’ya karşı ne kadar peşin hükümlü davrandığını hiç düşündün mü acaba?”

“Ah tabii, Maya’yı da atlamayalım bu arada.”

“O hiç değilse diğer insanları önemsiyor.”

Eureka’nın dudakları titredi. Dışarıda gök gümbürdedi. O kadar mı kötü öpüşüyordu?

“Pekâlâ, madem kararını vermiş bulunuyorsun...” diye bağırdı Eureka. “Ara onu. Onunla ol. Ne bekliyorsun? Al telefonumu, ona çıkma teklif et.” Telefonu ona fırlattı. Telefon biraz önce başını yasladığına inanmadığı Brooks’un omzundan sekti.

Brooks dikkatle baktı telefona, sanki teklifi değerlendir-

yormuş gibi. “Belki de ararım,” dedi yavaşça, boğuk bir sesle. “Belki de sandığım kadar ihtiyacım yoktur sana.”

“Sen neden bahsediyorsun? Kamera şakası falan mı bu acaba?”

“Gerçekler acıtıyor, değil mi?” Brooks, yanından hızla geçerken omzuna vurdu Eureka’nın. Asılıp açtı kapıyı, sonra geriye, Eureka’nın yatağına, kitaba ve kutusunda duran fırtınataşına kısa bir bakış attı.

“Gitsen iyi olur,” dedi Eureka.

“İki kişiye daha bunu söylersen...” dedi Brooks. “Yapayalnız kalacaksın.”

Eureka onun merdivenleri büyük bir gürültüyle inişini dinledi - anahtarlarını ve ayakkabılarını kaparken ne halde olduğunu biliyordu. Dış kapı çarpılarak kapandığında, onu yağmur altında arabasına doğru uygun adım yürürken hayal etti. Saçlarının nasıl yayıldığını, arabasının nasıl koktuğunu biliyordu.

Brooks da onu canlandırabiliyor muydu gözünde? Pencerenin önünde gözlerini fırtınaya dikmiş durduğunu, şiddetli duygularla boğazının düğümlendiğini, gözyaşlarını zapt etmekte zorlandığını?

NEPTÜN

Eureka, Brooks'la öpüşmelerinin bittiği andan itibaren olup biten her şeyi parçalama isteğiyle, fırtınataşını kapıldığı gibi duvara savurdu. Taş, hayatının daha mutlu günlerinde üzerine kocaman mavi puantiyeler çizdiği sıvada bir çukur açtı. Büyük bir gürültü çıkararak giyinme odasının kapısının yanına düştü.

Eureka hasar tespiti yapmak için çömeldi, ellerinin altında, bitpazarından alınma İran halısı yumuşacıktı. İki sene önce, Diana'yla birlikte Peru'ya gitmek için okuldan bir hafta geri kalıp kalmayacağı konusunda babasıyla girdikleri münakaşa sırasında, sobanın bitişiğindeki duvarı yumrukladığı günden kalan çöküntüden daha derin değildi bu seferki. Babasının o on altı yaşındayken - Eureka'nın kendisine Ruthie'nin Kuru Temizlemesi'nde yaz işi bulması üzerine - kırdığı halter sopası

kadar şoke edici de değildi. Ama bu seferki çöküntü, muhtemelen alçıpanın onarılamayacağını düşünecek olan Rhoda'yı utandıracak kadar büyük bir rezaletti.

"Eureka?" Rhoda küçük odadan bağırıyordu. "Ne yaptın?"

"Dr. Landry'nin öğrettiği bir egzersiz sadece, bir şey yok!" diye seslendi Eureka, suratını Rhoda'nın da görebilmesini dilediği bir şekilde buruşturarak. Gözü dönmüştü öfkeden. Eğer bir dalga olsaydı, kıtaları bayat ekmek gibi ufalardı.

Bir şeyleri Brooks'un kendisini kırdığı gibi kırmak istiyordu. Brooks'un o çok ilgilendiği kitabı kaptı, açık sayfalarından sıkı sıkı kavradı ve ikiye ayırmayı geçirdi aklından.

Bir tilki ininden bile çıkmanın bir yolunu bulursun kızım sen. Diana'nın sesi gelip buldu onu bir kez daha.

Tilki inleri küçük, daracık ve kamufle olurdu. Nefes alamaz hale gelip hemen çıkmak zorunda kalıncaya kadar bunlardan birinin içinde olduğunuzu bilmezsiniz. Eureka için her zaman bir düşman olan klostrofobiye denk düşüyorlardı. Ama tilkiler inlerinde yaşarlar, çocuklarını burada büyütürlerdi. Bu inlerin içine giren askerler bu korunaklı yerlerden ateş ederlerdi düşmanlarına. Eureka belki de bu inden bir çıkış yolu bulmak istemiyordu. O belki de bir asker tilkiydi. Belki de öfkesinin bu tilki ini onun en fazla ait olduğu yeri.

Derin bir nefes alıp kitabı sıkı sıkı kavrayan ellerini gevşetti. Kitabı, ikizlerden birinin sanat dersi projesiymiş gibi, dikkatli bir şekilde yere bıraktı. Pencereye doğru yürüdü, başını dışarı uzattı ve yıldızları aradı. Yıldızlar iyi gelirdi ona. Kendi acılarından ötesini göremediği zamanlarda, mesafeleri ona bir perspektif sunardı. Ama gökyüzünde hiç yıldız yoktu bugün. Her biri gri bulutlardan oluşan kalın bir örtünün arkasında saklanıyordu.

Bir şimşek, karanlığı parçalara ayırdı. Bir kez daha gök gü-rültüsü duyuldu. Dışarıda, ağaçları kırbaçlayan daha ağır bir yağmur başladı. Caddede bir araba, gölet büyüklüğündeki bir su birikintisinden etrafa su sıçratarak geçti. Eureka, Brooks'un arabasını New Iberia'daki evine doğru sürdüğünü düşündü. Yollar karanlık ve kaygandı ve bu kadar aceleyle giderse...

Hayır. Brooks'a çok kızgındı. Tüyleri ürperdi, sonra pence-renin kepenklerini kapayıp başını soğuk cama yasladı.

Ya söyledikleri doğruysa?

Eureka herkesten daha iyi olduğunu sanıyor değildi - ama sanıyormuş gibi görünmüyor muydu? Brooks bir avuç iğne-leyici yorumla, Eureka'nın aklına bütün gezegenin kendisine karşı olduğu fikrini yerleştirmişti. Üstelik bu gece yıldızlar da yoktu, her şeyi daha da kasvetli yapan bir durumdu bu.

Telefonunu eline alıp çatık kaşlarla üç tuşa basarak Maya Cayce'in numarasına bloke etti ve Cat'le yazışmaya başladı.

Selam.

Hava berbat, diye yanıt verdi arkadaşı hemen.

Öyle, dedi Eureka. Ben de mi öyleyim?

Neden? Rhoda'nın Rhoda'lığı mı tuttu yine?

Eureka, Cat'in mum ışığıyla aydınlanan odasında, dizüs-tü bilgisayar kucığında, gelecekteki erkek arkadaşını sinsice takip ederken bir kahkaha patlattığını canlandırabiliyordu gö-zünde.

Cat'in yanıt verme hızı Eureka'nın içini rahatlatmıştı. Ki-tabı tekrar aldı, kucığında açtı ve parmağını o son çizimdeki halkaların, Brooks'un yarasında bir yansımaları gördüğünü sandığı halkaların üzerinde gezdirdi.

Brooks'un Brooks'luğu tutmuyor, diye yanıt yazdı. Dev kavga.

Bir saniye sonra cep telefonu çaldı.

“Siz ikiniz, uzun zamandan beri evli çiftler gibi ağız dalaşı yapıyorsunuz,” dedi Cat, Eureka telefonu açar açmaz.

Eureka duvardaki çöküntüye baktı. Brooks’un göğsünde de telefonu ona fırlattığı anda açılan benzer büyüklükte bir yara hayal etti.

“Bu kez kötüydü, Cat. Kendimi herkesten daha büyük gördüğümü söylediy bana.”

Cat iç çekti. “Bunun tek nedeni seni becermek istemesi.”

“Sana göre her şey seksle ilgili zaten.” Eureka öpüştüklerini itiraf etmek istemedi. Brooks’un söylediklerinden sonra bu konu hakkında düşünmek dahi istemiyordu. O öpüşme ne anlama geliyor olursa olsun, daha şimdiden geçmişte kalmıştı, artık hiç kimsenin konuşmadığı, Diana’nın kitabından da erişilmez, ölü bir dildi o. “Mesele daha büyüktü.”

“Bak,” dedi Cat, gevrek bir şeyi katır kutur yiyerek. “Brooks’u bilirsin. Özür dileyecedir. Ona pazartesiye kadar süre tanıyorum, ilk ders, görürsün. Bu arada bazı iyi haberlerim var.”

“Anlat,” dedi Eureka, gerçi şu an kıyamete - ya da üniversiteye - kadar örtüleri kafasına çekip yataktan çıkmamayı tercih ederdi.

“Rodney şeninle buluşmak istiyor.”

“Rodney de kim?” diye sızlandı Eureka.

“Şu benim kısa süredir çıktığım klasik edebiyatçı, hatırladın mı? Elindeki kitabı görmek istiyor. Ben Neptün’ü önerdim. Senin Neptün’ü defterden sildiğini biliyorum ama gidecek başka neresi var ki?”

Eureka’nın aklına kitabı tercümeye götürdüğünde Brooks’un da kendisiyle birlikte gelmek istediği geldi. Ama bu onun, selin vurduğu bir set gibi patlamasından önceydi.

“Lütfen Brooks’la ilgili suçluluk duygusuna kapılma.” Cat şaşırtıcı derecede telepatik olabiliyordu bazen. “Şöyle hoş bir şeyler giy. Rodney yanında bir arkadaşını getirebilir. Yarım saat sonra Neptün’de görüşürüz.”

Neptün, bir açık hava alışveriş merkezinin ikinci katında, Ruthie’nin Kuru Temizlemesi’nin ve artık rağbet görmeyen bir video oyun mağazasının üstünde yer alan bir kafeydi. Eureka spor ayakkabılarını giyip yağmurluğunu üzerine geçirdi. Babasından ya da Rhoda’dan arabalarından birini istemek durumunda kalmamak için yağmur altında yaklaşık iki kilometre yürüdü hızlı tempoyla.

Neptün’ün ahşap merdivenlerini çıktığınızda, hafif renk verilmiş cam kapının ardında dizüstü bilgisayarlarının ya da takoz kalınlığındaki ders kitaplarının üzerine kapanmış en az iki düzine Evangeline’li bulacağınızı bilirdiniz. İçerideki dekor, elma şekeri kırmızısıydı ve bir müzmin bekâr yastığı kadar yıpranmıştı. Tilt makinesi kolsuz, bilyardo masası eğimliydi. Neptün’de hiç kimsenin ikinci defa yemediği yemekler, üniversiteli çocuklara bira ve kahve, liselilere tüm gece takılmaları için uygun bir atmosfer servis edilirdi.

Eureka bir zamanlar buranın müdavimi idi. Geçen yıl bilyardo turnuvasını bile kazanmıştı - acemi şansı. Ama kazadan sonra buraya hiç uğramamıştı. Diana bu dünyadan göçüp gitmişken Neptün gibi gülünç bir yerin hâlâ var olması anlamsızdı.

Eureka içeri girip de bütün gözlerin ezici ağırlığını üzerinde hissedinceye kadar sırlıklam olduğunu fark etmedi. Atkuyruğunu sıkıp suyunu çıkardı. Cat’in saç örgülerini seçti ve eskiden hep oturdukları köşe masasına doğru ilerledi. Müzik kutusu *Donovan*’ın *Hurdy Gurdy Man*’ini çalıyor, televizyon-

da ise NASCAR yarışçuları tur atıyordu. Neptün aynıydı ama Eureka o kadar değişmişti ki burası pekâlâ bir MacDonald's ya da New Orleans'taki Gallatoire's olabilirdi.

Zorlama derecesinde birbirine benzeyen amigo kızların masasını geçti ve Neptün'ün biriyle çıkmak için iyi bir yer olduğu izlenimine kapılmış gibi gözüken, birinci sınıf kros takımının buraya gelecek kadar cesur kızlarının oturduğu masaya ruhsuz bir ifadeyle gülümseyen Yeryüzü Bilimleri dersinden arkadaşı Luke'a el salladı. Birinin mırıldandığını duydu: "Gözetimden çıkmasına izin vereceklerini hiç sanmazdım." Ama Eureka iş için buradaydı, birtakım veletlerin onun hakkındaki düşüncelerini umursamak için değil.

Cat kısıcık bir süveter, yırtık bir kot pantolon giymiş ve üniversiteli çocukları etkilemeyi hedefleyen ortalamadan-daha-hafif bir makyaj yapmıştı. Son kurbanı yanı başında oturuyordu. Uzun sarı rastaları ve Jax birasından bir yudum alırken kemikli bir profili vardı. Akçaagaç şurubu gibi kokuyordu - babasının kullanmadığı o taklit, şekerli olanlarından. Eli Cat'in dizindeydi.

"Selam." Eureka karşılıklarına oturdu. "Rodney?"

Çocuk onlardan sadece birkaç yaş büyüktü ama o burun halkası ve soluk sweatshirtüyle öylesine üniversiteli bir havası vardı ki Eureka kendisini küçük bir çocuk gibi hissetti. Kırpikleri sarı, avurtları çöküktü, burun delikleri farklı ebatlı barbunya fasulyeleri gibiydi.

Gülümsedi. "Görelim bakalım şu çılgın kitabı."

Eureka kitabı sırt çantasından çıkardı. Bir peçeteyle masayı sildikten sonra merakından sıyrılıp akademik bir ciddiyet kazanan Rodney'e doğru kaydıldı.

Cat eğildi, çenesi sayfaları çeviren Rodney'in omzunun

üzerindeydi. "Bir anlam çıkarabilmek için sonsuza kadar göz gezdirdik bunun üzerinde. Belki de uzay dışından gelmiştir."

"Daha çok uzayın içinden gelmiş benziyor," dedi Rodney.

Eureka onu izledi... Bakışlarını kaldırıp Cat'e bakışını, kendi kendine gülüşünü, Cat'in her bir saçma yorumundan keyif alıyormuş gibi görünmesini. Rodney'i çekici bulmadı, bu nedenle göğsünü yakan o kıskançlık sızısını hissedince şaşırdı.

Rodney'in Cat'le flörtü, Brooks'la arasında kısa süre önce geçenleri, Babil Kulesi ölçeğinde bir iletişim hatası olarak görmesine yol açtı. Başını kaldırıp televizyonda yarış pistini dönen arabalara baktı ve onlardan birini sürdüğünü hayal etti. Ama onun arabası reklamla değil Rodney'in şu an okuyormuş gibi yaptığı kitabın esrarlı diliyle kaplı olacaktı.

Brooks'u hiç öpmemeliydi. Devasa bir hataydı bu. Birbirlerini daha iyi tanımayı denemeyecek kadar iyi tanıyorlardı birbirlerini. Üstelik daha önce zaten bir kez ayrılmışlardı. Eureka biriyle romantik bir ilişkiye girecek bile olsa - ki geçirdiği kazadan bu yana can düşmanı için bile dilemezdi bunu - hakkında hiçbir şey bilmeyen, onun kompleks ve arızalarından haberdar olmayan biri olmalıydı bu kişi. Daha ilk öpüşmelerinde geri çekilip onun bütün yanlışlarını liste halinde sıralayan bir eleştirmenle birlikte olmaması gerekirdi. O listenin sonu gelmeyeceğini herkesten çok daha iyi biliyordu Eureka.

Brooks'u özledi.

Ama Cat haklıydı. Brooks iğrenç davranmıştı. Özür dilememeliydi. Eureka ihtiyatlı bir biçimde cep telefonunu kontrol etti. Brooks mesaj atmamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Cat. "Yapar mıyız sence?"

Eureka'nın sol kulağı cınladı. Ne kaçırmıştı?

"Üzgünüm... Ben..." Duyan kulağını masada dönen sohbet çevirdi.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Rodney. “Seni birtakım uçuk tiplere yollayacağımı düşünüyorsun. Ama ben klasik Latince, eski Yunanca’nın üç lehçesini ve biraz da Aramice biliyorum. Ve bu yazı...” Yoğun metinle dolu bir sayfanın üzerine hafif hafif vurdu. “Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.”

“Tam bir deha değil mi?” dedi Cat.

Eureka arada kaçırdıklarını yakalamak zorundaydı. “Yani diyorsun ki bu kitabı alıp götürelim...”

“Kadın biraz eksantriktir, ölü diller konusunda kendi kendini yetiştirmiş bir uzman,” dedi Rodney. “Falcılık yaparak geçimini sağlıyor. Ondan sadece metine göz atmasını iste. Ve sakın seni kazıklamasına izin verme. Sana daha fazla saygı gösterecektir. Ne isterse yarısını teklif et ve ilk istediği fiyatın yüzde yirmi beş daha azına razı ol.”

“Hesap makinemi götürürüm artık,” dedi Eureka.

Rodney Cat’in yanından uzanıp peçetelikten bir peçete çekti ve karaladı:

Madam Yuki Blavatsky, 321 Greer Circle.

“Teşekkürler. Gidip bakarız.” Eureka kitabı alıp çantasına attı ve fermuarı çekip Cat’e bir el işareti yaptı.

Rodney’e kabuğu gibi yapışmış olan Cat dudaklarını usulca oynattı: *Şimdi mi?*

Eureka ayağa kalktı. “Hadi gidip şu pazarlığı yapalım.”

MADAM BLAVATSKY

Madam Blavatsky'nin dükkânı, kasabanın St. John'a çok da uzak olmayan eski bir mahallesindeydi. Eureka vitrindeki o neon yeşil elin önünden on bin kez geçmişti. Cat çukurlarla dolu park yerine bıraktı arabasını ve aslan başı biçimindeki antik pirinç kapı tokmağına hafifçe vurarak tarifi mümkün olmayan camekân kapının önünde dikildiler ikisi birlikte.

Birkaç dakika sonra, içerideki kapı kolunun çevrilmesiyle şingırdayan çan sesleri eşliğinde açıldı kapı. Kıvrır kıvrır, dar-madağınık saçlı, iriyarı bir kadın elleri belinde belirdi karşılarda. Arkasından vuran kızıl bir parıltı gölgede kalan yüzünü daha da belirsizleştiriyordu.

"Yoruma mı geldiniz?"

Kulağı tırmalayan kaba saba bir sesi vardı. Cat'i girişe doğru çeken Eureka başıyla onayladı. İçerisi mesai saatlerinden

sonraki bir dişçi bekleme salonunu andırıyordu. Kırmızı ampullü bir lamba, iki katlanır sandalye ve neredeyse boş bir dergi rafını aydınlatıyordu.

“El falı, iskambil falı ve yaprak falına bakarım,” dedi Madam Blavatsky. “Ama çay için ayrıca ödeme yapmanız gerekiyor.” Kırmızıya boyalı dudakları, çenesinde benlerden oluşan bir takımyıldızı ve kalın, kaslı kollarıyla yetmiş beş yaş civarında gösteriyordu.

“Teşekkür ederiz ama bizim özel bir ricamız var,” dedi Eureka.

Madam Blavatsky, Eureka’nın koltuk altına soktuğı ağır kitabı süzdü. “Ricalar özel olmaz. Hizmetler özel olur. Bir tatil, bak o özel olurdu.” İcini çekti. “Atölyeme gidelim.”

Blavatsky’nin kocaman siyah giysisi, kızları ikinci bir kapıdan geçirip ana salona alırken binlerce sigaranın pis kokusunu da sürükledi beraberinde.

Atölyesi, alçak tavanlı ve siyah kabartmalı duvar kâğıdı olan esintili bir yerdi. Köşede bir nemlendirici, tehlikeli bir şekilde doldurulmuş bir kitaplığın tepesinde eski tip bir güveç ve duvarda yan yatmış çerçevelere yerleştirilmiş yüz tane eski, çatık kaşlı portre vardı. Geniş bir masa, kitap ve kâğıtlardan oluşan donmuş bir çığ, eski bir masaüstü bilgisayar, çürümeye yüz tutmuş mor süsenlerle dolu bir vazo ve kestirmekte olan ya da ölmüş iki kaplumbağayı taşıyordu. Odanın dört bir köşesine asılı altın sarısı kafeslerde Eureka’nın saymaktan vazgeçtiğı kadar çok kuş vardı. Bunlar narin, misket yeşili bedenleri ve kırmızı gagaları olan avuç içi kadar küçük kuşlardı. Hiç durmaksızın melodik bir şekilde ötüyorlardı.

“Habeş muhabbet kuşları,” diye bilgi verdi Madam Blavatsky. “İstisnai derecede zekidirler.” Kafeslerden birinin parmak-

lıkları arasından fıstık yağı kaplı parmağını soktu ve kuşlar sürü halinde üşüşüp parmağını gagalayarak tertemiz ederken bir çocuk gibi kıkırdadı. Kuşlardan biri, işaret parmağı üzerinde diğerlerinden daha uzun kaldı. Kadın eğilip yaklaştı ona, kırmızı dudaklarını büzüştürüp öpücük sesleri çıkardı. Bu kuş diğerlerinden daha büyüktü, parlak kırmızı bir tacı ve göğsünde altın sarısı tüylerden bir elması vardı. “Ve hepsinden daha parlak, benim tatlı Polaris'im.”

Madam Blavatsky sonunda oturdu ve kızlara da kendisine katılmalarını işaret etti. Yer açmak için birbirinden tuhaf, lekeli ve uyumsuz yastıkları çekerek alçak, siyah bir kanepede ses çıkarmadan oturdular. Eureka arkadaşına göz attı.

“Evet?” diye sordu Madam Blavatsky, elle sarılmış upuzun bir sigaraya uzanırken. “Ne istediğinizi tahmin edebilirim ama siz istemelisiniz çocuklar. Kelimelerin büyük bir kudreti vardır. Evren onların içinden akar. Kullanın onları şimdi lütfen. Evren bekliyor.”

Cat bir kaşını kaldırıp Eureka'ya baktı, başını kadına doğru bükerek. “Evreni uyuz etmesek iyi olacak.”

“Annem vasiyetinde bu kitabı bana bıraktı,” dedi Eureka. “Kendisi öldü.”

Madam Blavatsky kemikli elini salladı. “Bundan kuşkuluyum. Ölüm diye bir şey yok, yaşam diye de. Sadece toplanma ve dağılma. Ama bu başka bir bahis. Ne istiyorsun çocuğum?”

“Onun kitabını tercüme ettirmek istiyorum.” Eureka avuç içini kitabın yeşil kapağı üzerindeki kabarık halkaya bastırdı,

“Pekâlâ, uzat bakalım. Medyumum ama kapalı bir kitabı bir buçuk metre uzaktan okuyamam.”

Eureka kitabı uzatınca, Madam Blavatsky çalınmış bir cüzdanı geri alıyormuş gibi çekip aldı onu elinden. Küçük fiske-

lerle sayfaları çevirdi, şurada burada durup kendi kendine bir şeyler mırıldandı, gravür çizimlerin olduğu sayfalara burnunu sokarak bir şey anlayıp anlamadığı konusunda en ufak bir belirti göstermedi. Kitabın arkalarına doğru sayfaların birbirine yapıştığı bölüme gelinceye kadar da bakışlarını kaldırmadı.

Sonra sigarasını bıraktı ve portakallı bir Tic Tac attı ağzına. “Ne zaman oldu bu?” Yapışmış sayfaları işaret etti. “İslattıktan sonra kurulamayı denemediniz mi? Nedir bu?” Kitabı kokladı. “Öğleden Sonra Ölüm gibi kokuyor. Apsent içmek için yaşınız çok küçük, biliyorsunuz.”

Eureka’nın Madam Blavatsky’nin neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikri dahi yoktu.

“Çok yazık. Bunu onarabilirim ama odun fırını ve pahalı kimyasallar gerekecek.”

“Bana geldiğinde öyleydi,” dedi Eureka.

Blavatsky tel çerçeveli gözlüğünü taktı ve burnunun ucuna kadar indirdi. Kitabın sırtını, ön ve arka kapak içini inceledi. “Annen ne kadar zamandır bu kitabın sahibi?”

“Bilmiyorum. Babamın söylediğine göre Fransa’da bir bitpazarından almış onu.”

“Bir yığın yalan.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Cat.

Blavatsky başını kaldırıp gözlüğünün üzerinden onlara baktı. “Bu bir aile kütüğü. Aile kütükleri olağanüstü derecede alışılmadık koşullar olmadığı sürece ailenin birbirini izleyen üyelerinde kalır. Hatta bu koşullarda bile bu tür bir kitabın onu bir bitpazarında satabilecek birilerinin eline düşmesi imkânsıza yakındır.” Eliyle hafif hafif vurdu kitabın kapağına. “Takas eşyası olmaya uygun bir şey değil bu.”

Madam Blavatsky gözlerini kapadı ve başını sol omzunun

üzerinden kuş kafesine doğru çevirdi, sanki muhabbet kuşlarının şarkısını dinliyordu. Gözlerini açtığı anda, doğrudan Eureka'nın gözlerine baktı. "Annenin öldüğünü söylüyorsun. Peki o zaman ona duyduğun umutsuz sevgi de neyin nesi? Ölüm-süzlüğe giden daha hızlı bir yol var mı?"

Eureka'nın genzi yandı. "Bu kitap ailem tarafından muhafaza ediliyor olsaydı haberim olurdu. Büyükbabam ve büyükbabam sır saklamazdı. Ben bu kitabı miras olarak alırken annemin kız kardeşi de erkek kardeşi de oradaydı." Beau Dayi'nin Diana'nın kitabı okuduğuna dair anlattığı hikâyeye geldi aklına. "Bu konuda çok az şey biliyorlardı."

"Belki de annenin ebeveynlerinden gelmiyordur," dedi Madam Blavatsky. "Belki de onu uzak bir kuzen aracılığıyla bulmuştur, sevilen bir haladan mesela. Annenin ismi neydi? Diana olabilir mi?"

"Nereden bildiniz bunu?"

Blavatsky gözlerini kapadı, başını sağ tarafa, bir başka kafese doğru çevirdi. İçindeki altı muhabbet kuşu kafesin Blavatsky'ye en yakın kenarına üşüştü. Yüksek, anlaşılması güç, her bir sesin birbirinden net bir şekilde ayırt edilebildiği bir şekilde öttüler. Blavatsky kıkırdadı. "Evet, evet," diye mırıldandı kendi kendine. Sonra öksürdü ve kitaba baktı, arka kapak içinin alt köşesini gösterdi. Eureka farklı tonlarda solmuş yazılı sembollere dik dik baktı.

"Bu, kitabın daha önceki sahiplerinin isim listesi. Senin de görebileceğin gibi birçok isim var. En son sırada Diana yazıyor." Madam Blavatsky gözlerini kısarak Eureka'nın annesinin isminden önce gelen sembollere baktı. "Annene bu kitap Niobe isimli birinden miras kalmış... Niobe ise Byblis isimli birinden almış bu kitabı. Bu kadınları tanıyor musun?"

Eureka başını iki yana sallarken Cat oturduğu yerde doğruldu. "Siz bunu okuyabiliyorsunuz."

Blavatsky, Cat'i duymazdan geldi. "İsmi listenin sonuna işleyebilirim, madem kütük artık senin. Extra bir ücret de istemem."

"Evet," dedi Eureka hafifçe. "Lütfen. Bu..."

"Eureka." Madam Blavatsky gülümsedi, keçeli bir kalem aldı ve sayfanın üzerine birkaç tuhaf sembol karaladı.

Eureka gözlerini dikip baktı bu şaşkınlık verici dilde yazılmış ismine. "Siz nasıl..."

"Eski Magdalenya yazısına benziyor," dedi Blavatsky. "Gerçi farklılıklar da var. Sesli harfler yok. Heceleme bir hayli saçma!"

"Magdalenya?" Cat, Eureka'ya baktı, o da böyle bir şey duymamıştı.

"Çok eski," dedi Blavatsky. "Fransa'nın güneyindeki tarih öncesi mağaralarda bulundu. Magdalenya dilinin kız kardeşi sayılmaz bu ama ikinci dereceden kuzeni denebilir. Dillerin karmaşık soy ağaçları vardır, bilirsiniz - dışarıdan evlilikler, üvey evlatlar, hatta piçler. Dillerin tarihinde sayısız skandal yaşanmıştır, birçok cinayet, bir yığın ensest."

"Dinliyorum," dedi Cat.

"Böyle bir metine nadiren rastlanır." Madam Blavatsky ince kaşını kaşdı. "Tercüme etmek kolay olmayacak."

Eureka'nın boynunun arkasında sıcak bir karıncalanma oldu. Mutlu muydu yoksa korkuyor muydu bilmiyordu, tek bildiği, anlaması gereken bir konuda bu kadının anahtar rol oynayacağıydı.

"Tehlikeli de olabilir," diye devam etti Blavatsky sözlerine. "Bilgi güçtür, güç yozlaştırır. Yozlaşma utanç ve yıkım getirir

beraberinde. Cehalet de mutluluk değildir belki ama utanç içinde sürdürülecek bir hayata tercih edilebilir. Aynı fikirde misin?”

“Emin değilim.” Eureka, Diana’nın Madam Blavatsky’den hoşlanabileceğini hissetti. Bu kadına güvenebilirdi o. “Galiba, sonuçlarını umursamadan, hakikati bilmeyi tercih ederdim.”

“O halde bileceksin,” dedi Blavatsky, gizemli bir tebessümle.

Cat öne doğru eğildi ve kadının masasının kenarlarını sıkıca tuttu. “En uygun fiyatı istiyoruz. Yalan dolan yok.”

“Görüyorum ki işletme müdürünü de yanında getirmişsin.” Blavatsky kıkır kıkır güldü, sonra derin bir nefes aldı ve Cat’in talebi üzerine düşünüp taşındı. “Bu hacimde ve karmaşıklıkta bir şey... Yaşlı bir kadın için büyük bir külfet olacak.”

Cat elini kaldırdı. “Sadede gelelim bayan.”

“Sayfası on dolar.”

“Beş veririz,” dedi Eureka.

“Sekiz.” Blavatsky parlak kırmızı dudaklarının arasına bir başka sigara yerleştirdi, bu ritüelden hoşlandığı belliydi.

“Yedi buçuk.” Cat parmaklarını şaklattı. “Ve buna sayfalar-daki hasarı gidermek için gerekli kimyasallar da dahil.”

“Benim yapabileceklerimi yapabilecek başka birini bulamazsın. Sayfasına yüz dolar bile isteyebilirdim!” Blavatsky soluk bir mendille gözlerini kuruladı, Eureka’yı süzerek. “Ama haddinden fazla pazarlıkçı görünüyorsun, sandığından daha fazla yardım alacak olmana rağmen. Bunu bil.” Sustu. “Yedi buçuk, adil bir fiyat. Anlaştık.”

“Ne olacak şimdi?” diye sordu Eureka. Kulağı çınlıyordu. Ovaladığında, kuşların şarkısı sol kulağına bir an için daha net geliyormuş gibi oldu. İmkânsız. Başını iki yana salladı ve Madam Blavatsky’nin bunu fark ettiğini hissetti.

Kadın kuşlara doğru başını salladı. “Onun seni çok uzun bir zamandır izlemekte olduğunu söylüyorlar bana.”

“Kimin?” Cat odanın sağına soluna bakındı.

“O biliyor.” Madam Blavatsky, Eureka’ya gülümsedi.

Eureka fısıldadı. “Ander mi?”

“Şşş...” Madam Blavatsky bir kumru gibi öttü. “Muhabbet kuşlarımın şarkısı cesur ve hayırlıdır, Eureka. Henüz anlayamadığın şeylere canını sıkma.” Aniden sandalyesini döndürüp bilgisayarıyla yüz yüze geldi. “Çevirdiğim sayfaları sana parça parça e-posta ile göndereceğim, yanında seni Square’deki hesap numarama yönlendirecek bir linkle, ödeme için.”

“Teşekkürler.” Eureka e-posta adresini karaladığı kâğıdı Cat’e uzattı, böylece arkadaşı da kendi adresini ekleyebilirdi.

“Komik, değil mi?” dedi Cat, kâğıdı Madam Blavatsky’ye uzatırken. “Bu kadar antik bir şeyin çevirisini e-postayla göndermek?”

Madam Blavatsky sulu gözlerini devirdi. “Sizin ilerleme dediğiniz şey, eski zaman efendilerinin hepsini utandırır. Onların meziyetleri bizimkileri fersah fersah aşardı. Onların başardıklarının bin yıl gerisindeyiz biz.” Bir çekmece açıp içinden bir torba kesilmiş küçük havuç çıkardı, bunlardan birini kırıp ikiye böldü ve masanın üzerindeki şekerlemelerinden uyanan iki kamplumbağa arasında paylaştırdı. “Hadi, Gilda,” diye seslendi. “Hadi, Brunhilda. Güzellerim benim.” Kızlarına doğru eğildi. “Bu kitap siberuzaydan çok çok çok daha heyecan verici buluşları anlatacak.” Gözlüğünü tekrar burnunun üzerine kaydırıp ve kapıyı işaret etti. “Pekâlâ, iyi geceler. Dikkat edin de çıkışta kaplumbağalar sizi ısırmasın.”

Cat eşyalarını toplarken, Eureka sallanarak kalktı kanepeden. Durdu, masanın üzerindeki kitaba baktı. Annesinin bu

durumda ne yapacağını düşündü. Diana hayatını içgüdülerine güvenerek yaşamıştı. Eureka, onun bıraktığı mirasın anlamını öğrenmek istiyorsa, Madam Blavatsky'ye güvenmek zorundaydı. Kitabı arkasında bırakmak zorundaydı. Ve hiç kolay değildi bu.

"Eureka?" Madam Blavatsky işaret parmağını havaya kaldırdı. "Creon'a ne söylediklerini biliyordur herhalde?"

Eureka başını iki yana salladı. "Creon?"

"*Acı çekmek, bilgeliğin hocasıdır.* Düşün bunu..." Soluklandı. "Nasıl bir yol üzerinde olduğunu."

"Bir yolun mu üzerindeyim?" dedi Eureka.

"Çevirinizi dört gözle bekleyeceğiz," dedi Cat, çok daha sakin bir ses tonuyla.

"Hemen başlayabilirim ya da başlamayabilirim. Ama beni sıkıştırmayın. Burada çalışıyorum." Masasını gösterdi. "Yukarıda yaşıyorum." Başparmağını hızlı bir şekilde tavana yöneltti. "Ve özel hayatımı korurum. Çeviri, zaman ve pozitif titreşimler gerektirir." Pencereden dışarı baktı. "Bu iyi bir twitter mesajı olurdu. Bunu twitter'a yazmalıyım."

"Madam Blavatsky," dedi Eureka, atölyenin kapısından dışarı adımını atarken. "Kitabımın bir başlığı var mı?"

Madam Blavatsky uzaklaşmış gibi görünüyordu. Eureka'ya bakmadan, çok hafif bir ses tonuyla konuştu: "Ona Aşk Kitabı derler."

Kimden: savvyblavy@gmail.com

Kime: reka96runs@gmail.com

Cc: catatoniaestes@gmail.com

Tarih: 6 Ekim 2013, Pazar, 01:30

Konu: ilk salvo

Sevgili Eureka,

Saatler süren derin bir yoğunlaşma sayesinde aşağıdaki çeviriyi yaptım. Düzyazıya çevirmek gibi bir şeye cüret etmekten uzak durmaya, sadece okumanı kolaylaştırmak için içeriği su kadar berrak hale getirmeye çalıştım. Umarım beklentilerini karşılar...

Doğduğum o sırta kadem basmış adada, Selene derlerdi bana. Bu benim aşk kitabımdır.

Benimki yıkıcı bir tutkunun masalı. Gerçek olup olmadığını merak edebilirsiniz ama bütün gerçek şeyler tartışmalıdır. Kendilerine hayal kurma - inanma - izni verenler benim hikâyemde kefareti bulabilirler.

En baştan başlamak zorundayız, uzun zaman önce varlığı son bulmuş bir yerden. Sona ereceğimiz yerden... Ah kim bilebilir ki o son kelime yazılıncaya kadar sona ermeyi. O son kelimeyle her şey değişebilir.

Başlangıçta ada, Herkül'ün Sütunları'nın ötesinde, Atlantik'te bir başına duruyordu. Ben dağlarda yetiştim, büyüye sadık kalınan yerlerde. Gözüm her gün o çok aşağılardaki güneş alacalı vadide bir elmas gibi parıldayan güzel saraya dalaradı. Efsaneler hayret uyandırıcı bir mimariye sahip bir şehirden bahsederdi... Tek boynuzlu atları kuşatan şelalelerden ve şatonun fildişi duvarlarının içinde olgunlaşan ikiz prenslerden.

Büyük prensin, müstakbel kralın adı Atlas'tı. Yürekli biri olarak bilinirdi - ve amberçiçeği sütünü tercih ettiği için asla bir güreş müsabakasından kaçmadığı. Küçük prens ise tam bir gizemdi, nadiren görülür ya da duyulurdu. Leander derlerdi ona ve küçük yaşlardan itibaren kralın bütün dünyaya yayılmış birçok kolonisine deniz yoluyla seyahat etme tutkusu vardı.

Prens Atlas'ın kendilerini gümüş bir ata bindirip götürdüğü

ve kraliçesi yaptığı rüyalarını tüm canlılığıyla aktaran başka dağ kızlarını dinlemiştim. Ama ben bir çocukken, bilincimin gelişmelerinde uyurdu prens. Şimdi bildiklerimi o zamanlar bilseydim, hayal gücüm dünyalarımız çarpışmadan önce ona âşık olmama izin verebilirdi. O şekilde her şey daha kolay olurdu.

Genç bir kızken, adamızın büyülü, ağaçlıklı sınırının dışındaki hiçlik burnumda tüterdi. Büyücü kadınlar, telepatikler, bebekliklerinde perilerce aileleri değiştirilmiş olanlar ve simyacılarından oluşan akrabalarım kadar ilgimi çekmezdi hiçbir şey. Atölyelerinde oradan oraya uçuşup durur - kudretleri, dünyayı gerçekte döndüren şey olduğunu söylemekten hiç bıkmadıkları küçük insan kıskançlıklarını nadiren aşan - dedikoducadıları dışında hepsine çiraklık yapardım. Atalarımın akıl almaz efsaneleriyle doluydum. En sevdiğim öykü, zihnini okyanus ötesine yönelterek Minoslu erkek ve kadınların bedenlerine yerleşebilen bir amcamla ilgili olardı. Onun çılgın maceraları tadına doyum olmaz bir etki bırakırdı. O günlerde skandalın tadı hoşuma giderdi.

Rüzgârlar söylentileri saraydan dağlara sürüklediğinde ben on altı yaşındaydım. Kuşlar kralın tuhaf bir hastalığa yakalandığını söylüyorlar, Prens Atlas'ın babasını tedavi edebilecek olanlara cömert bağışlar vaat ettiğini şakıyorlardı.

Sarayın eşliğinden geçmeyi bile hayal etmemiştim ama bir keresinde çok güçlü bir yerel şifalı ot kullanarak babamın hummasını tedavi etmiştim. Ve böylece, küçülen bir ayın altında, kemerimden sallanan bir torba artemis lapasıyla, aşağı doğru yaklaşık kırk kilometre yol katederek saraya gittim.

Sözde şifacılar sarayın dışında beş kilometrelik bir kuyruk oluşturmuştu. Sıranın en sonunda yerimi aldım. Sihirbazlar birer birer içeri alındılar, kızgın ve mahcup halde birer birer dışarı çıktılar. Tam önümde sadece on kişi kalmıştı ki sarayın kapıları

kapandı. Bacalardan kıvrıla kıvrıla yükselen siyah duman, kralın öldüğünü haber veriyordu.

Kederle evimin yolunu tutarken şehirden ağıtlar yükseldi. Yolu yarılamıştım ki ağaçlık bir vadide bir başımayken, ılık saçan bir nehre doğru eğilmiş aşağı yukarı benim yaşımda bir çocuğa rastladım. Beyaz nergislerle kaplı alanda diz çökmüştü ve kendi düşüncelerine öylesine dalıp gitmişti ki başka bir diyarda gibi görünüyordu. Ağladığını görünce omzuna dokundum.

“Yaralı mısınız efendim?”

Bana döndüğünde, gözlerindeki keder kahrediciydi. Kuşların dilini nasıl biliyorsam öyle anladım bunu: En değerli şeyini kaybetmişti.

Elimdeki lapayı sundum ona. “Babanızı kurtarabilmiş olmayı çok isterdim.”

Ağlayarak üzerime atıldı. “Beni hâlâ kurtarabilirsin.”

Geri kalanı yolda, Eureka. Bekle.

Öpücükle mühürlendi.

Madam B, Gilda ve Brunhilda

GÖLGE

Salı demek, Dr.Landry ile bir başka seans demektir. Terapistin New Iberia'daki ofisi Eureka'nın yeni tamirden çıkmış Jep'iyile gitmek istediği en son yerdi, fakat o sabahki kahvaltıya hâkim olan buz gibi havada Rhoda o alışılmış ruh donduran dizesiyle bütün tartışmaya son vermişti:

Benim evimde yaşadığın sürece benim kurallarına uyacaksın.

Rhoda - kendisi bir toplantıdayken, başı belaya girerse araması için - üniversitedeki üç asistanının telefon numaralarından oluşan bir liste verdi Eureka'ya ve arabanın anahtarlarını uzatırken artık daha fazla riske girmeyeceklerini söyledi. Babasının eşi, muhtemelen *seni seviyorum* sözünün bile kulağa tehditkâr gelmesini sağlayabilirdi - tabii Eureka onun bu özel tehdidini almış falan değildi.

Direksiyon başına geri dönmenin gerginliği vardı Eureka-

ka'nın üzerinde. Aşırı korunmacı bir sürücüye dönüşmüştü - arabalar arasında üç saniye mesafesini sayıyor, dönmeden iki kilometre önce sinyal lambalarını yakıyordu. Dr. Landry'nin ofisine vardığında omuz kasları düğümlenmiş durumdaydı. Kayın ağacının altına çektiği Magda'nın içinde, tansiyonunu biraz düşürmeye çalışarak bir süre oturdu Eureka.

Saat 15:03'te terapistin kanepesine yığıldı. Yüzüne haftada bir takındığı somurtuk ifadeyi yerleştirdi.

Dr. Landry bir başka bağciksız ayakkabı giymişti. Hiçbir zaman moda uygun olmamış o hantal, portakal rengi topuksuzları çıkardı ayağından.

"Görüşmeyeli neler kaçırdım, anlat bakalım." Dr. Landry oturduğu koltukta çıplak ayaklarını altına aldı. "Son konuşmamızdan bu yana neler oldu?"

Eureka'nın üniforması kaşını yaptı. Seans başlamadan önce çişini yapmış olmayı isterdi. En azından bugün kros yarışına yetişmek için koştura koştura okula dönme zorunluluğu yoktu. Koç bile onu şimdi çoktan gözden çıkarmış olmalıydı. Arabasını yavaş yavaş evine sürebilir, her zamankinden farklı toprak yollara, hayalet çocukların sık kullanmadığı patikalara girebilirdi.

Onu görmezdi, dolayısıyla o da Eureka'yı ağlayacak hale getirmezdi. Ya da gözünün kenarında toplanan yaşı parmağıyla silmezdi. Ya da Eureka'nın içinde yüzmek istediği keşfedilmemiş bir okyanus gibi kokmazdı. Ya da Eureka'nın etrafında, başına gelen tek bir felaketi dahi bilmeyen yegane kişi olmazdı.

Eureka'nın yanakları yanıyordu. Landry başını ona doğru bükte, sanki yüzünün aldığı kırmızı tonların hepsini birer birer not ediyordu. Hayatta olmaz. Eureka, Ander'in görünüşünü - ve görünmeyişini - kendisine saklıyordu. Kahve sehпасı-

nın üzerindeki şekerlerden birine uzandı ve ambalajı yırtarken odadaki ses perdesini de kaldırıverdi.

“Hileli sorulardan biri değildi,” dedi Landry.

Her şey bir hileydi. Eureka zaman geçirmek için kalkülüs kitabını açıp denge teoremiyle boğuşmayı düşündü. Evet, burada olmak zorundaydı ama işbirliği yapmaya mecbur değildi. Ama bu durum Rhoda’nın derhal kulağına giderdi ve Eureka’nın o evde tek bir müttefiki dahi yoktu.

“Pekâlâ.” Eureka şekerini emmeye başladı. “Annemden kalan mirası aldım.” Bu çok da büyük bir zihinsel çaba gerektirmeyen bir terapi yemiydi: Derin bir sembolik anlam, aile tarihi ve terapistlerin karşı koyamayacağı dedikoduya açık bir yenilik.

“Sen belli bir yaşa gelinceye dek baban yönetecek sanırım mirası?”

“Öyle bir şey değil.” Eureka içini çekti, sıkılmış ancak bu tahminden dolayı şaşırılmamıştı. “Bana kalan mirasın herhangi bir parasal değeri olduğundan kuşkuluyum. Annemin sevdiği şeyler sadece.” Beyaz bluzunun altından madalyonu çıkarmak için boynunu saran zinciri çekti.

“Çok güzel bir şey bu.” Dr. Landry öne doğru eğildi ve bu eski püskü parçanın kıymetini takdir ediyormuş pozunu takındı hafifçe. “İçinde resim var mı?”

Evet, içinde bir milyon fatura edilebilir saatin resmi var, diye geçirdi içinden Eureka, içinden kumlar yerine minicik Dr. Landry’lerin aktığı bir kum saati hayal ederek.

“Açılmıyor,” dedi Eureka. “Ama bunu boynundan hiç çıkarmazdı. Kendisinin ilginç bulduğu bir çift arkeolojik obje daha bırakmış bana. Bu kayaya fırtınataşı deniyor.”

Dr. Laundry boş bir ifadeyle başını salladı. “Tüm bunlara senin sahip çıkmanı istediğine göre *bu* sana ne kadar çok sevildiğini hissettirmiş olmalı.”

“Belki de. Ama aynı zamanda inanılmaz kafa karıştırıcılar. Bana antik bir dilde yazılmış eski bir kitap bıraktı. Neyse ki tercüme edebilecek birini buldum.”

Eureka, Madam Blavatsky’nin gönderdiği çeviriyi birkaç kez okumuştı. Hikâye ilginçti - bu konuda Cat’le aynı fikir-delerdi - ama Eureka biraz düş kırıklığına uğramıştı. Gerçeklikten çok uzakmış hissi veriyordu. Diana’yla ne alakası olduğunu da anlamamıştı.

Landry başını iki yana sallayarak somurttu.

“Ne?” Eureka, sesinin yükseldiğinin farkındaydı. Bu, savunmada olduğu anlamına geliyordu. Bundan söz ederek hata yapmıştı. Onun niyeti güvenli ve tarafsız bölgede kalmaktı.

“Annenin niyetini tam olarak asla öğrenemeyeceksin Eureka. Ölümün realitesi bu.”

Ölüm diye bir şey yok... Eureka, Madam Blavatsky’nin terapistin sesini bastıran sesini duydu. *Sadece toplanma ve dağılma.*

“Şu eski kitabı tercüme etme arzun faydasız görünüyor,” dedi Landry. “Annenle yeni bir bağlantı kurmaya umut bağlamak şu sıralar çok acı verici olabilir.”

Acı çekmek, bilgeliğin hocasıdır.

Eureka çoktan o yola girmişti. Bu kitapla Diana arasında, kendisinin sadece şu an için bilmediği o bağlantıyı kuracaktı. Ellerini meşgul tutma ihtiyacıyla bir avuç dolusu mide bulandırıcı şeker aldı. Terapist, henüz özür dilememiş olan Brooks’u andırmaya başlamıştı. Okul koridorlarında iki gündür gergin gergin kaçıyorlardı birbirlerinden.

“Ölüleri rahat bırak,” dedi Landry. “Kendi yaşayan dünyana odaklan.”

Eureka gözünü dikip pencereden dışarıya, kasırga sonrası günlerin tipik rengine, maviye bürünen gökyüzüne baktı. “Ruha iyi gelen bu tavuksuyuna çorba için teşekkürler.”

Bütün terapistlerin budala olduğuna nasıl da ikna olduğu konusunda kulağına mide bulandırıcı bir şeyler vızıldayan Brooks'un sesini duydu. Ama bu seferki gerçekten budalaydı! Brooks'tan özür dilemeyi düşünmüştü, sırf aralarındaki gerilim sona ersin diye. Fakat onu ne zaman görse, etrafı erkek çocuklarıyla örülü oluyordu. Ve Eureka bu zamana dek Brooks'un o çocuklarla hiç takılmadığından emindi. Üstelik Brooks onunla göz göze gelmiş, sonra da etrafındaki çocukları kakhaha krizine sokan müstehcen bir el hareketi yapmıştı. Eureka'nın bambaşka bir şekilde krize girmesine neden olarak.

"Bu kadar masrafa girip kitabı tercüme ettirme işine balıklama dalmadan önce..." dedi Landry. "Hiç değilse avantaj ve dezavantajlarını düşünseydin."

Eureka'nın kafası bu konuda rahattı. Aşk Kitabı'nın çevirisini devam ediyordu. Sonunda bir aşk hikâyesinden başka bir şey çıkmayacak olsa bile *en azından* Diana'yı daha iyi anlamasına yardımcı olma ihtimali vardı. Eureka bir keresinde Diana'ya, babasıyla tanıştığında ne hissettiğini, onunla birlikte olmak istediğini nasıl anladığını sormuştu.

Kurtarılmış olmak gibi bir histi, demişti Diana. Bu ona hikâyedeki prensin Selene'ye söylediklerini hatırlattı: *Beni hâlâ kurtarabilirsin.*

"Carl Jung'un gölge kuramını duymuş muydun daha önce?" diye bir denemede bulundu Landry.

Eureka başını iki yana salladı. "İçimden bir ses duymak üzere olduğumu söylüyor."

"Kuram, hepimizin benliğin inkâr edilmiş boyutlarını da kapsayan bir gölgeye sahip olduğunu söyler. Benim sezgilerime göre senin aşırı mesafeli duruşun, duygusal açıdan elde edilemezliğin, epey somut olduğunu belirtmek zorunda olduğum tedbirliliğin merkezi bir noktadan çıkıyor."

“Başka nereden çıkacaktı ki?”

Landry onu duymazdan geldi. “Belki de duygularını bastırmak zorunda kaldığın bir çocukluk geçirdin. Yeterince uzun bir süre bunu yapan bir kişi, bir de bakar, benliğin o ihmal edilmiş boyutları aniden başka bir yerde ortaya çıkmış. Senin bastırılmış duygularının da hayatını sabote etmesi pekâlâ mümkün.”

“Her şey mümkün,” dedi Eureka. “Bastırılmış duygularıma sıraya geçmelerini öneririm yine de.”

“Çok yaygındır,” dedi Landry. “Çoğunlukla, gölgelerimizin derinliklerine bastırduğumuz o boyutlarımızı açığa çıkara-cak başka insanların arkadaşlıkları peşinde koşarız. Babanla annenin - yani babanla üvey annenin - ilişkisini düşün.”

“Düşünmesem daha iyi.”

Landry içini çekti. “Yüzleşmezsen bu seni narsizm ve yalıtılmışlığa götürür.”

“Bu bir tehdit mi?” diye sordu Eureka.

Landry omzunu silkti. “Daha önce gördüm bunu. Bir tür kişilik bozukluğudur.”

Terapinin kaçınılmaz olarak varacağı noktaydı bu: Bireyle-rin türlere indirgenmesi. Eureka bu duvarların dışında olmayı isterdi. Saate göz attı. Daha sadece yirmi dakikadır buradaydı.

“Benzersiz olmadığını duymak gururunu incitir mi?” diye sordu Landry. “Çünkü bu narsizm semptomudur.”

Eureka’yı anlayan tek kişi denizde yitip gitmişti.

“Zihninin tam şu an nereye gittiğini söyle bana,” dedi Landry.

“St. Lucia’ya.”

“Gitmek mi istiyorsun?”

“Sizinle bir anlaşma yapalım. Ben bir daha asla buraya gel-

meyeyim, siz yine Rhoda'ya seans faturası çıkarın ve kimsenin daha akıllı olmaya ihtiyacı kalmasın.”

Landry'nin sesi sertleşti. “Bu dünyayı bağlanmayı öğrenmezsen, kırk yaşında uyandığında yanında ne bir koca, ne çocuk, ne de kariyer olacak.”

Eureka, karşısındaki koltukta Dr. Landry yerine Madam Blavatsky gibi birinin oturmasını dileyerek ayağa kalktı. Çevirmen kadının merak uyandırıcı yorumları, terapistin dudaklarından şu ana kadar dökülen her türlü sertifikalı boş laftan daha anlayışlı gelmişti ona.

“Annenle baban bir yarım saatin daha parasını ödedi. Sakın o kapıdan çıkayım deme Eureka.”

“Babamın eşi bir yarım saatin daha parasını ödedi,” diye düzeltti Eureka. “Benim annem *Friday Night Fish Dinner*'dir.” Eureka, Landry'nin yanından yürüyüp geçerken, kendi korkunç kelimelerini kusmadan edemedi.

“Hata yapıyorsun.”

“O sizin fikriniz.” Eureka kapıyı açtı. “Ben doğru kararı verdiğimden eminim.”

MAVİ NOTA

“Sence şişman mıyım?” diye sordu Cat, çarşamba günü öğle yemeği kuyruğunda. Eureka hâlâ Brooks’la konuşmamıştı.

Kızarmış domuz pırzolası günüydü: Cat için haftanın gastronomi zirvesi. Ama tepsisinde rengi kahveye çalan dilimlenmiş bir göbek salata öbeği, bir kepçe sakızimsı börtölce ve sağlam bir sıkırm sıcak sos vardı.

“Gözü toprakta bir kişi daha.” Eureka, Cat’in yemeğini işaret etti. “Kelimenin gerçek anlamıyla.” Domuz pırzolası ve sütlü çikolatanın parasını ödemek için kartını kasadan geçirdi. Eureka diyet sohbetlerinden sıkılırdı. Bir mayoyu Cat kadar doldurabilmeyi çok isterdi.

“Şişman olmadığımı biliyorum,” dedi Cat, başdöndürücü masa labirentinin içinde ilerlerken. “Ve belli ki sen de biliyorsun. Ama Rodney biliyor mu?”

“Bilse iyi olur.” Eureka, Cat’ın tepeden bakarak havadan öpücük gönderdiği ikinci sınıf kros takımı kızlarının bakışlarını savuşturdu. “Bir şey mi söyledi bu konuda? Ya da söylediye, umrunda mı?”

Eureka bunu söylediğine pişman oldu. Cat’i kıskanmak istemezdi. Diyet, erkeklerle çıkma ve sınıftaki diğer çocuklar hakkında dedikodu sohbetleriyle mest olan bir en iyi arkadaş olmak isterdi. Oysa o tatsız ve sıkıcıydı. Üstelik Landry’nin ofisinden zamanı dolmadan çıkmış olması nedeniyle bir gece önce Rhoda tarafından neredeyse kemikleri sıyrılmış olmanın hırpalanmışlığı içindeydi. Rhoda o kadar öfkeliydi ki - şu an ufukta olan ve Eureka’yı hop oturtup hop kaldıran - yeterince etkili bir ceza bile düşünememişti.

“Hayır, öyle bir şey değil.” Cat, son sınıf kros takımının kafeteryanın geri kalanından daha içeride kalan pencere yanındaki bir cumbaya kurulu masasına göz attı. Theresa Leigh ve Mary Monteau’nun oturduğu onlara bitişik siyah metal bank üzerinde iki boş yer vardı. Kızlar Cat’e el salladılar, Eureka’ya ise çekingen bir tebessüm gönderdiler.

Eureka bu yıl okula geri döndüğü günden bu yana öğle yemeklerini Cat’le birlikte dışarıda, avludaki dev ceviz ağacının altında yiyordu. Yemek yiyen, şakalar yapan, tartışan, bağış toplamaya çalıştıkları kim bilir hangi kilisenin okul gezisi için süprüntüler satan onca öğrencinin kakafonisi, hastaneden güç bela çıkmış olan Eureka’ya aşırı fazla geliyordu. Cat hiçbir zaman içerideki aksiyonu kaçırmakla ilgili şikâyet etmemişi, fakat bugün, Eureka arka kapıya doğru yürürken irkilip geri çekildi. Hava soğuk ve rüzgârlıydı, Cat ise Evangeline formasının ekose etek seçeneğini çorapsız giymeyi tercih etmişti.

“Bugün içeride yesek, olmaz mı?” Cat başıyla kros takımı

masasındaki boş yerleri işaret etti. "Donmuş kedi gibi olurum dışarıda."

"Sorun değil." Eureka, bankta Cat'in karşısına otururken, kendisine ölüm cezası gibi gelse de Theresa ve Mary'ye merhaba dedi, sonra da bütün masa gözlerini dikip ona bakmıyormuş gibi yaptı.

"Rodney kilom hakkında açıkça bir şey söylemiş değil." Cat bir parça salatayı sıcak sos göletinin etrafında döndürdü. "Ama bir deri bir kemik erkeğimden daha kilolu olduğumu düşünmek, sürekli diken üstünde oturmama neden oluyor. Bilirsin bu meseleleri... Yani gerçekten hoşlandığın birinin olası eleştirilerini önceden tahmin edersin. Benimle ilgili bir şey eninde sonunda onu rahatsız edecek, mesela..."

"Şikâyet listesinin ne kadar uzun olacağı gibi mi?" Eureka gözünü Cat'in tepsisine dikmişti. Önce bacak bacak üzerine attı, sonra Brooks'u düşünerek bu tavrından vazgeçti.

"Mesela şu senin gizemli çocuk," dedi Cat.

Eureka saçındaki tokayı çekip çıkardı, sonra da saçlarını geriye atıp biraz öncekinin aynısı bir topuz yaptı. Yüzünün kıpkırmızı olduğunu biliyordu. "Ander."

"Kızarıyorsun."

"Hayır." Eureka acı biber sosunu, artık hiçbir açlık hissetmediği yemeğinin üzerinde şiddetli bir şekilde salladı. Şimdi sadece bir şeyleri boğmaya ihtiyacı vardı. "Onu bir daha asla görmeyeceğim."

"Dönecek. Erkekler böyledir." Cat ağzındaki salatayı yavaş yavaş çiğnedi, sonra da Eureka'nın domuz pirzolasından iri bir parça yürütmek için uzandı. Onun diyetleri birer deneme olurdu ve bu seferki de - neyse ki - sona ermişti. "Tamam, o zaman, Brooks'u ele alalım. Sen onunla çıkarken..."

Eureka eliyle işaret ederek onu susturdu. “Terapistimi bırakmamın bir nedeni var. Brooks’la beşinci sınıfta yaşadığım ilişkiyi yeniden ısıtmaya hazır değilim.”

“Siz hâlâ öpüşüp barışmadınız mı?”

Eureka az daha ağzındaki sütlü çikolatayı dışarı püskürtüyordu. En eski arkadaşıyla ilişkisinin sonunu getirmiş gibi görünen o öpüşmeden Cat’e bahsetmemişti. Eureka ile Brooks şimdi neredeyse birbirlerinin yüzüne bakamıyorlardı.

“Hâlâ kavgalıyız, kastettiğin buysa.”

Brooks’la bütün bir Latince dersi boyunca aynı sınıfta dip dibe oturmuşlar, sandalyeleri o tıksık tıksık dil laboratuvarında birbirine çarpmış, ama göz teması bile kurmamışlardı. Odaklanma gerektirirdi bu - Brooks en az üç kez Bay Piscidia’nın göğsündeki gümüş kıl ormanını konu alan taklitler yapardı.

“Onun sorunu ne?” diye sordu Cat. “Odunkafadan pişmana dönüşü genelde daha hızlı olurdu. Koskoca bir üç gün geçti aradan.”

“Neredeyse dört olacak,” dedi Eureka. Masadaki diğer kızların sohbeti dinlemek için başlarını çevirdiğini fark etti. Sesini alçalttı. “Belki de sorun onda değildir. Belki bendedir.” Çatalıyla kirli pilavını tabağının kenarına itti. “Bencil, burnu büyük, eleştiren, çıkarıcı, anlayışsız...”

“Eureka.”

Eureka, kalın bir sesin kendisine seslenmesiyle, kukla ipleriyle çekiliyormuşçasına omuzlarını dikleştirdi. Brooks masanın başında dikilmiş, onları seyrediyordu. Saçları alına dökülmüş, gözlerini perdeliyordu. Tişörtü omuzlarına dar geliyor, bu da rahatsız edici derecede seksi görünmesine neden oluyordu. Ergenlik dönemine erken girmişti ve yaşıtı diğer çocuklardan daha uzundu ama gelişimi birinci sınıf yılların-

da durmuştu. İkinci bir büyüme atağı mı geçiriyordu acaba? Farklı görünüyordu ve bu sadece daha uzun ve daha kaslı olmasından ibaret değildi. Masadaki on iki kız birden sohbeti kesip ona bakıyor olsa da Brooks öylece çıkıp yanlarına gelmiş olmaktan dolayı utanmış görünmüyordu.

Onun öğle yemeği saati değildi. Dördüncü teneffüste ofis asistanı olması gerekiyordu ve Eureka onun elinde herhangi bir not falan da görmüyordu. Ne yapıyordu burada?

“Özür dilerim,” dedi. “Bir avokadonun içinde kaldım da.”

Cat alnına vurdu. “Yuh sana, Brooks, böyle mi özür diliyorsun?”

Eureka dudaklarının hafif bir tebessümle kıvrıldığını hissetti. Bir keresinde, bundan bir yıl önce, Eureka ile Brooks okuldan sonra televizyon seyrederek, babasının telefondaki konuşmasına kulak misafiri olmuşlar ve kendisine ulaşamadığı için özür dilediğini duymuşlardı. İkizler ise *incommunicado* kelimesini yanlış anlamışlar ve koşa koşa Eureka’nın yanına gelip babalarının neden bir avokadonun içinde kaldığını sormuşlardı.

“Son derece berbat geçmiş olmalı,” demişti Brooks ve bu efsane böyle doğmuştu.

Şimdi, bu şakayı tamamlayarak sessizliğe son verip verme kararı Eureka’ya kalmıştı. Masadaki bütün kızlar onu izliyordu. Eureka, onlardan ikisinin Brooks’a abayı yaktığının farkındaydı. Utanç verici olacaktı bu ama paylaşılan tarihin gücünü reddedemezdi.

Derin bir nefes aldı. “Bu birkaç gün son derece berbat geçmiş olmalı.”

Cat sızlandı. “Sizin kendinize ait bir gezegene ihtiyacınız var.”

Brooks sırtıttı ve çenesini masanın kenarına yaslayarak dizlerinin üzerine çöktü.

“Öğle yemeği arası sadece otuz beş dakika, Brooks,” dedi Cat. “Sarf ettiğin onca saçma laf için dilemen gereken özürlerle yetecek kadar uzun bir süre değil. Acaba insan soyunun ömrü bütün o zırvalar için özür dilemene yeterli...”

“Cat,” dedi Eureka. “Biz hallederiz.”

“Başka bir yere gidip konuşmak ister misin?” dedi Brooks.

Eureka başıyla onayladı. Masadan kalkarken çantasını kapı ve tepsisini Cat’e doğru kaydırды. “Benim pirzolanı bitir, sahipsizdir.”

Masa labirentinin içinde Brooks’u takip ederken, kavgaları ve öpüşmeleri hakkında onun kimseye bir şey anlatıp anlatmadığını merak ediyordu. Yol ikisinin yan yana yürüyebileceği genişliğe ulaşır ulaşmaz, Brooks onun yanına geçti. Elini Eureka’nın sırtına koydu. Eureka ondan ne istediğinden emin değildi ama sırtındaki el kendisini iyi hissetmesine neden oluyordu.

Maya Cayce’in hangi teneffüste öğle yemeğine çıkacağını bilmiyordu ama bunun şimdi olmasını ve kızın onları kafeteryadan birlikte çıkarken görmesini diliyordu.

Portakal renkli çift kanatlı kapıları itip geçtiler ve boş koridora indiler. Ayak sesleri muşamba zeminde yankılanıyordu. Brooks’un muhtemelen ödül vitrini önünde durmak gibi bir niyeti yoktu ama Eureka camekândaki yansımaya bakmaktan kendini alamadı. O an camın arkasında takımının geçen yıl kazandığı o kocaman kros kupasını gördü. Hemen yanında, birinciliği Manor’a kaptırdıkları iki yıl öncesinin biraz daha küçük ebatlardaki ikincilik kupası duruyordu. Eureka artık ayrılmış olduğu takımını düşünmek istemiyordu ya da

rakiplerini - ya da onlardan biri olduğu yalanını söyleyen o çocuğu.

“Hadi dışarı çıkalım.” Brooks onu takip etsin diye başını aniden çevirdi. “Daha yalnız kalabileceğimiz bir yere gidelim.”

Taş döşeli iç bahçe, sınıfları, cam duvarlı yönetim merkezinden ayırıyordu. Bahçenin üç tarafı, kalın bir yosun tabakasıyla kaplı devasa bir ceviz ağacının etrafına inşa edilmiş binalarla çevriliydi. Cevizlerin çimleri yorgan gibi kaplayan çürümüş kabukları, Eureka’ya çocukken büyükbabasının çiftliğinde Brooks’la birlikte tırmadıkları ceviz dallarını hatırlatan yoğun bir koku yayıyordu. Arkalarında, mor sümbül sarmaşıkları, Bando Salonu boyunca kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Sinek kuşları o çiçekten bu çiçeğe ok gibi fırlıyor, nektar örnekleri topluyordu.

Soğuk bir hava kitlesi yaklaşıyordu. Hava Eureka’nın okula gitmek için evden çıktığı sabah saatlerinden daha keskindi. Eureka yeşil yün hırkasını sıkı sıkı omuzlarına doladı. Brooks’la birlikte sırtlarını ağacın pürüzlü gövdesine yasladılar ve sanki hoş bir manzaranın uçsuz bucaksız genişliğine bakıyormuş gibi otoparkı seyrettiler.

Brooks bir şey söylemedi. Yosunlu gölgeliğin altına yayılan güneş ışığında dikkatle Eureka’yı izledi. Dik bakışları, Ander’in kamyonetinde, evine geldiğinde, hatta Bay Fontenot’un ofisinin dışında Eureka’ya yönelttiği bakışlar kadar yoğundu. Eureka o gün Ander’i son kez görmüştü ve *şimdi* Brooks sanki o nefret ettiği çocuğun kişiliğine bürünme rolünü üstleniyor gibiydi.

“Geçen gün iğrençtim,” dedi Brooks.

“Evet, öyleydin.”

Bu yanıt Brooks’u güldürdü.

“O lafları söylemen tam bir iğrençlikti - haklı olsan bile.” Eureka ona doğru sokuldu, omzu ağacın gövdesine yükledi. Gözleri Brooks’un alt dudaklarını buldu ve orada kaldı. Onu öpmüş olduğuna inanamıyordu. Bir kere de değil, birkaç kez. Bunu düşünmek tüm bedeninde bir uğultuya sebep oldu.

Şimdi de Brooks’u öpmek istiyordu ama *bu* geçen sefer başlarını derde sokmuştu. Bu nedenle bakışlarını ayaklarına indirdi, yarım yamalak çimlerin her bir tarafına saçılmış ceviz kabuklarına dikti gözlerini.

“Geçen gün söylediklerimde dürüst değildim,” dedi Brooks. “Onlar seninle ilgili değil, benimle ilgili şeylerdi. Öfkem bir kılıftı.”

Eureka, erkekler sorunun kendilerinde olduğunu söylediğinde, gözlerini devirmesi gerektiğini bilirdi. Ama bu açıklamanın doğru olduğunu da bilirdi - erkekler bunu bilme bile. O nedenle Brooks’un devam etmesine izin verdi.

“Uzun bir süredir sana karşı hislerim vardı.” Hiç kem küm etmeden söyledi bu sözleri, *eee* ya da *şey* ya da *yani* falan demeden. Sözcükler ağzından çıkar çıkar çıkmaz, onları geri almak ister gibi de görünmedi. Eureka’nın bakışlarını yakaladı ve karşılık vermesini bekledi.

Hafif bir rüzgâr avludan esip geçti ve Eureka o an düşebileceğini düşündü. Diana’nın uçup gitmemiş olmalarına inanmadığı kadar rüzgârlı olduğunu söylediği Himalayalar geldi aklına. Eureka da o kadar sağlam olmak istedi.

Brooks’un o sözleri bu kadar kolay sarf etmiş olmasına şaşırmişti. Genelde birbirlerine karşı samimi davranırlardı ama bu tür meseleleri o güne kadar hiç konuşmamışlardı. Çekicilik. Hisler. Birbirine karşı. Birine söylenebilecek en yoğun sözleri dile getirirken nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu?

Eureka bu sözleri kendisinin söylediğini, ne kadar gergin olabileceğini hayal etti. Ama bunu kafasında canlandırırken komik bir şey oldu: Karşısında dikilen çocuk Brooks değildi. Ander'di. Gece yatağında uzanırken düşündüğü çocuktu karşısındaki... Türkuvaz gözleri kendisine dünyanın en dingin ve nefes kesici şalesinin içine yuvarlanıyormuş hissi veren çocuk.

Eureka ve Brooks ise öyle değildi. Geçen gün öyleymiş gibi yapmaya çalışırken ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı. Belki de Brooks onu öptükten sonra ondan hoşlandığını söylemek zorunda kalmış, o öpücük hiçbir anlama gelmiyormuş gibi davranırsa Eureka'nın allak bullak olacağını sanmıştı.

Eureka, Himalayalar'ı canlandırdı gözünde, düşmeyeceğini söyledi kendisine. "Benimle barışmak için bunları söylemek zorunda değilsin. Yeniden arkadaş olabiliriz."

"Bana inanmıyorsun." Brooks nefesini dışarı verdi ve Eureka'nın anlayamadığı bir şeyler mırıldanarak yere baktı. "Haklısın. Belki de en iyisi beklemek. O kadar uzun bir zamandır bekliyorum ki zaten, bir sonsuzluğun daha lafı mı olur?"

"Neyi bekliyorsun?" Eureka başını iki yana salladı. "Brooks, o öpüşme..."

"Bir mavi notaydı," dedi Brooks ve Eureka onun ne demek istediğini neredeyse tam olarak anladı.

Teknik olarak belli bir ses tümüyle yanlış, akordsuz olabilirdi. Ama mavi notayı bulduğunuzda - Eureka bunu kendi kendine gitar öğrenmek için izlediği YouTube'daki blues videolarından biliyordu - her şey şaşırtıcı bir şekilde düzgün giderdi.

"Bundan o berbat caz metaforuyla mı kaçmaya çalışıyorsun gerçekten?" diyerek alay etti Eureka çünkü o öpüşmenin

kendisi yanlış değildi. O öpücüğü tarif etmek için *harikulade* sözcüğü bile kullanılabılırdi. Öpüşmeyi bir hata haline getiren onlardı. Öte tarafına geçmiş oldukları çizgiydi.

“Sana karşı hissettiklerimi bana karşı hissetmiyor oluşuna alıştım ben,” dedi Brooks. “Cumartesi günü, inanamadım, senin...”

Dur, demek istedi Eureka. Konuşmaya devam ederse ona inanmaya başlayacak ve bir kez daha öpüşmeleri gerektiğine karar verecekti.

“Sonra bu zamana kadar nerelerdeydin esprisini yaptın... Ben seni sonsuza kadar öpmek istiyorken. Koptum.”

“Her şeyi ben berbat ettim yani.”

“Ben de o kadar sert bir tepki vermemeliydim,” dedi Brooks. Bando Salonu’ndan gelen saksafon notaları uçtu bahçede. “Seni incittim mi?”

“Toparlarım. İkimiz de, değil mi?”

“Umarım seni ağlatmamışımdır.”

Eureka gözlerini kısarak ona baktı. Gerçeği söylemek gerekirse, onun arabayla gidişini izlerken, biraz huzur bulmak için Maya Caycê’in evine yöneldiğini düşünerek ağlamanın eşiğine gelmişti.

“Evet?” diye tekrar sordu Brooks. “Ağladın mı?”

“Kendinle övünme,” diye söylendi Eureka.

“Çok ileri gittiğimden endişelendim.” Brooks duraksadı. “Gözyaşı yok. Sevindim.”

Eureka omzunu silkti.

“Eureka.” Brooks beklenmedik bir şekilde sarıldı ona. Vücudu, rüzgârın aksine sıcaktı ama Eureka nefes alamıyordu. “Kendini bırakıp bir ağlayabilsen her şey yoluna girerdi, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Benim ailemde herkes milliyetçi reklamlarda bile gözyaşı döker. Sen, annen öldüğü zaman bile ağlamadın.”

Eureka avuçlarını Brooks’un göğsüne dayayıp onu geri itti. “Bunun bizimle ne ilgisi var?”

“Kırılğanlık dünyadaki en kötü şey değil. Senin bir destek sistemin var. Bana güvenebilirsin. Başını yaslayacak bir omuza, kâğıt mendilleri eline tutuşturacak birine ihtiyacın varsa, ben buradayım.”

“Taştan yapılmadım ben.” Yine savunmaya geçmişti. “Ağlarım.”

“Hayır, ağlamazsın.”

“Geçen hafta ağladım.”

Brooks şoke olmuş gibiydi. “Neden?”

“Ağlamamı mı istiyorsun?”

Brooks’un gözlerinde soğuk bir ifade belirdi. “Arabana çarptıkları zaman mı? Benim için ağlamayacağını bilmem gerekirdi.”

Brooks’un dik bakışları Eureka’yı kıpırdıyamaz hale getiriyor, klostrofobik bir etki yaratıyordu üzerinde. Onu öpme arzusu sönerken saatine göz attı. “Zil çalmak üzere.”

“Daha on dakika var.” Duraksadı. “Biz... Arkadaşız, değil mi?”

Eureka güldü. “Elbette arkadaşız.”

“Yani, sadece arkadaş mıyız?”

Eureka sağ kulağını ovuşturdu. Ona bakmak zor geliyordu. “Bilmiyorum. Bak, bir sonraki derse Altmış Dördüncü Sone sunumum var. Notlarıma göz atmak zorundayım. *Zaman gelecek ve aşkımlı alıp götüreceksin...*” dedi İngiliz aksanıyla, Brooks’u güldürmek niyetiyle ama işe yaramadı. “İyiyiz, yeniden... Her şeyden önemlisi bu.”

“Öyle,” dedi Brooks, aşırı resmi bir tavırla.

Eureka, Brooks’un kendisinden ne söylemesini istediğini bilmiyordu. Bu şekilde öpüşmekten münakaşaya, oradan tekrar öpüşmeye yalpalayıp duramazlardı. Arkadaş olarak hari-kaydılar. Ve Eureka bunu koruma niyetindeydi.

“O zaman, seni göreceğim miyim daha sonra?”

Eureka, yüzü ona dönük, geri geri yürüdü kapıya doğru.

“Bekle, Eureka...” Brooks tam onun ismini söylediği sırada kapılar savrulup açıldı ve biri Eureka’nın sırtına bindirdi.

“Yürümeyi bilmiyor musun?” diye sordu Maya Cayce. Brooks’u görür görmez cıyaktı. Maya Cayce, yıldırıcı derecede konudan konuya atlayabilme yeteneğine sahip tanıdığı tek kişiydi Eureka’nın. Aynı zamanda Evangeline mıymıntılığının pis bir eldiven gibi bedenine uyduğu tek kişiydi.

“İşte buradasın,” diye şakıdı kız Brooks’a ama gülümseyerek Eureka’ya bakıyordu.

Eureka onu görmezden gelmeye çalıştı. “Başka bir şey daha söyleyecek miydin Brooks?”

Eureka yanıtı zaten biliyordu.

Brooks, +18 sarılışlarından biriyle vücudunu ona doğru savurduğu sırada yakaladı Maya’yı. Gözleri Maya’nın siyah saçları üzerinden zorlukla görülüyordu. “Boş ver.”

SÖZ KESEN

Evangeline'deki bütün çocuklar gibi Eureka da şehir merkezindeki Jefferson Caddesi'nin üzerinde bulunan Lafayette Bilim Müzesi'ne düzenlenen bir düzine okul gezisine katılmıştı. Çocukken gözlerini kamaştırırdı orası. Louisiana'nın tarih öncesi kayalarını görebileceğini bildiği başka hiçbir yer yoktu. Bu kayaları yüz kere de görmüş olsa, yüz birinci kez görmek için salı sabahı Yeryüzü Bilimleri sınıfıyla birlikte okul otobüsündeki yerini almıştı.

"Bunun şahane bir sergi olması lazım," dedi arkadaşı Luke, otobüsün merdivenlerinden inip müze girişi önündeki yolda toplanırlarken. Luke, üzerinde sözcükleri sanki sualtındaymış gibi gösteren titrek harflerle DERİNLERDEN GELEN MESAJ yazan reklam panosunu gösterdi. "Türkiye'den geliyor."

"Buradaki küratörlerin onu mahvetmenin bir yolunu bu-

lacaklarından eminim,” diye terslendi Eureka. Bir gün önce Brooks’la yaptığı konuşma öylesine sinir bozucuydu ki sinirini bütün erkek milletinden çıkarmaktan kendini alamıyordu.

Luke’un kızılımsı saçları ve soluk, parlak bir teni vardı. Küçükken birlikte futbol oynarlardı. Luke, bütün hayatını mutlu mesut Lafayette’te geçirebilecek hoş bir insandı. Bir an için Eureka’yı süzdü, belki de onun annesiyle birlikte Türkiye’de bulunmuş olduğunu ve artık annesinin ölmüş olduğunu hatırlamıştı. Ama bir şey söylemedi.

Eureka gözlerini dikip bluzunun üzerinde rengârenk ışıyan düğmeye sanki başka bir dünyadan gelmiş sanat eseriymiş gibi bakarak kendi iç dünyasına döndü. Derinlerden Gelen Mesaj’ın şahane bir sergi olması gerektiğini biliyordu. Babası, iki hafta önce, açıldığı gün götürmüştü ikizleri. İkizler o günden beri Eureka’yı kanepeler, yastıkları ve süpürge saplarını kullanarak çalışma odasında kendileriyle birlikte *gemi kazası oyunu* oynatmaya çalışıyorlardı.

Eureka, William ve Claire’i duyarsızlıkları nedeniyle suçlayamazdı. Aslına bakılırsa bunu takdir ediyordu. Eureka’nın etrafında surata tokat gibi inen o kadar çok ihtiyatlı fısıltı vardı ki *gemi kazası* gibi bir oyun ya da Brooks’un bir önceki gece çektiği nutuk dahi onların yanında ferahlatıcıydı. Bunlar boğulmakta olan bir kıza atılmış iplerdi, özellikle de Rhoda’nın iç çekmeleri ve Google’da *ergenlerde travma sonrası stres bozukluğu* aramalarıyla karşılaştırdığında.

Eureka, sınıfıyla birlikte müzenin dışında, müze rehberinin turu başlatabilmesi için diğer okul otobüsünün gelmesini bekledi. Etrafındaki sınıf arkadaşlarının bedenleri boğucu bir kümenin içinde onu sıkıştırıp duruyordu. Eureka, Jenn Indest’in çilek kokulu şampuanının kokusunu soluyor, Richard Carp’ın

saman nezlesi uzatmalı nefes alışını duyuyor ve on sekiz yaşına girip bir başka şehirde garsonluk işi bulmayı diliyordu.

Asla itiraf etmezdi ama Eureka'nın bazen başka bir yerde, yeni bir hayatı hak ettiğini düşündüğü olurdu. Felaketleri, canı istediği gibi geçirebileceği hastalık günlerine benzetirdi. Eureka elini kaldırıp çok hasta olduğunu duyurmak ve sonsuza kadar ortadan yok olmak istedi.

Maya Cayce'in sesi patladı kafasının içinde: *İşte buradasın.*

Çığlık atmak istedi. Koşmak ve kendisiyle New Iberia Şehir Parkı Koruluğu arasında kalan bütün sınıf arkadaşlarının üzerinden buldozer gibi geçmek istedi.

İkinci otobüs park yerine yanaştı. Ascension Lisesi'nin altın sarısı düğmeli donanma mavisisi ceketler giymiş çocukları otobüsün merdivenlerinden sırayla indiler ve Evangeline'li çocuklara kısa bir mesafe kala aniden durdular. Birbirlerine karışmadılar. Ascension varlıklı bir okuldu ve kilise mıntukasındaki en zor okullardan biriydi. Gazetede her yıl bu okulun öğrencilerinin Vanderbilt, Emory ya da diğer fiyakalı yerlerden birine girdiğiyle ilgili bir haber çıkardı. İnek ve içine kapanık öğrencileriyle tanınırdı. Eureka, Evangeline'in ününü hiçbir zaman fazla kafaya takmamıştı - okuluyla ilgili her şey ona son derece sıradan gelirdi. Ama Ascension öğrencilerinin kendisi ve sınıf arkadaşları üzerinde seçiren gözlerini fark edince, kendisini çocukların Evangeline'e yaraşır olduğunu söyledikleri o basmakalıp klişeye indirgenmiş halde buldu.

Ascension'lu çocukların birkaçını kiliseden tanıyordu. Kendi sınıfından birkaç çocuk onlardan birkaç çocuğa el salladı. Cat burada olsa, şimdi onlar hakkında bıyık altından müstehtecen yorumlar yapıyor olurdu - bu Ascension'lularda da ne mal-mülk varmış.

“Hoş geldiniz,” diye seslendi genç müze rehberi. Mantar kesim açık kahve saçları ve paçaları bileklerine kadar sıvanmış somon rengi dökümlü pantolonu vardı. Bayou'lulara has aksanı, sesine bir klarnet kalitesi katıyordu. “Ben Margaret, rehberinizim. Birazdan müthiş bir serüven yaşayacaksınız.”

Margaret'in peşinden içeri girdiler. Elleri, ücretlerinin ödenmiş olduğunu gösteren Louisiana Üniversitesi Tigers kaşesiyle mühürlendi ve lobide toplandılar. Halının üzerinde maskeleme bantıyla işaretlenmiş sıralar, dikilecekleri yeri gösteriyordu. Eureka olabildiğince kalabalığın arkasında durdu.

Duvarlar boyunca asılı olan renkli kartondan sanat projeleri solmuştu. Planetaryumun gözle görülür kıvrımı, Eureka'ya Brooks ve Cat'le birlikte ikinci sınıfın son gününde izledikleri Pink Floyd lazer şovunu hatırlattı. Eureka yanına babasının siyah çikolatalı patlamış mısırından bir torba almış, Cat anne-babasının zulasından bir şişe kötü şarap yürütmüş, Brooks ise takmaları için renkli göz maskeleri getirmişti. Bütün gösteri boyunca, arkalarındaki kafaları iyi üniversiteli çocuklardan daha fazla kahkaha atmışlardı. Bu o kadar mutlu bir anıydı ki Eureka'da ölme isteği uyandırdı.

“Önce biraz arka plan.” Rehber planetaryumun ters yönüne döndü ve bir el işaretiyle çocuklara kendisini takip etmelerini söyledi. Zamk ve Lean Cousine* kokan loş bir koridordan geçtiler, sonra kapalı ahşap kapıların önünde durdular. “Birazdan göreceğiniz eserler bize Bodrum, Türkiye'den geldi. Nerede olduğunu bilen var mı aranızda?”

Bodrum ülkenin güneybatı kıyısında bir liman şehriydi. Eureka oraya hiç gitmemişti. İstanbul Havaalanı'nda sarılıp

* Dondurulmuş yemek ürünleri markası.

vedalaştıktan ve Eureka okula başlamak üzere ülkesine uçtuk-
tan sonra Diana'nın uğradığı yerlerden biriydi. Diana'nın o
geziden yolladığı kartpostallar Eureka'nın kendisini annesine
daha da yakın hissettiği bir melankoli yaratırdı. Aynı oldukla-
rında asla birlikte oldukları kadar mutlu değillerdi.

Hiçbir el kalkmayınca, müze rehberi büyük el çantasından
bir harita çıkarıp onu başının üzerine kaldırdı. Bodrum koca-
man bir kırmızı yıldızla işaretlenmişti.

"Otuz yıl önce," dedi Margaret. "Dalgıçlar, Bodrum kıyı-
larından altı mil açığa Uluburun enkazını keşfettiler. Hepini-
zin bugün göreceği kalıntıların yaklaşık *dört bin yıllık* olduğu
sanılıyor." Margaret içlerinden birinin etkileneceğini umarak
öğrencilere baktı.

Ahşap kapıları açtı. Eureka sergi salonunun bir sınıftan çok
da büyük olmadığını biliyordu, yani oraya sığmak zorunda
kalacaklardı. Sessiz sergi salonuna girerlerken, Belle Pogue,
Eureka'nın arkasından sıraya girdi.

"Tanrı bile altı bin yıl önce yarattı yeryüzünü," diye mırıl-
dandı Belle. Hristiyan bir paten kulübü olan Holly Rollers'ın
başkanıydı. Eureka, Tanrı'yı unutulmuşluğun içinde paten ka-
yarken, Cennet Bahçesi'ne giden yolda batık gemilerin yanın-
dan geçerken hayal etti.

Sergi salonunun duvarlarından okyanusu çağrıştırmak
amacıyla mavi balık ağları sarkıtılmıştı. Birileri zemine yakın
yere bir sınır oluşturmak için plastik denizyıldızları yapıştır-
mıştı. Taşınabilir bir CD çalardan okyanus sesleri geliyordu:
Su şırıltısı, ara sıra bir martı çığlığı.

Salonun ortasında, tavandan sarkan bir spot ışığı, serginin
yıldızını aydınlatıyordu: Yeniden inşa edilmiş bir gemi. İnsan-
ların Cypremont Point civarında kullandıkları salları andırı-

yordu. Sedir ağacından inşa edilmişti ve geniş gövdesi dipte kavisleniyordu. Dümenin yanındaki alçak çıkıntı, düz, padavara kaplı bir çatıyla örtülüydü. Metal kablolar gemiyi yerden otuz santim yüksekte tutuyor, bu nedenle güverte Eureka'nın tam başının üzerinde asılı duruyordu.

Öğrenciler geminin etrafında dolaşmak için sağda ya da solda kümelenirken, Eureka sol tarafı seçti. Sergilenen uzun, dar toprak vazoların ve pasla lekelenmiş üç dev taş çapanın yanından geçti.

Margaret haritasını salladı ve öğrencilere geminin diğer yanını işaret etti: Dümenin bir arakesiti vardı orada. Geminin iç kısımları, oyuncak bebek evleri gibi açıktaydı. Müze, geminin batmadan önceki muhtemel halini çağrıştıracak şekilde döşemişti bu bölümü. Üst üste üç bölüm vardı. En alt kat ambardı - bakır külçeler, mavi cam şişe sepetleri, hasır yataklarına diktirilmiş uzun boyunlu toprak vazolar. Orta katta bir sıra ot yatak, tahıl ve plastik yiyecek sandıkları, çift kulplu içki kapları vardı. En üst katta ise kenarları yaklaşık yarım metre yüksekliğinde sedir küpeşteyle çevrili açık güverte.

Kim bilir hangi nedenlerle müze, toga giydirilmiş korkulukları antik görünümlü bir teleskopla birlikte dümen kısmına yerleştirmişti. Oradan müze ziyaretçilerine sanki dalgaların arasındaki balinalarmış gibi bakıyorlardı dik dik. Eureka'nın sınıf arkadaşlarından bazıları bu gemici korkuluklara kıs kıs gülmeye başlayınca, müze rehberi onların dikkatini çekmek için haritasına hafifçe vurdu.

"Bu gemi enkazından on sekiz binin üzerinde eser çıkarıldı ve bunların hiçbirisi modern çağın anlayabileceği şeyler değildi. Örneğin bu..." Margaret, boyun kısmından kopmuş gibi görünen çok düzgün oyulmuş bir koçbaşı resmini havaya kal-

dırdı. “Meraklı bakışlarınızı görebiliyorum. Bu küçük adamın bedeninin geri kalanı nerede?” Konuşmasına ara verdi ve öğrencileri süzdü. “Aslında bu çukur boyun kasıtlı olarak böyle. Bunun amacını tahmin edebilecek biri var mı?”

“Bir boks eldiveni,” diye seslendi arka taraftan bir çocuk ve yeniden gülüşmelere neden oldu.

“Oldukça dövüşçü bir tahmin.” Margaret elindeki resimi salladı. “Aslında bu törenlerde kullanılan bir şarap kadehi. Şimdi, acaba merak ediyor musunuz...”

“Pek etmiyoruz aslında,” diye seslendi aynı çocuk.

Eureka, sert bir şekilde sese doğru dönen, sonra da kendi öğrencilerinden biri olmadığını anlar anlamaz yatışarak derin bir nefes alan öğretmenine, Bayan Kash’e göz attı.

“Gelecekteki bir uygarlığın arkamızda bıraktığımız bir eseri incelediğini hayal edin,” diye devam etti Margaret sözlerine. “O insanlar hakkımızda ne düşünürlerdi? Bizim en parlak buluşlarımız - iPad’lerimiz, güneş panellerimiz ya da kredi kartlarımız - uzak nesillere nasıl görünürdü acaba?”

“Güneş panelleri, daha önce yapılmış olanlara kıyasla Taş Devri’dir.” Arkalardan gelen o aynı ses bir kez daha cınladı.

Madam Blavatsky de buna benzer şeyler söylemişti - tabii kulağa bu kadar itici gelmiyordu. Eureka gözlerini devirdi, ağırlığını diğer ayağına verdi ve arkasına dönüp bakmadı. Arkalardaki Ascension Lisesi’nden bir Yeryüzü Bilimleri öğrencisi belli ki bir kızı etkilemeye çalışıyordu.

Margaret boğazını temizledi ve retorik soruları kesilmemiş gibi davrandı. “Uzak gelecekteki torunlarımız bizim toplumuza nasıl bir anlam verecekler? İleri bir toplum olarak mı görüneceğiz onlara... Yoksa geri bir toplum mu? İçinizden bazıları belki de bu eserlere bakıp onları eski veya demode buluyor olabilir. Hatta sıkıcı bile buluyor olabilir.”

Çocuklar başlarıyla onayladılar bu sözleri. Gülüşmeler arttı. Eureka eski çapa ve toprak vazoları beğenmeden edemedi ama o korkuluklar kesinlikle suda boğulmalıydı.

Müze rehberi ellerine beceriksizce bir çift beyaz eldiven geçirdi - Diana'nın eski eserleri eline alırken giydiği türden. Sonra ayaklarının dibindeki bir kutuya uzandı ve fildişi bir oyma eser çıkardı. Bu, son derece detaylı işlenmiş, gerçek ölçülerinde bir ördekti. Ördeği izleyicilerine gösterdi ve parmaklarını kullanarak kanatlarını ayırıp içindeki çukur kabı ortaya çıkardı. "İşte size Bronz Çağ makyaj kutusu! Üzerindeki işçiliğe dikkat edin. Ne kadar ustaca bir iş çıkardığı inkâr edilebilir mi? Bu eser binlerce yıl öncesine ait!"

"Peki ya oradaki Bronz çağ prangaları?" diyerek alay etti aynı çocuk salonun arkasından. Çocuklar bu ısrarlı söz keseni görebilmek için birbirleriyle itiştiler. Eureka boşa enerji harcamadı.

"Sizin bu usta zanaatkârın köleleri varmış gibi görünüyor," diye devam etti çocuk sözlerine.

Müze rehberi yerinden doğruldu ve gözlerini kısıp salonun karanlık arka bölümüne baktı. "Bu rehberli bir tur, genç adam. Her şeyin bir sırası var. Oralarda gerçek sorusu olan biri var mı?"

"Modern tiranlar da usta zanaatkârlardır," diye devam etti çocuk, kendi kendine eğlenerek.

Sesi tanıdık gelmeye başlamıştı. Eureka arkasına döndü. Diğer herkes arkasına dönmüş bakarken, yüzü öne dönük sarışın bir kafanın tepesini gördü. Daha iyi görmek için grubun kenarından yavaşça o tarafa kaydı.

"Bu kadar yeter," dedi Bayan Kash hor gören bakışlarla Ascension'lu öğretmenleri süzerek, hiçbirinin o öğrenciyi susturmamış olmasına şaşırmış gibiydi.

“Evet, sessiz olun bayım ya da dışarı çıkın,” diye terslendi Margaret de.

Eureka o an onu gördü. Spot ışığı demetinin hemen kenarında, dalgalı sarı saçlarının uçları ışıklar içinde, köşede duran uzun boylu, solgun çocuğu. Tarzı ve sırtışı kayıtsızdı ama şimşek gibi çakan gözleri daha karanlık bir şeyler çağırıyordu.

Ander aynı ütülü beyaz gömleği ve koyu kot pantolonunu giymişti. Herkes ona bakıyordu. O ise Eureka’ya bakıyordu.

“Sessizlik, insanlığın çoğu sorununun nedenidir,” dedi.

“Sizin için burayı terk etme zamanı,” dedi Margaret.

“İşim bitti zaten.” Ander o kadar sessiz konuştu ki Eureka onu zar zor duyabildi.

“Güzel. Şimdi, sizce bir sakıncası yoksa, bu erken dönem deniz yolculuğunun amacını açıklayacağım,” dedi Margaret. “Antik Mısırlılar bir ticaret rotası oluşturmuştu, belki de ilk kez...”

Eureka gerisini duymadı. Hızla çarpan kalbini duydu. Diğer öğrencilerin bir başka taşkınlık umudunu yitirmelerini, başlarını müze rehberine çevirmelerini bekledi, sonra da grubun etrafından dolaşıp usulca Ander’e yaklaştı.

Ander’in dudakları kapalıydı ve Eureka’yı oraya çekmiş olan o münasebetsiz yorumları bu dudaklardan çıkarken hayal etmek güçtü. Belli belirsiz gülümsedi Eureka’ya, beklediği son şeydi bu Eureka’nın. Bir kez daha onun yakınında dikilmek Eureka’ya okyanusun kenarında olma hissi verdi - sınır çizgisi olarak kullanılan denizyıldızları, denizci kargalar ve hoparlörlerden dökülen *Okyanus Esintisi* CD’sinden bağımsız olarak. Okyanus, Ander’in içindeydi, aurasında. Daha önce hiç *aura* gibi bir kelime kullanmak gelmemişti Eureka’nın aklına. Ander karakteristik olmayan dürtüleri Eureka için nefes almak kadar doğal hislere dönüştürüyordu.

Eureka onun sol tarafında dikilirken - her ikisinin de yüzü müze rehberine dönüktü - usulca fısıldadı: "Ascension'a gitmiyorsun."

"Müze rehberi benim Condescension'a* gittiğimi sanıyor." Eureka onun ses tonundaki gülümsemeyi duydu.

"Manor'un kros takımında da değilsin."

"Senden de bir şey saklanmıyor."

Eureka sesini yükseltmemek için zor tuttu kendini. Ander'in bu pişkinliği öfkeliyordu onu. Bulundukları yer, gruptan birkaç adım geride ve spot ışığı demetinin hemen kenarındaydı. Loş bir ışıktı gerçi ama arkasını dönen herkes görebilirdi onları. Eureka sesini alçak tutmaya devam etmezse öğretmenler ve çocuklar duyacaklardı.

Daha fazla insanın gözünü dikip Ander'e bakmıyor olması tuhaf görünüyordu. Çok farklı biriydi. Dikkat çekiciydi. Ama nadiren dikkat çekiyordu. Belli ki herkes onun başka bir okulun öğrencisi olduğunu varsayıyor, dolayısıyla davranışlarını ilginç bulmuyordu. Münasebetsizce söz kesmesi, Margaret'in gün ışığına çıkarmadan yerinde bırakmaktan memnuniyet duyacağı unutulmuş bir eserd.

"Evangeline'e gitmediğini biliyorum," dedi Eureka dişlerinin arasından.

"Ne eğitim ne de eğlence için."

"Peki burada işin ne?"

Ander döndü ve onunla yüz yüze geldi. "Seni arıyordum."

Eureka gözlerini kırıştırdı. "Bunu son derece rahatsız edici bir şekilde yapıyorsun."

* Miraç; Hz. İsa'nın göğe yükselişinin kırkinci günü. Lütuf; Tanrı'nın bütün ulaşmazlığına rağmen yine de insanlarla onların anlayabileceği bir yolla iletişim kurma lütfunu vaaz eden bir Hristiyan dinbilim kavramı.

Ander alnını kaşıdı. “Kendimi biraz fazla kaptırdım.” Pişman bir hali vardı ama Eureka yine de emin olamadı. “Bir yerlere gidip konuşabilir miyiz?”

“Sanmam.” Eureka önlerindeki grubu işaret etti. O ve Ander diğer öğrencilerin bir buçuk metre arkasında duruyorlardı. Oradan ayrılamazlardı.

Ander ne istiyordu ondan? Önce araba kazası, sonra birden evinde belirivermesi, ardından avukatın bürosuna kadar onu izlemesi ve şimdi de bu! Onunla her karşılaşması bir özel hayat ihlali, bazı sınırların aşılmasıydı.

“Lütfen,” dedi Ander. “Seninle konuşmam lazım.”

“Ah, evet, benim de seninle konuşmam lazımdı, geçmişte, babam arabamın tamiri için fiyat aldığı anda. Hatırlıyor musun? Gösterişli bir biçimde verdiği o telefon numarasını aradığı anda, hani ismini hiç duymamış olan birinin açtığı...”

“Bırak açıklayayım. Sana anlatmam gereken şeyleri bilmek isteyeceksin.”

Eureka boynunu aşırı derecede sıkkan yakasını çekti şiddetle. Margaret boğulmuş bir prensesin çeyiziyle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Öğrenci kitlesi salonun sağ tarafındaki birtakım cam vazolara doğru kaymaya başlamıştı.

Ander onun eline uzandı. Sert dokunuşu ve yumuşak teni Eureka’yı ürpertti. “Ciddiyim, hayatın...”

Eureka aniden hızla çekti elini. “Bir sapık gibi kelepçelenmen için şu öğretmenlerden birine tek kelime söylemem yeter.”

“Bronz kelepçe mi kullanacaklar?” diyerek espri yaptı Ander.

Eureka ona ters ters baktı. Ander içini çekti.

Grubun geri kalanı sergideki bir vazoya doğru harekete geçti. Eureka zerre kadar katılma isteği duymuyordu onlara. Ander’le kalmak için hem can atıyor hem de korkuyordu. Ander iki elini birden onun omuzlarına koydu.

“Beni başından atman çok büyük bir hata olur.” Başının üzerinde yanan ve yarısı bir sargı beziyle örtülü olduğu için sadece KİŞ harfleri okunan çıkış levhasını işaret etti. Elini uzattı. “Hadi gidelim.”

SIYIRIP GEÇMEK BİR YÜZEYİ

Ander çıkış levhasının altındaki kapıdan geçip kısa, loş bir koridora çıktıktan sonra Eureka'yı bir diğer kapıya yönlendirdi. Konuşmadılar. Vücutları birbirine yakındı. Ander'in elinden tutmak Eureka'nın beklediğinden daha kolay oldu - elleri birbirine uygundu. Bazı eller diğer ellere birebir uyardı. Bu ona annesini hatırlattı.

Ander ikinci kapının koluna uzandığında, Eureka onu durdurdu.

Kapının üzerinde dikkat çeken boydan boya kırmızı bandı gösterdi. "Alarmı çalıştıracaksın."

"İçeri nasıl girdiğimi sanıyorsun?" Ander kapıyı açtı. Alarm çalmadı. "Kimse bizi yakalamayacak."

"Kendinden çok eminsin."

Ander'in çenesi gerildi. "Beni iyi tanımıyorsun."

Kapı Eureka'nın daha önce hiç görmediği bir çimenliğe açıldı. Daire biçimli bir gölete bakıyordu ve planetaryum göletin tam karşısındaydı. Hava kapalıydı, rüzgârsız, biraz da serin. Çıra gibi kokuyordu. Eureka çıkışın hemen ötesindeki kısa bir beton çıkıntısının kenarında durdu. Oxford ayakkabılarının ucuyla çimleri taradı.

"Konuşmak mı istiyordun?" dedi.

Ander yeşil meşe ağaçlarıyla çevrili, yosuna bulanmış gölete göz attı. Dallar, cadıların toprağa uzanmış boğum boğum parmakları gibi aşağı bükülmüştü. Yosunlar, yeşil ağlardan sarkan örümcekler gibi görünüyordu. Louisiana'nın bu bölgesindeki durgun suların çoğu gibi bu gölet de bütün o yüzeyi halı gibi kaplayan yosun, nilüfer yaprakları, mor çiçekli su kalkanı arasından zorlukla seçiliyordu.

Ander suya doğru yürüdü. Eureka'ya peşinden gelmesi için bir işaret vermemişti ama Eureka onu takip etti. Göletin kenarına geldiğinde, Ander durdu.

"Bunların ne işi var burada?" Su kenarındaki kremsi beyaz fulyalardan oluşan bir alanın önünde çömeldi. Çiçekler Eureka'nın aklına New Iberia'daki eski evlerinin posta kutusu altında her yıl doğum gününe yakın yanlışlıkla açan uçuk altın sarısı çiçek türünü getirdi.

"Fulya yaygın bir çiçektir buralarda," dedi Eureka, yılın bu dönemi trompete benzeyen çiçeklerinin bu kadar taze olması için biraz geç olsa da.

"Fulyalar değil," dedi Ander. "Nergisler."

Ander parmaklarını bir çiçeğin ufacık sapı boyunca gezdirdi. Onu kopardı ve ayağa kalktı. Çiçek şimdi Eureka'nın göz hizasındaydı. Eureka tam merkezdeki tereyağı sarısı trompete dikkatini verdi. Dıştaki krem rengi taç yapraklarından farkı,

görmek için çok yakından bakmayı gerektirecek kadar belirsiz olmasıydı. Trompetin içinde, siyah uçlu bir stamen ani bir esintiyle titredi. Ander sanki Eureka'ya verecekmiş gibi uzattı çiçeği. Eureka geçenlerde, Diana'nın kitabındaki ağlayan kadının gravüründe gördüğü bir başka fulyayı - bir başka nergisi - hatırlayarak çiçeği almak için elini kaldırdı. Madam Blavatsky'nin tercüme ettiği bir satır geldi aklına: Selene'nin bir nehir kenarında, nergis çiçekleriyle kaplı bir alanda diz çökmüş bir halde bulduğu prensle ilgili satır.

Ander çiçeği ona vermek yerine sımsıkı sıkıp salladığı yumruğunun içinde ezdi taç yapraklarını. Sapını hızla çekip çıkardı ve yere fırlattı. "O kadın yaptı bunu."

Eureka bir adım geriledi. "Kim?"

Ander ona baktı, orada olduğunu unutmuş gibiydi. Çenesindeki gerilim gevşedi. Omuzları yükseldi ve alçaldı kaderine boyun eğmiş bir melankoliyle. "Kimse değil. Hadi oturalım."

Eureka yakınlarda, iki meşe ağacı arasında, büyük ihtimalle müze çalışanlarının hava çok nemli değilse öğle yemeği için oturdukları bir bankı işaret etti. Kahverengi kuluçka pelikanlar gölete çıkan patikalarda başıboş dolaşıyorlardı. Tüyleri yosunlu sudan kayganlaşmıştı. Uzun boyunları şemsiye sapları gibi bükülmüştü. Eureka ile Ander yaklaşıncı etrafa dağıldılar.

Ander kimden bahsediyordu? Bu göletin etrafına dizilmiş çiçeklerde yanlış olan neydi?

Ander bankın yanından geçip gidince Eureka sordu: "Oturmak istemiyor muydun?"

"Daha iyi bir yer var."

Eureka'nın daha önce dikkatini çekmeyen bir ağacı işaret etti. Louisiana'nın yeşil meşe ağaçları eğri büğrü dallarıyla ünlüydü. St. John'un önündeki ağaç, güneyin en çok fotoğrafla-

nan ağacıydı. Bu ıssız müze bahçesindeki yeşil meşe ağacıysa istisnaiydi. Öylesine eğri büğrü dallardan oluşan bir devasa topuzdu ki dünyanın en karmaşık oyuncak merdivenlerinden biri gibi görünüyordu.

Ander geniş, çarpık çurpuk dal ağının içinden sürünerek ilerledi - birinin üzerinden bir bacağı attı, diğerinin altından eğildi, görünmez oluncaya kadar durmadı. Eureka dalların arap saçını andıran gölgeliği altında ikinci, saklı bir bank daha olduğunu fark etti. Ander çevik hareketlerle o banka ulaşip oturduktan sonra kollarını arkaya attığında Eureka onu kısmen görebiliyordu.

Eureka da onun rotasını takip etmeye çalıştı. İyi başladı ama birkaç adım sonra hızı kesildi. Göründüğünden zordu. Saçı bir dalın budağına takıldı. Sivri sürgünler kollarına battı. Yüzüne değen yosunları eliyle uzaklaştırarak adımlarını hızlandırdı. Tam bir çıkmaza girdiğinde açıklığa ulaşmasına birkaç adımdan daha az kalmıştı. Nasıl ilerleyeceğini - ya da geri döneceğini - göremiyordu.

Saç çizgisinde ter birikti. *Tilki ininden çıkmanın bir yolunu bul, kızım.* Neden bu tilki inindeydi?

"Buradan." Ander büküm büküm dalların arasından ona ulaşmıştı. "Bu yoldan."

Eureka beş dakika içinde ikinci kez Ander'in elini tuttu. Kavrayan eli sert, sıcak ve hâlâ Eureka'nın eline uygundu.

"Oraya at adımını." Ander iki bükülü dalın arasında kuru otlarla kaplı bir cebi işaret etti. Eureka'nın ayakkabısı küf kokulu, yumuşak bir pisliğe batmıştı. "Şimdi vücudunu kaydır şuradan içeri."

"Buna değer mi?"

"Evet."

Eureka boynunu sinirli bir şekilde o tarafa uzattı. Omuzlarını döndürdü, sonra da kalçasını. İki dikkatli adım daha attı, alçak bir dalın altından eğilerek geçti - ve özgürdü artık.

Meşe gölünün içinde durmak için doğruldu. Karanlık ve kuytu, küçük bir taraça büyüklüğündeydi burası. Şaşırtıcı derecede güzeldi. Bir çift yusufçuk böceği beliriverdi Ander ile Eureka'nın arasında. Arduvaz mavisini kanatları bulanıklaştıkça bankın üzerinde durdular, gökkuşağı renkleriyle.

"Gördün mü?" Ander tekrar oturdu yerine.

Eureka etraflarında yoğun bir labirent oluşturan dallara gözlerini dikip baktı. Öteki tarafta kalan göleti güçlükle görebiliyordu. Ağacın alttan büyüklüğü, uhrevi bir görünümü vardı. Başka birinin bu noktayı bilip bilmediğini ya da bu bankın kuşaklar boyu, bu ağaç onu sakladığından bu yana dikkat çekmeden burada kalıp kalmadığını merak etti.

Eureka oturmadan önce, en hızlı çıkış yolu için etrafına bakındı. Girdiği yol olamazdı herhalde.

Ander dallar arasında kalan bir boşluğu işaret etti. "Orası en iyi çıkış yolu olabilir."

"Nereden bildin benim..."

"Gergin görünüyorsun. Klostrofobin mi var? Ben bir kozanın içinde, gözden uzak olmayı severim." Yutkundu ve sesini alçalttı. "Görünmez olmayı."

"Bense açık alanları severim." Ander'i doğru dürüst tanı-mıyordu ve kimse Eureka'nın burada olduğunu bilmiyordu.

Peki Eureka neden gelmişti buraya? Herkes bunun aptallık olduğunu söylerdi. Cat bu nedenle suratının ortasına yumruğunu geçirirdi. Eureka zihinsel olarak attığı adımları geri izledi. Neden onun elini tuttuğunu bilmiyordu.

Ona bakmaktan gerçekten hoşlanıyordu. Elinin verdiği

hissi ve sesinin tınısını seviyordu. İhtiyatlı ve kendinden emin dönüşlerle yürüyüş biçimini seviyordu. Eureka böyle bir şeyi ateşli bir çocuk istedi diye yapacak bir kız değildi. Ama buradaydı işte.

Ander'in gösterdiği yer gerçekten de ağaçlar arasındaki en geniş boşluk gibi duruyordu. Oradan sıçrayarak geçtiğini, göletin ötesindeki ağaçlıkta koşuya çıktığını, Avery Adası'na kadar bütün yolu koştuğunu hayal etti.

Ander bankın üzerinde döndü. Dizi Eureka'nın kalçasına sürtündü. Hızla geri çekildi. "Özür dilerim."

Eureka bakışlarını indirip kalçasına ve onun dizine göz attı. "Aman Tanrım," dedi şakayla.

"Hayır, sana müzede gizlice yaklaştığım için özür dilerim."

Eureka bunu beklemiyordu. Sürprizler kafasını karıştırırdı. Kafa karışıklığının ise onu zalimleştirmek gibi bir geçmiş performansı vardı. "Buna avukat bürosunun park yerini de eklemek ister misin? Ve dur levhasının olduğu yerde bana sinsice yaklaşmanı?"

"Evet. Haklısın. Hadi listeyi tamamlayalım o zaman. Ulaşılamayan bir telefon numarası. Kros takımında olmayışım."

"Nereden buldun o gülünç formayı peki?" Alaycılığına bir son vermeyi istiyordu. Ander samimi görünüyordu. Ama Eureka orada bulunduğu için gergindi ve ancak bu biçimde gösteriyordu kendisini.

"Garaj satışından." Ander aşağı eğilip parmaklarını çimlerin arasında gezdirdi. "Her şey için bir açıklamam var, gerçekten." Yerden yuvarlak, düz bir taş aldı ve yüzeyindeki kumları sildi. "Sana söylemem gereken bir şey var ama her seferinde çekinip vazgeçiyorum."

Eureka onun taşı parlatan ellerini izledi. Ne olabilirdi ki

ona söylemekten korktuğu şey? Yoksa... Ander ondan hoşlanıyor muydu? Ondaki alaycılığın ötesini, içindeki mozaik gibi kırık kızı görebiliyor muydu? Eureka'nın onu düşündüğü gibi mi düşünüyordu o da Eureka'yı?

"Eureka, tehlike altındasın."

Bunu söyleyiş biçimi, sözcükleri isteksizce dile getirmesi, Eureka'yı durdurdu. Ander'in gözleri yabanıl ve endişeli bakıyordu. Biraz önce söylediklerine *gerçekten* inanıyordu.

Eureka dizlerini göğsüne çekti. "Ne demek istiyorsun?"

Ander tek bir hareketle hızla kaldırıp fırlattı taşı. Ağaçların arasındaki boşluklardan bir füze kadar etkileyici bir süratle geçti taş. Eureka taşın gölet üzerinde sekişini izledi. Taş nilüfer yapraklarını, eğrelti otlarını ve su üzerinde yüzen yeşil yosun tabakalarını ustalıkla atlattı. Nasıl oluyorsa, yüzeyi sıyrıp geçtiği her noktada su tertemizdi. Ürkütücüydü. Taş göletin bir ucundan diğerine neredeyse yüz metre sekti, sonra karşı yakadaki çamurlu toprağa indi.

"Nasıl yaptın bunu?"

"Arkadaşın Brooks."

"Canı pahasına bile olsa böyle sektiremez bir taşı." Ander'in kastettiği şeyin bu olmadığını biliyordu Eureka.

Ander ona doğru eğildi. Soluğu Eureka'nın boynunu gıdıklıyordu. "O tehlikeli."

Eureka, Brooks'un neden Ander'e karşı ihtiyatlı davrandığını anlıyordu. Brooks onun kendisine her zaman sahip çıkan en eski arkadaşıydı... Ander ise ansızın kapıda bitiveren tuhaf bir yabancıydı. Ama Ander'in Brooks'a karşı temkinli davranması için hiçbir neden yoktu. Brooks'u herkes severdi. "Brooks, nefes almaya başladığım günden beri en yakın arkadaşımdır. Sanırım onu halledebilirim."

“Artık değil.”

“Geçen gün kavga etmiştik. Barıştık.” Durdu. “Seni ilgilendiren bir şey değil zaten.”

“Onu arkadaşın sandığını biliyorum...”

“Öyle sanıyorum çünkü doğru.” Eureka’nın sesi dallardan oluşan kubbe altında farklı çıkmıştı. Neredeyse ikizlerin yaşındaymış gibi bir etki bırakıyordu.

Başka bir taş Ander’in elinden aldı. Nasıl sektireceğini biliyordu. Ona babası öğretmişti. Babası da iyiydi bu konuda, hem de Eureka’dan çok daha iyi. Su üzerinde taş sektirmek gününde vakit geçirme yollarından biri, zamanın yitikliğini işaretlemenin bir aracıydı. Bu işte iyi olmak için pratik yapmanız gerekirdi, fakat aynı zamanda kıyıda ki onca taş arasından en uygununu seçme yeteneğinizi de geliştirmeniz lazımdı. Bu işi layıkıyla yapabilmek için kuvvetli olmak şarttı ama ince, zarif bir dokunuş da gerekliydi. Ander’in biraz önce sektirdiği gibi beklenmedik bir talih görmemişti hiç Eureka. Bu canını sıkı-mıştı biraz. Bir hedef gözetmeden fırlattı taş.

Taş, meşe ağacının en yakındaki dalını bile geçemedi. Ana dallardan birinden sekti, bir yay çizerek yan döndü ve ayakuc-larının biraz ilerisinde durdu. Ander kalktı, taş yerden aldı. Parmakları Eureka’nın ayakkabılarını sıyırdı.

Taş giderek hız kazanıp her bir sekme arasında saçma me-safeler katederek bir kez daha gölet üzerinde dans etti. Göletin karşı yakasına, ilk taşın yanına indi.

Eureka’nın aklına bir düşünce takıldı. “Yoksa Maya Cay-ce mi kiraladı seni? Bana Brooks’tan uzak durmamı söylemen için?”

“Maya Cayce de kim?” diye sordu Ander. “İsmi tanıdık ge-liyor.”

“Belki tanıştıtırırım sizi, böylece ikiniz gizli takip tekniklerini tartışabilirsiniz ve...”

“Ben seni takip etmiyorum,” diyerek araya girdi Ander ama ses tonu hiç inandırıcı değildi. “Ben gözlemliyorum seni. Arada fark var.”

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?”

“Yardıma ihtiyacın var, Eureka.”

Eureka’nın yanakları kızardı. Eskittiği bir yığın terapistin önerisine rağmen annesiyle babasının yıllar önce ayrılmasından bu yana kimsenin yardımına ihtiyaç duymamıştı. “Kim olduğunu sanıyorsun sen?”

“Brooks değişti,” dedi Ander. “Artık senin arkadaşın değil o.”

“Peki ne zaman oldu bu değişim? Lütfedip onu da söyler-sen...”

Ander’in gözleri şiddetli duyularla doldu birden. Söylemekte zorlanıyor gibi bir hali vardı. “Geçen cumartesi plaja gittiğinizde.”

Eureka ağzını açtı ama konuşamadı. Bu çocuk onun bildiğinden de daha yoğun gözetlemekteydi onu. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Bir timsahın mat yeşil başını sudan kaldırışını izledi. Timsahlara alışkındı elbette, en tembel görünen bir timsahın bile nasıl birden parlayacağını asla bilemezsiniz.

“Sence o akşam neden kavga ettiniz? Sen onu öptükten sonra neden bir öfke patlaması yaşadı sence? Senin tanıdığın Brooks... En iyi arkadaşın bunu yapar mıydı?” Sözcükler arka arkaya fırlıyordu Ander’in ağzından, sanki bir kez ara verirse Eureka onu susturacaktı gibi.

“Bu kadar yeter, ruh hastası.” Eureka ayağa kalktı. Oradan bir şekilde hemen çıkmak zorundaydı.

“Neden o zaman aradan günler geçtiği halde senden özür

dilemedi? Neyi bekledi onca zaman? Bir arkadaş öyle mi yapar?”

Eureka dallardan oluşan korunağın kenarında yumruklarını sıktı. Ander'in tüm bunları öğrenmek için yapmak zorunda kaldığı şeyleri kafasında canlandırmak pis duygular uyandırıyordu içinde. Pencerelerine parmaklık koyacak, hakkında yasaklama kararı çıkaracaktı. Onu şu dalların arasından itip timsahın ağzına atmamak için kendini zor tutuyordu.

Yine de...

Brooks özür dilemek için neden bunca zaman beklemişti? Neden barıştıklarından bu yana hâlâ tuhaf davranıyordu?

Eureka arkasına döndü. Ander'i timsahın ağzına atma isteği geçmemişti hâlâ. Ama şimdi ona bakarken, aklıyla bedeni farklı şeyler söylüyordu. Bunu inkâr edemezdi. Kaçmak istedi - ve ona doğru koşmak. Onu yere yıkmak istedi - ve üzerine düşmek. Polis çağırmak istedi - ve Ander'in onun hakkında daha fazla şey bilmesini. Bir daha asla onu görmek istemedi... Bir daha görmezse Ander incitemezdi onu ve Eureka'nın arzuları kaybolup giderdi.

“Eureka,” dedi Ander usulca.

İstemeye istemeye duyan kulağını ona çevirdi Eureka.

“Brooks seni incitecek. Ve yalnız değil.”

“Ah öyle mi? Başka kim var peki işin içinde? Annesi, Aileen mi?”

Aileen, New Iberia'daki en tatlı kadındı - ve Eureka'nın tanıdığı tatlılığı tatlandırıcı içermeyen tek kadındı. Bulaşıkları yıkarken bile topuklu ayakkabı giyer ama iki çocuğunu tek başına büyütürken doğal olarak erken ağaran saçlarını hiç dert etmezdi.

“Hayır, Aileen işin içinde değil,” dedi Ander, Eureka'nın

alay ettiğini anlamamış gibi. “Ama o da Brooks için endişeli. Dün gece Brooks’un odasında uyuşturucu aradı.”

Eureka gözlerini devirdi. “Brooks uyuşturucu kullanmaz, ayrıca annesiyle şahane bir ilişkisi vardır. Neden böyle şeyler uyduruyorsun?”

“Gerçekten, dün akşam bağıra bağıra kavga ettiler. Bütün komşuları duydu... Bana güvenmiyorsan onlardan birine sorabilirsin. Ya da kendine sor: Başka hangi sebeple o kadın bütün bir gece oturup kurabiye pişirir sence?”

Eureka yutkundu. Aileen sadece sinirleri çok bozuk olduğunda kurabiye pişirirdi. Brooks’un ağabeyi ergenliğe girdiğinde Eureka bunu yüzlerce kez kanıtlayan kurabiyeler yemişti. Babasının kederini yemek yaparak besleme ihtiyacı duyması gibi bir içgüdüydü bu.

Ve daha bu sabah, ilk zilden önce, Brooks elinde fıstık ezmeli kurabiyelerle dolu bir Tupperware kabıyla dolaşıyordu koridorda, kendisine ana kuzusu diye seslenenlere gülerek.

“Sen ne dediğini bilmiyorsun,” dedi Eureka ama kastettiği *nereden biliyorsun bunları?* idi aslında. “Neden yapıyorsun bunu?”

“Çünkü Brooks’u durdurabilirim. Sana yardım edebilirim, tabii bana izin verersen.”

Eureka başını iki yana salladı. Yeter. Acıyla yüzünü buruşturup dalların arasına daldı ve ince dalları kıra kıra, yosunları kopara kopara pençeleriyle yol açtı kendine. Ander onu durdurmaya çalışmadı. Eureka göz ucuyla onun bir taşı daha sektirmek üzere elinde çevirdiğini gördü.

“Çok daha sevimli biriydin,” diye bağırdı Eureka ona dönüp. “Benimle konuşmaya başlamadan önce, sadece arabama çarpan bir çocukken.”

“Sevimli olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Artık değil!” Dallara takılınca tökezleyip dizini yaraladı ama yine de ilerlemeye devam etti.

“Yardım ister misin?”

“Beni rahat bırak! Şimdi ve sonsuza dek!”

Sonunda zor da olsa son dal tabakasının arasından geçmeyi başardı. Serin hava yanaklarını okşadı.

Ağaçların arasında bedeninin açtığı boşluktan bir taş vınladı. Rüzgârla hafifçe titreşen ipek gibi suyu üç kez sıyrıp kayd, sonra yukarı, havaya doğru yükseldi. Yüksekçe, daha yüksekçe süzüldü ve ardında tırtıklı bir delik bırakarak planetariumun bir camını parçalayıp içeri girdi. Eureka içerideki bütün o yapay yıldızların döne döne gerçek gri gökyüzüne çıktığını hayal etti.

Bunu izleyen sessizlikte, “Seni rahat bırakırsam, ölürsün,” dedi Ander.

DONUK KARANLIK

“İçimden bir narkotik polisi olmak geliyor,” dedi Eureka o akşam Cat’e, Lafayette Polis Merkezi’nin bekleme salonunda.

“Bu sadece bir tedbir.” Cat otomat makinesinden aldığı bir kutu Pringles’ı uzattı ona. Eureka aç değildi. “Ander’in eşgali-ni veririz, sonra da bir şey çıkacak mı diye bakarız. Bir sabıkası olup olmadığını bilmek istemez misin?” Biraz daha cips çıkarmak için kutuyu tıngırdattı ve dalgın dalgın çiğnedi ağzındakileri. “Ölüm tehdidinde bulundu.”

“Ölüm tehditinde bulunmadı.”

“*Seni rahat bırakırsam, ölürsün* ne demek? Şu an burada değil ve hayattasın, doğru mu?”

Aynı anda, Ander’in kendilerini gözlüyor olabileceği akıllarına gelmiş gibi, karşıdaki pencereye baktılar.

Salı günü, akşam yemeği saatiydi. Ander'i o meşe ağacının altında bırakıp ayrıldıktan sonra karşılaşmalarının detaylarını telefonda nefes nefese Car'le paylaşmak Eureka'nın beş dakikasını bile almamıştı. Şimdiyse ağzını açtuğuna pişmandı.

Karakol soğuktu, bayat kahve ve straför kokuyordu. Üzerine Brad Pitt öncesinden kalma üç *Entertainment Weekly* dergisi yayılmış bir sehpanın karşısından gözlerini dikmiş boş boş onlara bakan tıknaz siyahi kadın sayılmazsa, Eureka ve Cat dışında başka sivil yoktu. Kare şeklindeki küçük lobinin ötesindeki küçük odalardan klavye tıkırtıları yükseliyordu. Tavanda su lekeleri vardı; Eureka onların bulutumsu şekilleri içinde dinazorlar ve Olimpik yarış yıldızları buldu.

Benek benek gri bulutlarla kaplı lacivert bir gökyüzü vardı dışarıda. Eureka biraz daha gecikirse Rhoda - babasının Prejeans'da akşam yemeği vardiyasına kaldığı - haftanın tek bir akşamı için hazırladığı pançetanın yanında onu da ızgara yapacaktı. Rhoda'nın onun konuşmak istemediği ne varsa - hiçbir şeyden bahsetmek istemezdi aslında - her şeyi en ince detayına kadar soruşturduğu bu akşam yemeklerinden nefret ederdi Eureka.

Cat parmaklarını yaladı ve Pringles kutusunu çöpe fırlattı. "Uzun lafın kısası, hasta bir ruha abayı yaktın."

"Beni buraya getirmenin nedeni bu mu yani?"

Cat bir avukat edasıyla kaldırdı parmağını. "Saniğin hasta ruh iddiasına itiraz etmediği kayıtlara geçsin."

"Tuhaf olmak bir suçsa, hazır buradayken kendimizi de ihbar etmemiz gerekir."

Neden Ander'i savunduğunu bilmiyordu Eureka. Çocuk, Brooks hakkında yalan söylemiş, onu gizli gizli izlediğini itiraf etmiş, tehlike altında olduğuna dair belirsiz tehditlerde bu-

lunmuştı. Şikâyetçi olmak için bu kadarı yeterdi ama yine de doğru gelmiyordu Eureka'ya. Ander'i tehlikeli kılan anlatmış olduğu şeyler değildi. Onu asıl tehlikeli kılan, Eureka'ya hissettirdiği *duygusal açıdan* kontrolden çıkmış olma haliydi.

"Lütfen şimdi korkup vazgeçme," dedi Cat. "Yeni arkadaşım Bill'e ifade vereceğimizi söyledim. Dün geceki çömlek atölye çalışmamda tanıştım onunla. Zaten çok artistik olduğumu düşünüyor... Onu son anda ekmek istemem. Sonra asla bana çıkma teklif etmez."

"Bunun bir seks manevrası olduğunu tahmin etmeliydim. Rodney ne oldu?"

Cat omzunu silkti. "Hmmm..."

"Cat..."

"Bak, sadece basit bir eşgal vereceksin. Araştıracaklar. Bir şey çıkmazsa, tabanları yağlayacağız."

"Lafayette Polis Merkezi'nin en güvenilir suç veritabanına sahip olduğundan emin değilim."

"Bunu Bill'in önünde söyleme sakın." Cat'in bakışları ciddileşti. "Teşkilatta daha yeni ve çok idealist biri. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istiyor."

"On yedi yaşında bir kıza asılarak mı?"

"Biz arkadaşız." Cat sırttı. "Ayrıca biliyorsun, önümüzdeki ay doğum günüm. Ah bak, işte geldi." Ayağa fırladı ve el sallamaya başladı, Po'boy* üzerindeki mayonez gibi dökülmeye hazırlandı flörtünün üzerine.

Bill uzun boylu, dazlak kafalı, ufacık bir keçisakalı olan, bebek yüzlü, genç, sırık gibi bir siyahtı. Beline bağlı silah dışında sevimliydi de. Cat'e göz kırptı ve kızlara salonun ön kö-

* Rozbif ve ızgara deniz ürünleriyle yapılan Louisiana'ya özgü, geleneksel sandviç.

şesindeki masasını işaret etti. Henüz kendi odası yoktu. Eureka içini çekti ve Cat'i izledi.

"Eee nedir olay bayanlar?" Koyu yeşil renkte bir döner sandalyeye oturdu. Masasında boş bir Cup Noodles kutusu vardı - üç tane de arkasındaki çöp kutusunda. "Canınızı sıkan biri mi var?"

"Pek sayılmaz aslında." Olaya kendini kaptırıp iki katlanıp iskemleden birine oturmamakta inat eden Eureka, ağırlığını diğer ayağına verdi. Burada bulunmaktan hoşlanmıyordu. Bayat kahvenin iğrenç kokusu midesini bulandırıyor. Diana'nın geçirdiği kazayı izleyen günlerde etrafında dolaşan polislerin üzerinde de böyle kokan üniformalar vardı. Buradan ayrılmak istiyordu.

Bill'in isim etiketinde MONTROSE yazıyordu. Eureka Montrose'ların New Iberialı olduğunu biliyordu ama Bill, Bayou'dan çok Baton Rouge aksanıyla konuşuyordu. Eureka, Cat'in her defasında olduğu gibi şimdi de *Catherine L. Montrose* imzası atma alıştırmaları yaptığından da adı gibi emindi. Eureka ise daha Ander'in soyadını bile bilmiyordu.

Cat iskemlelerden birini Bill'in masasının yanına çekti ve oturdu. Bir dirseğini adamın elektrikli kalemtraşının yanına yerleştirdi ve bir kalemi baştan çıkarıcı hareketlerle kalemtraşın içine sokup çıkarmaya başladı. Bill boğazını temizledi.

"Alçakgönüllülük taşıyor," dedi Cat, makineden gelen titreşim sesinin arasında. "Bir sapığı var."

Bill, Eureka'ya bir polis bakışı attı. "Cat, bir arkadaşının seni izlediğini itiraf ettiğini söyledi."

Eureka, Cat'e baktı. Bunu yapmak istemiyordu. Cat, başını sallayarak ona cesaret veriyordu. Ya Cat haklıysa? Ya Eureka eşgalini verdiği anda ekranda korkunç bir şeyler yanıp sönme-

ye başlarsa? Peki ama ya hiçbir şey çıkmazsa ne olacaktı? O zaman kendini daha iyi hisseder miydi?

“İsmi Ander.”

Bill çekmecedен spiralli bir not defteri çıkardı. Eureka onun soluk mavi mürekkeple ismi karalayışını izledi. “Soyadı?”

“Bilmiyorum.”

“Okuldan mı bu çocuk?”

Eureka elinde olmadan kızardı.

Karakolun kapısına bağlı olan çanın sesi duyuldu. Lobiye yaşlı bir çift girdi. Eureka ve Cat’in biraz önce oturduğu koltuklara oturdular. Adamın üzerinde gri kumaş pantolon ve gri süveter vardı. Kadınsa üzerinde gümüş zincir bulunan gri bir uzun elbise giymişti. Birbirlerine benziyorlardı, her ikisi de minyon ve solgundu. Çocuk sahibi olmalıydılar, muhtemelen ikiz. Ellerini kucaklarında kenetlediler ve doğruca ileri baktılar. Eureka, onların kendisini duyabileceği duygusuna kapıldı ve bu da onu daha temkinli bir hale getirdi.

“Soyadını bilmiyoruz.” Cat’in çıplak kolları boydan boya masaya yayılmış haldeydi. “Ama sarışın, saçları hafif dalgalı. Değil mi Reka?”

Bill, “Hafif dalgalı,” dedi ve Eureka’yı daha da utandırarak bu bilgiyi kâğıda geçti. Eureka bunun bir zaman israfı olduğundan adı gibi emindi.

“Eski beyaz bir pikap kullanıyor,” diye ekledi Cat.

Mahallenin yarısı eski beyaz bir pikap kullanıyordu.

“Ford mu, Chevy mi?” diye sordu Bill.

Eureka, Ander’in kendisine söylediği ilk kelimeleri hatırladı, bunu Cat’e aynen aktarmıştı.

“Beyaz bir Chevy,” dedi Cat. “Ve dikiz aynasında şu oto spreylelerinden biri asılı. Gümüş renkli. Değil mi Reka?”

Eureka lobide bekleyen insanlara göz attı. Siyah kadın gözlerini kapamıştı, sandaletli şişmiş ayakları kahve sehpasının üzerindeydi, elinde de bir Fanta kutusu vardı. Gri elbiseli kadın Eureka'nın bulunduğu tarafa baktı o sırada. Gözleri uçuk maviydi - uzaktan görebileceğiniz nadiren rastlanan olağanüstü bir göz rengi. Eureka'ya Ander'in gözlerini hatırlattılar.

"Bir Chevy." Bill şefkatle güldü Cat'e. "Hatırlayabildiğiniz başka bir detay?"

"Taş sektirmede üstün bir yetenek," dedi Cat. "Belki de bataklik bölgesinde yaşıyordur, orası sürekli pratik yapabileceği bir yer ne de olsa."

Bill bıyık altından güldü. "Kıskandım bu herifi. Umarım hiç elime geçmez."

Biz de öyle umuyoruz, diye geçirdi içinden Eureka.

Cat'in, "Soluk bir teni var, mavi gözlü," demesiyle Eureka'nın sabrı taşıtı.

"İşimiz bitti," dedi Cat'e. "Hadi gidiyoruz."

Bill not defterini kapadı. "Elimde araştırma yapmak için yeterli bilgi olduğundan şüpheliyim. Bu çocuğu bir daha gördüğünüzde beni arayın. Telefonunuzla bir fotoğrafını çekin ve soyadını sorun."

"Zamanını boşa mı harcadık?" Cat dudaklarını büzerek hafif somurttu.

"Asla. Size hizmet etmek ve sizi korumak için buradayım," dedi Bill, sanki biraz önce bütün bir Taliban ordusunun yakasına yapışmış gibi.

"Buzlu muz yemeye gidiyoruz." Cat ayağa kalktı ve öyle bir gerindi ki gömleği pürüzsüz siyah teninden bir şeridi gözler önüne sererek eteğinin üzerinde toplandı. "Gelmek ister miydin?"

“Teşekkürler ama görevdeyim. Daha epey bir süre görevdeyim.” Bill gülümsedi ve Eureka bunu Cat’ın anladığı bir ima olarak algıladı.

El sallayıp hoşça kal dediler ve kapıya, Eureka’nın arabasına, Rhoda diye bilinen bir şeyin beklediği eve yöneldiler. Yanlarından geçerken, yaşlı çift ayağa kalktı. Eureka geriye sıçrama içgüdüsünü zorlukla bastırdı. *Sakin ol.* Sadece Bill’in masasına doğru gidiyorlardı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” Eureka, Bill’in arkadan gelen sesini duydu. Son bir kaçamak bakış attı çifte ama sadece başlarının ağarmış arka kısmını gördü.

Cat, Eureka’nın koluna uzandı. “Bill...” diye şakıdı özlemle, giriş kapısı üzerindeki metal çubuğa basarken.

Hava soğuktu ve yanan bir çöp kutusu gibi kokuyordu. Eureka bir an önce kapısı kapalı odasında yatağına kıvrılıp uzanmak istiyordu.

“Bill hoş bir çocuk,” dedi Cat, otoparkı geçerlerken. “Hoş değil mi?”

Eureka Magda’nın kilidini açtı. “Hoş biri.”

Onların huyuna gidecek kadar hoş bir polisle görüşmemeleri gerekiyordu. Ander, soruşturmaya değer bir vaka değildi. Onun ne olduğunu bilmiyordu Eureka.

Ander caddenin karşısında dikilmiş, onları gözlüyordu.

Eureka sürücü koltuğuna oturduğunda donup kaldı ve camdan onu izledi. Bir tesbih ağacının gövdesine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Cat onu fark etmedi. Güneşlik aynasında kaküllerini düzeltiyordu.

Ander otuz metre uzakta, çok öfkeli görünüyordu. Duruşu kaskatıydı. Brooks’un yakasına yapıştığı günkü kadar soğuktu bakışları. Eureka koşa koşa geri dönüp bunu Bill’e söylemeli

miydi acaba? Hayır, kapıdan içeri adımı attığı an Ander gitmiş olurdu. Üstelik Eureka kıpırdamamaya kadar korkmuştu. Ander onun polise gittiğini biliyordu. Tepkisi ne olacaktı?

Ander bir an ona dik dik baktı, sonra kollarını iki yanına bıraktı. Caddenin karşısındaki Roi de Donuts'ın otoparkını çevreleyen çalılığa daldı öfkeyle.

“Bu yıl içinde arabayı çalıştıracak mısın?” diye sordu Cat, parlatılmış dudaklarını şapırdatarak.

Eureka arkadaşına göz attığı an, Ander ortadan kaybolmuştu. Eureka otoparka tekrar baktığında, ellerinde donut paketleriyle dükkândan çıkan iki polis dışında kimseyi göremedi. Derin bir nefes alıp Magda'yr çalıştırdı ve arabanın içine bir bulut gibi yerleşmiş olan soğuk ve rutubetli havayı defetmek için ısıtıcıyı sonuna kadar açtı. Muzlu buz falan istemiyordu artık.

“Eve gitmek zorundayım. Bu akşam Rhoda'nın yemek pişirme günü.”

“Yani hepinizin çekeceği var.” Cat durumu anladı ya da anladığını sandı. Eureka onunla Ander'in az önce kendisini ihbar etmeye çalıştıklarından haberdar olduğu gerçeğini tartışmak istemiyordu.

Cat güneşlik aynasında daha biraz önce Bill üzerinde uyguladığı ceylan-göz ifadesini başkalarını aklından geçirerek deniyordu. “Cesaretin kırılmasın,” dedi, Eureka otoparktan çıkıp direksiyonu tekrar Evangeline'e, Cat'in arabasını bıraktığı yere doğru çevirirken. “Bir daha onu gördüğünde umarım yanında olurum. Ondan gerçeği söke söke almasını bilirim ben.”

“Ander kendisine gelince konuyu değiştirmede çok ustadır,” dedi Eureka ve ortadan yok olmada daha da usta diye geçirdi içinden.

“Hangi ergen kendisinden bahsetmek istemez ki? Cat'le baş

edemeyecek.” Cat radyonun sesini açtı, sonra fikrini değiştirip sonuna kadar kısıtı. “Sana tehlikede olduğunu söylediğine inanmıyorum. Bu tam ‘Hmm, acaba test edilip onaylanmış bir *Does Heaven know it’s missing an angel** ile çıksam mı? Hayır, bunun yerine, dur onun bir ödünü koparayım’ gibi bir şey.”

Yıkık dökük iki katlı evlerle dolu birkaç sokağı geride bıraktılar. Bir kızın kocaman göğüslerini pencereye yapıştırıp alçak şasili modifiye arabaların içindeki çocuklara servis yaptığı bir kokteyl standının yanından geçtiler. Bu bir cilveleşmeydi. Ander’in bu sabah ve şimdi caddenin karşısından yaptığı ise bambaşka bir şey.

“O bana asılmıyor, Cat.”

“Ah, yapma lütfen,” dedi Cat tükürükler saçarak. “Sen zaten her zaman, on iki yaşından beri, erkeklerin dayanılmaz bulduğu o seksi-kırgın-kız havalardan bir türlü çıkamadın. Sen aslında sadece her erkeğin kendi hayatını mahvetmek isteyeceği bir tür çılgınsın işte.”

Evangeline’e uzanan kıvrımlı yola dönerek şehrin dışına çıkmışlardı. Eureka camları açtı. Bu yola akşamları hâkim olan ve yağmurun üzerlerine yağdığı gece açan yaseminleri andıran kokuyu severdi. Ağustos böcekleri karanlıkta o eski şarkıları söylerdi. Eureka kollarına sürtünen serin havayla ayaklarını kavuran ısının karşımından keyif alırdı.

“Hazır laf açılmışken...” dedi Cat. “Brooks bugün senin *duygusal durumun* konusunda ağzımı yokladı.”

“Brooks benim kardeşim gibi,” dedi Eureka. “Hep çok korumacı oldu. Diana’nın ölümünden ve... Diğer her şeyden sonra biraz daha yoğunlaştı sanki bu ilgisi.”

* *Cennet bir melek yitirdiğinin farkında mı?* Tavares isimli bir müzik grubunun şarkısına gönderme.

Cat ayaklarını ön panele dayadı. "Evet, Diana'yı da sordu ama..." Duraksadı. "Tuhaftı biraz."

Toprak yolları, çatlakları çamur ve yosunla kaplı kütük kulübeleri arkalarında bıraktılar. Beyaz balıkçılar kapkara ağaçların arasından geçti.

"Ne?" diye sordu Eureka.

"Şey diye bahsetti olaydan - iki kere söylediği için net hatırlıyorum - 'Diana'nın öldürülmesi' diye."

"Emin misin?" Eureka ve Brooks milyon kere konuşmuşlardı olayı ve Brooks hiçbir zaman bu ifadeyi kullanmamıştı.

"Ben de ona o dev dalgayı hatırlattım," dedi Cat ve Eureka bu kelimeleri duyduğu her defasında boğazına dolan o acı tadı yutkundu. "O zaman da 'Tamam ama o dev dalga tarafından öldürüldü Diana' dedi." Cat omzunu silkti, Eureka okulun park yerine girip arkadaşının arabasının yanında durdu. "Tüylerim diken diken oldu. Tıpkı Cadılar Bayramı'nda üç yıl arka arkaya Freddy Krueger kostümü giydiği zaman olduğu gibi."

Cat arabadan çıktı, sonra dönüp gülmesini bekleyerek Eureka'ya göz attı. Ama bir zamanlar komik olan şeyler şimdi karmıştı, bir zamanlar üzüntü verici olan şeyler şimdi saçma görünüyordu ve Eureka artık nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

Ana yola çıkıp eve yöneldiği sırada dikiz aynasında farlar parladı. Cat'in arabası onu geçmek için aniden sol şeride kayarken, Eureka onun zayıf korna sesini duydu. Cat onu bugünlerde ne kadar temkinli araba sürdüğü konusunda asla eleştirmezdi ama arkasında direksiyona yapışıp kalacak da değildi, haliyle gaza bastı ve stop lambaları virajda kayboldu.

Eureka bir an nerede olduğunu unutmuştu. Ander'in suda taş sektirişini düşünüyor ve Diana'nın hâlâ hayatta olmasını, ona Ander'den bahsedebilmeyi diliyordu.

Ama o artık yoktu. Brooks bunu net olarak açıklamıştı: Bir dalga onu öldürmüştü.

Eureka ilerideki kör virajı gördü. Binlerce kez geçmişti oradan. Ama düşünceleri oradan oraya amaçsızca dolaşırken hızı da artmıştı. Viraja çok hızlı girdi. Kendini toparlayıncaya dek tekerler bir an için orta refüj oluşuna sürtündü. Eureka uykudan uyanmışçasına gözlerini kırıştırdı. Yol karanlıktı; Lafayette'in banliyölerinde hiç sokak lambası olmazdı. O da neyin nesi?

Gözlerini kısarak ileriye baktı. Bir şey yolu kesiyordu. Cat bir şaka falan mı yapıyordu acaba? Hayır, Eureka'nın farları yolun tam ortasına park etmiş olan gri bir Suzuki sedanı aydınlatıyordu.

Eureka frene asıldı. Ama bu yeterli olmayacaktı. Direksiyonu sağa kırdı, tekerlekler ciyakladı. Aniden şarampole savrulup sığ bir hendeğe daldı. Magda ancak bir şeker kamışı tarlasına bir buçuk metre kadar girdikten sonra durabildi.

Eureka'nın göğsü hızla inip kalkıyordu. Yanık lastik kokusu ve benzin dumanı öğürme isteği uyandırıyordu içinde. Havada başka bir şey daha vardı - tuhaf derecede tanıdık limonotu kokusu. Eureka nefes almaya çalıştı. Az daha çarpıyordu o arabaya. Az daha altı ayda üçüncü kazasını yapmış olacaktı. Üç metre boyunca frene asılmış, büyük ihtimalle arabanın mekanik ayarlarını mahvetmişti. Ama iyiydi. Diğer araba da iyiydi. Eureka kimseye çarpmamıştı. Akşam yemeğinde evde olabilirdi hâlâ.

Yolun öteki tarafındaki karanlığın içinde dört kişi belirdi. Suzuki'nin yanından geçtiler. Magda'ya doğru geliyorlardı. Eureka karakoldaki grili çifti hemen tanıdı. Yanlarında iki kişi daha vardı: Onlar da gri giyinmiş, sanki ilk çift ikiye çarpılmıştı. Eureka

onları karanlığın içinde net olarak görebiliyordu - karakoldaki kadının elbise kesimi, grupta yeni olan adamın saç çizgisi, Eureka'nın daha önce hiç görmediği kadının donuk gözleri.

Yoksa görmüş müydü? Bir şekilde tanıdık geliyorlardı Eureka'ya - bir anma toplantısında ilk kez karşılaştığınız bir aile gibi. Bir şey vardı bunlarda, etraflarındaki havada elle tutulur bir şey vardı.

O an fark etti: Onlar sadece donuk değillerdi. Aynı zamanda ışık saçıyorlardı. Işık bedenlerinin kenarlarını çiziyor, gözlerinden dışarı alev alev parlıyordu. Kolları bir zincirin halkaları gibi kenetlenmişti. Yaklaştılar ve bu sırada tüm dünya etrafını kuşatıyormuş gibi geldi Eureka'ya. Gökyüzündeki yıldızlar, ağaçların dalları ve kendi nefes borusu. Arabasını boşa alıp almadığını hatırlayamadı ama öyleydi. Geri vites nasıl takacağını düşündü. Eli vites kolunun üzerinde titriyordu. Tek yapabildiği pencereleri kapamak oldu.

O an, Eureka'nın arkasındaki karanlıkta, bir kamyonet virajın oralarda gümbürdedi. Farları kapalıydı ama sürücünün sertçe gaza basmasıyla birlikte ışıkları yandı. Beyaz bir Chevy'ydi, doğruca üzerlerine geldi ama son anda aniden dönerek Magda'yı ıskaladı...

Ve Suzuki'yi yarıp geçti.

Gri araba kamyonetin tamponu etrafında içeri göçtü, sonra buz üzerindeymiş gibi geri geri kaydı. Bir kez yuvarlandı ve Magda'nın, Eureka'nın, parlayan insan dördlüsünün yanına kadar geldi.

Eureka orta konsolun üzerine attı kendini. Vücudu sarsılıyordu. Arabanın tepetaklak yere iniş gümbürtüsünü, ön camın patlayışını duydu. Kamyonetin tekerleklerinin ciyakladığını işitti. Çok geçmeden kamyonetin motoru sustu. Bir kapı

sertçe kapandı. Şarampolün çakıllarından katır kutur ayak sesleri yükseldi. Biri Eureka'nın camını yumrukladı.

Ander'di.

Eureka'nın elleri camı indirirken titriyordu.

Ander daha hızlı açılması için parmaklarıyla camı aşağı itti. "Hemen uzaklaş buradan."

"Ne yapıyorsun burada? Az önce o insanların arabasına çarptın!"

"Derhal buradan uzaklaşman gerekiyor. Sana yalan söylemiyordum." Ander omzunun üzerinden karanlık yola göz attı. Grili insanlar arabanın yanında tartışıyorlardı. Alev alev gözlerle Ander'e baktılar.

"Bizi rahat bırak!" diye bağırdı karakoldaki kadın.

"Onu rahat bırakın!" diye buz gibi bir sesle bağırdı Ander. Ve kadın bağırarak konuşmaya devam edince, Ander elini kot pantolonunun cebine soktu. Eureka onun kalçasında gümüş bir parıltı gördü. Önce silah sandı ama sonra Ander cebinden neredeyse mücevher kutusu büyüklüğünde gümüş bir mahfaza çıkardı. Grili insanlara doğrulttu. "Yaklaşmayın."

"Elinde ne var?" diye sordu iki adamdan daha yaşlı olanı, arabaya adım adım yaklaşarak.

Arkasında duran diğer adam konuştu. "Herhalde şey değildir..."

"Onu rahat bırakacaksınız," diye uyardı Ander.

Eureka, Ander'in hızlı hızlı soluk alışını, sesindeki gerilimi duyabiliyordu.

Ander mahfaza üzerindeki tokayı el yordamıyla ararken, yoldaki dörtlüden korku dolu bir nida yükseldi. Eureka onların mahfazanın içinde ne olduğunu gayet iyi bildiklerini fark etti - ve bunun onları dehşete düşürdüğünü.

“Çocuk,” diye uyardı adamlardan biri kin dolu bir ifadeyle. “Anlamadığın şeyleri kötüye kullanma.”

“Belki de anlıyorumdur.” Ander yavaşça açtı kapağı. Mahfazanın içinden asit yeşili bir parıltı yayıldı, Ander’in yüzünü ve etrafındaki boşluğu aydınlattı. Eureka kutunun içeriğini algılamaya çalıştı ama yeşil ışık neredeyse kör ediciydi. Keskin bir koku burun deliklerini yaktı, daha dikkatli bakmaktan caydırdı onu.

O ana dek ilerlemekte olan dört kişi hızla birkaç geri adım attı. Gözlerini dikip bezgin bir telaşla mahfazaya ve parıldayan yeşil ışığa baktılar.

“Biz ölürsek ona sahip olamazsın,” diye seslendi bir kadın. “Bunu biliyorsun.”

“Kim bu insanlar?” diye sordu Eureka, Ander’e. “O kutunun içindeki de ne?”

Ander serbest eliyle Eureka’nın kolunu kavradı. “Sana yalvarıyorum. Buradan git. Senin hayatta kalman lazım.” Arabanın içine, Eureka’nın hâlâ vites kolu üzerinde duran soğuk eline uzandı. Parmaklarına bastırdı ve vitesi geri konumuna getirdi. “Bas gaza.”

Eureka başıyla onayladı, korkmuştu, sonra sertçe geri gidip geldiği yola girdi. Karanlığın içine doğru sürdü arabayı ve dikiz aynasında yanıp sönen yeşil ışığa dönüp bakmaya yeltenmedi.

Kimden: savvyblavy@gmail.com

Kime: reka96runs@gmail.com

Cc: catatoniaestes@gmail.com

Tarih: 11 Ekim 2013, Cuma, 12:40

Konu: ikinci salvo

Sevgili Eureka,

Voilà! Şu an hazırlıyorum ve yarın sana bir pasaj daha göndereceğim. Bunun romantik bir antik eser olup olmadığını merak etmeye başladım. Ne dersin?

Prens, kral oldu. Babasının alev alev yanan cenazesini gözyaşları içinde denize itti. Sonra gözyaşları kurudu ve benden orada kalmaya devam etmemi rica etti.

Bir reveransla başımı iki yana salladım. "Yaşadığım dağlara dönmek, ailemin yanındaki hayatıma devam etmek zorundayım. Benim ait olduğum yer orası."

"Hayır," dedi Atlas açıkça. "Artık buraya aitsin. Kalacaksın."

Benim için kolay olmasa da kralımın isteğini geri çeviremezdim. Kutsal matem ateşinden yükselen dumanlar dağılırken, krallığın dört bir yanına şu sözler yayıldı: Genç Kral Atlas kendine bir gelin alıyordu.

Yani tam olarak şöyle oldu: Kraliçe olacağımı bir rivayet yoluyla öğrendim. Dedikodu cadılarının gerçeği söylemiş olabilecekleri geldi hemen aklıma.

İşin içinde gerçek aşk varsa, karşılığında seve seve değiştirdim dağdaki hayatımı. Ya da iktidar rüyaları görmüş olsaydım, belki de aşkın yokluğunu görmezden gelebilirdim. Saray odalarında bütün dilekçelerim yerine getiriliyordu. Kral Atlas yakışıklıydı - uzaktı ama kaba değildi. Ama kral olunca, benimle daha az konuşur olmuştu ve ona giderek âşık olma ihtimali de bir serap gibi titreşmeye başlamıştı.

Düğün günü ayarlandı. Atlas hâlâ bana evlenme teklif etmemişti. Odama hapsedilmişim: Demir parmaklıkların kadifeyle kaplı olduğu mükemmel bir hapis haneye. Bir akşam karanlığında soyunma odamda yalnızken, gelinliğimi giydim ve krallığa sunulurken takacağım ıslıl ıslıl orikalkum tacımı taktım. İkiz gözyaşları birikti göz pınarlarımda.

“Gözyaşları adi bir taçtan bile daha az yakıştı sana,” diye bir ses geldi arkamdan.

Dönünce gölgelerin içinde oturan bir silüetle karşılaştım. “Buraya kimsenin giremeyeceğini sanıyordum.”

“Aldanmaya alışacaksın,” dedi gölgeler içindeki figür. “Ona âşık mısın?”

“Kimsiniz?” diye sordum. “Işığa çıkın, sizi görebileceğim bir yere.”

Silüet sandalyeden kalktı. Mum ışığı yüz hatlarını okşadı. Tanıdık birine benziyordu, sanki bir rüyanın parçasıymış gibi.

“Ona âşık mısın?” diye tekrarladı.

Sanki biri ciğerlerimdeki soluğu çalmış gibiydi. Yabancıнын gözleri beni kendimden geçirdi. Genç bir kızken sabahları yüz düğüm koyun rengindelerdi. Onların içine dalma isteğinden kendimi alamıyordum.

“Âşk?” diye fısıldadım.

“Evet. Âşk. Hayatı yaşamaya değer kılan şey. Bizi gitmemiz gereken yere taşımak için kapımıza dayanan.”

Başımı iki yana salladım, bunun krala ihanet olduğunu bilsem de. Her şeyden pişmanlık duymaya başladım. Önümdeki çocuk gülümsedi.

“O zaman bir umut var.”

Gözlerindeki o mavi hudutların ötesine geçmiştim bir kere ve asla geri dönüş yolunu bulmak istemiyordum. Ama tehlikeli bir âleme izinsiz giriyor olduğumu çok geçmeden fark ettim.

“Siz Prens Leander’siniz,” diye fısıldadım, incecik yüz hatlarından kim olduğunu çıkararak.

Sertiçe onayladı başıyla. “Beş yıllık bir seyahatten henüz döndüm... Krallığa sahip çıkan kardeşim, denizde kaybolduğumu sansa da...” Daha önce görmüş olduğumdan kesin emin olduğum

bir tebessümle gülümsedi. "Sonra da sen, Selene, çıkıp bana rastlamak durumunda kaldın."

"Evine hoş geldin."

Gölgelerin içinden çıktı, beni kendisine çekti ve eşi benzeri olmayan bir coşkuyla öptü beni. O ana kadar kusursuz mutluluğu bilmezmişim meğer. Sonsuza kadar onun öpücüğüne hapsolup kalmak istedim ama bir anı geri döndü bana. Dedikodu cadılarının eskimiş gevezeliklerinden bir parçayı hatırlayarak kendimi geri çektim.

"Senin âşık olduğunu sanıyordum..."

"Seni buluncaya kadar hiç âşık olmadım ben." Çocuk asla şüphelenmeyeceğim bir içtenlikle konuşuyordu. O andan itibaren sonsuza kadar birbirimiz dışında hiçbir şeyin önemi olmayacaktı bizim için.

Tek bir şey vardı bizimle bir aşk evreni arasında...

Öpücükle mühürlendi.

Madam B, Gilda ve Brunhilda

FIRTINA BULUTLARI

Cuma sabahı, zil çalmadan önce Brooks, Eureka'nın malzeme dolabı önünde bekliyordu. "Latince Kulübü'nde yoktun."

Ellerini ceplerine sokmuştu ve bir süredir orada bekliyor gibi bir hali vardı. Eureka'nınkine bitişik, Sarah Picou'ya ait dolabın önünü kapatıyordu ve sınıfa kitaplarını almadan gitmek anlamına gelse dahi Brooks'a asla kenara çekilmesini söylemeyecek kadar utangaç bir kızdı Sarah.

Rhoda yağmur yağacağı konusunda ısrar etmiş ve okula kadar pırıl pırıl, açık bir hava hâkim olmuşsa da Eureka yağmurluğunu üzerine almıştı. Kapüşonunun altında gizlenmeyi severdi. Çok zor uykuya dalmış, okula gitmek istememişti. Kimseyle konuşmak istemiyordu.

"Eureka..." Brooks onun şifreli kilidinin numaralarını hızla çevirişini izledi. "Endişelendim."

"İyiyim," dedi Eureka. "Ve geciktim."

Brooks'un yeşil süveteri aşırı dardı. Yeni, parıl parıl parıl dayan makosenlerini giymişti. Koridor tıklım tıklım bağırıp çağıran çocukla doluydu ve Eureka'nın beyninde bir baş ağrısı tohumu filizleniyordu.

Zilin çalmasına beş dakika vardı ve Eureka'nın İngilizce dersini alacağı sınıf iki kat yukarıda, binanın öbür ucundaydı. Dolabını açtı ve içine birkaç kitap attı. Brooks, seksenli yılların gençlik filmlerinden fırlamış bir nöbetçi öğretmen gibi başında dikilmeye devam ediyordu.

"Claire hastalandı dün gece," dedi Eureka. "William da bu sabah kustu. Rhoda dışarı çıkmıştı, yani iş başa düştü..." Elini salladı, sanki Brooks'un onun sorumluluklar alanını söylemeden anlaması gerekiyormuş gibi.

İkizler hasta falan değildi. Bütün varlığı - birinci sınıf öğrencisiyken kros turnuvalarından önce yaşamaya alışık olduğu türden - bir krampla baştan sona kasılan biri varsa, o da Eureka'ydı aslında. Ander ve kamyonetiyle, karanlıkta alev alev yanarak cehennemden çıkan o dört yayayla - ve Ander'in onlara bir silah gibi doğrulttuğu o gizemli yeşil ışıkla - karşılaşmasını tekrar tekrar yaşayıp durmuştu. Önceki gece tam üç kez Cat'i aramak için telefonu eline almıştı. Bu olayı anlatıp kendini bu yükten kurtarmak istemişti.

Ama kimseye anlatamamıştı. Eureka eve vardıktan sonra bir on dakikayı Magda'nın radyatör ızgarasından şekerkamışı temizlemek için harcamıştı. Sonra odasına koşarken Rhoda'ya seslenerek yemek bile yiyemeyecek derecede ev ödevlerine battığını söylemişti. 'Bataklıkta batmak' Brooks'la birbirlerine yaptıkları bir espriydi ama artık hiç komik gelmiyordu Eureka'ya. Gözlerini dikip pencereden dışarı bakmıştı - her araba farının onu arayan soluk bir psikopat olduğunu hayal ederek.

Merdivenlerde Rhoda'nın ayak seslerini duyunca hemen Yeryüzü Bilimleri kitabını kapmış ve kitabı tam Rhoda elinde bir tabak pançeta ve patates püresiyle içeri girerken açmıştı.

“Burada fazla oyalanmasan iyi olur,” demişti Rhoda. “O Dr. Landry numarandan sonra hâlâ incecik bir buz tabakasının üzerindesin.”

Eureka ona elindeki ders kitabını göstermişti. “Buna ev ödevi deniyor. Yüksek derecede bağımlılık yaratıcı olduğu söyleniyor ama sanırım ara ara deneyerek de üstesinden gelebilirim.”

Yemeği yiyememişti. Geceyarısı, ölüm sırasını bekleyen bir köpeğin talep edebileceği bir tür yemekle Bıdık'a sürpriz yapmıştı. Saat ikide babasının geldiğini duymuştu. Gidip onun kollarına atılmamak için kendini zor tutmuş ve kapıdan olabildiğince uzak durmuştu. Babasının onun sorunları konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu ve sırtına fazladan bir yük daha eklemek de gereksizdi. Eureka e-postalarını kontrol edip Madam Blavatsky'den gelen ikinci çeviriyi de o sırada görmüştü.

Bu kez, Aşk Kitabı'nı okuduğunda, hikâyeyi Diana'ya nasıl uydurabileceğini düşünmemişti. Selena'nın içinde bulunduğu zor durumla kendisi arasında çok fazla benzerlik mevcuttu. Birdenbire ortaya çıkan bir çocuğun hayatına girmesiyle, kendini daha fazlasını ister ve çocuğu aklından çıkaramaz halde bulmuştu Eureka. İki çocuğun isimleri bile benziyordu. Ama hikâyedeki çocuktan farklı olarak Eureka'nın zihnindeki çocuk onun ayaklarını yerden kesmemiş ve onu öpmemişti. Arabasına çarpmış, onu her yerde izlemiş ve ona tehlike altında olduğunu söylemişti.

Güneş ışınları o sabah çekine çekine penceresine dokunurken, Eureka kafasındaki bütün sorular için başvurabileceği tek

kişinin Ander olduğunu fark etmişti. Ve onu ne zaman göreceğinden bile emin değildi.

Brooks gelişigüzel bir biçimde Eureka'nın dolabına yaslandı. "Bu seni dehşete mi düşürdü?"

"Ne?"

"İkizlerin hasta olması."

Eureka ona dik dik baktı. Brooks'un gözleri bir saniyeden daha fazla dayanamazdı Eureka'nın gözlerine. Barışmışlardı - ama gerçekten barışmışlar mıydı? Ebedi bir savaşa girmişler gibi bir durum vardı ortada... Geri çekilebileceğiniz ama asla gerçek anlamda son veremeyeceğiniz, rakibinizin gözakını görmemek için elinizden geleni yapacağınız bir savaş. Birbirlerine yabancılaşmış gibiydiler.

Eureka kendisini Brooks'tan ayıran dolap kapağının arkasına gömdü başını. Bu dolaplar neden hep gri olurdu? Okul zaten parmaklıksız bir cezaevine yeterince benzemiyor muydu?

Brooks dolap kapağını Sarah Picou'nun dolabına doğru itti. Artık aralarında bir engel yoktu. "Ander'i gördüğünü biliyorum."

"Şimdi de görme yeteneğine sahip olmama mı çıldırdın yani?"

"Hiç komik değil."

Eureka, Brooks'un kıkırdamamasına şaşırdı. Artık birbirlerine şaka da mı yapamıyorlardı?

"Biliyorsun, iki kez daha Latince Kulübü toplantısını çıkarırsan..." dedi Brooks. "İsmini yıllık kulüp sayfasına koymazlar ve sen de onu üniversite başvurularına ekleyemezsin."

Eureka onu sanki yanlış duymuş gibi başını iki yana salladı. "Hmmm... Ne?"

"Üzgünüm." Brooks içini çekti, yüz ifadesi rahatladı ve bir

an için her şey normale döndü. “Kimin umrunda Latince Kulübü, değil mi?” Sonra kendini beğenmiş hafif bir pırıltı belir-di gözlerinde ki bu yeniydi. Sırt çantasının fermuarını açtı ve kurabiyelerle dolu bir Ziploc poşeti çıkardı. “Annem geçen-lerde yine deli gibi bir kurabiye faaliyetine girdi. İster misin bir tane?” Poşeti açtı ve Eureka’ya uzattı. Yulaf unu ve tereyağ kokusu Eureka’nın midesini bulandırdı. Aileen’in dün akşam kurabiye yapıp durmasına neyin neden olduğunu merak etti.

“Aç değilim.” Eureka saatine göz attı. Zilin çalmasına dört dakika vardı. İngilizce kitabını almak için dolabına uzandığına turuncu renkli bir el ilanı döne döne yere düştü. Biri çıtaların arasına sıkıştırmış olmalıydı.

YÜZÜNÜZÜ GÖSTERİN
TREJEAN BEŞİNCİ GELENEKSEL
ÇILGIN LABİRENT PARTİSİ
11 EKİM CUMA, 19:00

KARGALARI KORKUTACAK ŞEKİLDE GİYİNİN

Brad Trejean, bir yıl önce Evangeline’in en popüler son sınıf öğrencisi olmuştu. Çok parlak, çılgın, kızıl saçlı ve çapkındı. Eureka dahil olmak üzere kızların çoğu ona abayı yakmıştı. Her ne kadar Eureka, Louisiana Üniversitesi futbolu dışında başka hiçbir şey bilmeyen Brad’le daha ilk kez doğru dürüst konuşmuş olsa da, kızların vardiyalı olarak çalıştıkları bir iş gibiydi bu.

Brad’in ailesi her ekim ayında Kaliforniya’ya gider ve o da yılın en iyi partisini verirdi. Arkadaşları kuru ot yığınları ve spreyci boyayla boyanmış mukavvalardan bir labirent inşa ederler ve bu labirenti evin nehir kolu boyunca uzanan arka bah-

çesine kurarlardı. İnsanlar suya girerler ve partinin devamında cırılçıplak yüzerlerdi. Brad tamamen kendi ürünü olan, korkunç ve destansı bir partiyi garantileyecek kadar güçlü içkisini, Trejean Colada'yı hazırlardı. Gecenin ilerleyen saatlerinde her zaman sadece son sınıf öğrencilerinin katılabildiği Daha Önce Hiç oyunu oynanır ve bunun abartılmış detayları yavaş yavaş okulun geri kalanına sızardı.

Eureka bu geleneği Brad'in küçük kız kardeşi Laura'nın devam ettirdiğini fark etti. Laura ikinci sınıf öğrencisiydi ve namı Brad kadar yayılmamıştı. Ama hoş bir kızdı ve diğer ikinci sınıf öğrencilerinin çoğu gibi marka fahişesi değildi. Voleybol takımındaydı, bu yüzden o ve Eureka okuldan sonra soyunma odasında birbirlerini görürlerdi.

Son üç yıldır, Eureka bu partiyi Facebook'ta bir ay önceden duyardı. Cat'le birlikte partiye bir hafta kala alışverişe çıkarlar, giyecekleri kıyafetleri alırlardı. Eureka sürekli Facebook'a giren biri değildi ve şimdi düşününce Cat'ten gelen ve pazar günü kiliseden sonra alışverişe çıkmayı teklif eden bir mesaj aldığını hatırladı. Kafası kılık kıyafet düşünemeyecek kadar meşguldu bugünlerde - Brooks'la.

İlanı yerden aldı ve gülümsemeden edemedi. Geçen yıl Brooks'la birlikte hayatlarının en eğlenceli gecelerinden birini bu partide geçirmişlerdi. Brooks evden siyah çarşaf getirmiş ve görünmez hale gelerek labirente girmişlerdi. Uygunsuz durumda yakaladıkları bazı üçüncü sınıf öğrencilerini fena korkutmuşlardı.

"Ben babanın gözlerinden bakan bir hayaletim," diye seslenmişti Brooks aşırı derecede incelttiği sesiyle, bluzunun düğmeleri yarısına kadar açılmış olan bir kıza. "Yarın manastır yolunda olacaksın."

“Bu hiç hoş değil!” diye bağırıyordu kızın arkadaşı ama o da çok korkmuş görünüyordu. Labirent hortlağının arkasında kimin olduğunu hiç kimsenin tahmin edememiş olması ise bir mucizeydi.

“Davetsiz ruhlar bu sene de geri dönecekler mi?” dedi Eureka ilanı sallayarak.

Brooks uzanıp kâğıdı Eureka’nın elinden aldı. Kâğıda bakmadı. Bu, Eureka için tokat yemekten farksızdı.

“Fazla rahatsın,” dedi Brooks. “O psikopat senin canını yakmak istiyor.”

Eureka inledi, sonra bir silhat esintisi çaktı içine, bunun tek bir anlamı vardı.

Maya Cayce yaklaşıyordu. Saçlarını karmaşık bir balık kuyruğu biçiminde örüp yana atmış, gözlerine ise ağır bir sürme çekmişti. Eureka’nın onu son gördüğü günden bu yana bir ara burnunu deldirmişti. Minik, siyah bir halka burnunun içine doğru kıvrılıyordu.

“Bahsettiğin psikopat bu mu?” diye sordu Eureka, Brooks’a. “Neden beni korumuyorsun? Hadi git şunun kışına vur tekme.”

Maya tuvaletin kapısında durdu. Bir fiske atıp örgüsünü öbür yana gönderdi ve omzunun üzerinden onlara baktı. Tuvalet yeryüzünün en seksi noktası görüntüsü kazandırmıştı. “Mesajımı aldın mı B?”

“Evet.” Brooks başını salladı ama onunla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Dik bakışlarını Eureka’nın üzerinden çekmemişti. Eureka’yı kışkırtmak mı istiyordu? İşe yaramıyordu. Pek değil.

Maya abartılı bir biçimde gözlerini kırptırdı ve buna son verdiğinde bakışları Eureka’nın üzerindeydi. Bir an ona dik

dik baktı, burnunu çekti, ardından tuvalete girdi. Bir kâğıdın yırtılma sesini duyduğunda Eureka onun gözden kayboluşunu seyrediyordu.

Brooks ilanı yırtmıştı. “Bu partiye gitmiyorsun.”

“Bu kadar da ilgi manyağı olma.” Eureka dolap kapağını çarparak kapadı ve o sırada köşeyi dönen - saçı başı dağılmış, makyajı yüzüne bulaşmış, az önce labirentte davetsiz bir ruh tarafından basılmış gibi görünen - Cat’e doğru ilerledi.

Brooks, Eureka’yı bileğinden yakaladı. Eureka dönüp yırtıcı bir bakış attı ona - çocukken tutuştukları güreşle alakası yoktu şu an aralarında yaşananın. Eureka’nın gözleri, öfkenin ünlem işaretleriyle doluydu. İkisi de konuşmuyordu.

Brooks onun bileğini yavaşça bıraktı ve yürüyüp giderken Eureka’nın arkasından seslendi: “Eureka, bana güven. O partiye gitme.”

Koridorun karşısında Cat dirseğini ona doğru uzatınca, Eureka arkadaşının koluna girdi. “Ne konuşup duruyor o? Umarım sudan bir şeydir çünkü zil iki dakika içinde çalacak ve ben bu arada Madam Blavatsky’nin son e-postası hakkında laflamayı tercih ederim. Ah çok sıcak.” Eliyle kendini yelpazeledi ve Eureka’yı tuvalete çekti.

“Cat, bekle.” Eureka tuvalette etrafına bakındı. Maya Cayce’in kabinlerden birinde olup olmadığını anlamak için diz çökmesine gerek kalmadı. Silhat kokusu çok keskindi.

Cat el çantasını lavaboya bıraktı ve içinden bir ruj çıkardı. “Artık bir sonraki e-postada gerçek bir seks sahnesi beklediğimi söylemeliyim. Önsevişmeden başka hiçbir şeyden bahsetmeyen kitaplardan nefret ediyorum. Yani, oynamaya bayılıyorum ama bir yere kadar, hani, hadi artık oyna gibi yani.” Aynadan Eureka’ya göz attı. “Ne var? Buna dünyanın parasını

ödüyorsun. Madam B.'nin de kendinden bekleneni karşılaması lazım.”

Eureka, Maya Cayce'in önünde Aşk Kitabı'ndan bahsetmeyecekti. “Ben... Okumadım aslında daha.”

Cat gözlerini kısıp ona baktı. “Çok şey kaçırıyorsun, dostum.”

Bir kabinden sifon sesi geldi. Bir kapının kilidi açıldı. Maya Cayce kabinlerin birinden çıktı, Eureka ve Cat'i iterek aralarından geçip aynanın önünde dikildi ve o uzun koyu saçını düzeltti.

“Orospu parlatıcılarımdan sürmek ister misin Maya?” dedi Cat, el çantasını didik didik arayarak. “Ah unutmuşum. Dünyadaki bütün tüpleri sen satın almıştın zaten.”

Maya örgülü saçını düzeltmeye devam etti.

“Ellerini yıkamayı unutma,” diye cıvıldadı Cat.

Maya musluğu açtı ve Cat'in üzerinden uzanıp biraz sabun aldı. Ellerini sabunlarken aynadan Eureka'yı izledi. “Onunla partiye ben gidiyorum, sen değil.”

Eureka az daha boğuluyordu. Brooks'un ona *partiye gitme* demesinin nedeni bu muydu yoksa? “Benim zaten başka planlarım var.” Her şeyin sürekli acıttığı, her sızının bir diğerini azdırdığı bir berelenme hali içinde yaşıyordu.

Maya musluğu kapadı, ıslak ellerini Eureka'ya doğru hafifçe salladı ve kürsüden ayrılan bir diktatör gibi tuvaletten çıktı.

“Neydi bu şimdi?” diyerek güldü Cat, Maya Cayce gidince. “O partiye gidiyoruz. Foursquare'e kayıt yaptırdım bile.”

“Benim dün Ander'i gördüğümü Brooks'a söyledin mi?”

Cat gözlerini kırıştırdı. “Hayır. Onunla doğru düzgün konuşmadım bile.”

Eureka gözleri faltaşı gibi açılmış, omuz silken Cat'e dik

dik baktı. Yalan söylediğinde kekelerdi Cat. Eureka yıllardır bilirdi bunu - anne babalarına yakalandıkları zamanlardan. Ama Brooks başka nereden öğrenmiş olabilirdi ki onun Ander'i gördüğünü?

“Daha da önemlisi...” dedi Cat. “Maya Cayce manyağının seni yılın en iyi partisinden etmesine izin vermeyeceğim. Kanat oyuncuma ihtiyacım var benim. Anlaştık mı?” Zil çaldı ve Cat kapıya yönelirken omzunun üzerinden seslendi: “Bu konuda itiraz kabul etmiyorum. Kargaların aklını alacak kıyafetler giyeceğiz.”

“Kargaları korkutmamız isteniyor, Cat.”

Cat sırttı. “Demek okumayı biliyorsun.”

DAHA ÖNCE HİÇ

Trejean'lar kasabanın bereketli güney toprakları üzerinde restore edilmiş bir plantasyonda oturuyorlardı. Pamuk tarlaları her iki yandan bu küçük bölgeye eşlik ederdi. Pembe açelyalarla örülü, iç savaş öncesinden kalma meşe ağaçları gölgesindeki evler sütunlu, iki katlı, konforluydu. Nehir iki taraflı bir kıyı manzarası sağlayarak Trejean'ların evinin etrafında bir dirsek gibi bükülürdü.

Çılgın labirent partisine üçüncü sınıfların tümü ve çevresi geniş alt sınıf öğrencileri davet edilmişti. Oraya hareketli bir tekne yolculuğuyla gitmek ve partiye nehir tarafından yanaşmak bir gelenek halini almıştı. Eureka ve Cat, önceki yıl, Brooks'un ağabeyi Seth'in Louisiana Üniversitesi'ne gittiği için bıraktığı, dümen yekesi sürekli gıcırdayan, kırıldı kırılacak motor teknesiyle bu yolculuğu yapmışlardı. New Iberia'dan

nehirin yukarısına doğru dondurucu soğukta geçen yarım saat neredeyse partinin kendisi kadar eğlenceli olmuştu. Bu akşamsa, Brooks diye bir seçenek olmadığı için diğer tekneleri yoklama işi Cat'e kalmıştı. Eureka giyinirken, Maya Cayce'i teknede Brooks'un yanına oturmuş, iPad'ini taşınabilir hoparlörlere takmış, Brooks'un pazularını okşarken hayal etmekten kendini alamadı. Tekne su üzerinde kayarken Maya'nın saçlarının, siyah bir ahtapotun dokunaçları gibi arkasından dalgalandığını gözünde canlandırdı.

Cat en sonunda Julien Marsh'tan söz almayı başarmıştı: Julien'in arkadaşı Tim'in 1960'lı yıllardan kalma boş koltukları olan nane yeşili bir parti mavnası vardı. Saat sekizde, Julien'in kamyonu Eureka'ların evinin önünde durduğunda, babası pencerenin önünde dikiliyor, boyası bulaşık makinesinde dökülmeden önce üzerinde *Annemi Seviyorum* yazan bordo kupadan kahvesini içiyordu.

Eureka yağmurluğunun fermuarını çekti ve Cat'in kendisini salaş olmadığına ikna etmek için biraz önce FaceTime'da tam beş dakika harcadığı elbisenin ucuz payetli yakasını kapadı. Saten elbiseyi, kahverengiler içinde berbat görünmesine rağmen o öğleden sonra Cat'in dolabından ödünç almıştı. Cat ise benzer bir elbisenin turuncu renklisini ilk kez giyecekti. Sonbahar yaprakları olarak gidiyorlardı partiye. Cat canlı, duygusal renkleri sevdiğini söylemiş, Eureka ise öldüğünde ikinci bir hayata başlayan bir nesneyi giymiş olmaktan aldığı sapkın zevki dile getirmemişti.

Babası jaluziyi hafif kaldırıp kamyonu inceledi. "Kamyon kimin?"

"Cat'i bilirsin, nelerden hoşlandığını."

Babası içini çekti, restorandaki vardiyası yeni bitmişti, bit-

kindi. Kerevit kokuyordu. "Bu tür çocuklardan daha iyisine ihtiyacın olduğunu biliyorsun; değil mi?" dedi, Eureka antreden çıkarken.

"O kamyonun benimle bir ilgisi yok. Bizi partiye götürecekt, hepsi bu."

"Eğer birinin seninle ilgisi olursa..." dedi babası. "Onu içeri alacak mısın? Onunla tanışacağım, değil mi?" Gözlerini indirdi, körfeze çöken şişkin bir bulut gibi ağlamak üzere olan ikizler demek bu ifadeyi ondan miras almışlardı. Eureka bunu daha önce hiç fark etmemişti. "Annen senin için sadece en iyisini isterdi."

"Biliyorum, baba." Eureka'nın el çantasını kapmasıyla birlikte hissettiği soğukluk, içinde kök salmış öfke ve kafa karışıklığının derinliğini bir an için gözden geçirmesine neden oldu. "Gitmem gerek."

"Geceyarılarına kalma," dedi babası, Eureka kapıdan çıkarırken.

Eureka, Cat ve Julien, Tim'in ailesine ait iskeleye ulaştıklarında mavna neredeyse dolmuştu. Tim çember kaşları, kocaman elleri ve *Eternal Flame** kadar durağan bir tebessümü olan sarışın, cılız bir çocuktü. Eureka onunla hiç aynı sınıfta olmamıştı ama Eureka'nın partilere gittiği günlerden bu yana arkadaştılar. Kostüm olarak Louisiana Üniversitesi'nin futbol takımı formasını seçmişti. Eureka mavnaya adımını atarken Tim sendelemesin diye ona elini uzattı.

"Seni dışarıda görmek ne güzel, Bourdeaux. Size üç koltuk ayırdım." Birkaç amigo kızın, birkaç tiyatrocu çocuğun ve kros takımından Martin isimli bir oğlanın arasına sıkıştıılar.

* Sonsuz Alev. Bangles adlı grubun şarkısı.

Onların dışındakiler geçen hafta sonunu bu mavnada geçirmişlerdi: Eureka aralarında yaptıkları şakalardan anladı bunu. Bu ise Eureka'nın bütün bir yıl boyunca Cat ve Brooks dışında birileriyle ilk kez dışarı çıkışıydı.

En az klostrofobik bulduğu bir yere, bir bankın arka köşesine yerleşti. Ander'in ağacın altında, bir kozanın içinde olmaktan hoşlanmakla ilgili söylediklerini hatırladı. Bir bağlantı kuramadı. Dünyanın tümü Eureka için aşırı dar bir yerdi.

Aşağı uzanıp suya dokundu ve nehrin o kırılğan zamanüstülüğüyle avundu. Bir teknenin suda bıraktığı izden daha büyük bir dalganın ortaya çıkma ihtimali çok düşüktü. Yine de düşündüğünden daha soğuk çıkan su yüzeyine dokunan eli titredi.

Cat onun hemen yanına, Julien'in kucağına oturdu. Eureka'nın yüzüne altın sarısı göz kalemiyle birkaç yaprak çizerken *Love Stinks'in** melodisine uydurarak bir çılgın labirent şarkısı uydurdu.

"Çılgın labirent, yee, yee!"

Tim depoyu doldururken altılı bir paket kutu bira çıktı ortaya. Teknenin her tarafında çatapat gibi patladı kapaklar. Havayı benzin ve ölü su böcekleri ve kıyı boyunca topraktan yükselen mantar kokusu sardı. Kaygan tüylü bir kunduz nehirde yüzerek yanlarından geçerken minicik bir dalga izini kesti.

Mavna yavaş yavaş iskeleden ayrılırken iliklere işleyen bir rüzgâr yüzüne tokat gibi çarpınca Eureka kollarını göğsünde kavuşturdu. Etrafındaki çocuklar bir araya toplanıp gülüştüler - ortada komik bir şey olduğundan değil, bir arada oldukla-

* Aşk Pis Kokar. J. Geils Band'in albümlerine de ismini veren şarkısı.

rı ve kendilerini bekleyen geceye dair sabırsızlandıkları için. Partiye varıncaya kadar da çakırkeyif oldular ya da olmuş gibi yaptılar.

Eureka mavnadan inerken Tim'in yardımını kabul etti. Tim'in onun elini kavrayan eli kuru ve büyüktü. Eureka bir özlemin ani sızısını duydu içinde çünkü çocuğun eli Ander'in eliyle hiçbir benzerlik taşımıyordu. Şekerkamışlarını, deniz köpüğü kadar beyaz tenleri ve Ander'in bir gece önceki paniklemiş ifadesini hatırlayınca bir bulantı yayıldı midesine.

"Hadi bakalım, benim narin minik yaprağım." Cat bir kolunu Eureka'ya doladı. "Bu şenliğe dalalım ve bütün mutlu erkekleri kedere boğalım."

Partiye girdiler. Laura Trejean, ağabeyinin geleneğine sınıf atlatmıştı. Tiki meşaleler, iskeleden arka bahçeye açılan demir kapıya kadar uzanan çakıl döşeli yürüme yolunu aydınlatıyordu. Dev salkımsöğütlerin arasında fenerler göz kırptıyordu. Yukarıda, havuza tepeden bakan terasta, herkesin gözde yerel müzik grubu *Faith Healers* üyeleri enstrümanlarını akord ediyorlardı. Laura'nın grubu çimenlik boyunca Cajun ordövrleriyle dolu tepsileri elden ele geçiriyorlardı.

"Kadın eli değince ne şahane olmuş," dedi Eureka, yanlarından geçmekte olan bir servis tabağından mini bir kızarmış istiridyeli po'boy kapalı Cat'e.

"O da öyle dedi," diye geveledi Cat, lokmasını çiğnerken.

Katolik okulu öğrencilerine parti için giyinip kuşanmalarını iki kez söylemenize gerek yoktu. Herkes aşırı şık kostümlere bürünüp gelmişti. Çılgın labirent belli ki bir Cadılar Bayramı partisi değil bir hasat kutlamasıydı. Bir yığın Louisiana Üniversitesi forması arasından Eureka birkaç yaratıcı girişim seçti. Birkaç korkuluk, bir tane de az buçuk çakırkeyif bir balkabağı

vardı. Üçüncü sınıftan bir çocuk ise, o ay daha sonra yapılacak hasatın onuruna tişörtüne şeker kamışı sapları yapıştırmıştı.

Cat ve Eureka, çimenliğin ortasındaki bir ateş çukurunun etrafına Hacı kabilesi kostümleri içinde toplanmış olan birinci sınıf öğrencilerinin yanından geçtiler - yüzleri turuncu ve sarı alevlerle aydınlanıyordu. Labirente varıp içeriden yükselen kahkahaları duyduklarında Eureka, Brooks'u düşünmemeye çalıştı.

Cat, merdivenlerden arka verandaya çıktı, etrafı kerevitlerin kuyruğunu koparıp başlarındaki yağı emen çocuklarla çevrili kocaman kara bir kerevit kazanının yanından geçti. Kerevit kabuğu soyma, bataklık bölgesi çocuklarının en eski ergenliğe geçiş ayınlarından biriydi, bu nedenle de vahşiliği her yerde doğal karşılanırdı - kostüm giymiş olsanız bile.

Panç sırasına girdiklerinde Eureka uzaktan yüksek sesle bağırarak bir erkek sesi duydu: "Bir ağaç gibi olun ve dökülün."

"Bence buradaki en ateşli yapraklar biziz," dedi Cat, müzik grubu yukarıdaki terasta çalmaya başlarken. Eureka'yı birinci sınıf öğrencilerinin arasından içki sırasının önüne doğru itti. "Şimdi rahatlayabilir ve keyfimize bakabiliriz."

Rahatlamış bir Cat fikri, Eureka'nın sırtıtmasına neden oldu. Partiye göz attı. *Faith Healers, Four Walls*'u çalıyor ve gayet iyi bir performansla partiye ruh katıyordu. Eureka bu anı bekliyordu - hemen ardından gelen suçluluk hissi olmaksızın keyiflenmek için. Diana'nın buruşuk bir yüzle odasına kapanmasını istemeyeceğini biliyordu. Diana onun çılgın labirentte olmasını isterdi... Kısa, kahverengi bir elbise içinde, en iyi arkadaşıyla panç içip eğlenmesini. Diana, Brooks'un da yanında olmasını hayal ederdi. Onun dostluğunu kaybetmek bir başka ölümün ardından yas tutmak gibi olacaktı, fakat Eureka şu an bunu düşünmek istemiyordu.

Cat, bir bardak pan tutuşturdu Eureka'nın eline. Geçmiş yıllardaki Trejean Collada'nın o lm mor zehiri değildi bu. Kırmızı renkli bir iştah açıcıydı. Aslında meyvemsi bir kokusu vardı. Eureka arkasında tanıdık bir sesin, "şerefe bile diyemeden içmek kötü şans getirir," dediğini duyduğunda tam da bir yudum almak üzereydi.

Eureka arkasını dönmeden pantan bir yudum aldı. "Selam, Brooks."

Brooks bir adım atıp onun önüne geçti. Eureka onun kostmne bir anlam veremedi - uzun kollu soluk gri bir gömlek ve ona uygun pijamaya benzeyen bir pantolon. Muhtemelen Maya'yla birlikte yaptığı tekne yolculuğu nedeniyle saçları dağınıktı. Boş gözlerinde o alışılagelmiş haylazlığın zerresi yoktu. Yalnızdı.

Cat, Brooks'un kıyafetini işaret edip bir yuh çekti. "Teneke Adam mı?"

Brooks buz gibi bir ifadeyle ona doğru döndü. "Antik hasat kıyafetinin birebir kopyası bu. Birebir ve pratik."

"Neredeki hasatın?" dedi Cat. "Mars'taki mi?"

Brooks, Eureka'nın elbisesinin dekoltesini inceledi dikkatle. "Dost olduğumuzu sanıyordum. Buraya gelmemeni istemiştim senden."

Eureka, Cat'e doğru eğildi. "Bize bir dakika izin verebilir misin?"

"Keyfinize bakın." Cat, terasın kenarındaki Julien'e doğru ilerledi. Julien boynuzlu bir Viking başlığı takmıştı ve Cat onu çıkartıp kendi başına taktı. Bir saniye sonra sarmaş dolaş kahkahadan yıkılıyorlardı.

Eureka, Brooks'un üzerindeki tuhaf kostümü geçen sene giydiği o özenle hazırlanmış İspanyol yosunu rengindeki ta-

kımla kıyasladı. Brooks'un kese kâğıdından kestiği yüzlerce ufak kâğıt parçasını bir yeleğe tutturmasına yardım etmişti o zamanlar.

"Güvenliğin açısından istemiştım buraya gelmemeni," dedi Brooks.

"İyiym ben, kendi başımın çaresine bakabilirim."

Brooks onu omuzlarından tutacakmış gibi kaldırdı ellerini ama sonra vazgeçti. "Diana'nın ölümünden bir tek sen mi etkilendin sanıyorsun? Bir şişe ilacı yutabileceğini ama bunun seni seven insanları tahrip etmeyeceğini mi sanıyorsun? Seni önemsememin nedeni bu çünkü artık sen kendini önemsemiyorsun."

Eureka yutkundu.

"İşte buradasın!" Maya Cayce'in kalın sesi Eureka'nın tenninde bir karıncalanmaya neden oldu. Maya ayaklarına siyah patenler geçirmiş, on dövmesinden dokuzunu ortaya çıkaran minicik bir siyah elbise giymiş ve omuzlarına kadar inen kuzgun tüyü küpeler takmıştı. Sundurmanın karşısından Brooks'a doğru kaydı. "Seni kaybettim."

"Güvenliğim açısından mı?" diye mırıldandı Eureka hızlıca. "Seni burada onunla birlikte görünce şok geçirip öleceğimi falan mı sandım?"

Maya, Brooks'un üzerine çöktü, kolunu kaptığı gibi boynuna doladı. Ayaklarındaki patenlerle bir on beş santim daha uzundu Brooks'tan. Şaşkın bir hali vardı. Brooks'un kolu, Maya'nın onu koyduğu yerde, göğsünün yanında sallanıyordu. Bu Eureka'yı itiraf edebileceğinden de fazla çıldırttı. Brooks onu öpeli daha bir hafta bile olmamıştı.

Eureka'nın yerinde Cat olsa, Maya Cayce'in saldırgan cinselliğiyle yarışırđı. Vücudunu erkek devre sistemini darmadu-

man edecek bir duruşla kıvırırdı. Maya daha o sahte kirpiklerini kırıştırmaya bile vakit bulamadan, vücuduyla sarardı Brooks'u. Eureka ise bu tür oyunların nasıl oynandığını bilmezdi, özellikle de en iyi arkadaşına karşı. Elinde dürüstlükten başka kozu yoktu.

“Brooks.” Doğruca ona bakarak konuştu Eureka. “Acaba seninle yalnız konuşsak olur mu?”

Resmi olimpiyat kronometreleri bile Brooks'un kolunu Maya'dan kurtarma hızını ölçemezdi. Sadece bir saniye sonra o ve Eureka hızla veranda merdivenlerinden iniyor, neredeyse eskisi kadar yakın arkadaşlar olarak bir tespih ağacının korunağına doğru ilerliyorlardı. Maya'yı sundurmanın üzerinde öfkeyle arkalarından bakarak bırakmış halde.

Eureka ağaca yaslandı. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Hava güzeldi, yer yapraklarla örtülü ve yumuşaktı. Partinin gürültüsü uzaklaşmış, özel bir sohbet için zarif bir film müziği kıvamına gelmişti. Dallardaki fenerler Brooks'un yüzüne yumuşak ve titrek bir ışık veriyordu. Brooks sakinleşmişti.

“Böylesine delirdiğim için üzgünüm,” dedi Brooks. Rüzgâr ağacın dallarındaki küçük sarı meyvelerden bazılarına vurdu. Meyveler yere düşerken Eureka'nın çıplak omuzlarına sürtündüler. “O çocukla karşılaştığından beri endişeleniyorum senin için.”

“Ondan bahsetmeyelim istersen şu an,” dedi Eureka çünkü Ander'den söz ederse utanç verici bir duygusal taşma yaşayabilirdi. Brooks ise onun bu konuda konuşmayı reddedişine farklı bir anlam yüklemiş gibiydi. Bu onu mutlu etmiş benziyordu.

Eureka'nın yanağına dokundu. “Hiçbir zaman başına kötü bir şey gelmesini istemem.”

Eureka yanağını onun eline doğru bastırđı. “Belki de en kötüsü geride kaldı.”

Brooks gülümsedi - eski Brooks. Elini onun yüzünden çekmedi. Bir an sonra omzunun üzerinden partiye baktı. Alnındaki geçen haftadan kalma yara izi artık çok hafif, pembe bir çizikten ibaretti. “Belki de en iyisi daha gelmedi.”

“Çarşaf getirmek aklına gelmedi, değil mi?” Eureka başıyla labirenti işaret etti.

Haylazlık Brooks’un gözlerine geri dönmüştü. “Bu akşam onu yapamayacak kadar meşgul olacağımızı düşündüm.”

Eureka, onun kendi dudakları üzerindeki dudaklarını düşündü, vücudundaki ateşin, kollarındaki kuvvetin öpüştükleri sırada kendisini nasıl istila ettiğini. Bu kadar tatlı bir öpücük daha sonra bu kadar acı bir şeyle lekelenmemeliydi. Brooks bir kez daha denemek istemiş miydi acaba? Ya kendisi?

Geçen gün barıştıktlarında, Eureka arkadaşlık ötesi sürekliliğinin neresinde bulunduklarını açıklığa kavuşturamayacağını hissetmişti. Şimdi de her karşılıklı alışveriş, kafa karıştırma potansiyeli taşıyordu. Brooks flört mü ediyordu? Yoksa kendisi masum bir şeyden olmadık anlamlar mı çıkarıyordu?

Kızardı. Brooks bunu fark etti.

“Daha Önce Hiç’i kastediyordum. Son sınıfız, unuttun mu?”

Eureka o aptal oyunu oynamayı hiç hesaba katmamıştı, ayrıca labirentte hortlak olmak çok daha eğlenceli görünüyordu. “Benim sırlarım okuldakilerin hiçbirini ilgilendirmez.”

“Sadece paylaşmak istediklerini paylaşırsın, ben de yanında olurum zaten. Ayrıca...” Brooks sinsice sırıttı. “İlginç şeyler öğrenebilirsin.”

Daha Önce Hiç oyununun kuralları basitti: Daire olup

oturuyordunuz ve oyun saat yönünde ilerliyordu. Sıra size geldiğinde, "Daha önce hiç..." diye söze başlıyor ve daha önce hiç yapmadığınız bir şeyi itiraf ediyordunuz - ne kadar müstehcen o kadar iyi.

BEN DAHA ÖNCE HİÇ...

- *günah çıkarırken yalan söylemedim,*
- *arkadaşımın kız kardeşini becermedim,*
- *bir öğretmene şantaj yapmadım,*
- *joint içmedim,*
- *bekâretimi kaybetmedim.*

Oyunun Evangeline'deki oynanma şeklinde, sizin daha önce yapmamış olduğunuz şeyi yapmış olan kişiler kendi hikâyelerini anlatmaları kaydıyla bir dikişte içmeniz için içkilerini size verirlerdi. Ne kadar temiz bir geçmişiniz varsa, o kadar çabuk sarhoş olurdunuz. Masumiyetin doğru yoldan saptırılması, tersine işleyen bir günah çıkarmaydı bu. Hiç kimse bu geleneğin nasıl başladığını bilmiyordu. Evangeline son sınıf öğrencilerinin otuz yıldır bu oyunu oynadığı anlatılırdı ama hiç kimsenin anne ya da babası bunu itiraf etmezdi.

Eureka ve Brooks saat onda, ellerinde pançla dolu plastik bardaklar tutan son sınıf öğrencilerinin sırasına katıldılar. Haliya bantlı çöp torbalarından yapılmış bir yolu izlediler ve misafir yatak odalarından birine sırayla girdiler. Serin ve geniş bir odaydı - bir uçta devasa bir oyma yatak başıyla büyük boy bir yatak, diğer tarafta ise boydan boya siyah kadife perdelerin gizlediği pencereler vardı.

Eureka yerdeki daireye katıldı ve bağdaş kurup Brooks'un yanına oturdu. Seksi balkabaklarına, gotik korkuluklara, Bla-

ck Crows grubunun üyelerine, çiftçi kılığındaki gay çocuklara ve Louisiana Üniversitesi futbol takımına göz attı. İnsanlar yayılıp oturmuşlardı yatağın üzerine ve makyaj masasının yanındaki iki kişilik kanepeye. Cat ve Julien, garajdan aldıkları katlanır iskemlelerle girdiler odaya.

Elli dört kişilik son sınıftan, kırk iki öğrenci oyunu oynamak üzere gelmişti. Eureka hastalık, evden çıkamama, içki karışıklığı ya da diğer nedenlerle gelemeyenleri kıskandı. Yılın geri kalan kısmında dışlanacaklardı. Dışlanmak bir tür özgürlüktü, Eureka bunu öğrenmişti.

Oda ağzına kadar aptal aptal kostümler ve açıkta kalmış vücut bölümleriyle doluydu. Eureka'nın en az sevdiği *Faith Healers* şarkısı kıvrıla kıvrıla akıyordu dışarıdaki sonsuzluğa. Başıyla sağ tarafındaki perdeleri işaret edip mırıldandı Brooks'a: "Şu pencereden benimle birlikte aşağı atlama isteği yok mu hiç içinde? Belki de havuza düşeriz."

Brooks büyük altından güldü. "Söz verdin."

Julien kafa saymayı bitirip odanın kapısını kapamak üzereydi ki Maya Cayce patenle kayarak içeri girdi. Levy gibi giyinmiş bir çocuk ve onun gladyatör Russell Crowe olma hevesi başarısız bir girişim olarak kalmış arkadaşı ayrılıp Maya'nın geçmesine izin verdiler. Maya hemen Eureka ve Brooks'a doğru yanaşıp aralarına sıkışmaya çalıştı. Ama Brooks, Eureka'ya biraz daha sokuldu ve diğer yanında küçük bir boşluk açtı. Eureka, Maya'nın patenlerini çıkarırken Brooks'un yanına sokulup koparabileceğini alma şekline elinde olmadan hayran kaldı.

Oda kapısı kapatılıp içeride gergin gülüşmeler vızıldamaya başladığında, Julien daireye doğru yürüdü. Eureka, bu geceki gizli flörtünün okulun bu en gizli etkinliğinin gizli lideri ol-

masından duyduğu gururu gizlemeye çalışan Cat'e bir bakış attı.

"Hepimiz kuralları biliyoruz," dedi Julien. "Hepimiz pañç aldık." Bazı çocuklar bağrıştı ve bardaklarını havaya kaldırdı. "O zaman Daha Önce Hiç 2013 oyunu başlasın. Ve efsanesi hiç bitmesin - ya da bu odayı terk etsin."

Daha fazla tezahürat, daha fazla kadeh tokuşturma, daha sağlam ve gönülsüz kahkaha sesi yükseldi odada. Julien dönüp de Naomi isimli Porto Ricolu utangaç bir kızı rastgele işaret ettiğinde ise bir timsahın göz kırpışını duyabilirdiniz.

"Ben mi?" Naomi'nin sesi titredi. Eureka, Julien'in oyunu başlatmak için daha dışa dönük birini seçmiş olmasını tercih ederdi. Herkes gözünü Naomi'ye dikip bekledi. "Peki," dedi kız. "Ben daha önce hiç... Daha Önce Hiç oyunu oynamadım."

Aşırı derecede kıs kıs gülmeler üzerine Julien hatasını kabul etti. "Pekâlâ, bir kez daha deneyelim. Justin?"

Justin Babineaux, sanki tam da bir düşüşün ortasındaymış gibi saçları havaya dikilmiş haliyle, üç sözcükle tarif edilebilirdi: Zengin futbol oyuncusu. Sırıttı. "Ben daha önce hiçbir işte çalışmadım."

"Seni sersem." Justin'in en yakın arkadaşı Freddy Abair güldü ve kafasına dikmesi için bardağını Justin'e uzattı. "Son beleş burgerini Hardees'teki vardiyam sırasında aldın." Diğerlerinin çoğu, gözlerini devirerek bardaklarını elden ele, hepsini hızla yuvarlayan Justin'e aktardı.

Şimdi sıra amigo kızların liderindeydi. Ondan sonra da gruptaki baş saksafoncu olan oğlanda. Bir tutulan oyunlar vardı: "Daha önce hiç aynı gecede üç erkek öptüğüm olmadı," gibi. Bir de, "Daha önce hiç sivilce sıkmadım," gibi tutulmayanlar. "Daha önce hiç sekizinci dönem fen dersinden sonra

Bay Richman ile iş pişirmedim,” gibi bir diğer son sınıf öğrencisini zor durumda bırakmak için tasarlanmış oyunlar vardı. Sırf gösteriş olsun diye tasarlanmış oyunlar da: “Daha önce hiç çıkma teklifim geri çevrilmedi,” gibi. Eureka, sınıf arkadaşlarının, acı verecek kadar sıradan bulduğu ifşalarını iplemez halde pançını yudumladı. Tüm o yıllar boyunca hayal ettiği oyun değildi bu.

Gerçeklik, diye düşündü Eureka zira sınıf arkadaşlarından birinin kendi sıradan dünyasının ötesine geçmeye cesaret ettiğinde kurabileceği hayalleri daha önce hiç aklından geçirmemişti.

Oyunun tahammül edilebilir tek yanı, Brooks’un sırası gelen her arkadaşıyla ilgili mırıldanarak yaptığı yorumlardı: “Daha önce hiç tangasını göstermeyen bir pantolon giymeyi düşünmedi... Daha önce hiç kendisinin her gün yaptığı şeyler için başkalarını yargılamadığı olmadı... Daha önce hiç yarım kilo makyaj yapmadan evden ayrılmadı.”

Sıra Julien ve Cat’e gelene kadar, çoğunun panç bardakları alınmış, boşaltılmış, geri verilmiş ve birkaç kez yeniden doldurulmuştu. Eureka’nın, Julien’den fazla bir beklentisi yoktu - öyle ukala, öyle kendini beğenmişti ki. Fakat sıra ona geldiğinde, Cat’e şöyle dedi: “Daha önce hiç gerçekten hoşlandığım bir kıızı öpmedim... Ama bu gece bunu değiştirmeyi umuyorum.”

Oğlanlar yuhaladı, kızlar sevinç çığlıkları attı, Cat ise dramatik bir biçimde kendini yelpazeledi - bayılmıştı buna. Eureka etkilenmişti. En nihayetinde biri, bu oyunun utanç dolu sırları ifşa etmekten ibaret olmadığını çözmüştü. Daha Önce Hiç oyununu birbirlerini daha iyi tanımak için kullanmaları gerekiyordu.

Cat bardağını kaldırdı, derin bir nefes aldı ve Julien'e baktı. "Daha önce hiç yakışıklı bir erkeğe..." Duraksadı. "Akademik Yeterlilik Sınavı'nda 2390 aldığımı söylemedim."

Odadakiler ona bakakaldılar. Hiçbiri bu yüzden ona içki içirtemezdi. Julien onu yakaladı ve öptü. Oyun bundan sonra daha da güzelleşti.

Çok geçmeden Maya Cayce'in sırası geldi. Oda sessizliğe kavuşana ve tüm gözler ona odaklanana dek bekledi. "Daha önce hiç..." Siyah ojeli tırnaklarını bardağının üzerinde dolaştırdı. "Bir araba kazası geçirmedim."

Yakınındaki üç son sınıf öğrencisi omuz silkti ve kırmızı ışıktaki geçtikleri ya da patikada sarhoş sürüş yaptıkları hikâyelerden bahsederek Maya'ya içkilerini uzattılar. Eureka ise bardağına daha sıkı yapıştı. Maya ona baktığında bedeni de kaskatı kesildi. "Eureka, içkini bana uzatman gerekiyor."

Eureka'nın yüzünü ateş basmıştı. Bakışlarını odada gezdirdi, herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu fark etti. Onu bekliyorlardı. İçkisini Maya Cayce'in suratına fırlattığını, kırmızı pançın solgun boynundan, göğüslerinin arasından aşağı, kana benzeyen sızıntılar halinde damladığını hayal etti.

"Seni gücendirecek bir şey mi yaptım Maya?" diye sordu.

"Her zaman," dedi Maya. "Mesela şu an oyunbozanlık yapıyorsun."

Eureka, Maya'nın boğulmasını umarak bardağını ona doğru uzattı.

Brooks bir elini onun dizine koyarak mırıldandı: "Sinirlerini bozmasına izin verme Reka. Boş ver." Eski Brooks. Dokunuşu teskin ediciydi. Etkisini göstermesine izin vermeye çalıştı. Brooks'un sırasıydı.

"Daha önce hiç..." Brooks, Eureka'yı izliyordu. Gözlerini

kısıp çenesini kaldırdı ve o an bir şey değişiverdi. Yeni Brooks. Karanlık, kestirilemeyen Brooks. Eureka derhal kendini hazırladı kötü şeylere. “İntihar etmeyi denemedim.”

Bütün oda nefesini tuttu çünkü hepsi biliyordu.

“Seni pislik,” dedi Eureka.

“Oyunu oyna, Eureka,” dedi Brooks.

“Hayır.”

Brooks onun içkisini kaptı ve kalanını mideye indirdi, ağzını da taşralı beyazlar gibi eliyle sildi. “Sıra sende.”

Eureka bu kadar insanın önünde sinir krizi geçirmeyi kabul edemezdi. Ama nefes aldığıında göğsünün dışarı vermek istediği bir şeyle elektriklendiğini hissetti... Bir çılgılık ya da uygunsuz bir kahkahayla... Ya da gözyaşlarıyla.

İşte buydu.

“Daha önce hiç kendimi kaybedip hıçkıra hıçkıra ağlamadım.”

Bir an için kimse bir şey söylemedi. Sınıf arkadaşları ona inanıp inanmama, onu ciddiye alıp almama ya da bunu bir şakaya yorup yormama konusunda tereddüt ettiler. Eureka okulda birlikte geçirdikleri on iki yıl boyunca, çoğunun ağladığını görmüş olsa da, kimse ona bardağını uzatmaya yeltenmedi. Baskı göğsünde birikti ve sonunda dayanamadı.

“Hepinizin canı cehenneme.” Eureka ayağa kalktı. Bu aptal oyunu terk edip yakındaki tualete doğru koşarken kimse arkasından gitmedi.

*

Daha sonra, eve döndükleri buz gibi tekne yolculuğu sırasında Cat, Eureka’ya yaslandı. “Söylediğin doğru mu? Hiç ağlamadın mı?”

Nehrin üst tarafına gidecek olanlar yalnızca Julien, Tim, Cat ve Eureka'ydı. Oyundan sonra Cat, Eureka'yı hissiz bir halde gözlerini bir klozete diktiği tuvaletten kurtarmıştı. Cat çocuklardan ısrarla kendilerini derhal eve götürmelerini istemişti. Eureka çıkışta Brooks'u görmemişti. Onu bir daha asla görmek istemiyordu.

Nehir ağustos böceklerinin sesiyle çınılıyordu. Geceyarısına on dakika vardı, sokağa çıkma yasağını tehlikeli bir şekilde ihlal etmek üzereydi, bir dakika gecikmesi halinde ne kadar da boş yere başını belaya sokmuş olacaktı. Rüzgâr ısıırıyordu. Cat Eureka'nın ellerini ovuşturdu.

"Hıçkır hıçkır ağlamadığımı söyledim." Eureka omzunu silkti ve dünyadaki gıysilerin tamamının bile içten içe yaşadığı çırılçıplaklık duygusunu örtmeye yetmeyeceğini düşündü. "Daha önce tek tük gözyaşı döktüğümü biliyorsun."

"Elbette. Tabii ki." Cat, arkadaşının yanaklarından geçip gitmiş gözyaşlarını anımsamaya çalışıyormuş gibi yanlarından akıp giden sahile baktı.

Eureka *hıçkır hıçkır ağlama* sözlerini seçmişti çünkü Ander'in önünde o tek gözyaşı damlasını dökerek yıllar önce Diana'ya verdiği söze ihanet ettiğini hissetmişti. Kendini kaybetmiş bir halde ağlarken, annesi ona bir tokat yapıştırmıştı. Bir daha asla yapmayacağı şey buydu işte... Asla bozmayacağı bir yemin - böyle bir gecede dahi.

HAYAT KORUYUCU

Eureka bir an için uçtuğunu sandı. Bir sonraki an, buz gibi mavi sulara sert bir şekilde çakıldı. Bedeni yüzeyi yardı. Deniz onu yutarken, gözlerini sımsıkı yumdu. Bir dalga, bir şeyin - suyun üstünde çığlık atan birinin - sesini bastırdı okyanusun derin sessizliği içine akarken. Eureka yalnızca mercanlarda beslenen balıkların çıtırtısını duyuyordu... Suyun altındaki solumasının yarattığı lıkırtıyı ve bir sonraki dev dalga darbesinden önceki sessizliği.

Bedeni onu sıkıştıran bir şeye takılmıştı. Gezinen parmakları naylon bir kayış buldu. Hareket edemeyecek, serbest kalmak için boğuşamayacak, nerede olduğunu hatırlayamayacak kadar afallamıştı. Okyanusun onu derine gömmesine izin verdi. Daha boğulmamış mıydı? Ciğerleri suda olmakla, açık havada olmak arasındaki farkı ayırt edemiyordu. Su yüzeyi, üzerinde dans ediyordu - Eureka için ulaşılmaz bir rüya gibiydi.

Bütün bunların ötesinde bir şey hissetti: Dayanılmaz bir kayıp. Ama ne kaybetmişti? Böylesine içgüdüsel bir biçimde özlemini çektiği şey neydi ki kalbi bir çapa gibi ağırlık yapıyordu?

Diana.

Kaza. Dalga.

Hatırladı.

Eureka yine oradaydı - arabanın içinde, Seven Mile Köprüsü'nün altındaki sularda. Annesini kurtarması için ona ikinci bir şans verilmişti.

Her şeyi net olarak görüyordu. Arabanın gösterge panelindeki saat 08:09'u gösteriyordu. Cep telefonu, sular altındaki ön koltuğun bir ucundan diğerine sürükleniyordu. Sarı-yeşil deniz yosunları orta konsoldan püskül püskül sarkıyordu. Bir melekbalığı, sanki aşağı doğru otostop yapıyormuş gibi açık pencerenin içinden çırpınarak geçti. Hemen yanında, dalgalanan kızıl saçlardan bir perde, Diana'nın yüzünü maskeliyordu.

Eureka emniyet kemerinin tokasını çekiştirdi. Sanki çoktan çürümüş gibi ellerinin arasında parçalara ayrıldı. Annesinin üzerine doğru atıldı. Diana'ya erişir erişmez, kalbi sevgiyle doldu. Ama annesinin bedeni pörsümüştü.

"Anne!"

Eureka'nın kalbi sıkıştı. Onu görmek için can atarak Diana'nın yüzündeki saçları kenara çekti. Sonra bir çığlık boğazını tıkadı. Annesinin muhteşem yüz hatlarının olması gerektiği yerde, siyah bir boşluk vardı. Gözlerini ondan alamıyordu.

Ansızın üzerine gün ışığına benzer parlak ışınlar yağdı. Eller, bedenini kavradı. Parmaklar, omuzlarından tuttu. İstemediği halde Diana'dan uzaklaştırılıyordu. Debelendi, bağırarak. Kurtarıcısı onu ne duyuyor ne de umursuyordu.

Teslim olamazdı, bu yüzden onu Diana'dan ayıran ellere saldırdı. Boğulmayı tercih ederdi. Annesiyle beraber okyanusta kalmak istiyordu. Kim bilir neden, bakışlarını yukarı, ellerin sahibine doğru çevirdiğinde, bir başka siyah ve boş yüz görmeyi bekledi.

Fakat çocuk öyle parlak bir ışık yayıyordu ki onu zar zor seçebildi. Sarı saçları suda dalgalanıyordu. Bir eli üzerindeki bir şeye doğru uzandı - denizin içinde dikine uzanan uzun siyah bir kablo. Onu sıkıca kavradı ve çekti. Eureka denizin soğuk pırlıtısına doğru yukarı süzülürken, çocuğun bir çapanın kalın metal zincirine - yüzeye uzanan bir cankurtaran halatına - tutunuyor olduğunu fark etti.

Işık onun etrafında okyanusa yayılıyordu. Çocuğun gözleri, onunkilerle karşılaştı. Çocuk gülümsedi ama sanki ağlıyor gibiydi.

Ander ağzını açtı - ve şarkı söylemeye başladı. Şarkı tuhaftı ve öteki dünyaya ait gibiydi, Eureka'nın neredeyse anlayabileceği bir dilleydi. Neşeli ve tizdi, sürekli şaşırtan notalarla doluydu. Öyle tanıdık geliyordu ki... Neredeyse muhabbet kuşlarının cıvıltısı gibiydi.

Eureka yatak odasının تنها karanlığında gözlerini araladı. İçine derin bir nefes çekti ve terden ıslanmış kaşlarını sildi. Rüyasındaki şarkı zihninde yankılanmaya devam ediyordu, gecenin dinginliğinde akıldan çıkmayan bir ses iziydi. Sol kulağını ovuşturdu ama ses kaybolmadı. Daha da yükseldi.

Yana dönüp cep telefonunun ekranında parıldayan 05:00 rakamlarına baktı. Sesin, rüyasına nüfuz etmiş ve onu uyandırmış bulunan sabah kuşlarının şarkısı olduğunu fark etti. Zanlılar büyük olasılıkla, her sonbahar bu sıralarda Louisiana'ya göç eden benekli sığırcıklardı.

Civıltılarını duymamak için başının üzerine bir yastık bastırdı. Uyanmaya ve Brooks'un bir önceki gece partide ona nasıl ihanet ettiğini anımsamaya hazır değildi.

Tık. Tık. Tık.

Eureka yatakta yerinden fırladı. Ses pencereden geliyordu.

Tık. Tık. Tık.

Yorganı üzerinden fırlattı ve duvarın yanında kalakaldı. Şafak öncesinin en soluk ışık huzmeleri puslu beyaz perdeleleri taradı, fakat Eureka onları karartarak dışarıda bir insan olduğuna işaret eden herhangi bir gölge göremedi. Rüyadan ve Diana ile Ander'e bu kadar yakın olmaktan dolayı hâlâ sersem gibiydi. Çılgına dönmüştü. Pencerenin dışında kimse yoktu.

Tık. Tık. Tık.

Tek bir hareketle perdeleri çekti. Küçük, küf yeşili bir kuş sakince beyaz pencere pervazının üzerinde bekliyordu. Parlak kırmızı bir tacı ve göğsünde altın sarısı tüylerden bir elması vardı. Gagasını üç kez cama tıklattı.

"Polaris." Eureka, Madam Blavatsky'nin kuşunu hemen tanıdı.

Pencereyi yukarı kaydırıp ve ahşap kepenkleri daha fazla açtı. Sinekliği yıllar önce kesmişti. Buz gibi hava dalgalar halinde içeri girdi. Eureka elini dışarı uzattı.

Polaris işaret parmağına zıpladı ve canlı bir biçimde ötmeye başladı. Bu kez, Eureka kuşu iki kulağıyla duyduğundan emindi. Kuşun şarkısı her nasılsa, aylardır boğuk bir çınlama dışında hiçbir şey duymayan sol kulağından giriyordu. Eureka, kuşun kendisine bir şey söylemeye çalıştığını fark etti.

Yeşil kanatlarını, sessiz gökyüzüne doğru çırpıyor, kendi bedenini onun parmağının birkaç santim üzerine kaldırıyor. Bir kez daha cıvıladı ve sokağa doğru dönüp tekrar ka-

natlarım çırpı. Nihayet son bir kreşendo cıvılatmak üzere parmağının üzerine tünedi.

“Şşşş...” Eureka omzunun üzerinden odasının ikizlerle paylaştığı duvarına doğru baktı. Polaris’in aynı döngüyü tekrarlamasını seyretti: Elinin üzerinde uçuşmak, sokağa doğru dönmek ve parmağına geri tünerken tekrar - daha sessiz - bir kreşendo ile cıvıdamak.

“Bu Madam Blavatsky,” dedi Eureka. “Seni takip etmemi istiyor.”

Cıvıltısı *evet* der gibiydi.

Birkaç dakika sonra, Eureka tozluklarını, koşu ayakkabılarını ve Sorbonne tişörtünün üzerine Kurtuluş Ordusu’nun lacivert rüzgârlığını geçirmiş halde ön kapıdan usulca çıktı. Petunyaların ve meşe ağacı dallarının üzerindeki çiyn kokusunu aldı. Gökyüzü çamurumsu bir gri rengindeydi.

Bir kurbağa korosu babasının biberiye çalılarının altında vıraklıyordu. Eureka arkasından sinekliği kaparken, en hafif büyük dalların birine tünemiş olan Polaris kanatlarını çırpı. Eureka’nın omzuna yerleşti ve bir an için gagasıyla boynunu eşeledi. Eureka’nın gergin olduğunu anlıyor ve yapmak üzere olduğu şeyden utanıyor gibiydi.

“Gidelim.”

Uçuşu süratli ve zarifti. Eureka’nın bedeni gevşedi, ona ayak uydurmak için adımlarını sıklaştırırken ısıniyordu. Yanından geçtiği tek kişi, onun kuşu takip ettiğinin farkına varmayan alçak şasili kırmızı kamyonetinde uyuklayan gazete dağıtıcısı oğlandı.

Polaris, Shady Circle’in sonuna vardığında, Guillots’ların çimenliğinin arka tarafına geçti ve nehrin çitle çevrili olmayan

bir girişine doğru uçu. Eureka da onun yaptığı gibi doğuya döndü. Nehrin akıntısına ters ilerleyip sağ tarafında akan şırıltıyı duyarak, solunda çitle çevrili olan bir dizi uykulu evden dünyalar kadar uzak hissetti kendini.

Bu dar, engebeli patikada daha önce hiç koşmamıştı. Gün ağarmadan önceki karanlık saatlerde, tuhaf, tarifi zor bir göz alıcılığı vardı buranın. Gecenin dingin kasvetinin buradaki egemenliği, sis kaplı sabahı karartmaya çalışan hali hoşuna gitti. Polaris'in bulut renkli gökyüzünde yeşil bir mum gibi parıldayan hali hoşuna gitti. Peşine düştüğü şey akılsızca da olsa, kuşun penceredeki çağrısını uydurmuş da olsa, Eureka koşmanın, yatakta Brooks'a öfkelenerek ya da kendine acıyarak yatmaktan daha iyi olduğuna inandırmıştı kendisini.

Bakımlı bahçelerden akarsu kolları gibi nehre ulaşmaya çalışan vahşi eğreltiotlarının ve kamelya sarmaşıklarının, mor salkım sürgünlerinin üzerinden atladı. Ayakkabıları nemli toprağı dövdü ve soğuktan parmakları sızladı. Polaris'i nehrin aldığı sert bir kaviste gözden kaybetti ve ona yetişmek için tam hız koşmaya başladı. Ciğerleri yandı ve panikledi. Tam o anda kuşun uzakta, bir söğüt ağacının ufacık dalları arasından seçilen, genişçe bir yamalı pelerin giymiş yaşlı bir kadının omzuna tündüğünü gördü.

Madam Blavatsky, söğütün gövdesine sırtını dayamış oturuyordu. Kestane rengi saçları nemli havada bir hâle etkisi yaratıyordu. Yüzü nehre dönük, elde sarılmış uzun bir sigara içiyordu. Kırmızı dudaklarını büzdü kuşa doğru. "Bravo Polaris."

Eureka söğüt ağacına varınca adımlarını yavaşlattı ve kendini ağacın gölgesi altına attı. Salınan dalların gölgesi beklenmedik bir sarılış gibi kucakladı onu. Madam Blavatsky'nin

siluetini görmesiyle birlikte yüreğinde yükselen sevince hazır değildi. Üzerine atlayıp kadını kucaklamak için pek huyu olmayan bir istek duyuyordu.

Bu davet, gördüğü bir halüsinasyon değildi. Madam Blavatsky onu görmek istiyordu - ve Eureka kendisinin de Madam Blavatsky'yi görmek istediğinin farkına varıyordu.

Diana'yı düşündü - annesi hayata ne kadar yakın görünmüştü rüyasında. Bu kadın, Eureka'nın Diana'ya bırakmış olduğu tek kapının anahtarıydı. Blavatsky'nin imkânsız bir dileği gerçekleştirmesini istiyordu - tamam ama kadın ondan ne istiyordu?

"Durumumuz değişti." Madam Blavatsky hemen yanına, palamut rengi bir örtü serdiği yere hafifçe vurdu eliyle. Örtünün kenarlarından topraktan düğünçiçekleri ve maviboneler yükseliyordu. "Otur lütfen."

"Kitapla ilgili bir konu mu?" diye sordu Eureka.

"Fiziksel olarak kitapla değil ama içinde geçen olaylarla ilgili. E-posta yoluyla paylaşamayacak kadar..." Blavatsky derin bir nefes çekti sigarasından. "Vahim bir hal aldı durum. Kimsenin bizim bulduklarımızdan haberdar olmaması lazım, anladın mı? Ne şapşal bir bilgisayar korsanının, ne de arkadaşlarından birinin. Hiç kimsenin."

Eureka'nın aklına hemen Brooks geldi. "Brooks'u mu kast ediyorsunuz?"

Madam Blavatsky, dizlerini örten yama işi pelerininin üzerine tünemiş olan Polaris'e göz attı. Polaris cıvıladı.

"O kız, hani ofisime getirdiğin," dedi Madam Blavatsky.

Cat.

"Ama Cat asla..."

"Başkalarından yapmalarını beklediğimiz son şey, onlara

güvenemeyeceğimizi öğrenmeden önce yaptıkları son şeydir. Eğer bu sayfalardaki bilgiyi hasat etmek arzusundaysan, sırrının aramızda kalacağına yemin etmen şart. Kuşları da unutmayalım, elbette.”

Polaris’ten gelen bir başka cıvıltı, Eureka’yı sol kulağını yine ovuşturmak durumunda bıraktı. “Yemin ederim.”

“Edersin tabii.” Madam Blavatsky deri bir sırt çantasının içinden eski görünümlü, siyah ciltli, kalın, sayfaları tırtıklı bir defter çıkardı. Yaşlı kadın sayfaları çevirirken, Eureka sayfaların her bir yanına neredeyse her renkten kalemle hiç durmadan değişen elyazısı ifadelerin serpiştirilmiş olduğunu gördü. “Bu benim üzerinde çalıştığım kopya. Görevim sona erdiğinde Aşk Kitabı’nı, yanında bir çeviri kopyasıyla birlikte sana iade edeceğim. Şimdi... Hazır mısınız?”

“Evet.”

Blavatsky çizgili pamuk kumaştan bir mendille gözlerini sildi ve kaşlarını çatıp gülümsedi. “Niye sana inanayım? Sen kendine inanıyor musun ki? Birazdan duyacaklarına gerçekten hazır mısınız?”

Eureka, daha hazır bir görüntü vermeye çalışarak omuzlarını dikleştirdi. Gözlerini kapatıp Diana’yı düşündü. Hiç kimse ona annesine duyduğu sevgiyi değiştirebilecek bir şey anlata-mazdı ve bundan daha önemli bir şey yoktu.

“Hazırım.”

Blavatsky sigarasını çimlere basıp söndürdü ve pelerininin cebinden ufak, yuvarlak bir teneke kutu çıkardı. Kararmış izmariti kutunun içine, bir düzine başka izmaritin yanına koydu. “Nerede kaldığımızı anımsıyor musun?”

Eureka, Leander’in kollarında aşkı bulan Selene’nin hikâyesini hatırladı. “Aralarında tek bir engel vardı.”

“Doğru,” dedi Madam Blavatsky. “Onlarla aşk evreni arasında.”

“Kral,” diye tahmin etti Eureka. “Selene’nin Atlas’la evlenmesi bekleniyordu.”

“Bunun gerçek bir engel olduğu düşünülür. Oysa...” Blavatsky burnunu defterine gömdü. “Karakterler görüldüğü gibi değil galiba.” Omuzlarını dikleştirdi, eliyle hafifçe boğazına vurdu ve Selene’nin öyküsünü okumaya başladı.

İsmi Delphine idi. Leander’e bütün varlığıyla aşıktı.

Delphine’yi iyi tanırdım. Bir şimşek fırtınası sırasındaki doğumunda annesi ölmüş ve onu yağmurlar büyütmişti. Emeklemeyi öğrenir öğrenmez yalnız başına yaşadığı mağaradan inip bizim aramızda dağlarda yaşamaya başlamıştı. Ailem onu severek almıştı evimize. Büyüdükçe bizim adetlerimizden kimilerini benimsedi, kimilerini reddetti. Hem bizim bir parçamızdı, hem de bizden ayrı. Beni korkuturdu.

Yıllar önce, Delphine’ye ay ışığı altında bir ağaca yaslanmış, aşığına sarılırken rastlamıştım tesadüfen. Ben her ne kadar çocuğun yüzünü hiçbir şekilde görmediysem de dedikodu cadıları suratlarında alaycı bir gülümsemeyle onun esirleri arasında bulunan gizemli bir genç prenze dair söylentiler yayarlardı.

Leander. Prensim. Kalbim.

“Seni o ay ışığı altında görmüştüm,” diye itiraf etti bana daha sonra. “Ben seni daha önce defalarca gördüm. Delphine beni büyülemişti ama sana yemin ederim ona asla aşık olmadım. Onun büyüsünden kurtulmak için krallığa kaçtım, seni bulma umuduyla evime geldim.”

Aramızdaki aşk derinleştikçe, Kral Atlas’ın yapabileceklerinden çok Delphine’nin gazabından korkmaya başladık. Onun ormanda mahvettiği hayatları, uysal hayvanları bir canavara

çevirişini görmüştüm ve büyüünün bana dokunmasını asla istemezdim.

Kralla düğünümüzün arefesinde, Leander küçük bir çocukken öğrendiği bir dizi gizli tünelden geçirerek kaçırdı beni şatodan. Geceyarısı ay ışığının pırıltısı altında bekleyen gemisine doğru koşarken ondan rica ettim:

“Delphine asla bilmemeli.”

Dalgaların vaat ettiği özgürlüğün sevinciyle gemisine bindik. Nereye gittiğimizi bilmiyorduk, bildiğimiz tek şey birlikte olacağımızdı. Leander gemi demirini çekerken ben de dönüp yaşadığım dağlara baktım, elveda demek için. Bunu hiç yapmamış olmayı dilerdim.

Çünkü orada dehşet verici bir manzara gördüm: Yüz tane dedikodu cadısı - teyzelerim, kuzenlerim - benim gidişimi izlemek için uçurumların sarp kayalıkları üzerinde toplanmıştı. Ay ışığı o yontulmamış yüzlerini aydınlatıyordu. Kudretlerini değil ama akıllarını yitirecek kadar yaşlılardı.

“Kaçın bakalım, lanetli âşıklar,” diye seslendi yaşlı cadılardan biri. “Kaderinizden daha hızlı koşamazsınız. Kaçınılmaz son kalplerinizi süslüyor ve sonsuza kadar süsleyecek.”

Leander’in ürkmüş yüzünü hatırlıyorum. Bana ona âşık olmak kadar doğal gelse de o, cadıların konuşma tarzına alışık değildi.

“Nasıl bir karanlık bu kadar pırıltılı bir aşkı bozabilir ki?” diye sordu.

“Onun kalbini kırmaktan kork,” diye tısladı cadılar.

Leander kolunu bana doladı. “Onun kalbini hiçbir zaman kırmayacağım.”

Kahkahaları uçurumlarda yankılandı.

“Kırık kalpli bakirenin gözyaşlarının yeryüzüne çarpacak ok-

yanusları bir araya getirmesinden kork!" diye haykırdı teyzele-
rimden biri.

"Kork dünyaları uzay ve zamandan yalıtacak gözyaşların-
dan," diye ekledi bir başkası.

"Kork keder denen sulardan yapılmış o boyuttan... Kayıp
dünyanın Yükselen Zaman'ı bekleyeceği yerden," diye söyledi bir
üçüncüsü.

"İşte o zaman, onun geri dönüşünden kork," dediler koro ha-
linde. "Hepsi de gözyaşları yüzünden."

Leander'e dönüp lanetlerinin anlamını söyledim. "Delphine."

"Denize açılmadan önce ona gidip durumu izah edeceğim,"
dedi Leander. "Bize musallat olmasını önlemek zorundayız."

"Hayır," dedim. "Bilmemesi lazım. Bırak boğulduğunu san-
sın. Benim ihanetim onun kalbini daha derinden kıracaktır." Sanki hiç korkmuyormuşuz gibi öptüm onu, oysa dedikodu cadı-
larını bir dağdan ötekine öykümüzü yaymaktan alıkoyacak hiç-
bir engel olmadığını biliyordum.

Leander sarp yamaçlardaki kambur cadıları izledi. "Başka
türlü benim içim rahat etmez, sana gönlümce âşık olmak isterim.
Ona hoşça kal der demez, geri döneceğim."

Böyle dedi ve gitti sevgilim, beni cadılarla başbaşa bırakarak.
Kıydan gözlerini dikip beni izlediler. Henüz kendi akıbetimin
şekillenişine göz bile atamamıştım ama ufkun hemen ardında
durdüğünü biliyordum. Gecenin içinde kaybolmadan önce fısıl-
dadıkları o sözcükleri hiçbir zaman unutmayacağım...

Madam Blavatsky kafasını defterden kaldırdı ve mendiliyle
hafif hafif dokunarak soluk çehresini kuruladı. Defteri kapa-
tırken parmakları titriyordu.

Eureka, Madam Blavatsky'nin okuduğu süre boyunca,
kıpırtısız, soluk almadan oturmuştu. Metnin tutsağı olmuş

gibiydi. Ama şimdi, o bölüm bitip de defter kapandığında, bir öyküden ibaret kalmıştı dinlediği. Nasıl bu kadar tehlikeli olabilirdi ki? Puslu bir turuncu güneş nehrin üzerine çökerken, Madam Blavatsky'nin düzensiz soluk alışverişini dinledi dikkatle.

“Sizce bu gerçek mi yani?” diye sordu Eureka.

“Gerçek diye bir şey yoktur. Sadece inandıklarımız ve reddettiklerimiz vardır.”

“Ve siz inanıyorsunuz buna?”

“Bu metnin kökenine vakıf olduğuma inanıyorum,” dedi Blavatsky. “Bu kitap Atlantisli büyücüler tarafından yazıldı, binlerce yıl önce kayıp Atlantis adasında doğmuş bir kadın tarafından.”

“Atlantis.” Eureka kelimeyi hazmetti. “Hani şu denizkızları, batık hazineleri ve Triton gibi adamlarla birlikte sualtında kalan ada?”

“Berbat bir çizgi filmi hatırlattı sana,” dedi Madam Blavatsky. “Atlantis hakkında gerçekten bir şeyler bilen herkesi, Plato'nun diyaloglarından tanırız.”

“Peki neden bu hikâyenin Atlantis hakkında olduğunu düşünüyorsunuz?” diye sordu Eureka.

“Atlantis hakkında değil sadece... Atlantis'ten bir hikâye. Bence Selene bir Atlantis'liydi. Başlardaki betimlemelerini hatırla... Yaşadığı ada, Herkül'ün Sütunları'nın ötesinde, Atlantik'te bir başına durmuyor muydu? Bu, Plato'nun betimlemisiyle tıpatıp aynı.”

“Ama bu edebi bir kurgu, değil mi? Atlantis aslında yok...”

“Plato'nun *Critias* ve *Timeaus*'una bakılırsa, Atlantis antik dünyanın ideal uygarlığıydı. Ta ki...”

“Bir kızın kalbi kırılıp gözyaşlarıyla tüm adayı sular altın-

da bırakıncaya kadar.” Eureka bir kaşım kaldırdı. “Gördünüz mü? Kurgu muymuş?”

“Bir de yeni fikir diye bir şey yoktur derler,” dedi Blavatsky usulca. “Bu elde tutulamayacak kadar tehlikeli bir bilgi. Sağ-duyum bana daha fazla devam etmemem...”

“Devam etmeniz gerekiyor!” dedi Eureka, söğüt ağacının alçak dallarından birine dolanmış su mokasenini ürküterek. Su mokaseninin bataklığın kahverengi sularına kayarak göz-den yok olmasını izledi. Selene’nin Atlantis’te yaşamış olduğuna inanmak zorunda değildi - ama artık Madam Blavatsky’nin buna inandığına inanıyordu. “Ne olduğunu bilmem lazım.”

“Neden? İyi bir öyküden keyif aldığın için mi?” diye sordu Madam Blavatsky. “Basit bir kütüphane kartıyla bu ihtiyacını giderebilir, üstelik her ikimizi birden tehlikeye atmamış olur-sun.”

“Olmaz.” Daha fazlası vardı ama Eureka nasıl söyleyeceğinden emin olamadı. “Bu hikâye önemli. Nedenini bilmiyorum ama bir şekilde annemle ilgili ya da...”

Madam Blavatsky’nin, kitaptan bahsettiği anda Dr. Landry’nin verdiği benzer bir tepki vereceğinden çekinerek sözlerine devam edemedi.

“Ya da seninle ilgili,” dedi Blavatsky.

“Benimle mi?”

Elbette, daha başta Selene’nin vurulmaması gereken bir çocuğa bu kadar hızlı vurulmuş olması ile bir bağlantı kurmuştu, fakat Eureka Ander’i yoldaki o geceden bu yana hiç görmemişti - başına gelen kazayla bu efsanevi batık kıta arasında bir bağlantı kuramıyordu.

Blavatsky sessiz kaldı, sanki Eureka’nın bazı noktalar arasında ilişki kurmasını bekliyordu. Başka bir şeyler mi vardı?

Gözyaşlarıyla adayı sular altında bıraktığı söylenen, terk edilmiş sevgili Delphine ile ilgili? Eureka'nın Delphine ile hiçbir ortak noktası yoktu. Ağlamazdı bile. O geceden sonra bütün sınıf arkadaşları da öğrenmişti bunu - bir hilkat garibesini olduğunu düşünmek için bir gerekçe daha. O halde Blavatsky ne demek istiyordu?

"Merak, fettan bir sevgilidir," dedi kadın. "Beni de baştan çıkarır."

Eureka, Diana'nın lapis madalyonuna dokundu. "Sizce anem bu hikâyeyi biliyor muydu?"

"Bildigine inanıyorum."

"Bana neden anlatmadı? Madem bu kadar önemliydi, niye bana izah etmedi?"

Madam Blavatsky, Polaris'in başını okşadı. "Şu an yapabileceğin tek şey bu öyküyü özümsemek. Ve anlatıcının tavsiyesini de unutma sakın: O son kelimeyle her şey değişebilir."

Eureka'nın yağmurluğunun cebindeki telefon vızıldadı. Rhoda'nın boş yatağını görmemiş ve sokağa çıkma yasağının ardından gizlice kaçtığını anlamamış olduğunu umarak çıkardı telefonunu.

Brooks'tu. Mavi ekran kocaman bir mesaj bloğuyla aydınlandı, sonra Brooks'un birbirini izleyen mesajlarıyla pek çok kez daha. Altı mesaj geldikten sonra, sonuncusu telefonun ekranında kaldı: *Uyuyamadım. Suçluluk duygusu hasta etti. Gönlünü almama izin ver - gelecek hafta sonu, sen ve ben, tekne gezintisi.*

"Asla olmaz." Eureka diğer mesajları okumadan telefonu cebine tıktırdı.

Madam Blavatsky bir sigara daha yaktı, uzun, ince bir duman üfledi nehre doğru. "Davetini kabul etmelisin."

“Ne? Asla gitmem onun... Bir dakika, nereden bildin sen bunu?”

Polaris, Madam Blavatsky’nin dizlerinden kanatlanıp Eureka’nın sol omzuna kondu ve usulca cıvıladı kulağına. Eureka o an anladı. “Kuş söyledi sana.”

Blavatsky dudaklarını büzüştürdü ve Polaris’e bir öpücük verdi. “Benim kuşlarımın da kendi çapında sihirleri var.”

“Yani kuşlarınız da mı bana ihanet etmiş, beni maskaraya çevirmiş, birdenbire en yakın arkadaşım değil de can düşmanım gibi davranmaya başlamış bir çocukla tekneye binip denize açılmamı istiyorlar?”

“Biz gitmenin kaderin olduğuna inanıyoruz,” dedi Madam Blavatsky. “Gidersen olacaklar sana kalmış.”

VARSAYIM

Pazartesi sabahı Eureka üniformasını giydi, çantasını topladı, acınacak bir halde Pop-Tart'ını kemirdi ve okula gitmesinin mümkün olmadığını kabullendikten sonra Magda'sını çalıştırdı.

Bunun nedeni Daha Önce Hiç oyununda aşağılanmış olması değildi sadece. Kimseyle -Cat'le bile - tartışmayacağına yemin ettiği Aşk Kitabı'nın çevirisi bir diğer nedendi. Diana ve Ander'in rollerini net olarak görebildiği batık araba rüyası vardı sonra. Brooks meselesi vardı. Belki de en rahatsız edici olanı, o karanlık yolda hastalıkla savaşıyor antikorlar gibi arabasını kuşatmış ışık saçan dördlünün görüntüsüydü. Ne zaman gözlerini kapasa Ander'in yüzünü aydınlatan o yeşil ışığı görüyordu. Dertleşecek biri kalmış olsa bile, Eureka bu sahnenin kulağa gerçek gelmesini sağlayacak sözcükleri asla bulamayacaktı.

Hal böyleyken nasıl Latince dersi boyunca oturup aklı başındaymış gibi davranacaktı? Hiçbir çıkış yolu yoktu, yalnızca engeller vardı. Onu yatıştırabilecek yalnızca bir tür terapi vardı.

Evangeline sapağına vardı ve doğuya yönelip yakındaki Breaux Köprüsü'nün balçıklı çayırıların yeşil cazibesine doğru arabasını sürmeye devam etti. Yirmi mil doğuya, bir o kadar da güneye ilerledi. Nerede olduğunu çıkarmayacak hale gelene kadar durmadı. Kırıklıktı, sessizdi ve kimse onu tanıyamazdı - tüm ihtiyacı olan da buydu. Bir güvercin ailesine sığınak olan bir meşe ağacının altına park etti. Arabanın içinde, daima arka koltukta bulundurduğu yedek koşu giysilerini geçirdi üzerine.

Yolun arkasındaki suskun ormana girdiğinde henüz ısınmamıştı. Sweatshirtünün fermuarını yukarı çekti ve hafif tempoda koşmaya başladı. İlk başta bataklıkta koşuyormuş hissine kapıldı. Takımın motivasyonu yokken, girebildiği tek rekabet kendi hayal gücüyleydi. O yüzden Nuh'un Gemisi kadar büyük bir kargo uçağının tam arkasında yere indiğini, ev büyüklüğündeki motorların fırl fırl dönen ağaçları ve traktörleri biçtiğini ama yalnızca kendisinin, dünyada hızla uzaklaşan maddenin her parçasını geride bıraktığını canlandırdı kafasında.

Hava durumu raporlarından hiçbir zaman hoşlanmamış, atmosferin fevriliğiyle karşılaşmayı yeğlemişti. Sabahın erken saatleri, gökyüzüne yapışmış önceki bulutların tortuları dışında, pırıl pırıldı. Şimdi o yüksek bulutlar incelen ışığın içinde altın rengine bürünüyor, pus meşelerin arasından saç tutamları gibi süzülerek ormana loş bir parlaklık veriyordu. Eureka ormanının puslu oluşuna, rüzgârın, meşe ağaçlarının dalları boyunca uzanan eğreltiotlarını sise doğru kaldırmasına

bayılıyordu. Eğreltiotları neme doymaz, hava yağmura çevirirse, yapraklarının renklerini alacalı kırmızıdan zümrüt yeşiline döndürürlerdi.

Diana, tıpkı kendisi gibi, güneşli havadansa yağmurlu havada koşmayı yeğlediğini bildiği tek kişiydi Eureka'nın. Annesiyle birlikte yıllarca yaptıkları hafif koşular Eureka'ya *kötü havanın* sıradan bir koşuya kattığı büyüünün kıymetini bilmeyi öğretmişti: Yağmur yapraklar üzerinde pıtırda, fırtına ağaç kabuklarını ovalayarak temizler, minicik gökkuşakları bükülmüş kocaman dallara ilmekler atardı. Eğer bu kötü havaysa, Diana ve Eureka iyisini bilmek istemedikleri konusunda hemfikir olurlardı. Bu nedenle sis omuzlarından dökülürken Eureka bunun şayet Diana'nın kendi cenazesi ile ilgili seçme şansı olsa giymekten hoşlanacağı bir tür kefen olabileceğini düşündü.

Eureka çok geçmeden, kim bilir hangi koşucunun kendi menzilini işaretlemek için bir meşe ağacına çivilediği ahşap bir tabelaya ulaşip yoluna devam etti.

Ayakları aşınmış patikayı ezdi. Kolları daha sert hava bastı. Yağmurun inmeye başlamasıyla birlikte ormanlık alan karardı. Eureka koşmaya devam etti. Kaçırmakta olduğu dersleri, matematik ya da İngilizce dersleri boyunca boş sırasının etrafında bir girdap gibi dönen fısıltıları düşünmedi. O ormandaydı. Olmayı tercih edeceği başka bir yer yoktu.

Berraklaşan zihni bir okyanus gibiydi. Diana'nın ağırlığını yitirmiş saçları aktı bu okyanus boyunca. Ander sürüklendi yanından, ne başı ne de bir sonu varmış gibi görünen o tuhaf zincire ulaşmak için. Geçen gece kendisini niçin kurtardığını sormak istedi ona - ve tam olarak neden kurtarıldığını. O gümüş kutu ve içindeki yeşil ışık hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu.

Hayat had safhada karmaşık bir hale gelmişti. Eureka her zaman koşmayı bir kaçış olduğu için sevdiğini düşünürdü. Şimdi fark ediyordu ki ormanlık alana girdiği her seferinde bir şeyi, birini bulmayı hedefliyordu. Bugünse hiçbir şey ve hiç kimsenin peşinde koşuyordu çünkü kimsesi kalmamıştı.

Bir zamanlar kendi radyo programında çaldığı eski bir blues şarkısı uçuştı zihninde:

Annesiz çocuklara güç gelir annelerinin ölümü.

Baldırları yanmaya başladığında kilometrelerdir koşuyordu ve susuzluktan ölmek üzere olduğunu fark etti. Yağmur şiddetini artırmıştı, o da adımlarını yavaşlattı ve ağzını gökyüzüne doğru açtı. Yukarıdaki dünyanın canlı, sisli yeşil bir rengi vardı.

“Derecen geliyor.”

Ses arkasından geldi. Eureka hızla döndü.

Ander soluk gri bir kot pantolon, bir Oxford gömleği ve her nasılsa harikulade görünen lacivert bir yelek giymişti. Gergin gergin saçlarının içinden geçirdiği parmaklarıyla hemen çelişen şımarık bir özgüvenle, gözünü dikmiş ona bakıyordu.

Görölmek isteyinceye kadar arka plana karışmak konusunda özel bir yeteneğe sahipti. Koşarkenki uyanıklığıyla gurur duyduğu halde yanından hızla koşup geçmiş olmalıydı Eureka. Kalbi zaten hız denemeleri nedeniyle küt küt atıyordu - şimdiyse bir kez daha Ander’le yalnız kaldığı için depara kalkmıştı. Rüzgâr yere yağmur damlaları püskürterek hışkırdattı yaprakları. En hafif okyanus esintisini getirdi beraberinde. Ander’in kokusunu.

“Senin zamanlamansa iyice absürd bir hal almaya başladı.”

Eureka geriledi. Bu çocuk ya bir psikopat ya da bir kurtarıcıydı ve kendisinden bu konuda doğru dürüst bir cevap almanın hiçbir yolu yoktu. Ander'in kendisine söylediği son sözler aklına geldi Eureka'nın: *Hayatta kalmak zorundasın* - sanki söz konusu olan, kelimenin gerçek anlamında hayatta kalmasıymış gibi.

Eureka'nın bakışları ormanı taradı, o tuhaf insanlardan bir işaret aradı, o yeşil ışıktan ya da herhangi bir başka tehlikeden bir işaret - ya da tehlike Ander'in kendisi çıkarsa ona yardım edebilecek birilerinden bir işaret. Yalnızlardı.

Cep telefonuna uzandı, herhangi bir tuhaflaşma durumunda 911'i çevirmeyi tasarladı. Sonra Bill'i ve tanıdığı diğer polisleri düşündü ve bunun faydasız olduğunu fark etti. Üstelik Ander orada dikilip durmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Yüzünün görünümü Eureka'da hem kaçma, hem de o mavi gözlerin ne kadar yoğunlaşabildiğini görmek için ona doğru koşma isteği uyandırıyor.

"Karakoldaki o arkadaşını arama," dedi Ander. "Sadece seninle konuşmak için buradayım. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sahip değilim."

"Neye?"

"Sabıka kaydına."

"Kayıtlar silinmek içindir."

Ander adım adım yaklaştı. Eureka adım adım geriledi. Yağmur bedenine baştan sona derin bir ürperti göndererek sweat-shirtünü lekeliyordu.

"Ve sen sormadan söyleyeyim, polise gittiğinde seni gizlice izliyor falan değildim. Ama seni o gün bekleme salonunda, sonra da o yolda gören insanlar..."

"Kimdi onlar?" diye sordu Eureka. "Ve kutudaki o şey neydi?"

Ander cebinden taba rengi bir yağmur şapkası çıkardı. Gözlerinin ve Eureka'nın hiç ıslanmamış olduğunu fark ettiği saçlarının üzerine çekti. Şapka ona eski kara filmlerden fırlamış bir dedektif görüntüsü verdi. "Onlar senin değil benim sorunlarım."

"Geçen gece pek öyle görünmüyordu ama."

"Bu da nereden çıktı şimdi?" Yine yaklaştı, şimdi birkaç santim mesafedeydi ve Eureka onun soluk alıp verişini duyabiliyordu. "Ben senin tarafındayım."

"Ben hangi taraftayım peki?" Bir yağmur dalgası Eureka'nın geriye, yaprakların koruması altına girmesine neden oldu.

Ander somurttu. "Çok gerginsin."

"Değilim."

Ander, Eureka'nın yumruklarını tıktırdığı ceplerini işaret etti. Eureka titriyordu.

"Gerginsem bile, senin bu ani ortaya çıkışlarının buna bir faydası olmuyor."

"Sana zarar vermeyeceğime, yardım etmeye çalıştığıma nasıl ikna edebilirim seni?"

"Ben hiçbir zaman yardım istemedim."

"Benim iyi adamlardan biri olduğumu göremezsen, asla inanmayacaksın..."

"Neye inanmayacağım?" Titreyen ellerini kamufle etmek için kollarını sıkı sıkı kavuşturdu göğsünde. Sis, etraflarını kuşatan havaya asılıp kalmış, her şeyi biraz daha bulanıklaştırmıştı.

Ander son derece nazik bir şekilde elini onun kolunun üzerine koydu. Dokunuşu sıcaktı. Teni kuruydu. Eureka'nın nemli tenindeki tüyler diken diken oldu.

"Hikâyenin geri kalanına."

Hikâye kelimesi Eureka'nın aklına *Aşk Kitabı*'nı getirdi. Atlantis hakkındaki antik bir masalın Ander'in anlattıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu ama Eureka yine de kafasının içinde dolaşan Madam Blavatsky çevirisini duydu: O son kelimeyle her şey değişebilir. "Mutlu sonla mı bitiyor?" diye sordu.

Ander kederle güldü. "Fen bilgisinde iyisin, değil mi?"

"Hayır." Eureka'nın son karnesine baksanız, hiçbir derste iyi olmadığını düşünürdünüz. Ama o an anılarındaki Diana'nın yüzünü gördü Eureka - ne zaman lokasyon kazılarından birinde ona katılsa annesi Eureka'nın analitik aklı ve ileri okuma seviyesi gibi utanç verici şeyler hakkında arkadaşlarına övünürdü. Diana şimdi burada olsa, Eureka'nın fen bilgisinde de tartışmasız iyi olduğundan bahsederdi. "Galiba idare ediyorum."

"Peki ya sana bir deney ödevi versem?" dedi Ander.

Eureka'nın aklına bugün kaçırdığı dersler ve başına aldığı bela geldi. Buna bir de başka bir ödev eklemeye ihtiyacı olduğundan emin değildi.

"Kanıtlanması imkânsız gibi görünen bir şey olsa bu mesele?" diye ekledi Ander.

"Peki ya sen sadece bütün bunlar ne anlama geliyor onu anlatmakla yetinsen?"

"Eğer bu imkânsız varsayımı kanıtlayabilseydin," dedi Ander. "O zaman bana güvenir miydin?"

"Neymiş o varsayım?"

"Annenin öldükten sonra sana bıraktığı taş..."

Eureka'nın bakışları hızla kalktı, onunkileri buldu. Yemyeşil ormana karşı Ander'in turkuvaz irisleri de yeşille çevreleniyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Onu ıslatmaya çalış."

“İslatmak mı?”

Ander başıyla onayladı. “Benim varsayımım bunu yapamayacağın.”

“Her şey ıslanabilir,” dedi Eureka, saniyeler önce ona yaklaştığında Ander’in kuru tenini merak etse de.

“O taş dışında,” dedi Ander. “Haklı çıkarsam, bana güveneceğine söz verir misin?”

“Annem bana neden ıslanmaz bir taş bıraksın ki?”

“Bak, bir de teşvik edici ödül ekliyorum... Taş konusunda yanılıyorsam, yani bu sadece sıradan bir antik taşsa, ortadan yok olacağım ve bir daha asla benden haber almayacaksın.” Ander, Eureka’nın umduğu gibi herhangi bir oyunculuk emaresi göstermeksizin onun vereceği tepkiyi izleyerek başını eğdi.

“Söz.” Eureka onu bir daha görmemeye hazır değildi. Ama onun dik bakışları, baraklık kolları boyunca nehir yatağında tampon görevi gören kum torbaları gibi baskı yapıyordu üzerinde. Ander’in gözleri onu rahat bırakmazdı. “Tamam. Deneyeceğim.”

“Yap o zaman.” Ander sustu. “Kendi kendine. Başka kimse bilmemeli sende ne olduğunu. Arkadaşların. Ailen. Özellikle de Brooks.”

“Biliyor musun, sen ve Brooks bir araya gelmelisiniz,” dedi Eureka. “Birbiriniz hakkında tamamen aynı şeyleri düşünüyor görünüyorsunuz.”

“Ona güvenemezsin. Umarım bunu görebilirsin artık.”

Eureka, Ander’i itmek istedi. Kendisinin bilmediği bir şeyi biliyormuşçasına Brooks konusunu açması gerekmezdi. Ama onu iterse bunun bir itme olmayacağından korktu. Bir sarılma olacaktı bu ve kendisini kaybedecekti. Nasıl kurtulacağını bilemezdi o zaman.

Çamurun içinde topukları üzerinde sıçradı. Sadece kaçmayı düşünebilirdi. Evde olmak istiyordu, güvenli bir yerde - tabii bu mümkünse.

Yağmur iyice yoğunlaştı. Eureka arkaya, geldiği yola, unutulmuş yeşilliğin derinliklerine baktı kilometrelerce uzaktaki Magda'yı görmeyi umarak. Ormanın onun görüş alanına giren hatları çözülüp salt renk ve biçime dönüştü.

"Ben kimseye güvenemem, öyle görünüyor." Şiddetli yağmurun içinden geriye doğru koşmaya başladı, Ander'den uzaklaştığı her adımda geri dönüp tekrar ona doğru koşmayı isteyerek. Artık çığlık atma isteği duyuncaya kadar bedeni içgüdüleriyle savaştı. Daha hızlı koştu.

"Yakında ne kadar yanıldığını göreceksin!" diye bağırdı Ander, hâlâ onu bıraktığı yerde dikiliyordu. Eureka, Ander'in kendisini izleyebileceğini sanmıştı ama Ander izlemedi.

Eureka durdu. Ander'in söyledikleri onu soluksuz bırakmıştı. Ağır hareketlerle arkasına döndü. Ama yağmurun, sisin, rüzgârın ve yaprakların arasından baktığında, Ander çoktan yok olmuştu.

FIRTINATAŞI

“Ev ödevin biter bitmez...” dedi Rhoda, o akşam yemek masasının karşısından. “Dr. Landry’ye bir özür mesajı atacaksın e-postayla, bana da cc’leyerek. Ve onu gelecek hafta göreceğini söyleyeceksin.”

Eureka Tabasco sosunu sert bir şekilde salladı étouffée’sinin üzerinde. Rhoda’nın emirleri ters ters bakmayı bile hak etmiyordu.

“Baban ve ben, Dr. Landry ile bir beyin fırtınası yaptık,” diye devam etti Rhoda sözlerine. “Sorumluluk almadığın sürece ciddi bir terapi alacağını sanmıyoruz. Seansların parasını da bu yüzden sen ödeyeceksin. Kendi cebinden. Haftada yetmiş beş dolar.”

Eureka ağzının gayri ihtiyari açılmasını önlemek için çene-

sini kenetledi. Demek sonunda geçen haftanın o büyük suçunu cezalandırmaya karar vermişlerdi.

“Ama benim bir işim yok ki,” dedi Eureka.

“Kuru temizlemeci sana eski işini geri verecek,” dedi Rhoda. “Kovulduğundan bu yana daha sorumlu biri haline geldiğini kanıtlayabileceğini farzederek.”

Eureka daha sorumlu biri haline gelmemişti. İntihara meyilli bir depresif haline gelmişti. Yardım almak umuduyla babasına baktı.

“Ruthie ile konuştum,” dedi babası, kızıyla değil de étouffée’yle konuşuyormuş gibi aşağı doğru göz atarak. “Haftada iki vardiya alabilirsin herhalde, değil mi?” Çatalını aldı. “Şimdi yemeğimizi yiyelim, soğuyor.”

Eureka yemeğini yiyemedi. Zihninde oluşan birçok cümleyi gözden geçirdi. *Siz ikiniz bir intihar girişimiyle nasıl başedileceğini bildiğinizden eminsiniz. Durumu daha da berbat bir hale getirmiş olabilir misiniz acaba? Evangeline’in sekreteri bugün neden derste olmadığını öğrenmek için aradı ama ben sesli mesajı çoktan sildim. Kros takımından da çıktığımdan söz etmiş miydin acaba size ve okula geri dönmek gibi bir planım olmadığından? Ayrılıyorum ve asla geri dönmüyorum.*

Ama Rhoda’nın kulakları rahatsız edici dürüstlüğe karşı sağdı. Peki ya babası? Eureka artık neredeyse tanıyamıyordu onu. Karısıyla çelişmemek üzerine kurulu yeni bir kimlik inşa etmiş gibiydi kendisine. Belki de Diana’yla evliyken asla öne çıkaramamıştı bu kimliğini.

Eureka’nın söyleyebileceği hiçbir şey bu evin sadece ona uygulanan acımasız kurallarını değiştirmeyecekti. Zihni yangın yeriydi ama gözlerini kaldırmadı. Masanın karşısındaki canavarlarla dövüşmekten daha iyi şeyler yapabiliirdi.

Fantastik planlar toplanıyordu zihninin sınırlarında. Belki de Aşk Kitabı'nda bir zamanlar Atlantis'in bulunduğu söylenen yerlere yelken açmış bir balıkçı teknesinde iş bulurdu. Madam Blavatsky adanın gerçekten varolduğuna inanıyor güzüküyordu. Belki de yaşlı kadın Eureka'ya katılmak bile isterdi. Para biriktirebilirler, eski bir tekne alırlar ve âşık olduğu her şeyi elinde tutan zalim okyanusa yelken açarlardı. Herkül'ün Sütunları'nı bulabilirler ve yollarına devam ederlerdi. Belki Eureka o zaman kendisini - bu yemek masasında olduğu gibi bir yabancı değil de - evinde hissederti. Çatalıyla tabağındaki birkaç bezelyeyi dürttü. Bir bıçağı, kendi başına ayakta durabiliyor mu diye étouffée'sinin üzerine batırdı.

"Masaya koyduğumuz yemeğe saygısızlık edeceksen," dedi Rhoda. "Bence kalkabilirsin."

Babası daha yumuşak bir ses tonuyla ekledi: "Yeterince yedin galiba..."

Bu laf Eureka'nın gözlerini devirmemek için harcadığı bütün enerjiyi tüketti. Kalktı, sandalyesini çekti ve sadece kendisiyle babası olsa - eğer ona hâlâ saygı duyuyor olsa, Rhoda'yla hiç evlenmemiş olsa - bu sahnenin ne kadar farklı görüneceğini hayal etmeye çalıştı.

Bu düşünce zihninde belirir belirmez, Eureka'nın gözleri kardeşlerine takıldı ve dileğinden pişmanlık duydu. İkizler derin bir hoşnutsuzluk içindelerdi. Eureka'yı çıldırmışçasına bir çılgılık atması için destekliyorlarmış gibi sessizlerdi. Yüzleri, minicik kambur omuzları Eureka'da onları kapıp her nereye kaçacaksa beraberinde götürme isteği uyandırdı. Başlarının tepesinden öptü ikisini de, sonra odasına çıkan merdivenlere yöneldi.

Odasının kapısını kapatıp kendini yatağının üzerine attı.

Koşunun ardından düş almıştı ve ıslak saçları yağmur yağarken giymeyi sevdiği pazen pijamanın yakasını nemlendirdi. Hareketsiz uzandı ve çatıyı döven yağmurun şifresini çözmeye çalıştı.

Dayan diyordu. Sadece dayan.

Ander'in ne yaptığını merak etti, bir odada gözlerini tavana dikip uzanıyor olabileceğini. Onun da hiç değilse ara sıra kendisini düşündüğünü biliyordu - birini ormanda ve onu beklediği bütün o diğer yerlerde beklemek belli bir öngörü gerektirirdi. Ama hakkında *ne* düşünüyordu?

Peki Eureka onun hakkında ne düşünüyordu gerçekte? Ondan korkuyordu, onun çekimine kapılıyordu, merak ediyordu ve şaşıırıyordu. Onu düşünmek Eureka'yı depresyondan çıkarıyor - ve daha derin bir depresyona itmekle tehdit ediyordu. Onda kendisini kederden alıkoyan bir enerji vardı.

Fırtınataşı ve Ander'in varsayımı geldi aklına. Aptalcaydı. Güven, deneyden çıkan bir şey değildi. Cat'le arkadaşlığını düşündü. Birbirlerinin güvenini zamanla kazanmışlar, kendi başına bir enerjisi olana kadar bir kas gibi yavaş yavaş güçlendirmişlerdi. Ama güven bazen - hızlı ve derinden - bir yıldırım gibi çarpardı önseziye, Eureka ve Madam Blavatsky arasında yaşandığı gibi. Bir şey kesindi: Güven karşılıklıydı, Ander'le arasındaki sorun da buydu. Ander bütün kozları elinde tutuyordu. Eureka'nın bu ilişkideki rolü yalnızca endişeye kapılmaktan ibaret gibiydi.

Ama... Fırtınataşı hakkında daha fazla şey öğrenmek için Ander'e güvenmek zorunda değildi.

Masasının çekmecesini açtı ve küçük mavi kutuyu yatağının ortasına koydu. Ander'in varsayımını test etmeyi düşünüyor olmaktan utandı - kapısı ve panjurları kapalı odasında tek başına olsa bile.

Aşağıdan lavaboya götürülen tabak ve çatalların şangırtısı duyuluyordu. Bugün onun bulaşık akşamıydı ama kimse gelip de dırdır etmemişti bu konuda. Zaten orada değilmiş gibiydi.

Merdivenden gelen ayak sesleri Eureka'nın okul çantasına saldırmasına neden oldu. Eğer babası içeri girerse, ders çalışıyor havası yaratması lazımdı. Saatlerini alacak matematik ödevi, cuma günü Latince sınavı ve bugün kaçırdığı dersler nedeniyle de anlatılmayacak kadar çok telafi çalışması vardı. Yatağını ders kitapları ve dosyalarla doldurup fırtınataşının üzerini örttü. Tam babası kapıyı çalmadan önce matematik kitabını dizlerinin üzerine koydu.

“Evet?”

Babası kafasını içeri uzattı. Omzuna asılı bir bulaşık havlusu vardı ve elleri sıcak sudan kızarmıştı. Eureka matematik kitabından açtığı rastgele bir sayfaya öfkeyle baktı ve konunun soyutluğunun ev işlerini babasının sırtına yüklemenin suçluluğundan kurtarmasını umdu.

Babası eskiden yatağının başına dikilir ve ona zekice, şasırtıcı ev ödevi tüyoları verirdi. Şimdiyse odasına adımını bile atmıyordu.

Başıyla kitabı işaret etti. “Belirsizlik ilkesi? Çok kazıktır. Değişkenlerden birindeki değişim hakkında ne çok şey bilirsen, diğeri hakkında o kadar az şey bilirsin. Ve her şey her zaman değişir.”

Eureka tavana baktı. “Değişkenlerle sabitler arasındaki farkı bilmiyorum artık.”

“Biz sadece senin için en iyi olanı yapmaya çalışıyoruz Reka.”

Eureka yanıt vermedi. Bu konuda, ona söyleyecek bir şeyi yoktu.

Babası kapıyı kapadığında, belirsizlik ilkesine giriş paragrafını okudu. Bölümün başlık sayfasında kocaman bir üçgen vardı, Yunanca'da değişimin simgesi, delta. Beze sarılı fırtınataşının şekliyle aynıydı.

Kitabı bir yana bırakıp kutuyu açtı. Hâlâ o tuhaf beyaz beze sarılı halde duran fırtınataşı küçük ve iddiasız görünüyordu. Eureka onu eline aldı ve Brooks'un onu ne kadar dikkatle tuttuğunu hatırladı. Aynı derecede saygı göstermeye gayret etti. Aklına Ander'in, testi tek başına yapmak zorunda olduğu, Brooks'un onun elindekini bilmemesi gerektiği uyarısı geldi. Ne vardı ki elinde? Daha taşın neye benzediğini bile görmüş değildi. Diana'nın dipnotu geldi aklına: *İhtiyaç duyuncaya kadar sargı bezini açma. Zamanı geldiğinde bileceksin.*

Eureka'nın hayatı kaos içindeydi. İçinde yaşamaktan nefret ettiği evden kovulmanın eşiğindeydi. Okula gitmemişti. Bütün arkadaşlarına yabancılaşmıştı ve nehir boyunda yaşlı kaçıklarla buluşmak için sabahın köründe kuşların peşine takılıyordu. Bu haldeyken şu anın Diana'nın o mistik zamanı olup olmadığını bilmesi nasıl beklenebilirdi ki?

Komodinin üzerindeki bardağa uzanırken, taşı Latince dosyasının üzerine koydu. Bir önceki akşamdan kalma sudan bir miktarı çok dikkatli bir şekilde döktü doğrudan taşın üzerine. Islak lekenin bezin içine sızışını izledi. Bu sadece bir taşı.

Taşı yere koydu ve bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. İçindeki hayalperest düş kırıklığına uğramıştı.

Tam o an, göz ucuyla çok küçük bir hareketlenme gördü. Taşın sarılı olduğu bez, sanki suyla gevşeyip bir kenarından kalktı. *Zamanı geldiğinde bileceksin.* Sanki yanında uzanıyor muşcasına Diana'nın sesini duydu. Ürperdi.

Bezin kenarını biraz daha kaldırıncaya taş, beyaz sargıdan

tabaka tabaka ayrıldı. Eureka parmaklarıyla tek tek temizledi gevşemiş kumaşı ve üçgen biçimli taş ellerinde küçülüp netleşmeye başladı.

Sonunda son sargı tabakası da ayrılmıştı taştan. Eureka, yaklaşık olarak lapis madalyon ebatlarında ama ondan kat kat ağır ikizkenar taş ellerine aldı. Yüzeyini inceledi - ufak tefek pürüzler ve oyuklar dışında herhangi bir başka taş kadar düzgündü. Şurasında burasında damarlı mavi-gri kristallerin belirlediği vuruklar vardı. Ander için çok uygun bir suda kaydırma taşı olurdu.

Komodinin üzerinde duran cep telefonu vızıldadı. İzah edemeyeceği bir şekilde Ander olduğundan emin, atıldı telefona. Ama ekranda Cat'in işveli, yarı çıplak fotoğrafı vardı. Eureka sesli mesaja düşmesini bekledi. Cat o sabahki ilk dersten itibaren birkaç saatte bir mesaj atıp aramıştı. Eureka ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Birbirlerini, birbirlerine yalan söyleyemeyecek kadar iyi tanırlardı.

Telefonun ekranı kararıp oda tekrar loş bir hale gelir gelmez, Eureka taştan zayıf, mavi bir ışık yayıldığını fark etti. Minik mavi-gri damarlar taşın yüzeyi boyunca ışıyordu. Eureka gözlerini dikip bir dilin soyutlamalarına benzemeye başladıkları ana kadar baktı onlara. Taşı ters çevirdi ve arka yüzünde de benzer şekiller gördü. Damarları daireler oluşturuyordu. Kulakları çınladı. Bütün tüyleri diken diken oldu. Fırtınataşının üzerindeki şekil tamı tamına Brooks'un alnındaki yaranın aynısıydı.

Dışarıda hafif bir gökgürültüsü duyuldu. Sadece bir tesa düftü ama ürküttü Eureka'yı. Taş parmaklarından kaydı ve yorganın bir girintisine girdi. Tekrar bardağa uzandı ve içindeki gibi boşalttı çıplak fırtınataşının üzerine, sanki

bir yangını söndürüyormuş, sanki Brooks'la arkadaşlığını soğutuyormuş gibi.

Su, taştan geri sıçradı ve yüzüne çarptı.

Eureka tükürdü ve yüzünü sildi. Gözlerini dikmiş taşa bakıyordu. Yatak örtüsü ıslanmıştı, notları ve kitapları da. Bir yastıkla onları kurulayıp kenara kaldırdı. Taşı aldı. Yol kenarlarındaki mola mekânlarının duvarlarındaki inek kafatasları kadar kuruydu.

“Olamaz...” diye mırıldandı.

Yataktan kayıp indi, taş elinde, kapıyı aralayıp açtı. Aşağıda televizyon yerel haberleri veriyordu. İkizlerin gece lambası, paylaştıkları odanın açık kapısından cılız bir ışık sızdırıyordu dışarı. Eureka parmaklarının ucuna basarak banyoya girdi, kapıyı kapatıp kilitledi. Sırtını duvara dayayıp dikildi orada ve aynadan elinde taş tutan görüntüsüne baktı.

Pijamasının her tarafına su sıçramıştı. Saçlarının yüzünü çevreleyen kenarları da ıslaktı. Taşı musluğun altına tuttu ve suyu sonuna kadar açtı.

Su daha taşa çarptığı an geri püskürdü. Hayır, öyle de değildi - Eureka daha yakından baktı ve suyun taşa hiçbir şekilde çarpmadığını gördü. Onun üzerinden ve etrafından geri püskürüyordu su.

Musluğu kapadı. İkizlerin banyo oyuncaklarıyla tıklım tıklım dolu bakır küvetin kenarına oturdu. Lavabo, ayna, kilim - hepsi sırlıslıklamdı. Fırtınataşı ise kesinlikle kupkuruydu.

“Anne,” diye mırıldandı. “Nasıl bir olaya soktun beni?”

Taşı yüzüne doğru tutup, ellerinde çevire çevire yakından inceledi. Üçgenin geniş kenarının tepesinde küçük bir delik açılmıştı, bir zincirin geçebileceği genişlikte. Fırtınataşı bir kolye olarak takılabilirdi.

Peki neden bir beze sarılı halde saklanmıştı? Belki de bez, suyu püskürtmek için eklenmiş dolgu macunu gibi bir şeyi korumak içindi. Eureka banyo penceresinden karanlık dallar üzerine inen yağmura baktı. Aklına bir fikir geldi.

Bir havluyu lavabo ve yer arasında sürükleyerek olabildiğince suyu paspasladı. Fırtınataşını pijamasının cebine koydu ve koridora süzüldü. Merdivenin başından aşağı baktı ve babasının kanepede uyukladığını gördü, bedeni televizyondan sızan ışıkla aydınlanıyordu. Bir patlamış mısır kabı göğsünün üzerinde dengede duruyordu. Mutfaktan gelen çılğınca klavye sesini duydu - bu ancak dizüstü bilgisayarına işkence etmekte olan Rhoda olabilirdi.

Eureka sessizce süzüldü merdivenlerden aşağı ve usulca açtı arka kapıyı. Onu yalnızca, yağmurda çamura batmaya bayıldığı için onunla birlikte dışarı koşan Bıdık gördü. Eureka başını okşadı onun ve sıçrayıp yüzünü yalamasına izin verdi ki bu Rhoda'nın vazgeçirmek için yıllardır üzerinde çalışmakta olduğu bir alışkanlıktı. Bıdık, sundurma merdivenlerinden inip nehir koluna açılan büyük kapıya yönelen Eureka'nın peşinden gitti.

Yeni gökgürültüsü, Eureka'ya yağmurun bütün bir akşam boyunca yağmış olduğunu ve Cokie Fauchaux'dan televizyonda biraz önce duyduğu fırtınayla ilgili sözleri hatırlattı. Arka kapının mandalını kaldırdı ve komşularının kendi balıkçı kayıklarını suya indirdikleri dokun üzerine adımını attı. Kenara oturdu, pijamasının paçalarını kıvırdı ve bir bacağına nehre soktu. Su soğuktu, vücudu kaskatı kesildi. Ama buz tutmuş bacağına çıkarmadı nehirden, yanmaya başlasa bile.

Sol eliyle cebinden taşı çıkardı ve minik yağmur damlalarının yüzeyinden sekişini izledi. Taşı koklarken burnuna sular kaçan Bıdık şaşkındı.

Fırtınataşının etrafını avuçlarıyla temizledi ve üzerine eğilip soğuk havayı sert bir şekilde içine çektikten sonra kolunu suya sokarak taşı nehre daldırdı. Su titreşti, sonra seviyesi yükseldi ve Eureka fırtınataşı ve kolunun etrafında geniş bir hava kabarcığı oluştuğunu gördü. Kabarcık su yüzeyinin hemen altında, dirseğinin olduğu yerde bitiyordu.

Eureka sağ eliyle sualtındaki kabarcığı buldu ve patlamasını bekledi. Patlamadı. Dayanıklı balonlar gibi genişleşebilir görünüyordu. Islanmış sağ elini sudan çıkardığı an, farkı hissedebildi. Hâlâ sualtında olan sol eli bir hava cebi kılıfının içindeydi, hiç ıslanmamıştı. Sonunda fırtınataşını sudan çıkardı ve onun da tamamen kupkuru kalmış olduğunu gördü.

“Pekâlâ Ander,” dedi. “Sen kazandın.”

KAYBOLUŞ

Tık. Tık. Tık.

Polaris salı sabahı gün doğumundan önce penceresine geldiğinde, Eureka camdan gelen üçüncü *tık* sesiyle birlikte yaktan kalktı. Perdeleri araladı ve buz gibi camı kaldırarak küf yeşili kuşu selamladı.

Kuş, Blavatsky demekti, Blavatsky ise yanıtlar anlamına geliyordu. Aşk Kitabı'nın çevirisi Diana'nın ölümünden bu yana Eureka'nın en zorlu görevlerinden biri haline gelmişti. Hikâye bir şekilde daha yabanıl ve daha fantastik boyutlara doğru geliştikçe Eureka'nın onunla bağı da güçleniyordu. Dedikodu cadılarının kehanetinin detaylarını, sanki kendi hayatıyla benzerlikler taşıyormuşçasına, öğrenmeye yönelik çocuksu bir merak duyuyordu. Söğüt ağacının altında yaşlı kadınla buluşmayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Lapis madalyonla aynı zincire bağıladığı fırtınataşıyla birlikte uyumuştı. Onu tekrar sarıp bir yerlerde saklama fikrine dayanamamıştı. Boynuna ağır gelmiş, bütün gece boyunca göğsüne yaslı durmaktan ısınmıştı. Madam Blavatsky'nin bu konudaki fikrini almaya kararlıydı. Bu, yaşlı kadını özel hayatının daha derin köşelerinde ağırlamak istediği anlamına geliyordu ama Eureka kendi içgüdülerine güvenirdi. Belki de Madam Blavatsky Eureka'nın taşı daha iyi anlamasına yardımcı olacak bir şeyler biliyordu - belki de Ander'in taşta olan ilgisini bile izah edebilirdi.

Eureka elini Polaris'e uzattı ama kuş uçup geçti yanından. Hızla odaya daldı, tavana yakın telaşlı daireler çizerek uçtu, sonra da pencereden ok gibi dışarı, kömür karası gökyüzüne doğru fırladı. Eureka'ya doğru bir nefes çam kokulu hava gönderip, kanat içlerinin göğüs kemikleriyle buluştuğu yerdeki rengârenk tüyleri sergileyerek kanatlarını çırpıtı. Gagası tiz bir ciyaklamayla gökyüzüne doğru açıldı.

“Şimdi de horoz mu oldun?” dedi Eureka.

Polaris bir kez daha ciyakladı. Sesi berbattı, Eureka'nın daha önce o şakırken duyduğu melodik notalarla en ufak bir alakası yoktu.

“Geliyorum.” Eureka pijamalarına ve çıplak ayaklarına baktı. Dışarısı soğuktu, hava nemliydi ve güneşin doğmak için daha uzun bir yolu vardı. Dolabında eline gelen ilk giysiyi kaptı - eskiden kros turnuvalarında giydiği uçuk yeşil renkli bir Evangeline eşofmanı. Naylon takım sıcak tutardı ve Eureka onunla koşabilirdi, ayrılma konusunda yalvarmak zorunda kaldığı takım için duygusal davranmanın bir âlemi yoktu. Dişlerini fırçaladı, saçlarına tek bir örgü yaptı. Polaris onu ön sundurmanın kenarındaki biberiye çalılığında karşıladı.

Sabah rutubetliydi, cırcır böceklerinin dedikodusu ve rüzgârda salınan biberiyenin tertemiz fısıltısıyla doluydu. Polaris bu kez Eureka'nın koşu ayakkabılarını bağlamasını beklemedi. Geçen gün Eureka'nın onu izlediği aynı yöne doğru uçu ama daha hızlıydı. Eureka hafif bir koşuya başladı. Gözlerinde uyku mahmurluğuyla alarm durumu arası bir ifade vardı. Bal-dırları dünkü koşudan dolayı yanıyordu.

Kuşun cıyıklaması ısrarcı ve sabahın beşinde uyuyan cad-deye karşı yıpratıcıydı. Eureka onu nasıl susturacağını bilmeyi çok isterdi. Kuşun ruh durumunda farklı bir şeyler vardı bu-gün ama Eureka onun dilini konuşamıyordu. Tek yapabildiği ayak uydurmaktı.

Eureka, Shady Circle'ın sonunda, gazeteci oğlanın kırımı-zı kamyonetinin yanından geçerken sürat koşusuna geçmişti artık. Sanki dostlarmış gibi el salladı oğlana, sonra da sağa dönerek Guilloitlar'ın çimenliklerinden geçti. Yeşil bir sabah pırıltısı içindeki nehre ulaştı. Polaris'i gözden kaybetmişti ama söğüt ağacına giden yolu biliyordu.

Bu mesafeyi gözleri kapalı da koşabilirdi ve neredeyse öyle yapmış sayılırdı. Eureka iyi bir uyku çekmeyeli günler olmuştu. Deposu neredeyse boştu. Ayın su yüzeyinde parıldayan yansımasını izledi ve bir düzine bebek ay doğurduğunu hayal etti. Bebek hilaller uçan balıklar gibi sıçrayıp Eureka'yı geride bırakmaya çalışarak akıntı yukarı yüzüyordu.

Bacaklarını kazanma arzusuyla daha hızlı çalıştıran Eureka bir eğrelti otunun odunsu köklerine takılarak sendeledi, çamurun içine yuvarlandı. Sakat bileğinin üzerine düşmüştü. Eski düzeyini ve temposunu yeniden kazanırken acıyla yüzünü buruşturdu.

Cıyaak!

Polaris ok gibi gelip omzuna saldırdığında Eureka'nın söğüt ağacına ulaşmasına yaklaşık yirmi metre kalmıştı. Kuş geride kaldı, fakat Eureka'nın her iki kulağını birden tırmalayan o boğuluyormuşçasına ciyaklaması hâlâ devam ediyordu. Eureka ağaca ulaşınca kadar kuşun çıkardığı gürültünün nede-nini fark etmedi. Ağacın pürüzsüz beyaz gövdesine yaslandı ve ellerini dizlerine dayayarak derin bir soluk aldı. Madam Blavatsky orada değildi.

Polaris'in ötüşüne şimdi öfkeli bir ton eklenmişti. Ağacın üzerinde geniş daireler çizerek uçtu. Eureka şaşkın ve bitkin bir halde başını kaldırıp ona baktı - ve o an anladı. "Benim buraya gelmemi istemiyordun."

Cıyaaak!

"Tamam ama ben nasıl bilebilirim ki onun nerede olduğunu?"

Cıyaaak!

Eureka'nın biraz önce geldiği yöne doğru uçtu kuş ve geri dönüp saçma bile olsa ona öfkeyle baktı. Dayanma gücü azalmış olsa da Eureka bir kez daha onun peşine düştü.

*

Eureka Magda'sını Madam Blavatsky'nin ofisinin dışındaki çukurlarla dolu otoparka park ettiğinde gökyüzü hâlâ karanlıktı. Rüzgâr, inişli çıkışlı kaldırım boyunca yayılmış hüznü meşe yapraklarının dallarını sağa sola yatırıyordu. Bir sokak lambası kavaşı aydınlatıyor ama alışveriş merkezini ürkütücü bir karanlığa boğuyordu.

Eureka fen laboratuvarı için okula erken gittiğini belirten bir not karalamış ve mutfak tezgâhının üzerine bırakmıştı. Ara-

banın kapısını Polaris uçup içine girsin diye açtığında bunun saçma görüldüğünü biliyordu ama son zamanlarda yaptıklarının çoğu böyleydi zaten. Eureka'nın onun gösterge paneli üzerinde bu tarafa ya da o tarafa iki kez havalanmasının hangi yöne dönmesi gerektiğini gösterdiğini fark etmesiyle birlikte Polaris de müthiş bir kılavuza dönüşmüştü. Isıyı yükseltip yan ve tepe pencerelerini kapatarak çevirmenin Lafayette'in öbür tarafındaki işyerine doğru hızla yol almışlardı.

Park yerinde sadece bir araba daha vardı. Madam Blavatsky'nin dükkânının hemen bitişiğindeki solaryum salonunun önünde yıllardır park halinde duruyormuş gibi görünüyordu.

Polaris daha Eureka kontağı kapamadan hızla uçup pencereden çıktı ve dış merdivenin üzerine yükseldi. Eureka onun yanına çıktığında elini endişeyle antik aslan başı kapı tokmağına doğru kaldırdı.

"Evinde rahatsız edilmek istemediğini söylemişti," dedi Eureka, Polaris'e. "Sen de oradaydın, hatırladın mı?"

Polaris'in ciyaklama seviyesi Eureka'nın yerinden sıçramasına neden oldu. Bu kadar erken saatte kapıyı çalmak doğru değildi, o nedenle Eureka kapıyı kalçastıyla hafifçe ittirdi. Kapı sallanarak Blavatsky'nin alçak tavanlı antresine açıldı. Eureka ve Polaris içeri girdiler. Giriş sessiz ve nemliydi, bozuk süt kokusu geliyordu. İki katlanır sandalye hâlâ oradaydı, kırmızı lamba ve neredeyse boş dergi rafı da. Ama bir şey farklı gibiydi. Madam Blavatsky'nin atölyesine açılan kapı aralıktı.

Eureka, Polaris'e baktı. Kuş sessizdi, kanatları vücuduna yakın uçtu koridorda. Hemen ardından Eureka onu izledi.

Madam Blavatsky'nin ofisindeki her santim yağmalanmış, kırılabilir her şey kırılmıştı. Dört kafesin dördü de tel makaslarıyla parçalanmıştı. Kafeslerden biri deforme olmuş bir

halde tavandan sarkıyordu, geri kalanlar yerlere fırlatılmıştı. Açık pencerenin pervazında birkaç kuş sinirli sinirli sohbet ediyordu. Diğerleri uçup gitmiş olmalıydı - ya da daha kötüsü. Her tarafa yeşil tüyler saçılmıştı.

Çatık kaşlı portreler çamurlu İran halısının üzerinde parçalanmış yatıyordu. Kanapenin üzerindeki yastıklardeşilmişti. İçlerinden dökülen dolgular bir yaradan çıkan cerahat gibiydi. Arka duvara yakın nemlendirme aygıtından, Eureka'nın ikizlerin bakımını üstlendiği zamanlardan bildiği ve aygıtın suyunun bitmek üzere olduğu anlamına gelen bir şırıltı sesi geliyordu. Bir kitap dolabı parçalara ayrılmış halde yerde duruyordu. Kaplumbağalardan biri metinlerden oluşan engebeli bir dağ sırasını arşınılıyordu.

Eureka, kitapların ve paramparça edilmiş çerçevelerinin üzerinden dikkatle atlayarak odayı adımladı. Ağzına kadar değerli taşlarla süslü yüzüklerin bulunduğu küçük bir tereyağı tabağı dikkatini çekti. Manzara tipik bir hırsızlık olayı gibi görünmüyordu.

Blavatsky neredeydi? Peki ya Eureka'nın kitabı?

Masanın üzerindeki birtakım buruşuk kâğıtları elden geçirmeye başladı ama bir başkası bunu çoktan yapmış olsa dahi Madam Blavatsky'nin özel eşyalarını karıştırmak istemedi. Masanın arkasında çevirmenin sigaralarını söndürdüğü kül tablasını fark etti. Dört sigara izmariti, Blavatsky'nin kırmızı ruju tarafından öpülmüştü. İki tanesi ise kâğıt kadar soluktu.

Eureka yardım almak istercesine boynundaki kolyelere dokundu. Gözlerini kapadı ve Blavatsky'nin çalışma masası sandalyesine çöktü. Siyah duvarlar ve tavan üzerine kapanıyormuş hissi veriyordu.

Soluk sigaralar... Blavatsky'nin ofisini yerle bir etmenin ön-

cesinde ya da sonrasında sigara içecek kadar soğukkanlı, soluk yüzleri aklına getirdi. Bu yağmacılar neyin peşindeydi?

Kitabı neredeydi?

Biliyordu, önyargılıydı, fakat gözünün önüne o karanlık yolda karşısına çıkan hayalet insanlardan başka zanlı da getiremiyordu. O soluk parmaklarıyla Diana'nın kitabını tutuyor olmaları düşüncesi, Eureka'nın ayaklarına bir ağrı saplanmasına neden oldu.

Ofisin arkasında, açık pencerenin yanında, ilk ziyaretinde görmemiş olduğu minik bir girinti keşfetti. Girişine, Eureka geçerken şingirdayan mor boncuklu bir perde geriliydi. Girinti - içinde ufak bir lavabo, aşırı büyük bir dereotu saksısı, üç ayaklı ahşap bir tabure ve bir mikro buzdolabının arkasında şaşırtıcı bir kat merdiveni bulunan - küçük bir mutfağa açılıyordu.

Madam Blavatsky'nin dairesi ofisin üst katındaydı. Eureka basamakları üçer üçer çıktı. Polaris, sanki başından beri Eureka'nın gitmesini istediği yön buymuş gibi onaylarcasına cıvıladı.

Merdivenler karanlıktı, bu nedenle Eureka yolu aydınlatmak için cep telefonunu kullandı. En üstte, dev gibi altı kilitin bulunduğu bir kapı çıktı karşısına. Kilitlerin her biri ayrı ayrı ve eskiydi - üstelik had safhada dayanıklı görünüyorlardı. Eureka'nın yüreğine su serpildi, en azından aşağıdaki atölyeyi her kim yağmaladıysa Madam Blavatsky'nin dairesine girememiş olmalıydı.

Polaris, Eureka'dan bir anahtar bulmasını bekler gibi öfkeyle ciyakladı. Fırlayıp kapı eşiğinde duran yırtık pırtık bir kilimi, aklıktan ölen bir tavuk gibi gagaladı. Eureka onun ne yaptığını görmek için cep telefonunun ışığını aşağıya tuttu.

Keşke yapmasaydı.

Bir kan birikintisi kapıyla sahanlık arasındaki aralıktan sız-
mıştı. En üst basamağın büyük bir bölümünü kaplamış, şu
an aşağı doğru yayılıyordu. Merdiven boşluğunun sessiz ka-
ranlığında Eureka üst basamaktan kendi durduğu basamağa
düşen bir damlanın sesini duydu. İğrenmiş ve korkmuş bir
halde yavaşça geriledi.

Başı döndü. Dengesini yeniden kazanmak için elini bir
an kapıya dayamak niyetiyle öne doğru eğildi, fakat kapının
daha o dokunur dokunmaz yıkılmasıyla geriye doğru sende-
ledi. Kapı kesilen bir ağaç gibi dairenin içine devrildi. Olanca
ağırlığıyla çıkardığı düşme sesine kilimin üzerinden gelen ıslak
şamar sesi eşlik etti ve Eureka bu sesin kapının arkasındaki kan
havuzuyla ilişkisini fark etmekte gecikmedi. Darbe, duman le-
keli duvarların üzerine kızıl serpintiler saçtı.

Buradaki her kimse, kapı menteşelerini çok temiz bir şekil-
de sökmüş ve ayrılmadan önce düşmemesi için öyle bir des-
teklemişti ki dışarıdan hâlâ sürgülü görünüyordu.

Eureka burayı terk etmeliydi. Derhal arkasını dönmeli,
merdivenlerden inmeli ve görmek istemediği şeyleri görme-
den önce buradan çıkmalıydı. Ağzının içi iğrenç bir tatla do-
luydu. Polisi aramalıydı. Buradan çıkıp gitmeli ve bir daha da
geri dönmemeliydi.

Ama yapamadı. Önem verdiği birinin başına bir şey gel-
mişti. İçgüdüleri olanca sesiyle haykırdı: *Kaç!* Eureka, Madam
Blavatsky'ye sırt çeviremezdi.

Kanlar içindeki sahanlığın, düşen kapının üzerinden yü-
rüyüp geçti ve Polaris'i izleyerek daireye girdi. İçerisi kan, ter
ve sigara kokuyordu. Neredeyse tükenmek üzere olan düzi-
nelerce mum, şömine rafı boyunca titreyordu. Odadaki tek

ışık kaynağı bunlardı. Küçük pencerenin dışındaki elektrikli böcek öldürücü bir şekilde vızıldadı.

Odanın ortasında, mavi bir halının üzerine boylu boyunca uzanmış halde, Eureka'nın önce şüphe ettiği, sonra bakmaktan kendini alamadığı Madam Blavatsky yatıyordu - Diana kadar ölüydü.

Eureka'nın eli nefesi kesilirken boğazına gitti. Omzunun üzerinden baktığı çıkışa açılan merdiven boşluğu bitimsiz gibi göründü gözüne, bayılmadan asla başaramayacağı bir iş gibiydi. İstemsizce cebindeki telefona uzandı. 911'i tuşladı ama ara tuşuna basma konusunda ikna edemedi kendisini. Hattın diğer ucundaki bir yabancıya, bir anneye en yakın varlığı haline gelmiş bu kadının öldüğünü anlatacak sesi de, hali de yoktu.

Telefonu cebine koydu. Madam Blavatsky'ye biraz daha yaklaştı ama kan birikintisinin ötesinde kalmaya dikkat etti.

Kestane rengi saçlar yaşlı kadının başını taç gibi kuşatarak yere yayılmıştı. Saçların kafa derisinden koparıldığı yerlerde pembe derinin ortaya çıktığı çıplak lekeler vardı. Gözleri açıktı. Biri dalgın dalgın tavana dikilmişti. Diğeri tamamen oyulmuştu yuvasından - ve ince pembe bir atardamara asılı, şakağına yakın bir yerden sarkıyordu. Yanakları bir ucundan diğerine tırmalanmış gibi yırtılmıştı. Sere serpe yanlara uzanmış bacakları ve kolları ona bir tür cendereden geçirilmiş kar meleği görüntüsü veriyordu. Bir eli bir tesbihi kavramıştı. Yarmalı pelerini kandan kayganlaşmıştı. Dövülmüş, doğranmış, geniş yaralar açan bir şeyle göğsünden defalarca bıçaklanmıştı. Yerde, kan kaybından ölmeye terk edilmişti.

Eureka duvara doğru sendeleyerek ilerledi. Madam Blavatsky'nin en son ne düşündüğünü merak etti. Kadının bu dünyayı terk ederken söylemiş olabileceği bir tür duayı hayal

etmeye çalıştı ama zihni şoktan boşalmıştı. Diz çöktü. Diana hep dünyadaki her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu söylerdi. Eureka neden bir son vermemişti Aşk Kitabı'yla Ander'in hakkında bu kadar çok şey bildiği fırtınataşı arasındaki bağlantıyı kurcalamaya? Eğer Madam Blavatsky'ye bunu yapanlar o gün gördüğü insanlarsa, Aşk Kitabı'nı aramaya gelmiş oldukları kesin gibiydi. Bu yüzden birini öldürmüşlerdi.

Ve eğer bu doğruysa, Madam Blavatsky'nin ölümü de onun yüzünden olmuştu. Eureka'nın zihni, babasıyla cumartesi öğleden sonraları gittikleri, günah çıkarma kabinine kaydı. Bu günahı temizlemek için kaç kez Kutsal Meryem ve Kutsal Babamız demesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çeviriye devam etmesi konusunda asla ısrar etmemeliydi. Madam Blavatsky bunun riskleri konusunda onu uyarmıştı. Yaşlı kadının tereddütü ile Ander'in sözünü ettiği tehlike arasındaki bağlantıyı Eureka'nın kurmuş olması gerekirdi. Ama kurmamıştı. Belki de kurmak istememişti. Belki de hayatındaki tek tatlı ve büyümlü şeyi kaybetmek istememişti. Ama o tatlı ve büyümlü şey artık yoktu.

Kusmak üzere olduğunu sandı ama kusmadı. Çığlık atabileceğini sandı ama atmadı. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöküp Madam Blavatsky'nin göğsüne yaklaştı ve ona dokunma isteğine zorlukla karşı koydu. Ölümünün ardından, aylarca, Diana'ya özlemle sarılmak gibi imkânsız bir fırsat için yanıp tutuşmuştu. Şimdi uzanıp Madam Blavatsky'ye dokunmak istedi ama açık yaralar gerilemesine neden oldu. İğrendiğinden değil, sadece bu cinayete bulaşmasa iyi olacağını bildiğinden. Onu ne kadar önemserse önemsesin, Blavatsky için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilerek geride durdu.

Diğerlerinin bu sahneyle karşılaşmalarını canlandırdı gö-

zünde: Rhoda'nın teni - iğrendiği zamanlarda olduğu gibi - o soluk gri halini alır, turuncu rujuna soytarımsı bir hava kattı. Eureka'nın en dini bütün sınıf arkadaşı Belle Pogue'nin dudaklarından dualar sel gibi akardı. Cat ise en imansız küfürleri kusardı. Eureka kendisini dışarıdan görebildiğini hayal etti: Bin yıldır bu dairede kalan bir kaya kadar cansız ve kıpırtısız görünüyordu. Stoik ve ulaşılmaz bir görüntüsü vardı.

Diana'nın ölümü Eureka için ölümün gizemlerini öldürmüştü. Ölümün kendisini beklediğini biliyordu... Madam Blavatsky ya da sevdiği ve sevmediği herkes için olduğu gibi. İnsanın ölmek üzere yaratılmış olduğunu biliyordu. Bir zamanlar internetteki bir acı paylaşma forumunda okuduğu Dylan Thomas'a ait bir şiirin son dizesini hatırladı. Bu, hastanede olduğu süre boyunca kendisi için bir anlam ifade eden tek şey olmuştu:

İlk ölümden sonra, olmaz başkası.

Diana, Eureka'nın ilk ölümüydü. Yani Madam Blavatsky'nin ölümü başkaydı. Eureka'nın kendi ölümü bile başkaydı.

Acısı çok güçlüydü, insanların alışık olduklarından farklı gibiydi.

Korkuyordu ama önünde yatan cesetten değil - birçok kâbusta bundan daha kötüsünü görmüştü. Madam Blavatsky'nin ölümünün sayıları giderek azalan kendi yakınları için ifade ettiği anlamdan korkuyordu. Aşk Kitabı'nın geri kalanını asla öğrenemeyeceğini bilerek, bir şeyinin çalındığı duygusuna kapılmaktan kendini alamadı.

Katiller kitabı almışlar mıydı? Bir başkasının hakkında on-

dan daha fazlasını bilerek bu kitabı sahiplenmesi delirtti Eureka'yı. Kalktı ve kitaba dair herhangi bir iz bulmak üzere bir suç mahalli olduğunu bildiği mekânda hiçbir değişiklik yapmamaya dikkat ederek Blavatsky'nin kahvaltı büfesine doğru yürüdü, sonra da komodinine.

Hiçbir şey bulamadı, elinde yalnızca kalp ağrısı vardı. O kadar perişan bir haldeydi ki önünü güçlkle görebiliyordu. Polaris ciyakladı ve Madam Blavatsky'nin pelerininin kenarlarını gagaladı.

O son kelimeyle her şey değişebilir, diye düşündü Eureka. Ama Madam Blavatsky'nin son kelimesi *bu* olamazdı. Bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Eureka bir kez daha yere çömeldi. Parmakları istemsizce göğsüne gitti ve haç çıkardı. Ellerini birbirine bastırdı ve boynunu eğerek sessizce bir Saint Francis duası okuyup yaşlı kadın için huzur diledi. Boynunu eğik tutmayı sürdürürken, duasının odadan çıktığını ve atmosferde yoluna devam ettiğini hissedinceye kadar gözlerini kapalı tuttu. Duanın hedefine ulaşmasını umdu.

Madam Blavatsky ne olacaktı peki? Eureka onun bu çevrede arkadaşlarının ya da yakınlarının olup olmadığı konusunda hiçbir bilgiye sahip değildi. Zihni ona yardım getirmenin en basit ihtimalleri etrafında fırl fırl dönerken şerifle yapacağı ürkütücü konuşma canlandı gözünde. Göğsü sıkıştı. Eureka'nın kendisini bir adli soruşturmaya bulaştırması yaşlı kadını hayata döndürmeyecekti. Yine de polisi haberdar etmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Odaya umutsuzca göz gezdirdi - ve artık bir fikri vardı.

Sahanlıkta, muhtemelen bina konut haline gelmeden önce yerleştirilmiş, ticari bir yangın alarminin yanından geçmişti.

Yerinden doğruldu ve kan gölünün etrafından dolaştı, kapıya ilerlerken azıcık kaydı. Dengesini yeniden kazandı ve parmak izi bırakmamak için eşofmanının kollarını ellerini kapatınca-ya kadar çekti. Kırmızı kapağa ulaştı ve metal kolu aşağı çekti.

Alarmin ansızın patlayan, kulakları sağır eden, neredeyse komik derecede gürültülü bir sesi vardı. Eureka başını omuzlarının arasına gömdü ve çıkışa doğru koşmaya başladı. Oradan ayrılmadan önce gözünü odanın içine dikip bir kez daha Madam Blavatsky'ye baktı. Ona üzgün olduğunu söylemek isterdi.

Polaris kadının lime lime edilmiş göğsünün üzerine tünedi, bir zamanlar kalbinin attığı yeri hafif hafif gagaladı. Mum ışığı altında fosfor gibi ışıldıyordu. Eureka'nın izlediğini fark edince başını kaldırdı. Kara gözleri şeytani bir ifadeyle parıldadı. Eureka'ya tıslayıp bir kez ciyaktı. Bu o kadar acı bir çığlıktı ki yangın alarminin sesini delip geçti.

Eureka yerinde sıçradı, sonra hızla geri dönüp merdivenlerden koşarak indi. Madam Blavatsky'nin atölyesinden, kırmızı ışıklı antreden geçti ve park yerine varıp soluklanıncaya dek hiç durmadı.

DENİZDE KAYBOLMAK

İkizler, cumartesi sabahı erkenden, hoplaya zıplaya Eureka'nın odasına daldılar.

"Uyan!" Claire yatağın üzerine sıçradı. "Günü seninle geçireceğiz!"

"İşte bu harika." Eureka gözlerini ovuşturdu ve cep telefonundan saate göz attı. İnternet tarayıcısında hâlâ *Yuki Blavatsky* ismine ait Google arama sonuçları açıktı - cinayete dair bir haber bulma umuduyla sürekli yeniliyordu sayfayı.

Hiçbir haber çıkmamıştı. Eureka'nın elinde Blavatsky'nin işyerine ait eski bir sarı sayfa vardı ki bunun da artık geçerli olmadığını sadece kendisi biliyor gibiydi. Salı günü dayanılmaz derecede uzun bir okul gününün ardından arabayla o alışveriş merkezinin yanından geçmiş ama boş otoparka dönen yolda sinirlerine hâkim olamayarak basmıştı gaza, yanmayan neon

avuici levhası dikiz aynasında artık görünmez oluncaya kadar.

Polisin olaya müdahale etmemiş olduğunu ve Madam Blavatsky'nin orada kendi başına  r r d ğ n  düşünerek  niversiteye gitmişti. Yangın alarını çalıştırmanın yeterli olmadığı açıktı, bu nedenle  ğrenci derneğinin bedava bilgisayarlarından birinin başına oturmuş ve internetten isimsiz suç ihbarı formu doldurmuştu. Bu işi orada, keşmekeş içindeki  ğrenci derneğinde yapmak daha güvenliydi - evde yapsa dizüstü bilgisayarındaki arama motoru geçmişinde polise ait internet sitesinin kaydı kalacaktı.

İhbarını basit tutmuştu, merhum bir kadının ismi ve adresi sadece. şüpheliye dair bilgi isteyen alanları boş bırakmıştı, oysa karşısına çıkarılacak zanlılar arasından Madam Blavatsky'nin katilini seebileceğinden bir şekilde emindi.

 arşamba günü Blavatsky'nin işyerinin önünden arabayla bir kez daha geçtiğinde, sarı renkli olay yeri şeritleri giriş kapısını kapamıştı ve ortalık polis arabasından geçilmiyordu.

Madam Blavatsky'nin cesedinin önünde karşı koyduğu şok ve keder duyguları Eureka'nın başından aşağı boşalıvermişti - suçluluk duygusunun o felç edici etkisi de cabası.

O günden bu yana   gün geçmiş ve ne radyo ne de televizyon haberlerinde, ne internette ne de gazetelerde herhangi bir şey duymuştu. Sessizlik onu  ıldırtmak üzereydi.

Sırrını Ander'e açma dürtüsünü de bastırmıştı çünkü olup bitenleri biriyle paylaşacak durumda değildi, olsa bile onu nerede bulacağını biliyordu. Eureka kendi başınaydı.

"Neden o yüzme kolluklarını takıyorsun?" Eureka örtülerin altında kıpır kıpır oynayan William'ın şişirilebilir turuncu pazularını sıktı.

“Annem senin bizi havuza götüreceğini söyledi!”

Bir dakika. Bugün Eureka’nın Brooks’la birlikte denize açılmayı kararlaştırdığı gündü.

Biz gitmenin kaderin olduğuna inanıyoruz, demişti Madam Blavatsky, Eureka’nın merakını uyandırarak. Brooks’la vakit geçirmeye istekli değildi aslında ama hiç değilse onunla yüz yüze gelmeye hazırdı. Yaşlı kadının anısını onurlandırmak için elinden geleni yapmak istiyordu.

“Havuza başka bir gün gideriz.” Eureka yataktan kalkmak için William’ı kenara itti. “Unutmuşum aslında ben...”

“İkizlere göz kulak olacağını unuttuğunu söylemeyeceksin sanırım?” Rhoda üzerinde kırmızı elbisesiyle kapı girişinde belirdi. Sıkı sıkı taranmış saçlarına tel toka takmaya çalışıyordu. “Baban işte, bense dekanın öğle yemeğinde bir açılış konuşması yapacağım.”

“Brooks’la planlarım vardı.”

“Değiştir o zaman planlarını.” Rhoda başını yana yatırıp kaşlarını çattı. “Gayet iyi gidiyoruz.”

Kastettiği, Eureka’nın bir yandan okula gitmiş olması, bir yandan da salı öğleden sonrasında bir saat kesintisiz süren cehennem azabına göğüs gererek Dr. Landry ile randevusunu aksatmamış olmasıydı. Eureka elindeki son üç yirmiliği sökül-müş, seans için ödemesi gereken paranın kalan on beş dolarını ise nikel beşlikler, onluklar ve bir kuruşlarla dolu eski püskü bir kesekâğıdını Dr. Landry’nin kahve sehpası üzerine boşaltarak tamamlamıştı. Gelecek hafta bir kez daha bu azabı nasıl karşılayacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu ama sürünerek geçen son birkaç günün hızıyla salı sonsuz uzaktı.

“Tamam. İkizlere ben bakarım.”

Rhoda’ya ikizlerle birlikteyken ne yapacaklarını söylemek

zorunda değildi. Brooks'a mesaj attı hemen. Daha Önce Hiç oyunundan bu yana attığı ilk adımdı bu: *Tamam ama ikizleri de getirsem?*

Elbette! diye yanıt verdi Brooks hemen. *Ben önerecektim zaten.*

"Eureka," dedi Rhoda. "Şerif aradı bu sabah. Bayan Blavatsky adında bir kadın tanıyor musun?"

"Ne?" Eureka'nın sesi boğazına takıldı. "Neden?"

Madam Blavatsky'nin masasında duran kâğıtlar üzerindeki parmak izleri geldi gözünün önüne. Ayakkabıları da farkında olmadan kadının kanına dalmıştı. Tüm bunlar orada olduğuna dair bas bas bağırان kanıtlardı.

"Belli ki kadın... Kayıpmış." Rhoda çok kötü bir yalancıydı. Polis ona Madam Blavatsky'nin öldüğünü söylemiş olmalıydı. Rhoda, Eureka'nın bir başka ölümü daha duymanın üstesinden gelemeyeceğini düşünüyor olmalıydı. Onun üstesinden gelebileceği şeylerin yüzde birini dahi bilmiyordu. "Her nedense, polis birbirinizi tanıdığınızı düşünüyor."

Rhoda'nın sesinde hiçbir suçlama yoktu ki bu da polisin Eureka'ya şüpheli muamelesi yapmadığı anlamına gelirdi - henüz.

"Cat'le birlikte bir kez onun işyerine gitmiştik." Eureka yalan söylememe gayretindeydi. "O bir falcı."

"O saçmalık, para israfından başka bir şey değil, bunu biliyorsun. Şerif daha sonra yeniden arayacak. Senin bazı sorulara cevap verebileceğini söyledim." Rhoda yatağa eğilip ikizleri öptü. "Geç kalmak üzereyim. Bugün risk alma, Eureka."

Eureka başıyla onaylarken avcundaki telefon Cat'ten gelen bir mesajla vızıldadı: *O lanet şerif Blavatsky ile ilgili evimi aradı. NE OLDU?*

Hiç bilmiyorum, diye yanıt verdi Eureka, başının döndüğünü hissederek. *Burayı da aradılar.*

Peki ya şu senin kitap? diye yazdı Cat, fakat Eureka'nın verecek bir yanıtı yoktu, sadece göğsünde korkunç bir ağırlık hissediyordu.

*

Eureka ve ikizler, Brooks'un Cypremont Point iskelesinin ucuna kadar döşeli uzun sedir kalaslarda yürürken, gün ışığı suda parılıyordu. Brooks'un ince silüeti öne doğru eğildi, teknenin koya girmesiyle birlikte yelkenleri kaldıracak olan halatları kontrol etti.

Aileye ait küçük yelkenliye *Ariel* ismi verilmişti. Görmüş geçirmiş, rengi atmış, derin bir karinası, kare bir kıçı olan on iki metrelik güzel bir yelkenliydi. On yıllardır ailenin mülkündeydi. Çıplak direği bugün bile gökkubeyi bir bıçak gibi keserek dimdik ayakta durmaktaydı. Bir pelikan tekneyi iskeleye bağlayan halat üzerinde oturuyordu.

Brooks'un ayakları çıplaktı, kısa bir pantolon ve yeşil bir sweatshirt giymişti. Başında babasının eski askeri beyzbol şapkası vardı. Eureka bir an Madam Blavatsky'nin yasını tuttuğunu unuttu. Brooks'a çok kızgın olduğunu bile unutmuştu. İkizlerle birlikte yelkenliye yaklaşırken Brooks'un basit hareketleri - teknenin her santimini bu kadar iyi tanıyor oluşu ya da iskota halatlarını sıkılarken sergilediği kuvvet - hoşuna gitti. Sonra onun sesini duydu.

Alçak güvereteden ana güverteye geçerken bağınıyordu. Merdivenlere eğilince başı aşağıdaki mutfakla aynı hizaya geldi. "Beni tanı mıyorsun ve asla tanımayacaksın, o nedenle bunu denemeye bir son ver."

Eureka ikizlerin gerilen ellerini tutarak iskelenin üzerinde aniden durdu. İkizler Eureka'nın evde bağırmasına alışkınlardı ama Brooks'u hiç bu şekilde görmemişlerdi.

Brooks yukarı baktı ve onu gördü. Tavrı yumuşadı. Yüzü aydınlandı.

"Eureka." Brooks sıırttı. "Müthiş görünüyorsun."

Eureka onun kime bağırıldığını merak ederek gözlerini kısıp mutfağa baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Daha iyi olamaz. Günaydın, Harrington-Boudreaux ailesi!" Brooks ikizleri şapkasını çıkararak selamladı. "Benim çifte ikinci kaptanlarım olmaya hazır mısınız?"

İkizler, daha biraz önce ne kadar ürkütücü olduğunu unutarak Brooks'un kollarına atladılar. Eureka birinin mutfaktan güverteye çıktığını duydu. Brooks'un annesinin gümüş renkli başı belirdi görüş açısında. Eureka, Brooks'un biraz önce Aileen'e söyledikleri karşısında şaşkıındı. İskele merdiveni üzerinde durdu ve Aileen'in dik, hafif sallanan basamakları geçmesine yardım etmek için bir elini uzattı.

Aileen yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi Eureka'ya ve ona sarılmak için kollarını uzattı. Gözleri yaşlıydı. "Mutfaka öğle yemeği için bir şeyler bıraktım." Çizgili elbisesinin yakasını düzeltti. "Bir yığın browni var, dün gece fırından çıktı, taze."

Eureka, Aileen'i una batmış önlüğüyle gecenin üçünde anksiyetesini fırınlayıp Brooks'taki değişimin sırrını taşıyan mis kokulu buhara dönüştürürken hayal etti. Brooks sadece Eureka'yı yıpratmıyordu. Annesi, kendi kendisinin daha küçük, solmuş bir versiyonuna dönüşmüştü.

Aileen ince, kısa topuklu ayakkabılarını çıkarıp eline aldı. Oğluyla aynı renk, koyu kahve gözlerini Eureka'ya çevirdi. Se-

sini alçalttı. “Son zamanlarda onda tuhaf bir şeyler dikkatini çekti mi?”

Eureka keşke Aileen’e açılabilse ve onun yaşamakta olduğu zorlukları dinleyebilseydi. Ama Brooks gelip aralarına girdi ve her bir kolunu birine doladı. “Benim en sevdiğim bayanlar,” dedi ve Eureka Aileen’in tepkisini kaydedemeden kollarını bırakıp dümene doğru yürüdü. “Buna hazır mısın, Mürekkep Balığı?”

Ben seni affetmemiştim demek isterdi Eureka, Brooks’un bu hafta gönderdiği ayaklarına kapanan on altı mesajla, soyunma dolabına bıraktığı iki mektubu okumuş olmasına rağmen. Madam Blavatsky’den dolayı buradaydı çünkü bir şeyler ona kaderi göz ardı etmemesi gerektiğini söylüyordu. Eureka da-iresinde ölmüş Blavatsky imgesini, nehrin kenarındaki söğüt ağacının altında huzur içinde bekleyen kadının, bugün Brooks’la birlikte denize açılmasının iyi bir nedeni olduğuna ikna olmuş gözükken kadının anısıyla değiştirmeye çalışıyordu. *Gidersen olacaklar sana kalmış.*

Ama tam o an Brooks’un tehlikeli olduğunda ısrar eden Ander geldi aklına. Brooks’un alnındaki yara yarı yarıya beyzbol şapkasının gölgesinde kalıyordu. Antik bir hiyeroglif gibi değil de sıradan bir yara gibi görünüyordu. Yine de Eureka bir an için o yaranın uğursuz bir şeylerin kanıtı olduğunu düşünerek çıldıracak gibi oldu. Fırtınataşına baktı, tersine çevirdi. Halkalar güneş altında güçlkle seçiliyordu. Uzun günlerini sadece internete hapsolarak geçirdiği için biriyle konuşamayacak hale gelmiş komplo teorisyenleri gibi davranmaya başlamıştı. Biraz rahatlamaya ve güneşe çıkmaya ihtiyacı vardı.

“Yemek için teşekkürler,” dedi Eureka, iskele üzerinde ikizlerle sohbet eden Aileen’e. Bir adım daha yaklaştı ve sesini sa-

dece Aileen'in duyabileceği şekilde alçalttı. "Brooks..." Hafife alır bir tavırla omzunu silkti. "Çocukluk işte, merak etme. Eminim William da bir gün büyüüp Rhoda'yı dehşet içinde bırakacak." Kardeşinin saçlarını karıştırdı. "Seni çok sevdiği anlamına gelir bu."

Aileen tekrar denize doğru çevirdi bakışlarını. "Çocuklar çok hızlı büyüyorlar. Galiba bazen bizi affetmeyi unutuyorlar. Peki..." Zoraki bir tebessümle tekrar Eureka'ya baktı. "Siz eğlenmenize bakın. Ve hava bozacak olursa hemen geri dönün."

Brooks kollarını uzattı ve gökyüzüne baktı. Doğuda, güneşin hemen altındaki masum pamuktan kabartı dışında masmavi, muazzam ve bulutsuzdu. "Niye bozsun ki hava?"

Eureka'nın atkuyruğunu hışırdatan esinti zindelik verici bir hal alırken Brooks motoru çalıştırdı ve iskeleden uzaklaşmaya başladı. İkiizler ciyakladılar. Can yeleklerinin içinde inanılmaz sevimli görünüyorlardı. Tekne usulca sarsılırken ellerini yumruk yapıp heyecanla havaya savurdular. Dalga yumuşak ve düzenliydi, hava ise müthiş tuzlu. Selvi ağaçları ve aile kampları kıyıya sıra halinde diziliydi.

Eureka, Brooks'un yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için oturduğu banktan kalkınca, Brooks eliyle oturmasını işaret etti. "Her şey kontrol altında. Sen rahatına bak."

Başka herkes Brooks'un kendini affettirmeye çalıştığını ve - dalgaları ısıll ısıll pırıldatan güneşle kavrulmuş gökyüzü ya da uzaklardaki ufuk üzerinde tembellik yapan soluk sisin minicik pırıltısı düşünüldüğünde - koyun bugün sakın olduğunu söyleyebilirdi ama Eureka huzursuzdu. Denizde ve Brooks'ta o aynı ürkütücü sürprizi yapma kapasitesi görüyordu: Bir anda birer bıçağa dönüşüp kalbine saplanabilirlerdi.

Geçen geceki Trejean partisinde artık dibe vurduğunu dü-

şünüyordu ama o günden bu yana hem Aşk Kitabı'nı hem de onu anlamasına yardım edebilecek tek insanı kaybetmişti. Daha da kötüsü, Madam Blavatsky'yi öldüren insanların kendisini kovalayanlarla aynı kişiler olduğuna inanıyordu. Bir arkadaşın gerçekten de çok faydası olabilirdi ama yine de güvertenin karşısından Brooks'a gülümsemek ona neredeyse imkânsız geliyordu.

İşlenmiş sedir ağacından yapılmış güverte, kokteyl partilerin ince topukluları tarafından açılan bir milyon çentikle çukur çukur olmuştu. Aileen'in bu teknede verdiği partilere Diana da katılırdı. Bu izlerden herhangi biri onun giydiği yüksek topuklular tarafından bırakılmış olabilirdi. Eureka annesinin açtığı çukurları kullanarak onu klonlayıp hayata döndürmeyi, hemen şimdi güvertenin üzerine koymayı ve gün ışığında müziksiz dans etmeyi hayal etti. Onun kalbinin de muhtemelen bu güverte gibi bir yüzeye sahip olduğunu hayal etti. Aşk, herkesi arkasında hiçbir iz bırakmadan yitirdiğiniz bir dans pistiydi.

İkizler önünden geçtikleri her kampa 'hoşça kalın' ya da 'açılıyorruz' diye bağırarak koştururken, çıplak ayaklar güverteyi tokatladı. Güneş Eureka'nın omuzlarını ısıttı ve ona kardeşlerine iyi zaman geçirttiğini hatırlattı. Babasının da burada olup onların yüzünü görmesini isterdi. Telefonuyla fotoğraflarını çekip ona gönderdi. Brooks onlara bakarak sırıttı. Eureka başını sallayarak ona karşılık verdi.

Bir kanodan denize olta atmış, beyzbol şapkalı iki adamın yanından süzülerek geçtiler. Brooks adamların her ikisini de ayrı ayrı isimleriyle selamladı. Kıyı boyunca dizilmiş yengeç teknelerini seyrettiler. Denizin rengi canlı, opal maviydi. Eureka'nın çocukluğu gibi kokuyordu - dümeninde Brooks'un

amcası Jack'in olduğu bu teknede geçmişti çocukluğunun büyük bir bölümü.

şimdiyse teknenin dümeninde huzurlu bir güvenle seyreden Brooks vardı. Kardeşi Seth her zaman Brooks'un tekne kullanmak için yaratıldığını, günün birinde bir donanma amirali ya da Galapagos'da tur rehberi olursa hiç şaşırmayacağını söylerdi. Brooks su üzerinde kalmak için ne gerekiyorsa yapardı.

Ariel kamp evleri ve karavanları ardında bıraktıktan kısa bir süre sonra bir bk döndü ve Vernillion Koyu'nun engin, sığ sularına girdi. Eureka kk plajı görür görmez oturmakta olduğu bankı kavradı. Brooks'un boğulmasına ramak kalan günden - pştkleri günden - bu yana koyun arkasına hiç geçmemişti. Öfkeyle utanç karışımı bir duyguya kapıldı ve ona bakamadı. Zaten Brooks meşgul d, motoru susturup ana yelkeni yukarı çekti, sonra da flock yelkenine yöneldi.

Flock yelkenini William ve Claire'e uzatıp köşelerinden çekmelerini isteyince, çocuklar ona yardım ettiklerini hissettiler. Beyaz buruşuk yelken yükselip yerine kilitlendikten sonra rz-grla dolduğunda da cıyak cıyak bağırdılar.

Yelkenler şişip güçlü doğu rzgrlarıyla iyice gerildiler. Rzgrı kırk beş derece aıyyla karşılayıp seyre dalmalarının ardından Brooks geniş bir manevra yaparak yelkenleri hamlesine uygun biçimde rahatlatı.

Ariel rüzgârı arkadan alırken muhteşemdi. Pruvasıyla suları yarıyor, güverteye köpük dumanları gönderiyordu. Siyah fregat kuşları başlarının üzerinde devasa daireler çizerek dönüyorlar, yelkenlerin szlşne ayak uyduruyorlardı. Uçan balıklar dalgaların üzerinde kayan yıldızlar gibi görünüyorlardı. Tekne koyu geçip batıya yönelirken Brooks ocukların dmende, iki yanında durmasına izin verdi.

Eureka mutfaktan kutu meyve suları ve ikizler için Aileen'in hazırladığı sandviçlerden iki tane alıp yukarı çıktı. Çocuklar güvertenin köşesindeki şezlonga oturup sessizce sandviçlerini yemeye başladılar. Eureka, Brooks'un yanında dikildi. Güneş omuzlarına yüklenirken gözlerini kısıp ileriye, uzaklardaki kara parçasının uzantısına baktı.

"Bana hâlâ çok mu kırgınsın?" diye sordu Brooks.

Eureka bu konuda konuşmak istemiyordu. Kırılğan yüzeyinde çizikler açacak herhangi bir konuda konuşmak ve içindeki bütün sırları dışa vurmak istemiyordu.

"Marsh Adası mı o?" Öyle olduğunu biliyordu. Bu bariyer ada büyük dalgaların körfeze izinsiz girişini engellerdi. "Onun kuzeyinde kalmamız lazım, değil mi?"

Brooks hafifçe vurdu kocaman ahşap dümene. "*Ariel* açık denizle başedemez mi diyorsun yani?" Sesi şakacıydı ama birden gözleri kısıldı. "Yoksa seni endişelendiren ben miyim?"

Eureka tuzlu havayla dolu sert rüzgârı içine çekti, adanın ötesindeki dalgaların beyaz köpüklerini görebileceğinden emindi. "O taraf dalgalı. İkizlere fazla gelebilir."

"Biz uzaklara gitmek istiyoruz!" diye bağırdı Claire üzüm suyunu yudumlarırken.

"Bunu her zaman yapıyorum ben." Brooks dümeni hafif doğuya kırdı ve yaklaşmakta oldukları adanın kenarından kayıp ilerleyebileceği bir rota tutturdu.

"Mayıs ayında o kadar uzağa açılmamıştık." Birlikte yaptıkları son yelken gezisiydi bu. Eureka bunu net olarak hatırlıyordu çünkü körfezin etrafını tam dört kez turlamak zorunda kalmışlardı.

"Elbette açıldık." Brooks'un bakışları onu geçip denize yöneldi. "Kabul etmelisin ki belleğin altüst oldu o olaydan..."

“Yapma bunu,” diye terslendi Eureka. Dönüp geldikleri yöne doğru baktı. Gri bulutlar ufukta daha açık pembe bulutlarla birleşmişti. Güneşin bunlardan birinin arkasına kayışını izledi, ışınları bulutun koyu örtüsüyle oynayıyordu. Geri dönmek istedi. “Oraya kadar açılmak istemiyorum, Brooks. Denizle boğuşmaya dönmesin bu gezi.”

Tekne aniden sallandı, birbirlerinin ayaklarına bastılar. Eureka gözlerini kapadı ve sallantının soluk alıp verişini yavaşlatmasına izin verdi.

“Hadi kasmayalım,” dedi Brooks. “Bu önemli bir gün.”

Birden parlayıp açıldı Eureka’nın gözleri. “Neden?”

“Çünkü bana kızgın olmana göz yumamam. Her şeyi berbat ettim. Üzüntünün beni korkutmasına izin verdim ve seni desteklemem gereken zamanda sana saldırdım. Sana karşı hislerim asla değişmez. Senin için buradayım. Bundan daha kötü şeyler de olsa... Sen daha kederli de olsan...”

Eureka ellerini uzaklara doğru kaldırdı. “Rhoda ikizleri yanımda getirdiğimi bilmiyor. Bir şey olursa...”

Rhoda’nın sesini duyar gibiydi. *Risk alma Eureka.*

Brooks çenesini ovuşturdu, canının sıkıldığı belliydi. Ana yelken manivelalarından birine yol verdi. Marsh Adası’nı geçecekti. “Paranoyaklaşma,” dedi sertçe. “Hayat bir sürprizdir.”

“Bazı sürprizlerden kaçınmak mümkündür ama.”

“Herkesin annesi ölür, Eureka.”

“Bu çok yardımcı oldu, teşekkür ederim.”

“Bak, belki sen özelsin. Belki senin ya da sevdiğin birinin başına bir daha kötü hiçbir şey gelmeyecek,” dedi Brooks. “Yani bütün demek istediğim, üzgünüm. Geçen hafta senin güvenini kaybettim. Onu geri kazanmak için buradayım.”

Affedilmeyi bekliyordu, fakat Eureka döndü ve bir başka

çift gözün rengindeki dalgalara dikti gözlerini. Aklına, kendisine güvenmesini isteyen Ander gelmişti. Ona güvenip güvenmediğini hâlâ bilmiyordu Eureka. Kuru bir fırtınataşı, bir güven kapısını, Brooks'un kapamış olduğu hızda açabilir miydi? Bu neyi değiştirirdi ki zaten? O yağmurlu gecede yaşananlardan sonra Ander'i ne görmüş ne de ondan bir haber almıştı. Onu nasıl arayacağını bile bilmiyordu.

"Eureka, lütfen," diye fısıldadı Brooks. "Bana güvendiğini söyle."

"Sen benim en eski arkadaşımın." Eureka'nın sesi pürüzlü çıkıyordu. Ona bakmıyordu. "Bunun üstesinden geleceğimize güveniyorum."

"Güzel." Eureka onun sesindeki tebessümü duydu.

Gökyüzü karardı. Güneş tuhaf bir biçimde göze benzeyen bir bulutun arkasına geçmişti. Bir ışık huzmesi bu bulutu ortasından delip geçti ve teknenin önünde daire biçimli bir deniz parçasını aydınlattı. Kasvetli bulutlar bir duman gibi üzerlerine doğru yuvarlanıyordu.

Marsh Adası'nı geçmişlerdi. Dalgalar daha sık aralıklarla vuruyordu. Bunlardan bir tanesi tekneyi öylesine şiddetli sarsıtı ki Eureka sendeledi. Çocuklar güvertede yuvarlandılar. Hiç korkmamışlardı, aksine çılglık çılgılığa kahkahalar atıyorlardı.

Brooks gökyüzüne bir bakış attıktan sonra Eureka'nın doğrulmasına yardım etti. "Haklıymışsın. Galiba geri dönsek iyi olacak."

Eureka bunu beklemiyordu ama onu onayladı.

"Dümeni alır mısın?" Brooks güverteyi geçip tekneyi geri döndürmek için yelkenleri tiramola etti. Masmavi gökyüzü, ilerleyen kara bulutlara yenik düşmüştü. Rüzgâr şiddetini artırmış, hava soğumuştur.

Brooks dümene geri dönünce Eureka da ikizleri deniz havlusuna sardı. “Hadi aşağı, mutfağa inelim.”

“Biz yukarıda kalıp dev dalgaları izlemek istiyoruz,” dedi Claire.

“Eureka, tekrar dümene geçmen gerekiyor.” Brooks daha güvenli olduğu için pruvayı dalgaları karşıdan alacak şekilde çevirmeye çalışarak yelkenleri yönetti ama dalgalar sancak tarafından vurmaya devam ediyordu.

Eureka, kollarının altında olabilsinler diye William ve Claire’i yanına çekti. Kahkaha atmıyorlardı artık. Dalgalar kabarmaya başlamıştı.

Güçlü, büyük bir dalga, sanki denizin dibindeki sonsuzluklardan yükseliyormuşçasına kabardı teknenin önünde. *Ariel* dalganın üstüne çıktı, yükseldikçe yükseldi, sonra bir tokat gibi çarptı su yüzeyine. Seren sertçe silkelendi güverteye doğru ve Eureka’yı ikizlerin yanından savurdu.

Kafasını vuran Eureka zar zor ayağa kalktı. Güvertenin her bir yanına sıçrayan bembeyaz sulardan yüzünü korudu. Çocuklara bir buçuk metre uzaklıktaydı ama teknenin sallantısından güçlükle hareket edebiliyordu. Aniden bir başka dalganın etkisi altına girdiler, tekneyi aşıp suya boğan bir dalgaydı bu.

Eureka bir çığlık duydu. William ve Claire’in sulara kapılıp kıça doğru sürüklendiklerini gördüğünde ise donup kaldı. Onlara yetişmesi mümkün değildi. Her şey şiddetle sallanıyordu.

Rüzgâr yön değiştirdi. Ani bir esinti, ana yelkeni sert bir şekilde döndürüp teknenin rotasını çevirdi. Seren gıcırdayarak sancak tarafında kaydı. Eureka, güvertedeki bir bankın üzerine çıkıp girdap gibi dönen sulardan uzaklaşmak için çırpınan ikizlere doğru hareketlendiğini gördü direğin.

“Dikkat edin!” Eureka çığlık atmakta çok geç kalmıştı. Seren yandan savrulup William ve Claire’in göğüslerine çarptı. Tek bir dehşet verici hareketle, sanki ağırlıksız tüylermişçesine denize savurdu bedenlerini.

Eureka teknenin küpeştesine doğru fırladı ve dalgaların arasında onları aradı. Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen saniyeler içinde turuncu can yelekleri inip çıktı su yüzeyinde ve minik kollar havayı dövdü.

“William! Claire!” diye haykırdı Eureka, tam suya atlıyordu ki Brooks’un kolu aniden göğsüne dolandı ve onu geri çekti. Brooks diğer elinde cankurtaran simitlerinden birini tutuyordu, ipi bileğine bağlıydı.

“Burada kal!” diye bağırdı Eureka’ya.

Suya daldı. Güçlü kulaçlarıyla onlara doğru yüzerken simidi ikizlere doğru fırlattı. Brooks kurtaracaktı onları. Elbette kurtaracaktı.

Tepelerinde bir başka dalga kabardı - ve Eureka artık göremez hale geldi onları. Bağırdı. Güvertede bir aşağı bir yukarı koştu. Birkaç saniye bekledi, her an yeniden görüneceklerinden emindi. Deniz kapkara ve çalkantılıydı. İkizler ya da Brooks’tan hiçbir işaret yoktu.

Son bir çabayla bankın üzerine çıktı ve kendini anaforsulara bıraktı. Bedeni aşağı doğru yuvarlanırken bildiği en kısa duayı mırıldandı: *Kutsal Meryem, merhametle dolu...*

Havada aklına geldi: Tekneyi terk etmeden önce demir atması gerekiyordu.

Vücudu su yüzeyini yararken Eureka şoka hazırdı - ama hiçbir şey hissetmedi. Ne ıslandığını, ne soğuğu ne de sualtında olduğunu. Gözlerini açtı. Kolyesini tutuyordu... Madalyonu ve fırtınataşını.

Fırtınataşı.

Tıpkı evinin arkasındaki nehirde yapmış olduğu gibi bu gizemli taş burada da bir tür delinmez, su geçirmez balon yaratmıştı - bu kez Eureka'nın tüm vücudunu sarıyordu. Eureka balonun sınırlarını sınadı. Esnekti. Bir sıkışma duygusu hissetmeden gerinebiliyordu. Doğa güçlerine karşı kalkan işlevi gören bir tür dalış giysisi gibiydi. Hava kabarcığı şeklinde fırtınataşından bir kalkan.

Kalkanın içinde yer çekiminden bağımsız durabiliyordu. Nefes alabiliyordu. Kulaç atarak ilerleyebiliyordu. Etrafını kuşatan denizi sanki gözünde bir dalış maskesi varmışçasına görebiliyordu.

Başka hiçbir koşulda Eureka bunun olabileceğine inanmazdı. Ama şimdi inanmamak için bile zamanı yoktu. Onun inancı, ikizlerin kurtuluşu olacaktı. O nedenle bu yeni, düşsel gerçekliğe boyun eğdi ve dalgalı okyanusta ikizlerle Brooks'u aramaya başladı.

On-on beş metre önünde küçük bir bacağın tekmeler attığını gördüğünde iç ferahlığıyla inledi. Umutsuz bir yavaşlık içindeki kollarını ve bacaklarını ileriye yönelterek hiçbir şey için göstermediği bir çabayla yüzmeye başladı. Yaklaştığında, onun William olduğunu görebiliyordu artık. Şiddetle tepinip duruyordu ve eli Claire'in elini tutuyordu sıkı sıkı.

Eureka zırhının içinde tuhaf bir yüzme çabasıyla gücünü sonuna kadar zorladı. Ulaştı - çok yakındı - ama eli kabarcığın yüzeyini delemiyordu.

Duygusuzca dürttü yüzeyi ama William onu göremiyordu. İkizlerin başı suya batıp batıp çıkıyordu sürekli. Arkalarındaki koyu gölgenin Brooks olma ihtimali vardı - yine de şeklin görüntüsü bir türlü netleşmiyordu.

William'ın tekmeleri giderek zayıflıyordu. Eureka beyhude çığlıklar atıyordu ki Claire'in eli aniden aşağı indi ve kazara çarptığı zırhtan içeri kaydı. Claire'in bunu nasıl yaptığının bir önemi yoktu. Eureka kız kardeşinin elini kavradı ve onu hızla içeri çekti.

Sırılsıklam haldeki kız, yüzü de içeri girer girmez zorlukla soluyarak nefes aldı. Eureka, William'ın elinin hâlâ Claire'in elini tutuyor olması için dua etti ki onu da içeri ekebilsin. William'ın kardeşini tutan eli biraz gevşemiş gibiydi. Nefes alamadığından mı? Kardeşinin içine çekildiği şeyden korkmasından mı?

"William, dayan!" Eureka, onun duyup duymadığını bilmeksizin, avazı çıktığı kadar bağırdı. Sadece zırhın yüzeyine sıçrayan suların sesini duydu.

William'ın minik yumruğu kalkandan içeri girdi. Eureka bir keresinde doğmakta olan bir buzağıda gördüğü tek bir güçlü hamleyle onun vücudunun geri kalanını da içeri çekti. İkizler kustular ve öksürdüler - ve Eureka'yla birlikte kalkanın içinde yüzdüler.

Eureka ikisine birden sarıldı sımsıkı. Göğsü sıkışıyordu ve neredeyse duygularının kontrolünü yitirmek üzereydi. Ama yitiremezdi, henüz değil.

"Brooks nerede?" Zırhın ötesine baktı. Onu göremedi.

"Neredeyiz biz?" diye sordu Claire.

"Bu şey çok korkunç," dedi William.

Eureka tepelerine gürültüyle çarpan dalgaları hissediyordu ama şu an suyun çok daha sakın olduğu dört-beş metre derindeydiler. Kalkana bir çember çizdirdi, yüzeyde Brooks'tan ya da teknedен bir iz arayarak. İkizler korkudan bağırmaya başladılar.

Bu kalkanın ne kadar süre kalacağı konusunda hiçbir fikri

yoktu. Patlar, batar ya da ortadan kalkarsa ölürlerdi. Brooks kendi başına tekneye geri dönmeyi ve onu kampa götürmeyi başarabilirdi. Onun bunu yapabileceğine inanmak zorundaydı Eureka. İnanmazsa, ikizleri güvenli bir yere çıkarmaya odaklanamazdı. Ve ikizlerin güvenliğini sağlaması gerekiyordu.

Ne tarafa gideceğini belirlemek için suyun üzerini görme şansı yoktu, bu nedenle hareketsiz kaldı ve akıntıyı izledi. Marsh Adası'nın tam güneyinde kaotikliğiyle ünlü ters bir akıntı vardı. Ondan uzak durmak zorundaydı.

Akıntı onu bir yöne doğru çektiğinde ihtiyatlı bir şekilde kulaç atmaya başladı. Marsh Adası'nın koy tarafında akıntı değişinceye kadar yüzecekti. Oradan, diye umdu, dalgalar bizi sürükleyecek ve üçümüzü köpüklerin yatışmış olduğu sahile taşıyacak.

İkizler daha fazla soru sormadılar. Belki de yanıt veremeyeceğini biliyorlardı. Birkaç dakika onun kulaçlarını izledikten sonra onunla birlikte yüzmeye başladılar. Zırhın daha hızlı ilerlemesine yardım ettiler.

Deniz yüzeyinin altındaki loşluğun içinde yüzdüler - tuhaf, şişmiş balıkların yanından geçtiler, şekilleri kaburga kemiklerine benzeyen yosun ve tortudan yapış yapış kayaları arkalarında bıraktılar. Bir ritim yakaladılar - ikizler kulaç attılar, sonra Eureka düzenli bir şekilde yüzerken dinlendiler.

Onlara bir saat gibi gelen bir sürenin sonunda Eureka Marsh Adası'nın sualtındaki kıyı şeridini gördü ve o kadar rahatladı ki neredeyse yığılıveriyordu. Bu, doğru yolda oldukları anlamına geliyordu. Ama henüz orada değillerdi. Üç mil daha gitmeleri gerekiyordu. Bu zırhın içinde yüzmek, açık suda yüzmekten daha az zahmetliydi ama üç mil, yanında ikizler varken uzun bir mesafeydi.

Kulaç atarak geçen ikinci bir saatten sonra zırhın dibi bir

şeylere süründü. Kum. Okyanus zemini. Su giderek sığlaşıyordu. Kıyıya çıkmayı neredeyse başarmışlardı. Eureka yenilenmiş bir güçle yüzdü ileri doğru. Sonunda kumdan yükselen bir eğime ulaştılar. Su, dalgaların kalkanın tepesine kadar bile ulaşamadığı kadar sığıdı.

Kıyıya ulaştıklarında kalkan bir sabun köpüğü gibi patladı. Arkasında hiçbir iz bırakmamıştı. Eureka ile ikizler sarsılarak yerçekimine geri döndüler ve yeryüzüne dokundular bir kez daha. Eureka dizlerine kadar suyun içindeydi. Sazlarla kaplı çamurun içinde sendeleye sendeleye ıssız Vermilion kıyılarına doğru yürürken, ikizleri kaldırdı.

Gökyüzü fırtına bulutlarıyla doluydu. Ağaçların üzerinde şimşekler dans ediyordu. Tek medeniyet belirtisi kumlara gömmülmüş bir Louisiana Üniversitesi tişörtü ve çamura takılı, rengi solmuş bir Coors Light kutusuydu.

Eureka ikizleri deniz kenarına bıraktı. Kumların üzerine yattı. William ve Claire her iki yanında korkudan tortop olmuş durumdaydı. Titriyorlardı. Eureka kollarıyla sardı onları ve tüyleri diken diken olmuş tenlerini okşadı.

“Eureka?” William’ın sesi titriyordu.

Eureka güçlükle başını salladı.

“Brooks öldü, değil mi?”

Eureka yanıt vermeyince, William ağlamaya başladı, ardından Claire de ağlamaya başladı ve Eureka onlara kendilerini daha iyi hissettirmek için söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Onlar için güçlü olması beklenirdi ama güçlü falan değildi. Çökmüş durumdaydı. Tuhaf bir bulantının bedenine girdiğini hissederek iki büklüm kıvrıldı kumun üzerinde. Görüşü bulandı ve yabancı bir duygu sardı yüreğinin etrafını. Ağzını açtı, nefes almak için çabaladı. Bir an ağlayabileceğini sandı.

Tam o an yağmur başladı.

SİĞİNAK

Yağmur koy boyunca yayılırken bulutlar yoğunlaştı. Hava tuz, fırtına ve çürümüş suyosunu kokuyordu. Eureka fırtınasının, sanki kendi güçlü duygularının bir uzantısıymış gibi, bütün bölge üzerinde güçlendiğini hissetti. Kederden felç olmuş bir halde, Vermilion Koyu'ndaki kokuşmuş bir çamur havuzunda ateşler içinde uzanırken, hızla atan kalbinin, Bayou Teche'yi tepeden tırnağa döven yağmuru vurguladığını hissetti.

Yağmur damlaları göğsüne ve çenesine bir şamar gibi inerken, fırtınataşının üzerinde hafif bir vızıltı sesi çıkararak uçup gidiyordu. Dalgalar kabarıyordu. Eureka suyun yan tarafına çarpmasına izin verdi. Yeniden okyanusa akmak isterdi, annesini ve arkadaşını bulmak. Okyanusun bir kol, Zeus'un Europa'yı taşıdığı gibi onu denizin dışına taşıyacak kusursuz büyük bir dalga haline gelmesini isterdi.

William nazikçe sarstı Eureka'yı ve ona kalkması gerektiğini hatırlattı. Eureka'nın ona ve Claire'e göz kulak olması, yardım araması lazımdı. Yağmur şiddetini artırıp uyarmaksızın ortaya çıkan bir kasırga gibi çok kuvvetli bir sağanağa dönüşmüştü. Çeliğimsi gökyüzü korkutucuydu. Manzara Eureka'nın saçma bir biçimde sahilde, yağmurun altında beliren bir rahibin, her ihtimale karşı, günahlarının bağışlandığını bildirmesini dilemesine neden oldu.

Büyük bir çaba sarf ederek ayağa kalktı ve kardeşlerinin elini tuttu. Yağmur damlaları kocamandı ve son derece sert inerek omuzlarını bereliyorlardı. Sarp, taşlı patika boyunca çamurun ve otların arasından yürürlerken Eureka ikizlerin vücudunu örtmeye çalıştı. Gözleriyle kıyıyı tarayıp bir sığınak aradı.

Toprak yolun yaklaşık bir mil yukarısında Airstream marka bir karavana rastladılar. Gök mavisine boyanmış, üzerine Noel ışıkları dizilmişti. Bir başıneydi. Tuzdan çatlamış pencereleri bantlanmıştı. İncecik kapı açılır açılmaz Eureka ikizleri içeri soktu.

Kapıyı birbirinin eşi terliklerle açan orta yaşlı tedirgin çiftin bir özür ya da açıklama beklediğini biliyordu Eureka ama nefesini boşa harcayamazdı. Sırılsıklam giysileri içinde tir tir titreyerek kapının yanında duran tabureye umutsuzca çöktü.

"Te-telefonunuzu kullanabilir miyim?" Bir gökgürültüsü karavana sallarken kekeleyerek de olsa başardı konuşmayı.

Telefon eskiydi, uçuk yeşil bir kordonla duvara iştirilmişti. Eureka, babasının çalıştığı restoranı aradı - bir cep telefonuna sahip olmadan önce ezbere bilirdi numarasını. Başka ne yapacağını bilmiyordu.

"Trenton Boudreaux ile görüşmek istiyorum," dedi, arka plandaki gürültüye ezberlenmiş selam cümleleriyle hitap eden kıza. "Ben kızıyım."

Eureka hatta beklerken öğle yemeği kalabalığının gürlemesi dindi ve nihayet biri bağırarak babasına mutfaktaki telefonu açması gerektiğini söyledi.

“Eureka?”

Eureka, babasını elleri karides marinatıyla yapış yapış, telefonu büktüğü çenesinin altına yerleştirirken hayal etti. Telefonu sıkı sıkı tuttu. *Babacığım* diyecek oldu ama bunu dile getiremedi.

“Ne oldu?” diye bağırdı babası. “İyi misin?”

“Point’teyim,” dedi Eureka. “İkizlerle birlikte. Brooks kayboldu. Baba... Sana ihtiyacım var.”

“Olduğun yerde kal,” diye bağırdı babası. “Geliyorum.”

Eureka telefonu karavanın sahibi olan adamın eline bıraktı ve adamın karavanın kıyıya yakın yerini tarif edişini duydu.

Yağmur ve rüzgâr çatıyı döverken sonsuz gelen bir süre boyunca sessizce beklediler. Eureka aynı yağmurun Brooks’un bedenini kamçıladığını, aynı rüzgârın onu Eureka’nın erişemeyeceği bir diyara fırlattığını hayal etti ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Babasının uçuk mavi Lincoln’ü karavanın önünde durduğunda araziye sel götürüyordu. Eureka minicik karavanın penceresinden baktığında, babasının arabasından fırlayıp yarıya kadar suya batmış ahşap basamaklara doğru ilerlemeye çalıştığını gördü. Bir yanında William, diğer yanında Claire ile karavanın kapısını kırarcasına açtı. Babasının kolları onu sardığında sarsıldı.

“Tanrı’ya şükür...” diye fısıldadı babası. “Tanrı’ya şükür...”

*

Babası arabasını yavaş yavaş eve sürerken cep telefonundan Rhoda’yı aradı. Eureka onun *Point’ta ne işleri vardı onla-*

rın? diye bağırın histerik sesini duydu hoparlörden. İyi duyan kulağını kapadı eliyle ve konuşmalarını duymazdan gelmeye çalıştı. Lincoln'ün taşkın sulardan bir deniz uçağı gibi her geçişinde gözlerini sıkı sıkı kapadı. Görmeden de yolda sadece kendilerinin olduğunu biliyordu.

Titremesine engel olamıyordu. Asla engel olamayacağı geldi birden aklına... Hayatını bir akıl hastanesinin uzak durulan bir katında, yırtık pırtık eski battaniyelere sarılı efsanevi bir münzevi olarak yaşayacağı.

Ön sundurmalarının görüntüsü daha derin titremesine neden oldu. Brooks ne zaman onların evinden ayrılrsa, birbirlerine gerçekten hoşça kal demeden önce bir on dakika daha geçirirlerdi o sundurmada. Eureka bugün ona hoşça kal dememişti. Ve Brooks tekmeden atlamadan önce ona bağırıyordu: *Burada kal!*

Eureka orada kalmıştı, şimdi de buradaydı. Peki Brooks neredeydi?

Demir atması gerektiğini hatırladı. Sadece bir düğmeye basması yetecekti. Bu kadar salaktı işte!

Babası arabasını park etti ve suların içinden dolaşarak yolcu koltuğunun kapısını açtı. Eureka ile ikizlerin arabadan inmesine yardım etti. Isı düşüyordu. Yakında bir yerlere yıldırım düşmüş gibi bir yanık kokusu vardı havada. Sokaklar taşkın nehirlerle dönmüştü. Eureka sendeleyerek çıktı arabadan ve suyun altında kalmış otuz santim yüksekliğindeki kaldırımında kaydı.

Merdivenlerden çıkarlarken babası omzunu sıktı. Uykulayan Claire kollarındaydı. Eureka ise William'ı tutuyordu. "Tanrı'ya şükür... Artık evimizdeyiz Reka."

Küçük bir teselliydi bu. Brooks'un nerede olduğunu bilmeksizin evde olmak onu dehşete düşürüyordu. Sokağı seyretti, o akıntıya kapılıp yeniden koya akmak istedi...

“Rhoda, Aileen’i arayacaktı,” dedi babası. “Bakalım ne öğrenmiş.”

Rhoda hışımla açtı sundurmanın kapısını. İkizlere doğru eğildi ve onları öyle sıkı tuttu ki yumrukları bembeyaz oldu. Usul usul ağladı ve Eureka, Rhoda bir film karakteri gibi ağladığında durumun ne kadar basit, ilişkilendirilebilir, neredeyse tatlı görüldüğüne inanamadı.

Rhoda’yı görmezden geldi ve antreye yönelen silüetleri fark edince afalladı. Evlerinin önüne park etmiş arabalar o ana kadar dikkatini çekmemişti. Tam o anda Cat kollarını Eureka’nın boynuna doladı. Julien onun arkasında dikiliyordu. O da bir elini Eureka’nın sırtına koydu, destek olmak ister gibi bir hali vardı. Cat’in anne ve babası da oradaydı, oğulları Barney ile birlikte yanlarına geldiler. Bill, Eureka’nın tanımadığı iki polisle birlikte sundurmada dikiliyordu. Cat’in yazışlarını unutmuş görünüyor, bunun yerine Eureka’yı kesiyordu.

Cat dirseklerinden tutarken kendisini bir ceset kadar katı hissetti Eureka. Arkadaşı inanılmaz endişeli görünüyor, gözleri Eureka’nın yüzünde geziniyordu. İnsanlar, ilaçları yutmasından sonra takındıkları benzer yüz ifadeleriyle Eureka’ya bakıyorlardı.

Rhoda boğazını temizledi. Bir koluna Claire’i, diğerine William’ı aldı. “İyi olmana çok sevindim, Eureka. İyi misin?”

“Hayır.” Eureka’nın uzanmaya ihtiyacı vardı. Rhoda’nın yanından geçerken Cat’in koluna zincirlenmiş kolunu hissetti, öteki yanında da Julien’in varlığını.

Cat onu antrenin başındaki küçük banyoya götürdü, ışığı açtı ve kapıyı kapadı. Tek kelime bile etmeden Eureka’nın giysilerini çıkarmasına yardım etti. Cat sıırsıklam sweatshirtünü başından çıkarırken Eureka’nın bez bebek gibi iki büklüm ol-

duğunu fark etti halsizlikten. Eureka'nın ameliyatla bedenine dikilmiş hissi veren, suyu iyice içine çekmiş kısa pantolonunu aşağı çekıştırıp sıyırdı bacaklarından. Ortaokuldan beri birbirlerini tamamen çıplak görmemiş olduklarını düşünmüyormuş gibi yaparak, Eureka'nın sutyen ve iç çamaşırını çıkarmasına yardım etti. Kolyesine göz attı ama fırtınataşı konusunda hiçbir şey söylemedi. Eureka'nın vücudunu kapının yanındaki askıdan aldığı beyaz bir bornoza sardı. Parmaklarıyla saçlarını taradı ve bileğinden çıkardığı elastik bir bantla sıkıca topladı.

Nihayet kapıyı açtı ve kanepeye götürdü onu. Cat'in annesi Eureka'yı bir battaniyeyle sarıp omuzlarını ovaladı.

Eureka yüzünü yastığa gömdü, sesler bir mum ışığı gibi etrafında titreşiyordu.

"Noah Brooks'u en son ne zaman gördüğü konusunda bize söyleyebileceği bir şeyler varsa..." Polisin sesi birileri onu odaya çıkarırken yavaş yavaş sönüyor gibiydi.

Sonunda uyudu Eureka.

Kanepede uyandığında aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Fırtına hâlâ acımasız, ıslak pencerelerin dışındaki gökyüzü karanlıktı. Üşüyor ama bir yandan da terliyordu. Pijamalarını giymiş olan ikizler halının üzerine uzanmış, iPad'den bir film izliyorlar, makarna ve peynir yiyorlardı. Diğer herkes evden ayrılmış olmalıydı.

Televizyonun sesi kısılmıştı, tufanın içinde bir şemsiyenin altına sığınmış bir muhabiri gösteriyordu. Kamera masa arkasındaki kuru bir haber spikerine döndüğünde, spikerin başının yanındaki beyaz alan *Dereko* başlıklı bir paragrafta doldu: *Yaz aylarında genellikle geniş düzlüklerde gerçekleşen şiddetli yağmur ve kuvvetli rüzgâr şeridi.* Spiker önündeki kâğıtları toplayıp inanmaz bir ifadeyle başını iki yana sallarken, yayın kış aylarında teknelere sığınak olan bir marina reklamına geçti.

Eureka'nın önündeki kahve sehpasında soğumuş bir çay kupası ve polis tarafından bırakılmış üç kartvizit duruyordu. Eureka gözlerini kapadı ve battaniyeyi boğazına kadar çekti. Eninde sonunda konuşması gerekecekti onlarla. Fakat Brooks kayıp olduğu sürece Eureka'nın bir kez daha konu hakkında konuşması imkânsız gibi görünüyordu. Bunun düşüncesi bile göğsünün sıkışmasına yetiyordu.

Neden demir atmamıştı? Bütün hayatı boyunca bu kuralı dinlemişti Brooks'un ailesinden: Tekneyi terk eden son kişinin her zaman demir atması gerekiyordu. Atmamıştı. Brooks tekrar tekneye çıkmaya kalktıysa...

Onun kendisi yüzünden öldüğünü yüksek sesle söylemeye yönelik mide bulandırıcı bir dürtü belirdi içinde aniden.

Rüyasında sualtında demir zincirini tutan Ander geldi aklına ve buna nasıl bir anlam vereceğini bilemedi.

Telefon çaldı. Rhoda mutfaktan açtı. Birkaç dakika alçak sesle konuştu, sonra telsiz telefonu kanepede uzanan Eureka'ya götürdü. "Aileen."

Eureka başını iki yana salladı ama Rhoda telefonu eline tutuşturmuştu bile.

"Eureka? Ne oldu? O..."

Brooks'un annesi konuşmasını tamamladığında Eureka tek kelime edemedi. Ağzını açtı ama sadece bir inilti yükseldi boğazından. Rhoda iç çekerek telefonu geri aldı ve onun yanından uzaklaştı. "Üzgünüm Aileen," dedi. "Eve geldiğinden beri şokta."

Eureka kolyelerini sımsıkı kavradı avcunun içinde. Parmaklarını açtı ve dikkatle baktı taşla madalyona. Fırtınataşı ıslanmamıştı, tıpkı Ander'in vaad ettiği gibi.

Ne demekti bu?

Bunların ne anlamı vardı? Eureka, Diana'nın kitabını ve onun sunabileceği her türlü yanıtı yitirmişti. Madam Blavatsky'nin ölmesiyle birlikte Eureka önerileri makul ve doğru görünen son kişiyi de yitirmişti. Ander'le konuşması gerekiyordu. Onun bildiği her şeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Ona ulaşmasının yolu yoktu.

Televizyona göz atar atmaz eli uzaktan kumandaya gitti. Sesi açtığında kamera, okulunun çamurlu bahçesini gösteriyordu. Eureka kanepede doğruldu. İkizler izledikleri filmde başlarını kaldırıp ona baktılar. Rhoda oturma odasından başını dışarı uzattı.

“Şu an, kayıp bir çocuğun çok özel bir tepkiye ilham verdiği Güney Lafayette'deki Evangeline Katolik Lisesi'nden canlı yayındayız,” dedi bir kadın haber spikeri.

Eureka ve Cat'in öğle yemeği yediği, Brooks'la bir hafta önce barıştıkları o dev ceviz ağacının altına çadıra benzer plastik bir tente kurulmuştu. Kamera şimdi, balon ve çiçeklerle dolu nöbet çadırı etrafında yağmurlukları içinde dikilen bir grup öğrenciyi gösteriyordu.

Ve işte oradaydı: Üzerinde Brooks'un büyütülmüş fotoğrafı bulunan pano. O fotoğrafı Mayıs ayında Eureka çekmişti teknede ve Brooks ne zaman arasa cep telefonunun ekranında bu fotoğraf çıkardı. Şimdi ise parıldayan bir mum halkasının ortasında duruyordu ve tümüyle Eureka'nın hatasıydı.

Kros takımından Theresa Leigh ve Mary Monteau'yu, Yeryüzü Bilimleri sınıfından Luke'u, *Fall Strawl* u* kaçırmış olan Laura Trejean'ı gördü. Okulun yarısı oradaydı. Böyle bir gece nöbeti etkinliğini bu kadar hızlı nasıl düzenleyebilmişlerdi?

* Bağış toplamak üzere yapılan yardım amaçlı kır koşusu-gezisi-eğlencesi.

Muhabir, yağmurda ıslanmış uzun siyah saçları olan bir kızın suratına bir mikrofon dayadı. Gömleğinin derin v-yakasının hemen üzerinde bir melek kanadı dövmesi görölüyordu.

“O benim hayatımın aşkıydı,” dedi Maya Cayce burnunu çekerek, doğrudan kameraya bakıyordu. Burnunun her iki yanından minik gözyaşları süzölüyordu. Siyah dantelli bir mendilin köşesiyle gözlerini kuruladı.

Eureka mide bulantısını bastırıp Maya Cayce’in performansını izlemeye devam etti.

Maya bir eliyle sıkıca göğsünü kavradı ve “Yüreğim bin parçaya bölündü. Onu asla unutmayacağım. Asla!” dedi.

“Kes sesini!” diye bağırdı Eureka ve önündeki çay kupasını televizyona, Maya Cayce’in suratına fırlatmak istedi ama kıpırdayamayacak kadar harap vaziyetteydi.

Tam o an babası kaldırdı onu kanepeden. “Hadi seni yatağına götüreyim.”

Eureka babasının tutuşu karşısında debelenmek istedi ama gücü yetmedi. Televizyonun haberlerden tekrar hava durumuna geçtiğini duydu. Vali, Louisiana’da olağanüstü durum ilan etmişti. Daha şimdiden iki su seti, alüvyonlu ovayı nehrin suları altında bırakarak yarılmıştı. Haberlere bakılırsa, fırtına körfez boyunca yayılırken benzer olaylar Mississippi ve Alabama’da da oluyordu.

Babası onu bir başkasına aitmiş hissi veren odasının girişinde - sayvanlı karyola, bir çocuk için yapılmış çalışma masası, mutlu sonlara inandığı o eski günlerde babasının ona hikâyeler okuduğu sallanır sandalye - yere indirdi.

“Polis bir yığın soru sorup duruyor,” dedi babası, Eureka’yı yatağına yatırırken.

Eureka yatağına kıvrılıp arkasını döndü ona. Bir karşılık vermek istemiyordu.

“Onlara araştırmalarında yardımcı olabilecek bir şey var mı bana söyleyebileceğin?”

“Yelkenliyle Marsh Adası’na aıldık. Hava bozdu ve...”

“Brooks düştü?”

Eureka tortop oldu. Babasına Brooks’un düşmediğini, atladığını, ikizleri kurtarmak için atladığını söyleyemezdi.

“Kendi başınıza kıyıya nasıl çıktınız?” diye sordu babası.

“Yüzdük,” diye fısıldadı Eureka.

“Yüzdünüz mü?”

“Ne olduğunu hatırlamıyorum,” diye yalan söyledi Eureka, bunun babasına tanıdık gelip gelmediğini merak ederek. Aynı şeyi Diana’nın ölümünden sonra da söylemişti, tek fark, o zaman doğruydu bu.

Babası onun başının arkasını okşadı. “Uyuyabilecek misin?”

“Hayır.”

“Ne yapabilirim?”

“Bilmiyorum.”

Babası birkaç dakika daha dikildi orada, üç kez çakan şimşek ve bir uzun gökgürültüsü arasında. Eureka onun - Rhoda’yla tartışmaları sırasında yaptığı gibi - çenesini kaşıdığını duydu. Kilim üzerinde gezinen ayak seslerini işitti, sonra da kapı kolunun çevrildiğini.

“Baba?” Eureka omzunun üzerinden ona baktı.

Babası koridorda bekledi.

“Bu bir kasırga mı?”

“Henüz öyle demediler. Ama bana kalırsa gün gibi açık öyle olduğu. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Dinlen biraz.” Kapıyı kapadı.

Bir şimşek gökyüzünü parçalara ayırdı ve pencerenin ke-

penkleri şiddetli rüzgârın etkisiyle gevşeyip iki yana ayrıldı. Eureka kepenkleri kapamak için ayağa fırladı.

Ama yeterince hızlı değildi. Vücudunun üzerine bir gölge düştü. Bir adamın koyu gölgesi, meşe ağacının büyük dallarının birinden onun penceresine geçti. Siyah bir bot, odasına adım attı.

ZİYARETÇİ

Eureka imdat çılgılığı atmadı.

Adam pencereye tırmanırken, Eureka kendini bir şişe ilaç yuttuğu gün kadar hazır hissediyordu ölüme. Brooks'u kaybetmişti. Annesi ölmüştü. Madam Blavatsky öldürülmüştü. Eureka, hepsini birbirine bağlayan talihsiz bir zincirdi.

Siyah bot pencereden içeri girince, Eureka nihayet yol açtığı perişanlıktan kendisini ve etrafındaki insanları kurtarabilecek olan kişinin geri kalanını görmek için bekledi.

Siyah botlar, siyah bir kot pantolonuna bağlandı, sonra siyah bir deri cekete ve tanıdığı bir yüze.

Yağmur pencereye çiseliyordu ama Ander kupkuruydu.

Fırtına tenindeki pigmentleri temizlemiş gibi her zamankinden daha solgundu. Eureka'nın karşısında kule gibi diki-

lirken parlayacakmış izlenimi veriyordu. Ölçüp biçen gözleri odayı küçültüyordu.

Ander kepenkleri kapadı ve sanki orada yaşıyormuşçasına pencereyi sürgüledi. Ceketini çıkarıp Eureka'nın sallanan sandalyesinin üzerine attı. Göğsü, tişörtünün içinden açık seçik görünüyordu. Eureka ona dokunmak istedi.

"İslenmemişsin," dedi Eureka.

Ander parmaklarıyla saçlarını taradı. "Seni aramaya çalıştım." Ses tonu, ulaşmak için uzanan kolları akla getiriyordu.

"Telefonumu kaybettim."

"Biliyorum." Ander başını salladı ve Eureka bir şekilde onun olup bitenleri gerçekten bildiğini anladı. Eureka'ya doğru uzun bir adım attı ve sonra onu kollarının arasına aldı. Eureka'nın soluğu boğazına takılıp kaldı. Bu beklediği son şeydi. Daha da şaşırtıcı olansa, harika bir his yaratıyordu.

Ander'in ona sarılışı, Eureka'nın daha önce sadece birkaç insanla birlikteyken hissettiği bir derinliğe sahipti. Diana, babası, Brooks, Cat... Eureka onları sayamazdı. Bu içe işleyen, duygusal yakınlık hissi veren bir derinlikti... Aşka sınır komşusu olan bir derinlik. Geri çekileceğini sanırdı ama ona daha da sokuldu.

Ander'in elleri sırtını kavradı. Omuzları koruyucu bir kalkan gibi sardı omuzlarını ve bu Eureka'nın aklına fırtınataşını getirdi. Ander başını yana eğerek Eureka'nın başını göğsüne yasladı. Eureka onun tişörtünün içinden kalbinin hızla attığını duyabiliyordu. Çıkan sesi çok sevdi.

Eureka gözlerini kapadı, Ander'in gözlerinin de kapalı olduğunu biliyordu. Kapalı gözleri yoğun bir sessizlik yaydı odaya. Eureka birden yeryüzünün en güvenli yerinde olduğunu hissetti ve onun hakkında yanılmış olduğunu anladı.

Cat'ın bazı heriflerle birlikteyken kendini *huzurlu* hissetmek üzerine söylediği sözleri hatırladı. Eureka bunu hiçbir zaman anlamamıştı zira onun erkeklerin çoğuyla birlikte geçirdiği zaman aksak, gergin, utandırıcı olmuştu şimdiye dek. Ander'e sarılmaksa o kadar huzur vericiydi ki aksini düşünmesi neredeyse imkânsızdı.

Sorun çıkaran tek şey kollarıydı, kucaklayışı Eureka'nın kollarını kıpırdatamaz hale getirmişti. Bir sonraki nefes alışlarında, Eureka kollarını yukarı çekip kendisini şaşırtan bir doğallıkla Ander'in beline doladı. *İşte.*

Ander, Eureka'nın o güne kadar Evangeline koridorlarında tanık olduğu bütün sarılışları, babası ile Rhoda arasındaki bütün sarılışları acıklı bir taklit haline getirerek onu daha da sıkı çekti kendine doğru.

"Hayatta olmana çok sevindim," dedi Ander.

İçtenliği Eureka'nın tüylerini ürpertti. Ander'in ona ilk dokunuşunu hatırladı... Göz kenarındaki ıslaklığı parmak ucuyla noktalayışını. *Artık gözyaşı yok, demişti.*

Ander onun çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı. Dayanılmaz derecede karmaşık duygular içindeymiş gibi bir izlenim veriyordu. "Sana bir şey getirdim."

Arkasına uzandı ve kot pantolonunun beline sokulmuş plastik kılıflı bir nesne çıkardı. Eureka onu derhal tanıdı... Su geçirmez bir poşet içindeki Aşk Kitabı'nı...

"Nasıl ele geçirdin bunu?"

"Küçük bir kuş söyledi bana onu nerede bulacağımı," dedi Ander şakayla hiç alakası olmayan bir ses tonuyla.

"Polaris," dedi Eureka. "Peki ama nasıl?"

"Açıklaması pek kolay değil."

"Biliyorum."

“Çevirmenin sezgileri etkileyiciydi. Senin kitabınla kendi defterini nehir kenarındaki bir söğüt ağacının altına gömme sağduyusunu gösterdi, bir gece önce, şeyden...” Ander sustu, ifadesi mahzunlaştı. “Üzgünüm”

“Ona ne olduğunu biliyor musun?” diye fısıldadı Eureka.

“İntikam hissiyle dolacak kadar,” diye mırıldandı Ander. Ses tonu Eureka’yı katillerin yoldaki grili insanlar olduklarına ikna etmeye yetmişti. “Al bunları. Belli ki bunların sana geri dönmesini istiyordu.”

Eureka kitapla defteri yatağın üzerine koydu. Parmaklarını Aşk Kitabı’nın yıpranmış yeşil kapağı üzerinde gezdirdi, kitabın sırtındaki üç kabartının izini sürdü. Kapağın üzerindeki o özel yuvarlak şişkinliğe dokundu ve yeni ciltlendiğinde kitabın nasıl görüldüğünü bilmeyi çok istedi.

Madam Blavatsky’nin eski siyah defterinin tırtıklı sayfalarına dokundu. Ölmüş kadının özel hayatını ihlal etmek istemiyordu. Ama bu defterin içindeki herhangi bir not Eureka’nın Diana’nın bırakmış olduğu mirasın tüm sırrını çözmesini mümkün kılabilirdi. Eureka’nın yanıtlara ihtiyacı vardı.

Diana, Brooks ve Madam Blavatsky ayrı ayrı Aşk Kitabı’nı büyüleyici bulmuştu. Eureka ise ona tek başına sahip olmayı hak etmediği kanısındaydı. Açmaya korktu defteri, kendisini daha fazla yalnızlaştıracığından korktu.

Kızının bütün tilki inlerinden bir çıkış yolu bulacak kadar dayanıklı ve cesur olduğuna inanan Diana geldi aklına. Eureka’nın ismini kitabın meşru sahibi olarak yazıp yazamayacağını sorarken gözünü bile kırpmayan Madam Blavatsky’yi düşündü. Annesinin tanıdığı en zeki insanlardan biri olduğunu - şayet Diana bu kitapta özel bir şeyler olduğunu düşünüyorsa, Eureka’nın bu kitabın karmaşalarını çözerek ona borcunu ödemesi gerektiğini - söyleyen Brooks’u düşündü.

Blavatsky'nin çeviri defterini açtı. Sayfaları yavaş yavaş çevirdi. Boş sayfalardan oluşan bir bloktan hemen önce *Aşk Kitabı, Dördüncü Salvo* başlıklı menekşe renkli bir kalemle karanmış tek bir sayfa vardı.

Ander'e göz attı. "Sen okudun mu bunu?"

Ander başını salladı. "Ne yazdığını biliyorum. Bu hikâyenin bir versiyonuyla büyüdüm ben."

Eureka sesli okudu: "*Bir gün, bir yerde, geleceğin uzak bir kuytusunda, bir kız varolacak ve yükselen zamanı başlatmanın koşullarıyla tanışacak. Ancak o zaman Atlantis geri dönecek.*"

Atlantis. Demek Blavatsky haklıydı. Ama bu, hikâyenin gerçek olduğu anlamına mı geliyordu?

"*Bu kız varolmayan bir günde doğmuş olmalı, bakirenin göz yaşlarının dökülmesiyle birlikte biz Atlantisliler'in varlığının son bulduğu günde.*"

"Bir gün nasıl varolmayabilir ki?" diye sordu Eureka. "Ne demek bu?"

Ander onu yakından izliyor ama bir şey söylemiyordu. Bekledi. Eureka kendi doğum gününü düşündü. 29 Şubat. Artık gün. Dört yılın üçünde yoktu.

"Devam et," diye teşvik etti Ander, Blavatsky'nin çeviri sayfasını düzelterek.

"*Çocuksuz bir anne, annesiz bir çocuk olmalı.*"

Eureka'nın aklına Diana'nın okyanustaki bedeni geldi hemen. *Annesiz çocuk* aylardır büründüğü o müphem kimliği tanımlıyordu. O öğleden sonra tehlikeye attığı ikizler geldi aklına. Aynı zamanda *çocuksuz bir anne* miydi?

"*Sonunda, duyguları ıslah edilmiş, atmosferde yeryüzünün her tarafından hissedilecek kadar yükselmiş bir fırtına gibi patlamaya hazır olmalı. Kederinin herhangi bir ölümlünün dayana-*

bileceği sınırı aşacağı o ana kadar hiç ağlamamış olmalı. O an ağlayacak - ve bizim dünyamıza inen çatlaklar açacak."

Eureka başını kaldırıp Siena'lı Saint Catherine'in duvarda asılı olan tablosuna baktı. Azizenin tek damla, pitoresk gözyaşını inceledi. O gözyaşıyla azizenin koruma sağladığı ateş arasında bir ilişki var mıydı? Eureka'nın gözyaşlarıyla bu kitap arasında bir ilişki var mıydı?

Maya Cayce'in ağladığında ne kadar sevimli olduğu geldi aklına. Rhoda'nın çocuklarını görür görmez ne kadar doğal bir şekilde gözyaşı döktüğü. Eureka bu dolaysız duygu dışavurumlarını kışkandı. Onun tüm varlığına aykırı gibiydi bunlar. Diana'nın ona tokat attığı akşam, hıçkırarak ağladığını hatırladığı tek gündü.

Bir daha asla ağlama.

Peki ya en son döktüğü gözyaşı? Ander'in parmak ucu yutmuştu onu.

İşte bu kadar. Artık gözyaşı yok.

Dışarıdaki fırtına öfkeden kudurmuş bir haldeydi. Eureka duygularına hâkim olmaya çalıştı, tıpkı yıllardır yapmakta olduğu gibi. Çünkü ona böyle yapması söylenmişti. Çünkü yapmayı bildiği tek şey buydu.

Ander sayfada birkaç satırlık boşluktan sonra menekşe renkli kalemin devam ettiği bir yeri işaret etti. "Son bir bölüm daha var."

Eureka derin bir nefes aldı ve Madam Blavatsky'nin çevirisinin son sözcüklerini okudu: "Yolculuğumuz sırasında bir gece, bir fırtına gemimizi parçaladı. Ben sırlısklam halde, yakındaki bir kıyıya çıktım. Prensimi bir daha hiç görmedim. Hayatta kalıp kalmadığını da bilmiyorum. Cadıların kehaneti aşkımızdan geriye kalan tek şeydir."

Diana Aşk Kitabı'nda yer alan bu öyküyü biliyordu, peki buna inanmış mıydı? Eureka gözlerini kapadı ve evet, Diana'nın inanmış olduğuna kanaat getirdi. O kadar büyük bir tutkuyla inanıyordu ki hiçbir zaman tek bir kelimesini bile fısıldamamıştı kızına. Eureka'nın kendi kendine inanabileceği bir ana saklamayı tasarlamıştı bunu. O an *şimdi* olmalıydı.

Eureka o noktaya gelebilir miydi? Aşk Kitabı'nın kendisiyle ilgili olduğunu düşünecek bir noktaya? Kendisinden beklenen, onu bir masal olarak, bir zamanların gerçeğine dayanmış olabilecek olaylar üzerine kurulu, ama şimdi sadece hayal ürünü olan, sevimli bir şey olarak bir kenara bırakmasıydı...

Fakat miras, fırtınataşı, kazalar, ölümler, hayalet insanlar, bu fırtınanın kendi içindeki fırtınayla fazlasıyla uyumlu görünen öfkesi...

Bir kasırga değildi bu. Bu Eureka'ydı.

Ander ona zaman tanıyarak yatağın kenarında sessizce bekledi. Gözleri Eureka'ya bir kez daha sarılmak için her şeyi göze alma halini açığa vuruyordu. Eureka da ona sarılmak istiyordu.

"Ander?"

"Eureka."

Eureka kehanetin koşullarını sıralayan son çeviri sayfasını işaret etti. "O ben miyim?"

Ander'in tereddütü Eureka'nın gözlerinin yanmasına neden oldu. Ander bunu fark etti ve derin bir nefes alıp sanki acı çekerek, "Ağlayamazsın Eureka. Şimdi değil..." dedi.

Hızla onun yanına gitti ve dudaklarını Eureka'nın göz hizasına kadar indirdi. Eureka'nın gözkapakları çırpınarak kapandı. Ander onu sağ gözkapığından öptü, sonra da diğerinden. Sonra, Eureka'nın hareket edemediği, Ander'in kendisine

daha önce hiç kimsenin olmadığı kadar yakın olduğu duygu-sunu kesintiye uğratabilir diye gözlerini açamadığı bir sessizlik anı oldu.

Ander dudaklarını dudaklarına bastırduğında hiç şaşırma-dı Eureka. Güneşin yükselmesi gibi, bir çiçeğin açması gibi, yağmurun gökten düşmesi gibi, ölünün son nefesini vermesi gibiydi. Doğal. Kaçınılmaz. Ander'in dudakları sert ve hafif tuzluydu. Eureka'nın tüm bedenini alevler içinde bırakıyordu.

Burunları birbirine dokundu ve Eureka onun öpücüğünü daha fazla hissetmek için ağzını açtı. Ander'in saçlarına dokundu, parmakları parmaklarının izini sürdü. Ander şimdi o kadar gergin görünmüyordu. Sanki çok uzun bir zamandır bunu bekliyormuş gibi, sanki bunun için doğmuş gibi öpüyordu Eureka'yı. Ander'in elleri sırtını okşadı, onu göğsüne doğru bastırdı. Ağzı büyük bir açıklıkla kapandı Eureka'nın ağzına. Dilinin ateşi başını döndürdü Eureka'nın.

Eureka o an Brooks'un gitmiş olduğunu hatırladı. Bir çarpılmadan faydalanmak için en duyarsız andı. Tek fark, bunun bir çarpılma gibi olmamasıydı. Hayat değiştiren ve durdurulamaz bir şey gibiydi bu.

Soluğu kesilmişti ama öpüşmeyi kesmek de istemiyordu. O an Ander'in nefesini hissetti ağzının içinde. Aniden açıldı gözleri. Geri çekildi.

İlk öpücükler keşfetmekle alakalı olurdu, dönüşümle, merakla.

Peki neden ağzının içindeki nefes tanıdık gelmişti?

Bir şekilde hatırladı Eureka. Diana'nın kazasından sonra, arabanın körfezin dibine sürüklenmesinden ve Eureka'nın mucizevi bir şekilde karaya çıkmasından sonra biri ona suni teneffüs yapmıştı.

Gözlerini kapadı ve o hayat verici havanın ciğerlerine olduğunu hissetti.

Ander.

“Ben bir rüya olduğunu sanıyordum,” diye fısıldadı.

Ander derin bir iç çekti, Eureka’nın ne demek istediğini tam olarak biliyormuş gibiydi. Eureka’nın elini tuttu. “Yaşandı.”

“Beni arabadan sen çıkardın. Beni kıyıya sen götürdün. Beni sen kurtardın.”

“Evet.”

“Ama neden? Orada olduğumu nasıl...”

“Doğru zamanda doğru yerdeydim.”

Eureka’nın gerçek olduğunu bildiği diğer her şey kadar imkânsız görünüyordu bu da. Yatağına doğru sendeleyerek gitti ve oturdu üzerine. Zihni hızla dönüyordu.

“Beni kurtardın ama onu ölmeye bıraktın.”

Ander acı çekiyormuşçasına gözlerini kapadı. “Her ikinizi de kurtarabilecek durumda olsaydım, kurtarırdım. Seçim yapmak zorunda kaldım. Seni seçtim. Beni affedemezsen, bunu anlarım.” Saçlarının arasında dolaştırdığı elleri titriyordu. “Eureka, çok üzgünüm.”

Aynı sözleri söylemişti, tıpkı o ilk karşılaştıkları günkü gibi. Özründeki samimiyet Eureka’yı şaşırtmıştı o zaman. O kadar hafif bir şey için o kadar içtenlikle özür dilemek biraz uygunsuz görünmüştü gözüne, ama şimdi Eureka anlıyordu. Ander’in Diana konusundaki derin üzüntüsünü hissediyordu. Pişmanlık Ander’in etrafındaki boşluğu, kendi fırtınasının kaplama alanı gibi dolduruyordu.

Eureka uzun zamandır kendisi hayatta kalmışken, Diana’nın ölmüş olduğu gerçeğine içerliyordu. İşte şimdi bu du-

rumun sorumlusu karşısındaydı. O kararı Ander vermişti. Bu yüzden ondan nefret edebilirdi. Yaşadığı üzüntü ve intihar girişimi için onu suçlayabilirdi.

Ander ise bunu biliyor gözüktüyordu. Tam karşısına dikildi ve ne yapacağını görmek için bekledi. Eureka başını ellerinin arasına gömdü.

“Onu çok özleyorum.”

Ander onun önünde diz çöktü, dirsekleri Eureka’nın uyluklarının üzerindeydi. “Biliyorum.”

Eureka’nın eli kolyesinin üzerine kapandı. Yumruğunu açtı ve ona fırtınataşını gösterdi.

“Haklıydın,” dedi. “Fırtınataşı ve su konusunda. Sadece ıslanmamakla kalmıyor. O aynı zamanda ikizlerle benim şu an yaşıyor olmamızın tek nedeni. Bizi kurtardı ve sen bana söylememiş olsaydın ondan nasıl faydalanacağımı asla bilemezdim.”

“Fırtınataşı çok kudretlidir. O sana ait, Eureka. Bunu hiç unutma. Onu korumak zorundasın.”

“Keşke Brooks...” diye söze başladı Eureka ama göğsü eziliyormuş gibi bir hisse kapıldı. “Çok korktum. Düşünemedim. Onu da kurtarmalıyım.”

“Bu zaten imkânsızdı.” Ander’in sesi bütz gibiydi.

“Diana ve beni aynı anda kurtarmanın imkânsız olması gibi mi?” dedi Eureka.

“Hayır, onu kastetmedim. Brooks’un başına her ne geldiyse... O fırtınada onu bulman zaten imkânsızdı.”

“Anlamıyorum.”

Ander uzaklara baktı. Açıklamadı.

“Brooks’un nerede olduğunu biliyor musun yoksa?” diye sordu Eureka.

“Hayır,” dedi Ander hemen. “Karmaşık bir konu. Sana anlatmaya çalışıyordum, o artık senin sandığın kişi değil...”

“Lütfen, onun hakkında kötü bir şey söyleme,” diyerek eliyle durmasını işaret etti Eureka. “Hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz daha.”

Ander başıyla onayladı ama gergin görünüyordu.

“Diana öldükten sonra,” dedi Eureka. “Bir başkasını daha kaybedebileceğim asla aklıma gelmezdi.”

“Neden annene Diana diyorsun?” Ander konuyu Brooks’tan uzaklaştırmaya çok istekli gibiydi.

Rhoda dışında hiç kimse ona bu soruyu sormamış, bu nedenle Eureka da hiç gerçek bir yanıt vermek zorunda kalmamıştı. “Hayattayken ona anne derdim, çoğu çocuk gibi. Ama ölüm Diana’yı başka biri yaptı. Artık o benim annem değil. Daha fazlası.” Eureka madalyonu sıkıca tuttu. “Ve daha azı.”

Ander’in eli yavaşça Eureka’nın elinin üzerine kapandı. Gözlerini kısıp madalyona baktı. Başparmağıyla tokasını çevirdi.

“Açılmıyor,” dedi Eureka. Parmakları Ander’in parmakları üzerinde kıvrıldı, onu durdurmak için. “Diana satın aldığı anda paslanıp kaynamış halde olduğunu söylemişti. Tasarımını o kadar sevmiş ki umursamamış. Her gün takardı bu kolyeyi.”

Ander dizlerinin üzerinde doğruldu. Parmakları Eureka’nın boynunun arkasına doğru yavaşça kaydı. Eureka onun bu bağımlılık yaratan dokunuşunda teselli buldu. “Bakabilir miyim?”

Eureka başıyla onaylar onaylamaz, Ander zincirin tokasını açtı, Eureka’yı dudaklarından hafifçe öptü, sonra da yatakta onun yanına oturdu. Taşın altın benekli mavisine dokundu. Madalyonun üzerine bir fiske attı ve alt tarafta kesişen kabart-

ma halkalara dokundu. Her iki yüzeyini de inceledikten sonra menteşelerine ve tokasına dokundu.

“Oksitlenme yüzeysel. Madalyonun açılmasına engel olmaması lazım.”

“O zaman neden açılmıyor?” diye sordu Eureka.

“Çünkü Diana mühürlemiş.” Ander madalyonu zincirden çıkardı, zinciri ve fırtınataşını Eureka’ya geri verdi. Madalyonu iki eliyle birden tuttu. “Sanırım açabilirim bu mühürü. Aslında açabileceğimi biliyorum.”

SELENE'NİN GÖZYAŞI SOYU

Bir gökgürlemesi evi temellerinden sarstı. Eureka biraz daha sokuldu Ander'e. "Annem neden kendi madalyonunu mühürlesin ki?"

"Belki de kimsenin görmesini istemediği bir şey var içinde." Ander bir kolunu Eureka'nın beline kaydırdı. İçgüdüsel bir hareket gibiydi ama eli Eureka'nın tenine değer değmez Ander gerilir gibi oldu. Kulaklarının tepesi kızardı. Eureka'nın beline koyduğu elinden alamadı gözünü.

Eureka o elin orada kalmasını istediği konusunda, onun bedeni üzerinde yarattığı her yeni dersin - parmaklarının pürüzsüzlüğü, avuçlarının içindeki sıcaklık, teninin en ince ayrıntılarıyla bir yaz gibi kokması - tadını çıkardığı konusunda Ander'i ikna etmek için elini onun elinin üzerine koydu.

“Ben Diana’ya her şeyimi anlatırdım,” dedi Eureka. “Ölünce, benden ne kadar çok sır sakladığını öğrendim.”

“Annen bu ata yadigârlarının ne kadar kudretli olduğunu biliyordu. Bunların yanlış ellere geçmesinden korkmuş olabilir.”

“Benim elime geçti ve ben hiçbir şey anlamıyorum.”

“Bunları sana bıraktı çünkü senin bunların önemini keşfedeceğini biliyordu. Kitap konusunda haklı çıktı - içindeki hikâyenin yüreğine kadar ilerledin. Fırtınataşı konusunda haklı çıktı - bugün onun ne kadar kudretli olabileceğini öğrendin.”

“Peki ya madalyon?” Eureka madalyona dokundu.

“Bir bakalım...” Ander madalyonu sağ elinde tutarak odanın ortasında dikildi. Ters çevirdi. Sol yüzük parmağının ucuyla arkasına dokundu. Gözlerini kapadı, dudaklarını ısık çalacakmış gibi büzdü ve uzun bir nefes verdi dışarı.

Parmağı yavaş yavaş gezdi madalyonun üzerinde ve Eureka’nın parmağının birçok kez yaptığı gibi birbirine geçmiş altı halkayı izledi. Tek fark, Ander bunu yaparken, kristal bir kadehin ağzına sürtünüyormuş gibi bir sesin çıkmasıydı.

Çıkan ses Eureka’nın irkilmesine neden oldu. İşitme işlevi olmayan ama her nasılsa bu tür tuhaf notaları Polaris’in şarkısını duyduğu netlikte duyan sol kulağını kapadı eliyle. Madalyonun halkaları Ander’in dokunuşuna karşılık vererek kısa süreliğine parıldadı - altın sarısı, sonra mavi tonda.

Ander’in parmakları labirentimsi girdaplara ve halkaların etrafındaki gül rengi desenlere değince çıkan ses değişip incel-di. Hafif bir vızıltı, zengin ve akıldan çıkmayan bir tona doğru derinleşti, sonra da kulağa neredeyse ahşap nefesli sazların armonisi gibi gelen bir perdeye yükseldi.

Ander birkaç saniye bu notada kaldı, parmağı madalyonun

arka yüzünün ortasında durdu sakince. Ses tiz ve yabancıydı. Uzak, gelecekteki diyarlardan gelen bir flüt sesi gibiydi. Ander'in parmağı, kilise orglarınıninkine benzeyen ve dalgalar halinde Eureka'nın üzerine akan akorlar çıkararak üç kez attı nabız gibi. Gözlerini açtı, parmağını kaldırdı ve bu olağanüstü konser sona erdi. Nefesi kesilmişti.

Madalyon, başka bir dokunuş olmaksızın, gıcırdayarak açıldı.

"Nasıl yaptın bunu?" Eureka kendinden geçmiş bir halde Ander'in yanına gitti. Madalyonun içini incelemek için Ander'in ellerinin üzerine eğildi. Sağ tarafında minicik bir gömme ayna vardı. Yansıtması temiz, net ve hafif büyütülmüştü. Eureka aynada Ander'in gözlerinden birini gördü ve o turkuvaz berraklığından ürktü. Sol tarafta ise menteşenin yanındaki çerçeveye sıkıştırılmış, sararmış bir kâğıt parçası gibi görünen bir şey vardı.

Eureka onu çıkarmak için serçe parmağını kullandı. İncecik bir kâğıt olduğunu hissedince onu dikkatli bir şekilde köşesinden kaydırarak çıkardı. Kâğıdın altında küçük bir fotoğraf vardı. Madalyonun içine sığsın diye kırılmıştı ama netti: Diana kollarında bebek Eureka'yı tutuyordu. Altı aylıktan daha büyük olamazdı Eureka. Bu fotoğrafı daha önce hiç görmemişti ama Eureka annesinin gözlüklerini, kabarık saçlarını, doksanlı yıllarda giydiği mavi gömleği hemen tanıdı.

Bebek Eureka, üzerinde muhtemelen Sugar'ın diktiği bebek önlüğü, gözlerini dikmiş doğrudan kameraya bakıyordu. Diana ise kameradan uzaklara bakıyordu ama gözlerinin parlak yeşili net olarak seçiliyordu. Kederli görünüyordu ki bu Eureka'nın annesiyle bağdaştırmadığı bir ifadeydi. Diana bu fotoğrafı neden hiç Eureka'ya göstermemişti? Neden bütün o

yıllar boyunca boynunda bu madalyonla dolaşmış ve ona açılmadığını söylemişti?

Eureka arkasında bu kadar çok sır bıraktığı için annesine karşı bir öfke hissetti içinde. Diana'nın ölümünden bu yana Eureka'nın hayatındaki her şey dengesini yitirmişti. O berraklık isterdi, istikrar ve güvenebileceği biri.

Ander eğildi ve Eureka'nın düşürdüğü küçük sararmış kâğıdı yerden aldı. Yüzyıllar öncesine ait pahalı bir antetli kağıt gibi duruyordu. Ters çevirdi. Bir ucundan diğerine uzanan tek bir kelime karalanmıştı siyah mürekkeple: *Marais*.

"Bu sana bir anlam ifade ediyor mu?" diye sordu Eureka'ya.

"Bu annemin el yazısı." Kâğıdı aldı ve kelimedeki her kavi-se dikkatle baktı.

"Cajun dilinde - Fransızca - *bataklık* demek ama buraya neden bunu yazdığını bilmiyorum."

Ander gözlerini dikip pencereye baktı. Kepenkler dışarıdaki yağmurun görüntüsünü bastırıyor olsa da düzenli sesi geliyordu içeri. "Yardım edebilecek biri olmalı."

"Madam Blavatsky yardım edecekti..." Eureka gözlerini sert bir ifadeyle madalyona ve gizemli kâğıt parçasına dikmişti.

"Onlar da onu bu yüzden öldürdü zaten." Kelimeler Ander'in ağzından bir anda çıkıvermişti.

"Kimin yaptığını biliyorsun." Eureka'nın gözleri kocaman açıldı. "Onlardı, çarpıp yoldan çıkardığın o insanlar, değil mi?"

Ander madalyonu onun elinden aldı ve yatağın üzerine koydu. Parmağıyla Eureka'nın çenesini yukarı kaldırdı. "Keşke sana duymak istediklerini söyleyebilseydim."

"O ölmeyi hak etmemişti."

"Biliyorum."

Eureka ellerini onun göğsüne yasladı. Parmakları acısını ona sızdırmak istercesine Ander'in tişörtüne dolandı.

"Sen neden ıslanmıyorsun?" diye sordu. "Fırtınataşın mı var?"

"Hayır." Ander hafifçe güldü. "Galibe bende başka türde bir kalkan var. Seninki kadar etkileyici olmasa da."

Eureka ellerini onun kupkuru omuzlarında gezdirdi, sonra da kupkuru beline kaydırdı. "Etkilendim," dedi usulca, elleri onun o pürüzsüz, kuru tenine dokunmak için arkadan Ander'in tişörtünün altına kayarken.

Ander onu bir kez daha öperek yüreklendirdi. Eureka kendini gergin ama canlı hissediyordu. Ander'in beline sarılmış kollarının verdiği hissi seviyordu. Onu yeniden öpmek için başını kaldırdı ama sonra donup kaldı. Parmakları Ander'in sırtında derin bir yaraya benzer bir şeyle karşılaşmıştı. Geri çekildi ve arkasına geçerek Ander'in tişörtünü kaldırdı. Tam kaburgasının altında dört kırmızı kesik izi vardı.

"Sırtın kesilmiş," dedi. O acayip Vermilion Koyu dalgastının belirlediği gün Brooks'ta gördüğü yaranın aynısıydı. Sadece, Ander'de bir sıra olan yara izinden Brooks'un sırtında iki tane vardı.

"Onlar kesik değil."

Eureka başını kaldırıp ona baktı. "Ne o zaman? Anlat bana."

Ander yatağın kenarına oturdu. Eureka da teninden yayılan sıcaklığı hissederek onun yanına geçti. Yara izlerini bir kez daha görmek, gördükleri kadar derin olup olmadıklarını anlamak için elini üzerlerinde gezdirmek istiyordu.

Ander elini onun bacağına üzerine koydu. Eureka'nın içi titredi. İnanılması güç bir şey söylemek üzereymiş gibi bir hali vardı Ander'in.

“Solungaçlar.”

Eureka gözlerini kırptırdı. “Solungaç mı? Bir balık gibi?”

“Sualtında nefes almak için, evet. Brooks’ta da var şu an bunlardan.”

Eureka, Ander’in elini itti dizinden. “Ne demek istiyorsun? Yani senin solungacın mı var?”

Oda birden ufacık ve aşırı sıcak bir hal aldı. Ander onunla dalga mı geçiyordu?

Ander arkasına uzandı ve yeşil deri ciltli kitabı aldı. “Bura da yazılanlara inanıyor musun?”

Ses tonunu ölçmeye yetecek kadar iyi tanımiyordu onu Eureka. Çaresiz gibiydi ama sanki başka bir şey daha vardı. Öfke? Korku?

“Bilmiyorum,” dedi Eureka. “Sanki...”

“Hayal ürünü gibi?”

“Evet. Ama yine de... Devamını bilmek istiyorum. Sadece bir kısmı çevrildi ve onda bile bütün bu tuhaf tesadüfler var, benimle bir şekilde ilgiliymiş gibi görünen şeyler.”

“Seninle ilgili,” dedi Ander.

“Nereden biliyorsun?”

“Fırtınataşı konusunda sana yalan söyledim mi?”

Eureka başını iki yana salladı.

“O halde bu kitaba verdiğin şans bana da tanı.” Ander bir elini onun kalbine bastırdı. “Seninle aramızdaki fark, benim doğduğum andan itibaren bu sayfalarda bulduğun hikâyeye büyümüş olmam.”

“Nasıl? Senin ailen kim? Bir tarikata mı bağlısın?”

“Tam olarak ailem yok benim. Teyzelerim ve amcalarım büyüttü beni. Ben bir Tohumtaşyan’ım.”

“Bir ne?”

Ander iç çekti. "Halkım, kayıp kıta Atlantisli'dir."

"Sen Atlantisli misin?" diye sordu Eureka. "Madam Blavatsky söylemişti... Ama ben inanmadım..."

"Biliyorum. Nasıl inanabilirdin ki? Ama bu doğru. Ben, ada batmadan önce kaçan tek tük insanın soyundanım. O zamandan bu yana misyonumuz Atlantis bilgisinin tohumunu aktarmak oldu ki dersleri asla unutulmasın, zulmü asla tekrarlanmasın. Binlerce yıldır bu hikâye Tohumtaşyanlar arasında kaldı."

"Ama bu kitapta var."

Ander başıyla onayladı. "Annenin Atlantis hakkında bazı bilgiler edindiğini biliyorduk ama ailemin hâlâ bu bilginin derecesi hakkında bir fikri yok. Çevirmeni öldüren kişi, benim amcam. Karakolda ve o gece yolda karşılaştığın insanlar, o insanlar büyüttü beni. Her akşam yemek masasında gördüğüm yüzler onlar."

"Tam olarak nerede acaba o yemek masası?" Eureka haftalardır merak ediyordu Ander'in yaşadığı yeri.

"Hiç ilginç bir yer değil." Duraksadı. "Haftalardır evde değilim ben. Ailemle anlaşmazlık içindeyiz."

"Bana zarar vermek istediklerini söylemiştin."

"Öyle," dedi Ander mutsuz bir ifadeyle.

"Neden?"

"Çünkü sen de Atlantis soyundan geliyorsun. Ve sizin soyunuzdan gelen kadınlar çok sıradışı bir şey taşırlar. *Sele-na-klamata-desmos* denir buna. Yani, aşağı yukarı, Selene'nin Gözyaşı Soyı gibi bir şey."

"Selene..." dedi Eureka. "Kralla nişanlanan kız. Onun erkek kardeşiyle kaçan."

Ander başıyla onayladı. "O senin anaerkil kabile reisin,

nesiller öncesinden. Tıpkı Leander'in, yani onun sevgilisinin benim babaerki kabile reisim olması gibi."

"Deniz kazası geçirdiler, denizde ayrıldılar," dedi Eureka, hikâyeyi hatırlayarak. "Bir daha asla birbirlerini bulamadılar."

Ander başıyla onayladı. "Öldükleri güne kadar, hatta bazılarına göre öldükten sonra bile birbirlerini aradıkları söylenir."

Eureka derin derin baktı Ander'in gözlerinin içine ve hikâyeye onda yepyeni yankılar uyandırmaya başladı. Dayanılmaz derecede hüznü ve acı verici derecede romantik buluyordu hikâyeyi. Bu engellenmiş âşıklar Eureka'nın yanında oturan bu çocuğa karşı hissettiği yakınlığı, daha onu ilk gördüğü andan itibaren hissettiği yakınlığı açıklayabilirler miydi?

"Selene'nin soyundan gelen bir kişi Atlantis'i yeniden yükseltme kudreti taşır," diye devam etti Ander sözlerine. "Senin biraz önce kitapta okuduğun da buydu. Gözyaşı Soyu. Tohumtaşyanlar'ın varolma gerekçesi ise Atlantis'in yükselmesinin bir felaket olacağı inancına dayanıyor. Atlantis efsaneleri iğrenç ve şiddet doludur... Yozlaşma, kölelik ve daha kötüsü."

"Burada öyle bir şey okumadım ben." Eureka Aşk Kitabı'nı işaret etti.

"Elbette okumadın," dedi Ander gizemli bir ifadeyle. "Sen bir aşk hikâyesi okudun. Ne yazık ki o dünyaya ilişkin Selene versiyonundan daha fazla öykü var. Tohumtaşyanlar'ın hedefi, Atlantis'in geri dönüşünü önlemek için..."

"Gözyaşı Soyu'ndan gelen o kızı öldürmek," dedi Eureka hissiz bir ifadeyle. "Ve onun *ben* olduğumu düşünüyorlar."

"Bundan oldukça eminler."

"Eminler, yani gözyaşı dökersem, kitapta söylendiği gibi..."

Ander başıyla onayladı. "Dünya sel altında kalır ve Atlantis gücünü geri kazanır."

“Bu Gözyaşı Soyu kızları ne sıklıkta ortaya çıkıyor?” diye sordu Eureka, Ander’in doğruyu söylüyor olması halinde birçok aile üyesinin Tohumtaşayanlar tarafından avlanmış ya da öldürülmüş olabileceğini düşünerek.

“Otuzlardan bu yana ortaya çıkmadı,” dedi Ander. “Ama o çok berbat bir durumdu. Bir kız Gözyaşı Soyu belirtileri göstermeye başladığında bir tür girdap haline gelir. Tohumtaşayanlar’dan çok daha fazlasının merakını uyandırır.”

“Çok daha fazlasının derken?” Eureka bunu bilmek istediğinden emin değildi aslında.

Ander yutkundu. “Atlantisliler’in.”

Eureka’nın kafası şimdi daha da karışmıştı.

“Onlar kötüdür,” diye devam etti Ander sözlerine. “Gözyaşı Soyu’nun son mirasçısı Almanya’da yaşadı. İsmi Byblis’ti...”

“Byblis’i duymuştum. Kitabın sahiplerinden biri. O da Niobe isminde bir başkasına bırakmış kitabı. Diana’nın kitabı aldığı kadın.”

“Byblis annenin büyük teyzesiydi.”

“Ailem hakkında benden daha fazla şey biliyorsun.”

Ander rahatsız olmuş görünüyordu. “Üzerinde çalışmak zorundaydım.”

“Yani Tohumtaşayanlar, Gözyaşı Soyu belirtileri gösterince büyük teyzemi mi öldürdüler?”

“Evet ama çok büyük yıkımlardan sonra. Tohumtaşayanlar Gözyaşı Soyu’nu saf dışı bırakmaya çalışırlarken, Atlantisliler de onu harekete geçirmeye çalıştılar. Bunu da Gözyaşı Soyu taşıyıcısının çok sevdiği bir yakınını, onu ağlatabilecek birinin bedenini ele geçirerek yaptılar. Tohumtaşayanlar Byblis’i öldürmeyi başardıklarında, onun en yakın arkadaşının bedenini işgal eden Atlantisli dünyada görevlendirilmişti. Byblis’in ölümünden sonra da o bedende kaldı.”

Eureka glmek istedi. Ander'in anlattıkları tam bir deli saçmasıydı. Psikiyatri servisinde yattığı haftalar boyunca bile bu kadar saçma şeyler duymamıştı.

Ama yine de geçenlerde Madam Blavatsky'nin e-postalarından birinde okuduğı bir şey geldi aklına. Sayfaları hızla çevirerek çeviriyi incelemeye başladı. "Bu bölüm işte, tam burası. Zihnini okyanus ötesine gönderip Minos diye bir yerde yaşayan bir adamın bedenini ele geçiren bir büyücüden bahsediyor."

"Kesinlikle," dedi Ander. "Aynı büyü işte bu. Atlas'ın bu büyücünün kudretini nasıl yönlendirdiğini bilmiyoruz - kendisi bir büyücü değildi çünkü - ama bir şekilde başardı bunu."

"Nerede o? Atlantisliler neredeler?"

"Atlantis'te."

"Atlantis nerede peki?"

"Binlerce yıldır sualtında. Onlara erişemeyiz, onlar da bize erişemezler. Atlantis'in battığı andan itibaren zihin kanalı onların dünyamıza açılan tek kapısı oldu." Ander bakışlarını çevirdi. "Atlas bunu değiştirmeyi umsa da."

"Yani Atlantisliler'in zihni güçlü ve kötümçül." Eureka kimsenin kapıyı dinlemediğini umdu. "Ama Tohumtaşayanlar da o kadar iyi gibi görünmüyorlar, masum kızları öldürdüklerine göre."

Ander ona karşılık vermedi. Suskunluğu Eureka'nın bir sonraki sorusunun da yanıtı oldu.

"Tohumtaşayanlar bizim masum olduğumuzu düşünmüyorlar tabii," dedi Eureka, yavaş yavaş farkına varıyordu. "Benim korkunç bir şey yapabileceğime inandırılarak yetiştiriliyorsunuz." Kulağını ovuşturdu ve söylemek üzere olduğu şeye kendisi de inanamadı. "Gözyaşlarımla dünyayı sele boğabileceğim gibi."

“Kabullenmesi güç bir şey olduğunu biliyorum,” dedi Ander. “Tohumtaşçıyanlar’a bir tarikat derken haklıydın. Ailem cinayetlere kaza süsü vermede çok yeteneklidir. Byblis bir selde boğuldu. Annenin arabasına dev bir dalga çarptı. Bütün bunlar dünyayı kötülükten korumak adına yapıldı.”

“Bir dakika.” Eureka irkildi. “Annem Gözyaşı Soyu’ndan mıydı?”

“Hayır ama senin Gözyaşı Soyu’ndan olduğunu biliyordu. Bütün hayatı boyunca seni kaderine hazırladı. Sana bu konuda bir şeyler söylemiş olmalı.”

Eureka’nın göğsü sıkıştı. “Bir keresinde bana *asla* ağlamam gerektiğini söylemişti.”

“Gerçekten ağlarsan ne olacağını bilmediğimiz doğru. Ailem bunu öğrenme riskini almak istemiyor. O gün, köprüdeki dalga aslında Diana’yı değil seni hedefliyordu.” Ander çenesini göğsüne dayayarak yere baktı. “Benden de senin boğulmanı garanti altına almam bekleniyordu. Ama yapamadım. Ailem beni asla affetmeyecek.”

“Neden beni kurtardın?” diye fısıldadı Eureka.

“Bilmiyor musun? Bunun çok açık olduğunu sanıyordum.”

Eureka omuzlarını kaldırdı, başını iki salladı.

“Eureka, kendimi bildim bileli, hakkında her şeyi öğrenmek üzere eğitildim... Zaafların, güçlü yanların, korkuların, arzuların... Hepsi de seni mahvedebilmek için. Tohumtaşçıyanlar’ın bir kudreti de bir tür doğal kamuflajdır. Ölümlülerin arasında yaşarız ama aslında onlar bizi görmezler. Kaynaşırız, bulanıklaşırız. Biz istemediğimiz sürece kimse yüzümüzü hatırlamaz. Ailen dışında kalan herkes için görünmez olmayı hayal edebiliyor musun?”

Eureka ara sıra görünmez olmayı dilemiş olsa da başını iki yana salladı.

“Beni tanımamanın nedeni de bu. Doğduğun günden bu yana seni izliyorum ama ben izin verinceye kadar - arabana çarptığım o güne kadar - beni hiç görmedin. Son on yedi yıl boyunca her gün seninle birlikteydim. Yürümeyi öğrenmeni izledim, ayakkabılarını bağlamayı, gitar çalmayı öğrenmeni...” Yutkundu. “Öpüşmeyi öğrenmeni. Kulaklarını deldirirken seni izledim, sürücü sınavında başarısız olurken ve ilk kros yarışını kazandığın sırada.” Ander uzanıp onu kendisine çekti. “Diana’nın ölmesinden sonra o kadar ümitsizce âşık oldum ki sana, daha fazla devam edemedim. Dur işaretinin olduğu yerde arabana çarptım. Beni görmem lazımdı artık. Hayatının her anında daha derin bir tutkuyla âşık oldum sana.”

Eureka kızardı. Ne diyebilirdi ki? “Ben... Şey...”

“Yanıt vermek zorunda değilsin,” dedi Ander. “İnanmak üzere eğitildiğim her şeyden kuşku duymaya başladığım zaman bile kesinlikle emin olduğum tek bir şey olduğunu bil yeter.” Eureka’nın elini tuttu. “Sana olan adanmışlığım. Bu hiçbir zaman solmayacak, Eureka, yemin ederim.”

Eureka afalladı. Şüpheli aklı Ander konusunda yanılmış ama içgüdüleri haklı çıkmıştı. Parmakları Ander’in boynuna uzandı, dudaklarını kendi dudaklarına çekti. Bulamadığı kelimeleri bir öpücükle ona aktarmaya çalıştı.

“Tanrım...” Ander’in dudakları hafifçe dokunmuştu onun-
kilere. “Yüksek sesle söyleyecek kadar güzel bir his yaratıyor. Bütün hayatım boyunca yalnızlık hissettim.”

“Artık benimlesin.” Ander’in şüphelerini gidermek istiyordu ama endişe aklına sızmıştı bir kere. “Sen hâlâ bir Tohum-taşıyan mısın? Beni korumak için ailenle karşı karşıya geldin ama...”

“Kaçtığımı da söyleyebiliriz,” dedi Ander. “Ama ailem vaz-

geçmeyecek. Kesinlikle senin ölmeni istiyorlar. Eğer ağlarsan ve Atlantis geri dönerse, onlara göre milyonların ölümü, insanlığın esir alınması anlamına gelecek bu. Bizim bildiğimiz kadarıyla dünyanın sonu. Bu dünyanın sonu ve daha kötü bir yenisinin doğumu olacak onlara göre. Seni öldürmenin bunu engelleyecek tek çare olduğuna inanıyorlar.”

“Peki sen ne düşünüyorsun?”

“Atlantis’i canlandırabileceğin doğru olabilir,” dedi Ander usulca. “Ama kimse bunun ne anlama geleceğini bilmiyor.”

“Son henüz yazılmadı,” dedi Eureka. *O son kelimeyle her şey değişebilir.* Diana’nın vasiyetinden beri kendisini rahatsız etmiş olan bir şeyi Ander’e göstermek için kitaba uzandı. “Ya son yazılmışsa? Bu sayfalar metinden koparılmış. Diana koparmazdı bunları. Kütüphaneden alınmış kitapların kenarını bile kıvrırmazdı o.”

Ander çenesini kaşıdı. “Bize yardım edebilecek tek bir kişi var. Onunla hiç tanışmadım. Bir Tohumtaşyan olarak doğdu ama Byblis’in öldürülmesinden sonra aileden uzaklaştı. Ailem Byblis’in ölümünü bir türlü atlatamadığını söyler.” Durdu. “Ona âşık olduğunu söylerler. İsmi Solon.”

“Nasıl bulacağız onu?”

“Tek bir Tohumtaşyan bile senelerdir konuşmadı onunla. Son duyduğumda Türkiye’deydi.” Döndü ve Eureka’yla yüz yüze geldi, gözleri aniden parladı. “Oraya gidip izini bulabiliriz.”

Eureka güldü. “Babamın kalkıp Türkiye’ye gitmeme izin vereceğinden şüpheliyim.”

“Onlar da bizimle gelmek zorundalar,” dedi Ander hızla. “Sevdiğin herkes gelecek. Yoksa ailem seni geri getirmek için onları kullanır.”

Eureka'nın tavrı sertleşti. "Yani demek istediğin..."

Ander başıyla onayladı. "Birçok insanın hayatını kurtarmak için birkaç kişiyi öldürmekten çekinmezler."

"Peki ya Brooks? Eğer geri dönerse..."

"Dönmeyecek," dedi Ander. "Senin onu görmek isteyeceğin şekilde değil en azından. Biz mümkün olduğunca çabuk senin ve ailenin güvenliğini sağlamaya odaklanmalıyız. Buradan uzak bir yerde."

Eureka başını iki yana salladı. "Babam ve Rhoda kasabayı terk etmeyi kabul etmektense beni yine akıl hastanesine gönderirler."

"Bu bir tercih değil Eureka. Senin hayatta kalmanın tek yolu. Ve sen hayatta kalmak zorundasın." O an yüzünü ellerinin arasına alarak Eureka'yı sertçe öptü, dudaklarını onu soluksuz bırakıncaya kadar bastırdı dudaklarına.

"Neden hayatta kalmak zorundayım?" Gözleri artık inkâr edemediği bir bitkinlikten dolayı sızlıyordu. Ander bunu fark etti. Onu yatağına götürdü, örtüleri açtı ve sonra onu yatırıp battaniyeyi üzerine çekti.

Ander yanına diz çöktü Eureka'nın ve duyan kulağına mırıldandı: "Hayatta kalmak zorundasın çünkü ben senin olmadığın bir dünyada yaşamak istemiyordum."

TAHLİYE

Eureka ertesi sabah uyandığında loş, gümüşümsü bir ışık parıltıdadı penceresinde. Yağmur ağaçlarda tıpırdıyordu. Fırtınanın onu uyuşturup uykuya geri göndermesine izin vermek istedi ama sol kulağı - Ander'in Diana'nın madalyonunu açarken büyü yoluyla çağırdığı o tuhaf sesi hatırlatarak - çınılıyordu. Aşk Kitabı, gözyaşlarıyla ilgili kehaneti anlatarak kollarında bir bebek gibi yatıyordu. Eureka kalkması ve bir gece önce öğrendiği şeylerle yüzleşmesi gerektiğinin farkındaydı, fakat kalbindeki bir sızı başını yastıktan kaldırmamasına mani oldu.

Brooks gitmişti. Başka birçok konuda haklı çıkmış görünen Ander'e bakılırsa, Eureka'nın en eski arkadaşı geri dönmeyecekti.

Yatağın öbür tarafındaki ağırlık şaşırtmasına neden oldu. Ander'di.

“Bütün gece burada mıydın?” diye sordu Eureka.

“Yanından ayrılmayacağım.”

Eureka ona sokuldu. Hâlâ bornozuylaydı. Ander’in üzerinde de bir gece önceki giysiler vardı. Yüzleri birbirine yaklaştığında gülmekten kendilerini alamadılar. Ander onu alnından, sonra da dudaklarından öptü.

Eureka bu anı uzatmak istiyordu ama Ander yataktan kalkıp pencerenin yanında dikildi. Ellerini arkasında birleştirmişti. Eureka onun bütün bir gece orada dikilerek bir Tohumtaşayan silueti görmek için sokağı taradığını gözünde canlandırabiliyordu.

Onlardan biri buraya gelmiş olsa ne yapardı acaba? Ander’in o gece cebinden çıkardığı gümüş kutuyu hatırladı Eureka. O kutunun ailesini ne kadar korkuttuğunu.

“Ander...” O kutunun içinde ne olduğunu sormaktı niyeti.

“Gitme zamanı,” dedi Ander.

Eureka saate bakmak için el yordamıyla cep telefonunu aradı. Kaybolduğunu hatırlayınca, körfezin yağmur altında kalmış bir yerlerinde, gümüş bir balık sürüsünün ortasında, bir deniz-kızının açmasını bekleyerek çılmakta olduğunu hayal etti. Kocaman benekli plastik Swatch saatini bulmak için komodinini karıştırdı. “Saat sabahın altısı. Ailem hâlâ uyuyor olmalı.”

“Uyandır onları.”

“Ne diyeceğim onlara peki?”

“Bir araya gelir gelmez ben herkese anlatırım planı,” dedi Ander, hâlâ yüzü pencereye dönüktü. “Çok fazla soru sormalar iyi olur. Çok hızlı hareket etmemiz lazım.”

“Eğer bunu yaparsam,” dedi Eureka. “Nereye gittiğimizi bilmem gerekir.” Yataktan çıktı. Elini Ander’in kolunun üzerine koydu. Dokunuşuyla birlikte pazuları kasıldı Ander’in.

Ander yüzünü Eureka'ya döndü ve parmaklarını onun saçlarının arasına daldırdı. Tırnaklarıyla hafif hafif kaşdı kafa derisini ve ensesini. Eureka onun parmaklarını saçlarının arasına daldırmasını inanılmaz seksi bulmuştu ama bu da hiç fena değildi.

"Solon'u bulmaya gidiyoruz," dedi Ander. "Kayıp Tohum-taşıyan'ı."

"Türkiye'de olduğunu söylemiştin."

Ander bir an gülümseyecek gibi oldu, sonra yüzü tuhaf derecede ifadesiz bir hal aldı. "Neyse ki tekneyi kurtarmıştım dün. Ailen hazır olur olmaz açılırız."

Eureka dikkatle onu izliyordu. Ander'in bakışlarında bir şey vardı: Suçluluk duygusuyla bastırılmış tatmin. Zihni uğursuz bir bağlantı kurarken ağzının kuruduğunu hissetti. Nereden bildiğini bilmiyordu.

"Ariel..." diye fısıldadı. "Brooks'un teknesi. Bunu nasıl yaptın?"

"Endişelenme. Halledildi."

"Brooks için endişeleniyorum, teknesi için değil. Onu gördün mü? Onu aramadın mı hiç?"

Ander'in yüzü gerildi. Gözleri ani bir hareketle yana kaydı, bir an sonra Eureka'ya dönüp düşmanlığını dışa vurdu. "Brooks'un gerçek akıbetini tümüyle öğreneceğin zaman gelecek. Herkesin iyiliği için bunun çok uzak olmasını umuyorum. Bu arada sen hayatına devam etmek zorundasın."

Eureka'nın gözleri doldu, önünde dikilen Ander'i zar zor görebiliyordu. O an Brooks'un kendisine Mürekkep Balığı diye seslenmesini her şeyden çok isterdi.

"Eureka?" Ander onun yanağına dokundu. "Eureka?"

"Hayır..." diye mırıldandı Eureka. Kendi kendine konu-

yordu. Ander'den bir adım uzaklaştı. Dengesini yitirdi. Sendeleterek komodine doğru gitti ve sırtını duvara dayadı. Geceyi Kuzey Kutup Dairesi'ndeki bir buzulun üzerinde geçirmiş gibi üşüyor ve kaskatı hissediyordu kendini.

Eureka, Brooks'un son birkaç hafta içindeki değişimini, şoke edici derecede acımasız ve nankörce davranışlarını inkâr edemezdi. Brooks'un onun hisleri ve ağlama sorunu konusunda dile getirdiklerini düşündü bir kez daha. Ander'in daha ilk görüşmelerinden itibaren Brooks'a yönelik sergilediği yoğun ve anlaşılmaz düşmanlık geldi aklına. Sonra Byblis'in hikâyesini düşündü... Onun bir zamanlar yakınlaştığı adamı, bedeni Atlantisli kral tarafından ele geçirilen o adamı.

Ander söylemek istemiyordu ama yine de tüm emareler bir diğer imkânsız gerçeği işaret ediyordu.

"Atlas," diye fısıldadı Eureka. "Hiçbir zaman Brooks değil-di o. Atlas'tı."

Ander kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

"Brooks ölmedi."

"Hayır." Ander içini çekti. "Ölmedi."

"Bedeni ele geçirildi." Eureka'nın ağzından güçlükle çıkıyordu kelimeler.

"Onu önemseydiğini biliyorum. Hiç kimsenin kaderinin Brooks gibi olmasını istemezdim. Ama oldu ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Atlas çok kudretlidir. Olan oldu artık."

Ander'in Brooks'tan bahsederken geçmiş zaman kipi kullanmasından nefret etti Eureka. Onu kurtarmanın bir yolu olmak zorundaydı. Artık biliyordu olup biteni ve Eureka'nın Brooks'a onu geri getirme borcu vardı. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu, tek bildiği denemek zorunda olduğuydu.

"Onu bulabilirsek..." Sesi titreyip söndü.

“Hayır.” Ander’in sertliği Eureka’nın nefesini kesti. Dik dik Eureka’nın gözlerine bakıyordu, bir gözyaşı belirtisi arayarak. Bulamayınca rahatlamış göründü. Fırtınataşını ve madalyonlu zinciri Eureka’nın boynundan geçirdi. “Tehlike altındasın Eureka. Ailen tehlike altında. Bana güvenirsen, seni koruyabilirim. Şu an sadece buna odaklanabilmek için vaktimiz var. Anladın mı?”

“Evet,” dedi Eureka gönülsüzce, çünkü bir yolu olmalıydı.

“Güzel,” dedi Ander. “Şimdi ailenle konuşma zamanı.”

*

Eureka kot pantolonunu, koşu ayakkabılarını ve uçuk mavi tişörtünü giyip Ander’in elini tutarak merdivenlerden aşağı indi. Mor okul çantası sırtına asılıydı ve Aşk Kitabı ile Madam Blavatsky’nin çevirisi içine tıktırılmıştı. Oturma odası karanlıktı. Kablo kutusu üzerindeki saat 01:43’ü gösteriyordu. Fırtına nedeniyle gece bir ara elektrikler kesilmiş olmalıydı.

Eureka mobilyaların etrafından yolunu bulmaya çalışırken bir kapının açıldığını duydu. Babası ince bir ışık şeridi içinde yatak odasının girişinde belirdi. Saçları nemli, tişörtü kırık kırıktı. Eureka onun Irish Spring sabununun kokusunu aldı. Babası, gölgelerin arasındaki iki karaltıyı fark etti.

“Kim var orada?” Işığı yakmak için harekete geçti. “Eureka?”

“Baba...”

Babası gözünü Ander’e dikmişti. “Bu da kim? Evimizde ne işi var?”

Ander’in yanakları Eureka’nın daha önce hiç görmediği kadar kızarmıştı. Omuzlarını dikleştirdi ve ellerini iki kez dalgalı

saçlarına daldırdı. “Bay Boudreaux, benim adım Ander. Ben... Eureka’nın bir arkadaşıyım.” Eureka’ya gülümsedi, her şeye rağmen bunu söylemekten hoşlanmış gibiydi.

Eureka onun kollarına atılmak istedi.

“Sabahın altısında arkadaş falan olmaz,” dedi babası. “Hemen çık yoksa polisi ararım.”

“Baba, dur bir dakika.” Eureka küçükken yaptığı gibi tuttu babasının kolunu. “Polisi arama. Lütfen gel ve otur. Sana anlatmam gereken bir şey var.”

Babası kolunun üzerinde duran ele baktı, sonra Ander’e, sonra yine Eureka’ya.

“Lütfen,” diye fısıldadı Eureka.

“Tamam. Ama önce kahve yapıyoruz.”

Mutfağa gittiler. Babası ocağı yakıp demliği üzerine koydu.

Eureka ve Ander masaya oturdular, gözleriyle ilk kimin konuşacağı üzerine tartıştılar.

Babası Ander’e dik dik bakmaya devam etti. Rahatsız bir ifade yerleşmişti yüzüne. “Tanıdık geliyorsun evlat.”

Ander kımıldandı. “Hiç karşılaşmadık.”

Su ısınırken babası birkaç adım attı masaya doğru. Başını yana büktü, gözlerini kısıp Ander’e baktı. Konuştuğunda sesi uzaktan geliyor gibiydi. “Bu çocuğu nereden tanıyorum demiştin Reka?”

“Arkadaşım.”

“Aynı okuldan mı?”

“Biz... Tanıştık işte.” Ander’e bakıp gergin bir şekilde omzunu silkti.

“Annen bir gün...” Babasının elleri titremeye başlamıştı. Sertçe masanın üzerine koydu ellerini titremesi dursun diye.

“Bir gün demişti ki...”

“Ne?”

“Bir şey yok.”

Demlik ötünce Eureka ocağı kapamak için ayağa kalktı. Suyu içi kahve dolu filtreye döktükten sonra dolaptan üç kupa çıkardı. “Bence otursan iyi olur baba. Tuhaf gelebilecek şeyler anlatacağız.”

Giriş kapısı hafifçe çalınınca, üçü birden yerinden sıçradı. Eureka ve Ander aynı anda birbirlerine göz attılar, ardından Eureka kapıya doğru ilerledi. Ander hemen arkasındaydı.

“Kapıyı açma,” diye uyardı Ander.

“Kim olduğunu biliyorum.” Eureka buzlu camın arkasındaki figürü tanımıştı. Her seferinde takılan kapı kolunu hızla çekti, sonra da sinekliğin kilidini açtı.

Cat’in kaşları kalktı, Eureka’nın omuzları üzerinden Ander’i görür görmez. “Yatıya kalan bir misafirin olduğundan haberim olsaydı daha erken gelirdim buraya.”

Cat’in arkasında, şiddetli bir esinti meşe ağacının gövdelelerinden birini salladı. Bir su dalgası sertçe sundurmaya sıçradı.

Eureka ona içeri girmesini işaret etti, sonra da yağmurluğunu çıkarmasına yardım etti. “Kahve içiyorduk biz de.”

“Kalamam.” Cat ayakkabılarını paspasa sildi. “Evi tahliye ediyoruz. Babam şu an arabayı yüklüyor. Annemin Hot Springs’teki kuzeninde kalmaya gidiyoruz. Siz de boşaltacak mısınız evi?”

Eureka, Ander’e baktı. “Yoo... Biz... Biz... Belki.”

“Henüz zorunlu değil,” diye açıkladı Cat. “Ama televizyon, yağmur bu şekilde devam ederse daha sonra tahliye istenebileceğini söyledi ve bizimkileri bilirsin... Hiçbir zaman trafiğe kalmak istemezler. Korkunç bir fırtına çıktı bir anda.”

Eureka boğazındaki yumruyu yutkundu. “Biliyorum.”

“Neyse,” dedi Cat. “Işığınızın yandığını görünce gitmeden önce şunu bırakmak istedim.” Annesinin normalde yardım toplayanlar ve hayır dernekleri için her zaman dolu tuttuğu hasır sepeti uzattı. “Bu benim ruh-iyileştirici kitim: Dergiler, annemin kremalı pastaları ve...” Sesini alçalttı ve sepetin dibindeki kahverengi ince uzun şişeyi gösterdi. “Maker’s Mark.”*

Eureka sepeti aldı ama asıl yapmak istediği Cat’e sarılmaktı. Ruh-iyileştirici kiti ayaklarının dibine bıraktı ve kollarını arkadaşına doladı. “Teşekkür ederim.”

Cat’i bir daha kim bilir ne kadar zaman sonra görebileceğini düşünmeye dayanamıyordu. Ander ne zaman geri dönebileceklerinden bahsetmemişti.

“Bir kahve içmeye kalsaydın?”

*

Eureka, Cat’in kahvesini onun sevdiği şekilde yaptı: Rhoda’nın süt tozu şişesinin çoğunu boşalttı içine. Kendisinin ve babasının kupasını da doldurup üzerlerine tarçın serpiştirdi. O an Ander’in kahvesini nasıl içtiğini bilmediğini fark etti ve sanki birbirlerinin soyadını bile bilmeden kaçıp nişanlanmışlar gibi bir umursamazlık hissine neden oldu bu. Hâlâ onun soyadını bilmiyordu.

“Sade,” dedi Ander, onu sormak zorunda bırakmadan.

Bir an sessizce kahvelerini yudumladılar ve Eureka artık zamanın geldiğini fark etti: Bu huzuru paramparça et. En iyi arkadaşına hoşça kal de. Babayı saçma, fantastik gerçeklere ikna et. Evi tahliye et. Evet, olaylar iyice çığırından çıkmadan önce bu sahte normallikten küçük bir yudum alacaktı.

* Bir Bourbon viski markası.

Babası tek kelime etmemiş, kafasını kaldırıp Cat'e merhaba bile dememişti. Yüzü kül rengiydi. Sandalyesini geri çekip ayağa kalktı. "Seninle konuşabilir miyim Eureka?"

Eureka mutfağın arkasına kadar onun peşinden gitti. Yemek odasına açılan girişte, Ander'le Cat'in duyma menziline dışında dikildiler. Ocağın yan tarafında ikizlerin anaokulunda çizdiği suluboya arka bahçe manzaraları asılıydı. William'inki gerçekçi bir resimdi: Dört yeşil meşe ağacı, yıkık dökük salıncak seti, arka planda kıvrılarak giden nehir. Claire'inki soyuttu: Bahçenin fırtına sırasındaki görünümünün tümüyle mor, görkemli bir yorumu. Eureka herkesin hayatını tehlikeye attığı için, en iyi durum senaryosunda bile ikizlerle ebeveynlerini bildikleri hayattan koparmak zorunda kalacağını bildiği için resimlere güçlkle bakabilirdi.

Babasına anlatmak istemiyordu. Ona gerçekten anlatmak istemiyordu. Ama anlatmazsa daha kötü şeyler olabilirdi. "Mesele şu baba..." diyerek konuşmaya başladı.

"Annen günün birinde böyle bir şey olabileceğinden söz etmişti," diyerek araya girdi babası.

Eureka gözlerini kırptırdı. "Seni uyardı demek..." Babasının soğuk, nemli ve güçsüz elini tuttu. Mümkün olduğunca sakın kalmaya çalıştı. Belki de bu iş sandığından daha kolay olacaktı. Belki de babasının neler olacağına dair bir fikri vardı. "Tam olarak ne söylediğini anlat bana."

Babası gözlerini kapadı. Dudakları buruşuk ve nemliydi. Onu korkutmaktan çekinir gibi bir hali vardı. "Annen hezeyana eğilimliydi. Seninle birlikte parka gitmek ya da birkaç mağazaya uğramak için dışarı çıkmıştı. Senin çok küçük olduğun zamanlardı, hep ikiniz baş başayken oluyordu. Benim de orada olup görebileceğim zamanlarda hiç olmuyor gibiydi. Eve gelir, akıl almaz şeylerin olduğu konusunda ısrar ederdi."

Eureka usulca sokuldu babasına, Diana'ya bir adım daha yaklaşmaya çalışıyordu. "Ne gibi?"

"Ateşli bir hastalığa yakalanmış gibi olurdu. Aynı şeyi tekrar tekrar söylerdi. Hastalandığını sanırdım, şizofrenik bir şeydi belki de. Söylediğini asla unutmadım." Eureka'ya baktı ve başını iki yana salladı.

"Ne dedi?"

Binlerce yıllık Atlantisliler'in soyundan geldiğini mi söylemişti? Kayıp bir adanın tekrar ortaya çıkacağı kehanetinde bulunan bir kitabı olduğundan mı bahsetmişti? Ya da fanatik bir tarikatın günün birinde gözyaşlarından dolayı kızını öldürmeye çalışacağından?

Babası, Eureka'nın elinin arkasıyla gözlerini sildi. "Dedi ki: *Bugün Eureka'nın kalbini kıracak çocuğu gördüm.*"

Eureka ürperdi. "Ne?"

"Sen daha dört yaşındaydın. Saçmaydı. Ama Diana kafaya takmıştı. Sonunda, üçüncü kez aynı şey olunca, çocuğun bir resmini çizdirdim ona."

"Annem resim çizmede inanılmaz yetenekliydi," diye mırıldandı Eureka.

"O resmi dolabımda sakladım," dedi babası. "Nedenini bilmiyorum. Bu şirin görünümlü çocuğu çizdi, altı ya da yedi yıl önce, yüzünde rahatsız edici hiçbir şey yok ama kasabada yaşadığımız onca yıl boyunca bu çocuğa hiç rastlamadım. Ta ki..." Dudağı titredi ve tekrar tuttu Eureka'nın elini. Omzunun üzerinden kahvaltı masasına göz attı. "Benzerlik ortada."

Eureka'nın göğsü sıkıştı. "Ander..." diye fısıldadı.

Babası başıyla onayladı. "Resimdeki aynısı, sadece biraz büyümüş."

Eureka başını iki yana salladı. Eski bir resmin bir şeyi değiş-

tirmeyeceğini söyledi kendi kendine. Diana bu geleceği okumuş olamazdı. Eureka ve Ander'in günün birinde gerçekten birbirlerini önemseyeceğini bilmiş olamazdı. Ander'in dudaklarını düşündü, ellerini, yaptığı her şeyde kendini belli eden o benzersiz koruyuculuğunu. Teni hazla ürperdi. İçgüdülerine güvenmek zorundaydı. İçgüdülerini elinde kalan son şeydi.

Ander ona düşman olarak yetiştirilmiş olabilirdi ama şimdi farklı biriydi. Şimdi her şey farklıydı.

"Ben ona güveniyorum," dedi Eureka. "Tehlike altındayız baba. Sen ve ben, Rhoda, ikizler. Bugün burayı terk etmemiz lazım ve Ander bize yardım edebilecek tek kişi."

Babası derin bir acımayla gözlerini dikip baktı Eureka'ya ve bunun o çılgın şeyleri söylediğinde Diana'ya da yönelen bakışların aynısı olduğunu anladı Eureka.

Babası çenesinden bir makas aldı Eureka'nın. İçini çekti. "Gerçekten çok zor bir zamandan geçiyorsun kızım. Bugün ihtiyacın olan tek şey biraz rahatlamak. Dur sana kahvaltı için bir şeyler hazırlayayım."

"Hayır, baba. Lütfen..."

"Trenton?" Rhoda üzerinde kırmızı ipek bir sabahlıkla mutfakta belirdi. Saçları sırtına dökülüyordu - bu Eureka'nın onda görmeye alışık olmadığı bir stildi - ve yüzünde makyajın zerresi yoktu. Rhoda sevimli görünüyordu. Ve çılgına dönmüş. "Çocuklar nerede?"

"Odalarında değiller mi?" dedi Eureka ve babası aynı anda.

Rhoda başını iki yana salladı. "Yatakları düzgün. Pencere ardına kadar açık."

Dehşet verici bir gökgürültüsünün ardından arka kapı belli belirsiz tıklatıldı. Rhoda, babası ve Eureka hızla o tarafa fırladılar ama Ander varmıştı çoktan oraya.

Kapı sert bir rüzgârla geri tepti. Rhoda, babası ve Eureka,

bir Tohumtaşıyan'ın görüntüsü karşısında oldukları yerde kalakaldılar.

Eureka bu adamı daha önce karakolda, daha sonra da o gece yol kenarında görmüştü. Altmışlarında gösteren, soluk benizli, saçları özenle ayrılmış ve üzerinde kendisine pazarlamacı görünümü veren ısmarlama bir takım elbise olan bir adamdı. Gözleri Ander'inkiyle aynı parlak turkuvaz renge sahipti.

Aralarında inkâr edilemez - ve endişe verici - bir benzerlik vardı.

"Kimsin sen?" diye sordu babası.

"Çocuklarınızı arıyorsanız..." dedi Tohumtaşıyan, keskin bir limonotu kokusu arka bahçeden içeri doğru eserken. "Dışarı çıkın. Takas yapmaktan mutluluk duyarız."

TOHUMTAŞIYANLAR

Rhoda, Eureka'ya gözünü dikmiş bakan Tohumtaşyan'ı itip sundurmaya çıktı. "William!" diye bağırdı. "Claire!"

Ander, Rhoda'nın arkasından dışarı fırladı. Eureka, babası ve Cat dışarı çıkmayı başardıklarında, Tohumtaşyan sundurma merdivenlerinin en alt basamağındaydı. En üstteyse Ander sıkıca tutuyordu Rhoda'yı. Tırabzan sütunlarından birine sıkıca yaslanmıştı Rhoda'yı. Rhoda debeleniyor, tekmeler savuruyordu ama Ander bir çocuğu tutuyormuşçasına zorlanmadan hareketsiz kıldı Rhoda'nın vücudunu.

"Bırak karımı," diye homurdandı babası ve Ander'in üzerine doğru bir hamle yaptı.

Ander tek eliyle geri püskürttü onu da. "Onları kurtaramazsınız. Bu şekilde olmaz. Sadece kendinize zarar verirsiniz."

“Çocuklarım!” diye feryat etti Rhoda ve fenalaşıp Ander’in üzerine yığıldı.

Bunaltıcı bir limonotu kokusu vardı. Eureka’nın gözleri sundurmadan çimenliğe doğru kaydı. Asit yeşili eğrelti otlarının ve alaca gövdeli meşelerin arasında o gün yolda karşılaştığı dört Tohumtaşyan dikiliyordu. Sundurmaya karşı yan yana dizilmiş, çelik gibi sabit bakışlarla Eureka ve ailesinin oluşturduğu sahneyi seyrediyorlardı. Kapılarını çalan Tohumtaşyan da gruba katılmıştı. Diğerlerinden bir adım önde duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde Eureka’ya dik dik bakıyordu.

Tohumtaşyanlar’ın arkasında ise...

Eureka o an kaskatı kesildi ve Ander’in Rhoda’yı neden geride tuttuğunu anında anladı.

İkizler salıncağa bağlanmışlardı. Metal zincirlerden biri bileklerine sarılmış, kolları başlarının üzerine gerilmişti. Diğer iki zincir ise ayak bileklerini kavramış, salıncığın yan direklerine düğümlenmişti.

En kötüsü de kıymıklı ahşap oturakların ikizlerin ağızlarına sıkıştırılmış olmasıydı. Yapışkan bantlar oturakları ağız tıkacı olarak yerinde tutuyordu. Çocukların yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Gözleri acı ve korkuyla kocaman açılmıştı. Bedenleri tıkaçlar nedeniyle Eureka’nın duymadığı hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Ne kadar zamandır bu şekilde eli kolu bağlı duruyorlardı? Tohumtaşyanlar gece mi girmişlerdi odalarına gizlice? Ander, Eureka’yı korumakla meşgulken? Eureka’nın öfkeden başı döndü. Bir şeyler yapmalıydı.

“Ben oraya gidiyorum,” dedi babası.

“Çocuklarının hayatta kalmasını istiyorsan burada kal.”

Ander'in komutu alçak sesli ama otoriterdi. Eureka'nın babasını durdurdu. "Bu işin çok doğru yapılması gerekiyor... Aksi halde çok üzülmüz."

"Ne tür bir hasta ruh çocuklara bunu yapabilir?" diye fısıldadı Cat.

"Kendilerine Tohumtaşyan derler," dedi Ander. "Ve beni onlar büyüttü. Onların nasıl hasta olduklarını iyi bilirim."

"Onları öldüreceğim," diye mırıldandı Eureka.

Ander, Rhoda'yı kavrayan ellerini gevşetti, kadının kocasının kollarına yığılmasına izin verdi. Eureka'ya döndü, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Söz ver bana, bu son çaren olacak."

Eureka gözlerini kısıp Ander'e baktı. Tohumtaşyanlar'ı öldürmek istiyordu ama silahsızdı ve bir duvardan daha canlı hiçbir şeye ömründe yumruk atmamıştı. Ama Ander onun ciddi olduğu konusunda o kadar endişeli görünüyordu ki Eureka bunun iyi düşünülmüş bir plan olmadığı konusunda onu rahatlatma ihtiyacı hissetti. "Tamam..." Gülünç hissediyordu kendisini. "Söz."

Babası ve Rhoda birbirlerine sarıldılar. Cat'in sabit bakışları salıncağa kenetlenmişti. Eureka o tarafa bakmak için zorladı kendisini. İkizlerin bedenleri hâlâ hareketsiz ve gergindi. Korkulu gözleri vücutlarının tek hareketli parçasıydı.

"Bu hiç adil değil," dedi Eureka, Ander'e. "Tohumtaşyanlar'ın istediği benim. Oraya gitmesi gereken benim."

"Onlarla yüzleşmen gerekecek." Ander onun elini tuttu. "Ama bir kurban da olmamalısın. İkizlerin ya da senin için önemli olan başka birinin başına bir şey gelirse, bizzat hayatta kalmanın daha önemli olduğunu anlamak zorundasın."

"Böyle bir şey düşünemiyorum," dedi Eureka.

Ander ona dik dik baktı. "Buna mecbursun."

“Sanırım bu motivasyon konuşması yeterince uzadı,” diye seslendi çimenlikten gri takım elbiseli Tohumtaşyan. Eliyle Ander’e işaret ederek buna bir son vermesini istedi.

“Sanırım siz dördünüz burada yeterince kaldınız,” diye bağırdı Eureka, Tohumtaşyanlar’a doğru. “Buradan gitmeniz daha ne kadar sürecek acaba?” Uzun adımlarla ilerledi, kalbi göğsünden fırlayacak gibi atmasına rağmen sakın kalmaya çalışarak merdivenlere yaklaştı. Ne yaptığı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Sundurmanın ötesindeki sahneyle ilgili beklenmedik bir şey daha fark etti: Yağmur durmuştu.

Hayır. Eureka yakınlardaki ağaçlara vuran sağanak yağmuru duydu. Fırtınanın tam burnunun altındaki tuzlu elektriğinin kokusunu aldı. Teninin üzerine bir post gibi yapışan nemi hissetti. Çimenliğin kenarındaki kahverengi akıntıyı gördü - nehir neredeyse bir kasırga sırasında olduğu gibi taşmak üzereydi.

Kötü hava aniden sona ermiş değildi ama bir şekilde ikizler, Tohumtaşyanlar ve üzerinde durdukları çimenlik ıslanmıyordu. Rüzgâr sakindi, ısı olması gerekenden daha düşüktü.

Eureka verandanın kenarında duraksadı. Gözlerini gökyüzüne çevirdi. Fırtına tepesini bulandırmıştı. Şimşekler dalga dalga yayılıyordu. Eureka sel gibi düşen yağmur damlalarını gördü. Ama fırtınalı kara bulutlarla arka bahçeleri arasındaki yol üzerinde bir şey oluyordu.

Bahçeye doğru yabancı bir loşluk hâkimdi ve bu tuhaflık Eureka’nın üzerinde klostrofobik bir etki yaratıyordu.

“Yağmura ne olduğunu merak ediyorsun.” Ander açık avcunu sundurmadan dışarı uzattı. “Tohumtaşyanlar yakın çevrelerindeki rüzgârı kontrol edebilirler. Bunun en yaygın kullanımlarından biri atmosferik tamponlar yaratmaktır. Bu

tamponlara 'kordon' denir. Şekilleri ve hacimleri çok farklı olabilir."

"Dün gece pencereme geldiğinde bu yüzden ıslanmamıştın o halde," diye tahminde bulundu Eureka.

Ander başıyla onayladı. "Bu bahçeye hiç yağmur düşmesinin nedeni de aynı. Tohumtaşayanlar mecbur kalmadıkça ıslanmaktan hoşlanmazlar ve neredeyse hiç mecbur kalmazlar."

"Onlar hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Ander sağ kulağına eğildi Eureka'nın. "Critias..." diye fısıldadı, sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçaktı. Eureka onun sol taraftaki erkek Tohumtaşayan'a bakmasını izledi ve Ander'in kendisine bir tür el kitabı verdiğini fark etti. "Bir zamanlar yakındık." Gür siyah saçlı bu adam, diğer Tohumtaşayanlar'dan daha gençti. Beyaz bir gömleği ve gri askıları vardı. "Eskiden az daha insan olacaktı."

Critias, Eureka'ya kendisini çıplak hissettiren son derece esrarengiz bir ilgiyle baktı.

"Starling..." Ander, Critias'ın sağında duran, pantolon ve gri kaşmir süveter giymiş antik görünümlü kadına baktı. Kendi başına ayakta durmakta zorlanıyor gibi bir hali vardı ama yine de çenesi iddialı bir şekilde yukarıdaydı. Mavi gözleri ürkütücü bir gülümsemeyle ışıldadı. "Zafiyetlerden beslenir. Sakın zaafılarını gösterme ona."

Eureka başını salladı.

"Albion..." Bir sonraki Tohumtaşayan, evin arka kapısını çalan adamdı. "Lider," dedi Ander. "Ne olursa olsun sakın elini tutma."

"Peki ya şu sonuncusu?" Eureka gri renkte çiçekli bir askısız yazlık elbise giymiş olan büyükanne kılıklı zayıf kadına göz attı. Uzun gümüş renkli saç örgüsü omuzlarından dökülüyor, beline kadar uzanıyordu.

“Chora...” dedi Ander. “Görünümü aldatmasın seni. Vücudumdaki yaraların hepsini o açtı.” Ander yutkundu ve usulca ekledi: “Yani neredeyse hepsini. Anneni öldüren dalgayı da o yarattı.”

Eureka’nın elleri yumruk oldu. Çığlık atmak istedi ama bu tür bir zaaf göstermek istemedi onlara. *Stoik ol*, diye motive etti kendisini. *Sağlam dur*. Kuru otların üzerinde dikildi ve yüzünü Tohumtaşyanlar’a çevirdi.

“Eureka,” dedi babası. “Buraya dön. Ne yapıyorsun?”

“Bırakın onları,” diye seslendi Eureka Tohumtaşyanlar’a, başıyla ikizlerin olduğu tarafı işaret ederek.

“Tabii, çocuğum.” Albion soluk avcunu ona uzattı. “Elini elimin üzerine koymayın yeter, ikizlerin serbest kalması için.”

“Onlar masum,” diye inledi Rhoda. “Çocuklarımı!”

“Biliyoruz,” dedi Albion. “Şayet Eureka...”

“Önce ikizleri çözün,” dedi Ander. “Bu olayın onlarla bir ilgisi yok.”

“Seninle de bir ilgisi yok.” Albion, Ander’e döndü. “Bu operasyondan uzaklaştırıldın haftalar önce.”

“Tekrar yazıldım.” Ander Tohumtaşyanlar’ın her birine tek tek göz attı, sanki artık hangi tarafta olduğunu hepsinin iyice anlamasını istiyordu.

Chora kaşlarını çatı. Eureka üzerine atılıp onun kalbini sökmek istedi.

“Kim olduğunu unutmuşsun sen,” dedi Chora, Ander’e. “Mutlu olmak, âşık olmak değil bizim görevimiz. Biz mutluluk ve aşkı başkaları için mümkün kılmak üzere varız. Biz bu dünyayı şunun ortaya çıkarmak istediği karanlık tecavüzden koruyoruz.” Kanca gibi parmağıyla Eureka’yı işaret etti.

“Yanılıyorsunuz,” dedi Ander. “Siz negatif amaçlar için ne-

gatif bir hayat yaşıyorsunuz. Atlantis yeniden doğarsa ne olacağı konusunda hiçbirinizin bir fikri yok.”

Starling, en yaşlı Tohumtaşyan, mide bulandırıcı bir şekilde öksürdü. “Seni bundan daha akıllı olman için büyüttük biz. Vakayiname’yi ezbere bilen sen değil misin? Binlerce yıllık tarihin senin için hiç mi anlamı yok? Dünyayı imha etme amacını saklama gereği bile duymayan Atlas’ın karanlık, havada süzülen ruhunu ne çabuk unuttun? Aşk, mirasına karşı gözlerini köreltmış senin. Onun için gereğini yap Albion.”

Albion bir an düşündü. Ardından salıncağa doğru döndü hızla ve William ile Claire’in karınlarına bir yumruk attı.

İkizlerin ikisi birden güçlükle inledi, tahtalar boğazlarını tıkarken öğürüyormuş gibi debelendiler. Eureka da empatiyle inledi. Artık dayanamıyordu. Önce kendi eline baktı, sonra Albion’un uzanmış eline. Ne olabilirdi ki ona dokunursa? Eğer ikizler serbest kalacaksa, o zaman belki de buna değerci.

Eureka’nın göz ucundan kırmızı bir leke geçti. Rhoda salıncağa doğru, çocuklarına doğru koşuyordu. Ander belli belirsiz bir küfür savurdu ve arkasından fırladı.

“Biri onu durdursun lütfen,” dedi Albion, canı sıkılmış bir ifadeyle. “Gerçekten tercih etmeyiz... Ah artık çok geç.”

“Rhoda!” Eureka’nın çığlığı çimlerin üzerinde yankılandı.

Rhoda, Albion’un yanından geçerken, Tohumtaşyan uzandı ve onun elini tuttu sıkıca. Rhoda anında dondu, kolu bir alçı gibi katılaştı. Ander aniden durdu ve olacakları biliyormuşçasına başını öne eğdi.

Rhoda’nın ayaklarının altındaki zeminden volkanik biçimli konik bir toprak parçası yükseldi. En başta toprak kaynaması gibiydi ki bu bataklık bölgesinde sıklıkla rastlanan bir görüntüydü. Durup dururken kubbe biçimli bir tümsek topraktan

yükselir ve suyla kaplı alüvyonlu düzlük boyunca güçlü bir gayzere dönüşürdü. Kum kaynamaları tehlikeliydi çünkü süratle kraterler oluşturan çekirdeğinden taşkın sulara dönüşen püskürtüler çıkarırdı.

Bu kum kaynaması ise rüzgâr püskürtüyordu.

Albion, Rhoda'nın elini bıraktı ama aralarındaki bağlantı devam etti. Rhoda'yı görünmez bir tasmayla tutuyor gibiydi. Rhoda'nın bedeni onu on beş metre yükseğe fırlatan esraren-giz bir rüzgârın darbesiyle yükseldi.

Kolları bacakları sağa sola savruldu. Kırmızı sabahlığı bir uçurtmanın üzerindeki şeritler gibi fırl fırl döndü havada. Daha da yükseldi ve bedeni tümüyle kontrolden çıktı. Bir ses patlaması oldu - gökgürültüsü değil, daha çok bir elektrik çarpması gibi. Eureka, Rhoda'nın vücudunun bahçe üzerindeki kordonu kırıp içinden geçtiğini fark etti.

Rhoda fırtınadan korunmasız alana girince bir çığlık attı. Yağmur, bedeninin açtığı ince boşluktan sifondan akar gibi boşaldı. Rüzgâr bir kasırga gibi uğuldayarak girdi içeri. Rhoda'nın kırmızı silueti, Claire'in bebeklerinden biri gibi görününceye kadar, giderek küçüldü gökyüzünde.

Bir yıldırım yavaşça çatırdadı. Bulutların arasında toplandı, atmosferde kıvrılarak karanlık kovuklarda parladı.

Bulutların arasında patlayıp çıplak gökyüzünün tadına vardığında, en yakın hedef Rhoda oldu.

Yıldırım tek bir müthiş darbeyle Rhoda'nın göğsüne çarparken, Eureka olacıklara hazırladı kendisini. Rhoda çığlık atmaya başladı ama uzaktan gelen ses iğrenç bir cızırtıyla kesildi.

Aşağı doğru sendeleyerek inerken bedeninin savruluşu farklıydı artık. Cansızdı. Yer çekimi dans etti onunla. Bulutlar kederle ayrıldı o geçerken. Tohumtaşayanlar'ın her nasılsa

bahçe üzerinde yeniden açtığı kordon sınırını geçti. Büyük bir gümbürtüyle düştü yere ve çökmüş bedeni yerde otuz santim derinliğinde bir çukur açtı.

Eureka dizlerinin üzerine çöktü. Rhoda'nın kararmış göğsüne, yok oluşun içine doğru cızırdayan saçlarına, mavi damarlı yıldırım yaralarının ağ gibi ördüğü çıplak kol ve bacaklarına bakarken elleri kalbine kenetlendi. Rhoda'nın ağzı açık kalmıştı. Dili yanmış gibiydi. Parmakları kaskatı pençeler halinde donmuş, çocuklarını gösteriyordu, ölüyken bile.

Ölüm. Rhoda ölmüştü çünkü herhangi bir annenin yapacağı tek şeyi yapmıştı: Çocuklarının acısını durdurmaya çalışmıştı. Ama Eureka olmasa, ikizler tehlike altında olmayacak, Rhoda da onları kurtarmak zorunda kalmayacaktı. Yanmayacaktı, çimenliğin üzerinde cansız uzanmayacaktı. Eureka ikizlere bakamıyordu. Kendisinin Diana'nın ölümünden beri olduğu gibi mahvolmuş hallerini görmeye dayanamazdı.

Vahşi bir haykırış yükseldi Eureka'nın arkasındaki sundurmanın üzerinden. Babası, dizlerinin üzerine çökmüştü. Cat'in elleri onun omuzlarına asılıydı. O da beti benzi atmış ve sanki hasta olabilirmiş gibi kararsız görünüyordu. Babası ayağa kalktı, sallanarak adeta yuvarlandı merdivenlerden. Rhoda'nın cansız bedeninden yarım metre uzaktaydı ki Albion'un sesiyle olduğu yerde donup kaldı.

“Bir kahraman gibisin, babacık. Ne yapacağını merak ediyorum.”

Eureka'nın babası bir karşılık veremedi. Ander kot pantolonunun cebine soktu elini. Küçük bir gümüş silah çıkardığında Eureka'nın soluğu kesildi. “Kes sesini amca.”

“Amca, öyle mi?” Albion'un gülümsemesi grimsi dişlerini ortaya çıkardı. “Pes mi ediyorsun?” diyerek güldü. “Ne o elindeki oyuncak tabanca mı?”

Diğer Tohumtaşyanlar güldüler.

“Komik, değil mi?” Ander tabancanın ağzına mermi sürmek için namluyu geri çekti. Tuhaf bir yeşil ışık, silahın etrafında bir aura oluşturarak yayıldı tabancadan. Eureka’nın o gece gümüş kutuda gördüğü ışıkla aynıydı. Dört Tohumtaşyan birden ürktü onu görür görmez. Kahkahaları dilim dilim kesilmiş gibi aşama aşama sustular.

“Nedir o, Ander?” diye sordu Eureka.

“Bu silah artemisten yapılmış mermiler atar,” diye açıkladı Ander. “Antik bir bitkidir. Tohumtaşyanlar için ölüm öpücüğü.”

“Nereden buldun o mermileri?” Starling sendeleyerek birkaç adım geriledi.

“Önemi yok,” dedi Critias aceleyle. “Bizi asla vurmaz.”

“Yanılıyorsun,” dedi Ander. “Onun için neler yapabileceğimi bilmiyorsunuz.”

“Büyüleyici,” dedi Albion. “Neden kız arkadaşına içimizden birini öldürmen halinde ne olacağını anlatmıyorsun?”

“Belki de bu konuda endişelenmeyi geride bırakmışımdır.” Ander silahı Albion’a doğrultmak yerine kendine çevirdi. Namluyu göğsüne dayadı. Gözlerini kapadı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Eureka.

Ander yüzünü ona döndü, silah hâlâ göğsüne dayalıydı. O an Eureka’nın kendisi hakkında düşündüğünden daha fazla intihara eğilimli görünüyordu Ander. “Tohumtaşyan’ın nefesi, tek bir yüksek rüzgâr tarafından kontrol edilir. Zefir derler ona, her birimiz ona bağlıyız. İçimizden biri ölürse, hepimiz ölürüz.” Ander ikizlere göz attı ve sertçe yutkundu. “Ama belki de böylesi daha iyidir.”

GÖZYAŞI DAMLASI

Eureka düşünmedi bile. Ander'in üzerine atıldı ve vurup düşürdü silahı elinden. Tabanca havada döndü ve Rhoda'nın açtığı cepten giren yağmurla ıslanmış otların üzerinde kaydı. Diğer Tohumtaşayanlar silahı almak için hamle yaptılar ama Eureka daha fazla istiyordu onu. Kaptı silahı, kaygan kabzasını beceriksizce kavramaya çalıştı elleriyle. Az daha düşürüyordu onu ama bir şekilde tutmayı becerdi.

Kalbi hızla atıyordu. Daha önce hiç silah almamıştı eline, hiçbir zaman da almak istememişti. Parmağı tetiği buldu. Onu Tohumtaşayanlar'a doğrultup geri çekilmelerini sağladı.

"İkiniz de âşıksınız," diye dalgasını geçti Starling. "Bu harika. Herhalde bize ateş edip erkek arkadaşınızı kaybetmeye yeltenmezsin."

Eureka, Ander'e baktı. Doğru muydu bu?

"Evet, onlardan birini öldürürsen, ölürüm," dedi Ander usulca. "Ama senin yaşaman, senin hiçbir şekilde tehlikeye atılmaman daha önemli."

"Neden?" diye sorarken yutkundu.

"Çünkü Atlas Atlantis'in yeniden doğmasının bir yolunu bulacak," dedi Ander. "Ve bunu yaptığında dünyanın sana ihtiyacı olacak..."

"Bu dünyanın onun ölümüne ihtiyacı var," diyerek araya girdi Chora. "O bir kıyamet canavarı. Onun yüzünden insanlığa karşı sorumluluklarını göremez hale gelmişsin."

Eureka bahçeyi taradı gözleriyle. Rhoda'nın cesedi üzerinde gözyaşı döken babasına baktı. Sundurma merdivenlerinde yumak olmuş, sarsılan, başını bile kaldıramayacak durumdaki Car'e baktı. Bağlı ve yara bere içindeki öksüz kalmış ikizlere baktı - yaşlar yanaklarından süzülüyor, bileklerinden kan sızıyordu. Son olarak Ander'e baktı - tek bir gözyaşı damlası burun kemiğinin üzerinden kayıyordu aşağıya.

Bu topluluk, Eureka'nın bu dünyada sevdiği geride kalan son insanlardan oluşuyordu. Hiçbirinin tesellisi mümkün değildi. Her şey onun yüzündendi. Daha ne kadar zarara yol açabilirdi ki?

"Onları dinleme sakın," dedi Ander. "Kendinden nefret etmeni istiyorlar. Pes etmeni istiyorlar." Sustu. "Ateş ederken ciğerlerini hedef al."

Eureka elindeki silahı şöyle bir tarttı. Ander onlardan hiçbirinin Atlantis'in doğması halinde neler olacağını kesin olarak bilmediklerini söylediğinde bu onlarda bir telaşa, inançlarının doğru olmayabileceği fikrine yönelik topyekün bir itiraza yol açmıştı.

Tohumtaşyanlar'ın Atlantis'in anlamı konusundaki fikirlerinde dogmatik olduklarını fark etti Eureka, çünkü gerçekte bilmiyorlardı.

O halde Gözyaşı Soyu konusunda ne biliyorlardı?

Ağlayamazdı. Diana öyle söylemişti. Aşk Kitabı, Eureka'nın güçlü duygularının ne kadar tüyler ürpertici olabileceğini, bir başka dünyanın ortaya çıkmasına nasıl yol açabileceğini bir bir anlatıyordu. Ander'in onun gözündeki yaşı alıp yok etmesinin bir gerekçesi vardı herhalde.

Eureka bir sele ya da bir kıtanın ortaya çıkmasına neden olmak istemezdi. Ama yine de: Madam Blavatsky'nin Aşk Kitabı'nda tercüme ettiği bölümler sevinç ve güzellikten ibaretti - başlığı bile bunları çağırıyordu. Aşk da Atlantis'in bir parçası olmalıydı. Bu noktada, Brooks da Atlantis'in bir parçasıydı.

Onu bulmaya yemin etmişti. Ama nasıl?

"Ne yapıyor bu?" diye sordu Critias. "Fazla uzamaya başladı bu iş."

"Uzak durun benden." Eureka silahın namlusunu bir Tohumtaşyan'dan diğerine çeviriyordu.

"Üvey annenin sonu çok feci oldu," dedi Albion. Omzunun üzerinden acıdan kıvranan ikizlere göz attı. "Şimdi ver elini bana, yoksa sıradakinin kim olduğunu görürsün."

"İçgüdülerine kulak ver Eureka," dedi Ander. "Ne yapacağını biliyorsun sen."

Ne yapabilirdi ki? Tuzaga düşmüşlerdi. Bir Tohumtaşyan'ı vursa, Ander ölürdü. Vurmazsa, ailesi zarar görür ya da ölürdü.

Eureka, bir sevdiğini daha yitirirse kolunun kanadının kırılacağını biliyordu ve buna izin vermeyecekti.

Bir daha asla ağlama.

Ander'in, gözkapaklarını öpüşünü hayal etti. Gözyaşlarının onun dudaklarına dökülüşünü, öpücüklerinin deniz köpüğü gibi kabaran gözyaşlarının izinden aşağı kayışını. Müthiş güzellikte, muazzam gözyaşı damlaları hayal etti, nadir ve imrenilen mücevherlere benzeyen.

Diana'nın ölümünden bu yana Eureka'nın hayatı kapkaraydı - hastaneler ve kırılan kemikler, yutulan ilaçlar ve berbat terapiler, küçük düşürücü bir depresyon, Madam Blavatsky'nin ölümü, Rhoda'nın öldürülüşü...

Ve Brooks.

Onun bu tabloda yeri yoktu. O her zaman Eureka'ya destek olmaya çalışmıştı. İkisini canlandırdı gözünde, sekiz yaşındalar ve Sugar'ın yükseklere uzanan ceviz ağacının tepesinde, altın sarısının tonlarıyla bezeli tatlı bir yaz sonu. Zihninde attığı kahkahaları duydu: Çocukluklarının yosunlu ağaçlarda yankılanan saf sevinçlerini. Birlikteyken, tek başlarına tırmandıklarından daha yükseğe tırmanırlardı. Eureka bunun onların rekabetçi ruhlarından kaynakladığını düşünürdü. Şimdi fark ediyordu, onlara neredeyse gökyüzüne kadar rehberlik eden şey, birbirlerine duydukları güvendi. Brooks'un yanındayken düşmek aklının ucundan geçmezdi.

Ona bir şey olduğuna dair bütün o işaretleri nasıl gözden kaçırmıştı? Ona nasıl bu kadar öfkelenmişti? Brooks'un zor zamanlar geçirdiğini, şu an zor zamanlar geçirmekte olduğunu düşünmek onu kahrediyordu.

Boğazına yutkunamadığı sancılı bir yumru oturdu. Kolları ve bacakları gittikçe ağırlaştı, göğsü sıkıştı. Yüzü sanki bir pen-seyle sıkıştırılmış gibi buruldu. Gözleri sımsıkı kapandı. Ağzı sonuna kadar açıldı. Çenesi titremeye başladı.

"Bu kız yoksa..." diye fısıldadı Albion.

“Olamaz,” dedi Chora.

“Durdurun onu!” Critias’ın soluğu kesilmişti.

“Çok geç,” diye seslendi Ander, neredeyse sevinçle.

Dudaklarında yüzeye çıkan feryat, Eureka’nın ruhunun en derin yerlerinden geliyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, silahı yanındaydı. Gözyaşları yanaklarında izler açarak indi. Sıcaklıkları telaşlandırdı onu. Burnundan aşağı, ağzının her iki yanından aktılar. Kolları, dalgalar halinde gelip bedenini geren hıçkırıklara boyun eğerek, gevşeyip iki yanına düştü.

Ne muazzam bir rahatlama! Tuhaf, yeni, muhteşem bir duygu seliyle sızladı yüreği. Çenesini göğsüne yasladı. Bir gözyaşı boynundaki fırtınataşının yüzeyine düştü. Eureka geri sekmesini bekledi. Bunun yerine minicik bir gök mavisi pırıltı taşın ortasında gözyaşının biçimini alarak yanıp söndü. Sadece bir an sürdü, sonra taş yine kurudu, sanki pırıltı gözyaşının emilmesinin kanıtıymış gibi.

Gökyüzünün bir ucundan diğerine bir şimşek çaktı. Eureka başını kaldırdı. Şimşegın dağılan kollarından biri ağaçların arasından doğuya doğru uzandı. O zamana kadar Tohumtaşayanlar’ın kordonuyla engellenmiş olan meşum bulutlar aniden alçaldılar. Rüzgâr, Eureka’yı yere seren görünmez bir hışımla doldu içeriye. Bulutlar omuzlarına sürtünecek kadar yakındı artık.

“İmkânsız.” Eureka birinin bağırdığını duydu. Bahçedeki herkes sisin içinde belirsizleşmişti. “Kordonumuzu yalnızca biz bozabiliriz.”

Yağmur tabakası Eureka’nın yüzüne bir kamçı gibi vurdu. Soğuk yağmur damlaları sıcak gözyaşlarına karıştı, kordon kalkmıştı. Bunu Eureka mı yapmıştı?

• Gökyüzünden sular boşaldı. Artık bir yağmur değildi bu,

daha çok bir medcezir dalgasını andırıyordu, sanki okyanus yan dönmüş gök kubbeden yeryüzüne dökülüyordu. Eureka yukarı baktı ama onu göremedi bile. Sulardan ayırt edilebilecek bir gökyüzü falan yoktu artık. Ilıktı, tuzlu bir tadı vardı.

Saniyeler içinde, bahçe Eureka'nın ayak bileklerine kadar yükselen sular altında kaldı. Belli belirsiz bir karaltının hareket ettiğini hissetti ve onun babası olduğunu anladı. Rhoda'yı taşıyordu. İkizlere doğru gidiyordu. Kaydı ve düştü, o doğrulmaya çalışırken sular Eureka'nın dizlerine kadar çıkmıştı.

"Nerede o?" diye bağırdı Tohumtaşayanlar'dan biri.

Bir an çamurların içinden kendisine doğru gelen gri figürleri gördü Eureka. Nereye gittiğinden emin olmaksızın geriye sıçradı. Hâlâ ağlıyordu. Gözyaşlarının durup durmayacağını bilmiyordu.

Kabaran nehir bahçenin kenarındaki çiti yerle bir etti. Daha fazla su her şeyi tuzlu ve çamurumsu bir kahverengine boyayıp girdap gibi döne döne doldu bahçeye. Sular yüzlerce yıllık meşe ağacını, uzun, sancılı çatırtılarla kökünden söktü. Salınacağı da altına alıp sürüklerken ikizleri bağlayan zincirleri kırdı.

Eureka, William ya da Claire'in yüzünü göremiyordu ama ikizlerin çok korkmuş olduklarının farkındaydı. Adrenalin ve sevginin itici gücüyle onları yakalamak için eğildiğinde göğsü sulardan sırlıslıkla oldu. Kolları bir şekilde sel gibi akan suyun arasından onların kollarına dokundu. Sıkı sıkı kavradı onları. Gitmelerine izin veremezdi. Ayakları yerden kesilip göğsüne kadar yükselen kendi gözyaşları içinde debelenmeden önce düşündüğü son şey buydu.

Bacaklarını savurdu. Su üzerinde kalmaya çabaladı. Olanca gücüyle kaldırabildiği kadar kaldırdı ikizleri havaya. Yüzle-

rindeki bantları söktü ve oturakları sertçe savurdu bir kenara. İkizlerin kızarmış yanaklarını görür görmez canı acıdı.

“Nefes alın!” diye bağırdı bu fırsatın ne kadar süreceğini bilmeksizin. Yüzünü gökyüzüne çevirdi. Selin ötesinde, atmosferin kimsenin daha önce görmediği türden bir fırtınayla simsiyah olduğunu fark etti. Ne yapacaktı şimdi ikizlerle? Tuzlu su boğazına doldu, sonra hava, sonra daha fazla tuzlu su. Hâlâ ağlıyor olduğunu sanıyordu ama selin içinde bunu söyleyebilmek zordu. Kollarıyla atamadığı kulaçları telafi etmek için iki kat daha sert savurdu bacaklarını. Ögürdü, tılandı ve soluk almaya, ikizlerin ağızlarını yukarıda tutmaya çabaladı.

Onları kendi vücuduna bastırma gayretiyle az daha aşağı kayıyordu. Kolyesinin boynunu arkaya doğru çekerek su yüzeyinde yüzdüğünü fark etti. Lacivert lapis kolye, fırtınataşını sıçrayan dalgaların üzerinde tutuyordu.

Ne yapacağını biliyordu Eureka.

“Derin nefes alın!” diye komut verdi ikizlere. Kolyeleri eliyile kavradı ve ikizlerle birlikte sualtına daldı. O an bir hava cebi çıktı fırtınataşından. Üçünün etrafında bir kalkan açıldı. Eureka ve ikizlerin vücutlarının ötesini havayla doldurdu, minyatür bir denizaltı gibi dışarıdaki suya kapandı.

Ani bir soluk aldılar. Tekrar nefes alabiliyorlardı. Tıpkı bir gün önce olduğu gibi boşlukta yüzüyorlardı. Eureka ikizlerin el ve ayak bileklerini saran ipleri çözdü.

İkizlerin iyi olduklarından emin olur olmaz, kalkanın kenarına yüklendi ve arka bahçelerini basan selin içinde ayaklarıyla şaşkın kulaçlar atmaya başladı.

Bu akıntının o günkü sakin okyanusla hiçbir benzer yanı yoktu. Gözyaşları elle tutulur hiçbir biçimi olmayan, azgın ve fırl fırl dönen bir fırtına yaratmıştı. Sel daha şimdiden

çimenlikten arka sundurmaya çıkan merdiven boşluğunu aşmıştı. İkizlerle birlikte evlerinin ilk katına kadar çıkan yeni bir denizde yüzyüyorlardı. Sular mutfak duvarını bir hırsız gibi yumrukluyordu. Selin, halı kaplı koridorlardan geçerek abajurları, sandalyeleri ve anıları önüne katıp, kızgın bir nehir gibi arkasında sadece parlak bir kum tabakası bırakarak oturma odasını basışını canlandırdı Eureka zihninde.

Kökünden sökülmiş meşe ağacının kocaman ana gövdelelerinden biri, tüyler ürpertici bir enerjiyle döne döne geliyordu. Eureka kendini hazırladı, dev gövde kalkana çarparken vücudunu ikizlere korunak yaptı. Darbe üzerlerinde yankılanırken çığlık çığlığa bağıştı ikizler ama kalkan delinmedi ya da parçalanmadı. Üçü diğer hedeflere doğru yollarına devam etti.

“Baba!” Eureka hiç kimsenin onu duyamayacağı kalkanın içinden bağırды. “Ander! Cat!” Çılgın gibi vurdu ayaklarını, onları nasıl bulacağını bilmeksizin.

O an suların karanlık kaosu içinde kalkanın kenarlarına bir el uzandı. Eureka anında anladı kimin eli olduğunu. Büyük bir ferahlamayla dizlerinin üzerine oturdu. Ander bulmuştu onları.

Arkasında, eliyle tuttuğu ise babasıydı. Babası da Cat’i tutuyordu. Eureka yeniden ağladı, bu kez sevinçten ve elini Ander’in eline uzattı.

Kalkanın duvarı durdurdu onları. Eureka’nın eli bu taraftan, Ander’in eli ise öbür taraftan geri sekti. Bu kez daha sert iterek bir kere daha denediler. Fark etmiyordu. Ander, sanki Eureka onları nasıl içeri alacağını bilmesi gerekiyormuş gibi bakıyordu ona. Eureka kalkanı yumrukluyordu ama çabası boşunaydı.

“Babacığım...” diye seslendi William gözyaşları içinde.

Eureka eğer onlar boğulacaksa yaşamak istemiyordu. Onları bulmadan kalkanı açmamalıydı. Boş yere çılgınlık attı. Cat ve babası su yüzüne, havaya doğru debelenmeye çalışıyordu. Ander'in eli gitmesine izin vermiyordu ama onun da gözleri korku doluydu.

Eureka o anladı hatırladı: Claire.

Körfezdeyken kız kardeşi nasıl yaptıysa yapmış, kalkan duvarını delmenin bir yolunu bulmuştu. Eureka küçük kıza uzandı ve onu resmen itti kalkanın duvarına doğru. Claire'in eli Ander'in eliyle buluştu ve duvardaki bir şey geçirgen hale geldi. Ander'in eli girmişti içeri. Eureka ve ikizler hep birlikte hızla çektiler kalkanın içine üç sıırıslıklam vücudu. Kalkan kabbardı ve yeniden kapanıp altı kişilik küçük bir oda haline geldi. Cat ve babası elleri ve dizleri üzerine çöküp yeniden nefes almak için yutkundular.

Bir afallama anından sonra babası sımsıkı sarıldı Eureka'ya. Ağlıyordu. Eureka da öyle. Babası ikizleri de kollarının altına aldı. Dördü, kalkanın içindeki boşlukta yüzen bir yumak oldular.

"Üzgünüm." Eureka burnunu çekti. Sel başladıktan sonra Rhoda'yı gözden kaybetmişti. Bu kayıptan dolayı babasını ya da ikizleri nasıl teselli edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Biz iyiyiz." Babasının sesi Eureka'nın daha önce hiç duymadığı kadar kararsız çıkıyordu. Sanki hayatı buna bağılıymış gibi ikizlerin başını okşadı. "İyi olacağız."

Cat, Eureka'nın omzuna vurdu hafifçe. Saç örgüleri sudan boncuk boncuk olmuştu. Gözleri kıpkırmızı ve şişkindi. "Bu olanlar gerçek mi?" diye sordu. "Ben rüyada mıyım?"

"Ah Cat." Eureka, şu an kendi ailesiyle birlikte olması gereken arkadaşına bir açıklama yapmak ya da özür dilemek için söyleyecek bir kelime bulamadı.

“Gerçek.” Ander sırtı diğerlerine dönük doğruldu kalkanın kenarında. “Eureka yeni bir gerçekliğin kapısını açtı.”

Öfkeli görünmüyordu. Şaşkın gibiydi. Ama Eureka onun gözlerini görünceye kadar emin olamazdı bundan. O turkuvaz ışıltıyla mı parlıyorlardı, yoksa okyanusu kaplayan bir fırtına kadar karanlık mıydılar? Onun omuzlarına uzandı, yüzünü çevirmeye çalıştı.

Ander bir öpücükle şaşırttı onu. Sert ve tutkulu bir öpücükte bu ve dudakları her şeyi söylüyordu. “Sen yaptın.”

“Bunun olacağını bilmiyordum. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.”

“Kimse bilmiyordu,” dedi Ander. “Ama gözyaşların her zaman kaçınılmazdı, ailem ne düşünürse düşünsün. Bir yoldasın...” Madam Blavatsky’nin kullanmış olduğu kelimelerle aynıydı bu. “Ve şimdi biz, hepimiz bu yolda yanındayız.”

Eureka sel basmış bahçede sendeleye sendeleye yüzen kalkanın içinden etrafına bakındı. Ötedeki dünya ürkütücü ve yarı karanlıktı, tanınmaz haldeydi. Buranın *evi* olduğuna inanamadı. Gözyaşlarının *bunu* yapmış olduğuna inanamadı. Bunu *gerçekten* yapmıştı. Tuhaf bir güç duygusuyla midesi bulandı.

Salıncağın bir kolu başlarının üzerinde taklalar atıyordu. Herkes başını eğdi ama bunu yapmalarına gerek yoktu. Kalkan delinmezdi. Cat ve babası rahat bir nefes alırken, Eureka aylardır ilk kez kendini daha az yalnız hissettiğini fark etti.

“Hayatımı sana borçluyum,” dedi Ander ona. “Buradaki herkes öyle.”

“Asıl ben sana hayatımı borçluyum.” Eureka gözlerini sil-di. Bu sahneleri sayısız kez filmlerde ve başka insanlarda görmüştü ama yaşamak tümüyle yeni bir şeydi onun için, sanki aniden altıncı bir duyu keşfetmişti. “Bana çok kızmış olabileceğini sanıyordum.”

Ander başını büktü, şaşırmişti. “Sana çok kızabileceğimi hiç sanmıyorum.”

Bir gözyaşı damlası daha aktı Eureka’nın yanaklarından. Ander’in bunu alıp kendi gözüne götürme arzusuyla mücadele edişini izledi. Beklenmedik bir şekilde *seni seviyorum* sözcükleri dilinin ucuna kadar geldi. Sertçe yutkundu bu sözleri ağzından kaçırmamak için. Bunlar travma konuşmalarıydı, gerçek duygular değil. Onu doğru dürüst tanımıyordu bile. Ama bu sözcükleri dile getirme arzusu dinmiyordu. Babasının daha önce annesinin çizdiği resimle ilgili söylediklerini, Diana’nın söylemiş olduğu sözleri hatırladı.

Ander onun kalbini kırmazdı. Eureka ona güveniyordu.

“Ne oldu?” Ander uzanıp onun elini tuttu.

Seni seviyorum.

“Şimdi ne oluyor?” diye sordu Eureka.

Ander kalkanın etrafına bakındı. Herkesin gözü onun üzerindeydi. Cat ve babası soru sormaya nereden başlayacaklarını bile bilmez görünüyorlardı.

“Tohumtaşyan Vakayinamesi’nin sonlarına doğru, ailemin hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı bir pasaj var.” Ander kalkanın ötesindeki seli işaret etti. “Bu olanları asla önceden tahmin etmek istemediler.”

“Ne diyor o pasaj?” diye sordu Eureka.

“Atlantis kapısını açan kişinin o kapıyı kapatabilecek tek kişi olduğunu söylüyor... Atlantis kralıyla karşı karşıya gelebilecek tek kişi.” Ander dikkatle Eureka’ya baktı vereceği tepkiyi ölçerek.

“Atlas...” diye fısıldadı Eureka, Brooks’u düşünerek.

Ander başıyla onayladı. “Madem onların öngördüğü şeyi yaptın, artık sana ihtiyacı olan tek kişi ben değilim, bütün dünya.”

Eureka'nın nehir tarafı olduğunu düşündüğü yöne doğru döndü Ander. Yavaş yavaş yüzmeye başladı, Eureka ile ikizlerin bir gün önce kıyıya ulaşırken yaptıkları gibi serbest stil kulaçlar atıyordu. Kalkan nehre doğru yaklaşırken kulaçlarının hızını artırdı. İkizler tek kelime bile söylemeden onunla birlikte yüzmeye başladılar, tıpkı Eureka'yla yüzdükleri gibi.

Eureka tüm dünyanın ona ihtiyacı olduğu fikrini kavramaya çalışıyordu. Kavrayamadı. İddia, onun sahip olduğu en güçlü kaslara bile boyun eğdiriyordu: Hayal gücüne.

O da, babasının ve Cat'in de yavaş yavaş aynısını yapmaya başladığını fark ederek, kulaç atmaya başladı. Altısının birden attığı kulaçlarla vahşi akıntının ancak üstesinden gelebiliyorlardı. Selin dövdüğü demir kapının üzerinden geçtiler. Taşmış nehre döndüler. Eureka'nın ne kadar yağmur yağdığı ya da duracaksa ne zaman duracağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Kalkan yüzeyin birkaç santim altında kaldı. Her iki taraftan kamış ve balçık saldırısı altındalardı. Eureka'nın hayatının büyük bölümünü geçirdiği nehir tümüyle yabancı bir sualtıydı.

Geçmişin bir düzine kasırgasını hatırlayarak, kırılmış, su almış teknelerin, batmış iskelelerin yanından yüzdüler. Gümmüş renkli alabalık sürülerini geçtiler. Kaygan siyah zarganalar geceyarısı ışınları gibi fırlayıp geçti önlerinden.

"Hâlâ o kayıp Tohumtaşayan'ı arayacak mıyız?" diye sordu Eureka.

"Solon." Ander başıyla onayladı. "Evet. Atlas'la karşı karşıya geldiğinde, hazırlıklı olman gerekecek. Solon'un sana yardım edebileceğine inanıyorum."

Atlas'la karşı karşıya gelmek. Ander onu bu isimle anabilirdi ama Eureka için önemli olan onun sahip olduğu bedendi.

Brooks. Yeni ve bilinmeyen bir denize doğru yüzerlerken, Eureka bir yemin etti.

Brooks'un bedeni kapkara bir büyü tarafından kontrol ediliyor olabilirdi ama özünde o hâlâ en eski arkadaşydı. Ona ihtiyacı vardı. Gelecek hangi yönde gelişirse gelişsin, Eureka onu geri getirmenin bir yolunu bulacaktı.

SONSÖZ

BROOKS

Brooks başı önde son sürat çarptı ağaca. Kaşının hemen üzerinde hissetti darbeyi, derisinde derin yaralar açıldı. Burnu çoktan kırılmıştı, dudağı patlamış, omuzları yaralanmıştı. Üstelik henüz bitmemişti.

Cypremort Point'in batı şeridindeki sahilde yavaş yavaş yürüdüğü neredeyse bir saatten bu yana kendi kendisiyle mücadele ediyordu. Etrafını kuşatan kara parçasını tanımıyordu. Hiçbir şekilde yaşadığı yerlere benzemiyordu. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Sahil soğuktu, boştu, o zamana kadar görmediği kadar yüksek bir deniz kabarması vardı. Dört bir yanında sualtında kalmış kamp evleri uzanıyordu - sahipleri boğulmuş olmalıydı. Dışarı adımını atarsa o da boğulabilirdi, ancak fırtınaya karşı bir sığınak aramak aklındaki son şeydi.

Saplanmış olduğu bir yığında ıslak kumlarla birlikte sürükleniyordu. Derisindeki ağaç sıyrığını hissetti. Brooks bilincini kaybetmeye her yaklaştığında, kontrol edemediğı bedeni kendisiyle savaşına kaldığı yerden devam ediyordu.

Veba adını takmıştı ona.

Veba onu on dört gün önce ele geçirmişti, her ne kadar Brooks bir hastalığın gelmekte olduğunu çok daha önce hissetmiş olsa da. Önce bir baygınlıkla başlamıştı, bir nefes darlığı, alınıdaki yara boyunca hafif bir ateş...

Şimdiyse Brooks o ilk semptomlara seve seve razı olurdu. Kontrol edemediğı bir beden içinde hapsolmuş zihni çözü-lüyordu.

Değişim, Eureka'yla birlikte Vermilion Koyu'nda geçirdikleri o öğleden sonra gerçekleşmişti. Brooks o dalga onu denize doğru çekip alıncaya kadar kendisiydi. Kıyıya vurduğundaysa tamamen bambaşka bir şey.

Neydi şimdi o?

Kan elmacık kemiğine doğru sızıyor, gözlerine doluyor ama Brooks elini kaldırıp kanı silemiyordu. Kaderi başka bir şeyin elindeydi, kaslarının ona bir faydası yoktu, sanki felç olmuştu.

Acı verici devinim Veba'nın nüfuz alanıydı. Brooks hiçbir zaman böyle bir acı yaşamamıştı ve bu yaşadığı sorunların çok küçük bir parçasıydı.

İçinde olup bitenleri biliyordu. Bunun imkânsız olduğunu da biliyordu. Konuştuğı kelimeler kontrolünde olsa dahi bu hikâyeye kimse inanmazdı.

İçine ruh girmişti. Dehşet verici bir şey, sırtında bir türlü iyileşmeyen bir dizi keşiğin içinden girerek onu ele geçirmişti. Veba, Brooks'un ruhunu bir kenara itmiş, şimdi onun yerinde yaşıyordu. İçinde başka bir şey vardı: Tiksindirici, eski ve okyanus kadar derin bir acıdan yapılmıştı.

Artık Brooks'un bir parçası haline gelmiş olan bu canavarla konuşmanın hiçbir yolu yoktu. Hiçbir ortak dil paylaşmıyorlardı. Ama Brooks onun ne istediğini biliyordu.

Eureka.

Veba onu Eureka ile arasına buz gibi bir soğukluk koymaya zorluyordu. Brooks'un ki gibi görünen bir beden en iyi arkadaşına zarar vermek için her türlü çabayı sarf ediyor ve durum giderek daha kötüye gidiyordu. Bir saat önce, Eureka'nın kardeşlerinin tekneden düşmelerinden sonra Brooks ellerinin onları boğmaya çalışmasını izlemişti. *Kendi ellerinin*. Brooks en çok da bu yüzden Veba'dan nefret ediyordu.

Şimdi, kendi yumruğu sol gözünü yumruklarken, fark etti: İlkizlerin işini bitiremediği için cezalandırılıyordu.

Keşke onların kurtulmalarından kendine pay çıkarabilseydi. Ama onları Eureka kurtarmıştı, onları bir şekilde onun elinden çekip almıştı. Eureka'nın bunu nasıl yaptığını ve nereye gittiklerini bilmiyordu Brooks. Veba da bilmiyordu, yoksa Brooks çoktan onların peşine düşmüş olurdu. Bu düşünce zihninden geçerken Brooks bir yumruk daha attı kendisine. Daha sert.

Belki de Veba bu şekilde devam ederse, Brooks'un bedeni, içindeki yaratık kadar tanınamaz hale gelecekti. Veba'nın onu ele geçirmesinden bu yana giysileri uymuyordu üzerine artık. Yansımalarındaki bedeni gözüne iliştiğinde yürüme şeklinden ürküyordu. Farklı yürüyordu, sallanarak. Bir değişim de gözlerinde ortaya çıkmıştı: Görüşünü bulanıklaştıran bir sertlik hissediyordu.

On dört günlük tutsaklık Brooks'a *Veba'nın ona anıları için ihtiyaç duyduğunu* öğretmişti. Brooks anılarını Veba'ya teslim etmekten nefret ediyordu ama bunu nasıl durduracağını bil-

miyordu. Yalnızca dalıp gittiği anlarda huzur buluyordu. Veba bu sinemanın patronu olmuştu, filmi izliyor ve Eureka hakkında daha fazla şey öğreniyordu.

Brooks, hayatının yıldızının Eureka olduğunu her zaman-
kinden daha iyi anlıyordu.

Büyükannesinin evinin arka bahçesindeki ceviz ağacına tırmanırlardı. Eureka her zaman onun birkaç dal daha üstünde olurdu. Brooks hep onu yakalamaya çalışırdı - bazen kıskançlıktan, bazen de korkuyla karışık saygıdan. Eureka'nın kahkahaları onu helyum gibi kaldırırdı havaya. Brooks'un hayatında duyduğu en saf sesi o. Ne zaman bir koridorda ya da bir odanın içinde o sesi duysa, o tarafa çekilirdi Brooks. Onun kahkahasının kıymetini bilmek zorundaydı. Ve annesinin ölümünden bu yana o sesi hiç duymamıştı.

Şimdi duysa ne olurdu acaba? Kahkahasının tonu Veba'yı defeder miydi? Onun ruhuna, kendi hakkı olan yerden hayatına devam etme gücü verir miydi?

Brooks kumların üzerinde kıvrandı acıyla, zihni yangın yeri, bedeni savaş alanıydı. Derisini tırmaladı. Büyük bir ısırapla haykırdı. Bir anlık huzur için can atıyordu.

Bunun için özel bir anı gerekirdi...

Onunla öpüşmesi.

Bedeni sakinleşti, Eureka'nın dudaklarının dudakları üzerinde olduğunu düşünürken yatıştı. Kendini bütünüyle o öpüşmeye verdi: Eureka'nın sıcaklığına, ağzının beklenmedik tatlılığına.

Brooks kendine kalsa Eureka'yı öpmezdi. Bunun için Veba'yı lanetledi. Ama bir an - uzun, fevkalade güzel bir an - gelecekteki acıların her zerresine değmişti Eureka'nın dudaklarıyla buluşmak.

Brooks'un zihni aniden sahile geri döndü: Şu an içinde bulunduğu lanet olası duruma. Yakınlarda bir yerde kumsala yıldırım düştü. Sırılsıklamdı ve titriyordu, baldırlarına kadar suyun içindeydi. Bir plan tasarlamaya başladı ve faydasız olduğunu hatırlayarak buna bir son verdi. Veba bilirdi, Brooks'un kendi arzularına aykırı bir şey yapmasını önlerdi.

Eureka'ydı yanıt, Brooks ve efendisinin ortak hedefi. Eureka'nın kederi çok derindi. Brooks biraz zahmet edip kendi kendine açtığı acıya katlanabilirdi.

Ne de olsa ona değermi, çünkü o her şeye değermi.

Romeo ve Juliet...
Edward ve Bella...
Luce ve Daniel...

Yürekleri durduran bir romantizm...
Önüne geçilemeyen bir kader...
Tahrip edici bir sır...

Şimdi sıra Eureka ve Ander'de...

Bir daha asla ağlama... Eureka Boudreaux'nun annesi yıllar önce kızına bu yasağı koymuştur. Ama Eureka'nın annesi artık hayatta değildir ve genç kız nereye gitse karşısında uzun boylu, soluk tenli Ander'i bulmaktadır. Ander bilmemesi gereken şeyleri bilmekte ve Eureka'ya tehlike altında olduğunu söylemektedir. Aynı zamanda senelerden beri kimsenin yapamadığını yapıp Eureka'yı hıçkırığa hıçkırığa ağlayacak noktaya getiren tek kişidir.

Fakat Ander onun en karanlık sırrı bir trafik kazasında öldüğünden beri dilemektedir. Önemseyeceği o kadar az en yakın arkadaşı Brooks ve - bir mada bir taş ve kimsenin anlamadığı eski bir Kitap kalbi kırık bir kızın unutulması gü kitadan bahsetmektedir. Eureka hikâyey onunla hikâyenin kurgudan ibaret olma paylaşacaktır.

ISBN 978-9944-82-

9 789944 829789

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yeni

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

